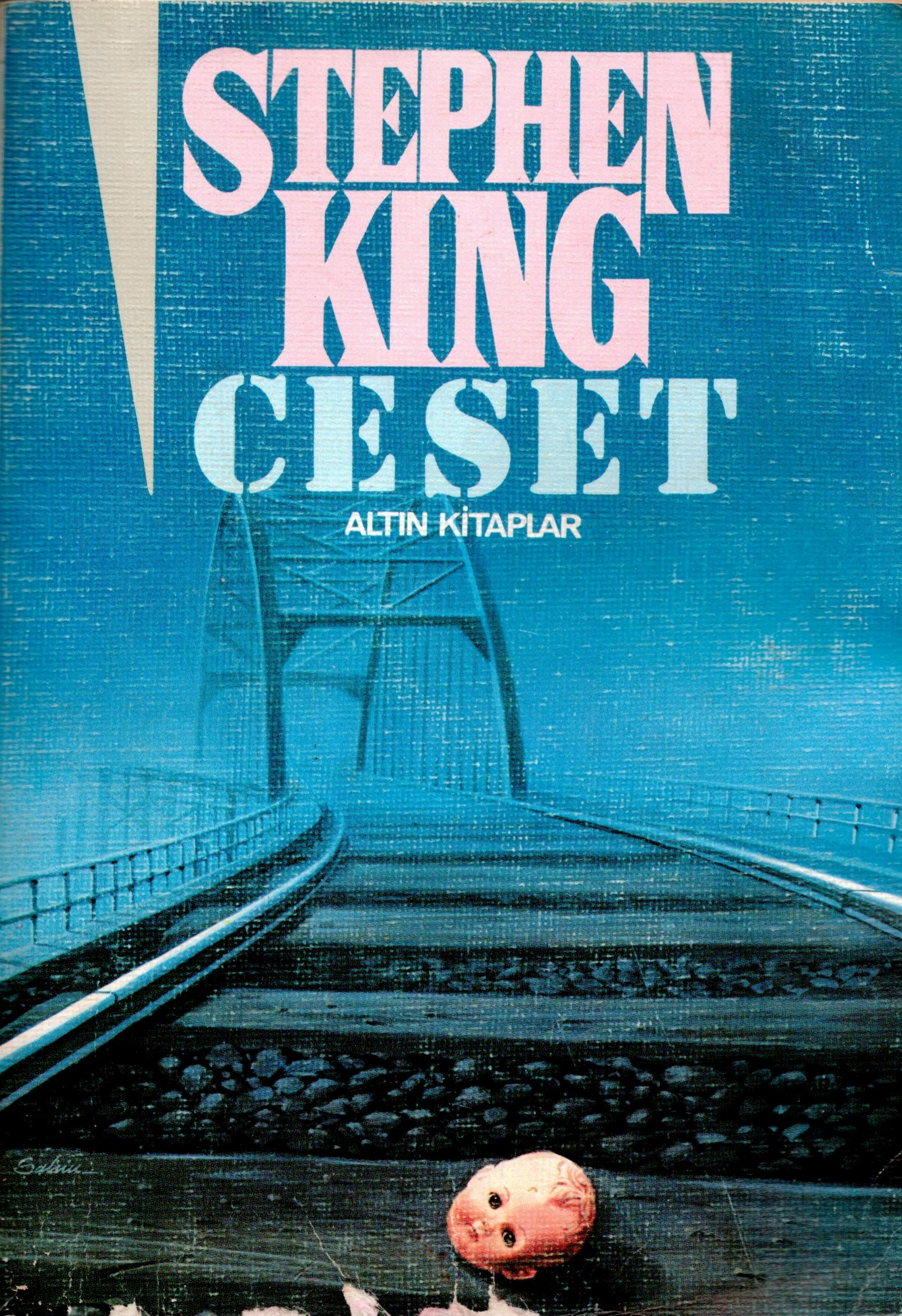

STEPHEN
KING
CESET
ALTIN KİTAPLAR

ISBN 975 - 405 - 062 - 7

Kapak Resmi ŞAHİN KARAKOÇ
Kapak Düzenlemesi ORAL ORHON
Kapak Filmi KOMBİ GRAFİK
Dizgi ve Baskı ALTIN KİTAPLAR BASIMEVİ
1. BASIM / 1988

Adres
Celâl Ferdi Gökçay Sk. Nebioğlu İşhanı
Cağaloğlu - İstanbul
Tel : 522 40 45
526 80 12

STEPHEN KING

CESET

TÜRKÇESİ

BELKIS ÇORAKÇI

Yazarın Yayınevimizden Çıkan Kitapları

GECENİN PENÇESİ (tükendi)
GÖZ
KUJO (tükendi)
KORKU AĞI
KUŞKU MEVSİMİ (tükendi)
CHRISTIE (tükendi)
ÇAĞRI (tükendi)
MAHŞER
«O»
SİS
TEPKİ
MEDYUM
SADİST
ŞEFFAF

CESET

(THE BODY)

1

En önemli şeyler, söylemesi en zor olan şeylerdir. Bunları söylerken utanırsınız. Çünkü kelimeler küçültür onları. Kafanızın içindeyken sonsuz gibi, kocaman görünen şeyleri kelimeler hayat boyuna indirger. Ama hepsi bu kadarla da kalmıyor, öyle değil mi? En önemli şeyler, gizli yüreğiniz nereye gömülüyse oraya pek fazla yakındır. Düşmanlarınızın çalmaya can attığı bir hazinenin işaret taşları gibi. Sırrınızı açıklamak, size çok pahalıya malolurken, karşınızdaki insanlar size garip garip bakarlar, ne dediğinizi hiç anlamazlar ya da bunun nesini bu kadar önemli bulup yarı ağlar gibi söylediğinize bir anlam veremezler. En kötüsü de bu bence. Sırrın kilitli kalması, söyleyen bulunmadığından değil de, anlayışlı bir kulak bulunmadığından olunca.

Ömrümde ilk kez ölü bir insan gördüğümde on iki yaşımı bitirmiş, on üçümü sürüyordum. 1960 yılıydı. Uzun süre önce... ama bana bazen de pek o kadar uzunmuş gibi gelmiyor. Hele de geceleri bir rüyadan uyanıp onun açık gözlerine dolu tanelerinin düşüşünü belleğimde gördükçe.

2

Castle Rock'un bir boş arsasındaki kocaman karaağacın tepesinde bir ağaç-evi'miz vardı. Bugün o arsada bir taşımacılık şirketi var, karaağaç da kesildi. Gelişme. İlerleme. O ağaç-evi bir tür sosyal kulüptü. Ama adı yoktu kulübün. Oraya düzenli olarak giden beş altı arkadaştık. Birkaç kişi de arasıra gelirdi. Kâğıt oynarken, biraz taze kana ihtiyaç duyduğumuz zaman, yukarı çıkmalarına izin verirdik onların. Oyun genellikle ya yirmi bir ya da beş kartla altı kartlı (üç kat para) türleriydi. Altı kart oynamaya cesaret edecek kadar gözü kara bir tek Teddy vardı içimizde.

Ağaç-evi'nin yan duvarları, Mackey Kereste ve İnşaat Malzemesi şirketinin çöplüğünden kaldırdığımız tahtalardandı. Çatlamış, yarılmış, budak delikleriyle dolu tahtalar. O deliklerle yarıkları tuvalet kâğıtlarıyla, kâğıt havlularla tıkamıştık. Damımız oluklu tenekeden bir levhaydı. Onu da aynı çöplükten, gözümüz arkaya baka baka, yüreğimiz ağzımızda, kaçırıp getirmiştik. Çünkü oradaki nöbetçinin köpeği için 'çocuk yiyen canavar' denirdi hep. Aynı gün bir de telli kapı bulduk. Sivrisinek girmesin diye kullanılanlardan. Ama çok paslıydı. Aşırı paslı. O telden günün hangi saatinde bakarsak bakalım, dışarısı gurup renginde görünürdü.

Bu kulüp kâğıt oynamanın dışında, sigara içmek ve kız resimli dergilere bakmak için de uygun bir yerdi. Yarım düzine kadar eski teneke kül tablamız vardı. Diplerinde CAMELS diye yazıyordu. Uyduruk duvarlara dergilerin orta sayfasından çıkma bir yığın resmi asmıştık. Yirmi otuz deste iskambilimizin hepsinin de kulakları bükülmüş, yüzleri eskimişti. Bunları Teddy dayısının kırtasiyeci dükkâ-

nından getirmişti bize. Dayısı bir gün Teddy'ye bizim nasıl kâğıt oyunları oynadığımızı sorduğunda Teddy papaz kaçtı demiş, dayısı da bunda bir sakınca görmemişti. Ayrıca bir kutu plastik poker fişimiz, **Master Dedektif** adlı cinayet dergisinin eski sayılarından da bir yığın vardı. Yapacak daha iyi bir şey bulamazsak sayfalarını şöyle bir tarayalım diye. Evi yaparken tabanın altına 30 santime 15 santim boyutlarında bir de gizligöz yapmıştık. Çocuklardan birinin babası dostluk taslamaya gelirse, bu saydığım eşyalardan bazılarını saklayabilmek için. Yağmur yağdığında, kulüpte oturmak sanki Jamayka çelik davullarından birinin içinde oturmak gibi oluyordu... ama o yaz hiç yağmur yağmamıştı.

1907'den beri bu kadar kuru ve sıcak bir yaz geçmemişti. Daha doğrusu gazeteler öyle diyordu. O Cuma yaz tatilinin son Cumasıydı. Tarlalar, hattâ asfaltların iki yanındaki hendeklerin içi bile çatlak çatlaktı. Kimsenin bahçesinde yonca monca bitmemişti. Konserve fabrikasının ilan panoları bomboştu. Tozlanıp duruyordu panolar. Kimsenin reklam edecek malı yoktu.

Teddy, Chris ve ben o Cuma sabahı kulüpteydik. Bir yandan kâğıt oynuyor, bir yandan okullar açılıyor diye birbirimize homurdanıyor, bir yandan da satıcı fıkralarıyla Fransız fıkraları anlatıyorduk. Arka bahçenize bir Fransızın girmiş olduğunu nereden anlarsınız? Konserve kutularınız boşalmış, köpeğiniz de gebe kalmışsa. Teddy gücenmiş görünmeye çalışırdı böyle şeyler anlattığımız zaman. Ama bir fıkrayı değerlendirip yeniden başkasına ilk anlatan da o olurdu. İçinde geçen Fransızı, Polonyalı yapardı anlatırken tabii.

Karaağacın gölgesi yeterliydi. Ama biz gömleklerimizi ıslanmasın diye çıkarmıştık yine de. Üç peniye kâğıt oynuyorduk. Budalaca, basit bir oyun. Ama hava öylesine sıcaktı ki, başka oyunlara insanın kafası çalışmazdı. Ağus-

tos ortalarına kadar iyi kötü bir yakan top takımı da kurmuştuk ama sonradan çocuklar birer ikişer dağılmıştı. Sıcaktan.

O el ben maça topluyordum. Elimde on üç varken bir sekiz çekmiş, yirmi bir bulmuştum. Ondan beri de maça çekemiyorum. Chris yattı. Ben son kartımı çektim, yine bir şey gelmedi.

Chris karolarını açarak, «Yirmi dokuz,» dedi.

Teddy, «Yirmi iki,» derken sesinde tiksinmiş bir ifade vardı.

«İçiniz çıksın,» deyip kâğıtları kapalı olarak masaya fırlattım.

«Gordie ayvayı yedi,» dedi gülerek. Teddy. Sonra o patentli Teddy Duchamp gülüşünü sundu bize... İiiii-iii-iii, diye. Paslı bir çiviyi çürük bir tahtadan ağır ağır çıkarıyormuşsunuz gibi bir ses. Eh, manyağın biriydi Teddy. Bunu hepimiz biliyorduk zaten. O da bizim gibi on üç yaşına geliyordu. Ama kalın camlı gözlüğüyle kulağındaki işitme cihazı, onu bazen yaşlı bir adam gibi gösterirdi. Çocuklar sokakta habire ondan sigara otlamaya heveslenirlerdi. Oysa onun göğüs cebindeki çıkıntı işitme cihazının piliydi.

Gözlüğüne rağmen, çoğunlukla kulağında takılı duran o et rengi düğmeye rağmen, Teddy yine de pek iyi göremez, insanların söyledikleri sözleri de çoğu zaman yanlış anlardı. Beyzbolda onu hep geride oynatmak zorundaydık. Chris solda, Billy Greer de sağda olurdu. İnşallah kimse topu fazla uzağa vurmaz diye dua ederdik. Çünkü Teddy büyük bir kararlılıkla o topun peşinden giderdi. Görsün veya görmesin. Bazen de kafasına yerdi topu. Bir keresinde top kovalarken çite toslayıp bayılmıştı. Beş dakika boyunca oracıkta sırtüstü yatmış, gözlerinin yalnız akı gözükmüştü. Çok korkmuştum doğrusu. Sonra kendine gelmiş, bir süre burnu kanayarak, alnındaki mor leke yavaş yavaş

şişerek dolaşmıştı. Top hileli de ondan, diye bahane uydurmaya çalışmıştı bize.

Gözleri doğuştan bozuktu. Ama kulaklarının başına gelende doğa bir rol oynamamıştı. O sıralar saçları kıpkısa kestirip kulakların testi kulpu gibi ortaya çıkması modayken, bizim Teddy, Castle Rock'un ilk Beatle kuaförünü yaptırmış adamdı. Amerika'da Beatle'ların adı duyulmadan dört yıl önce hem de. Kulaklarını örtmeye çalışmasının nedeni, kulak kepçelerinin iki topak ılıtılmış balmumuna benzemesindendi.

Teddy sekiz yaşındayken bir gün babası ona tabak kırdı diye kızmış. Annesi o sıra ayakkabı fabrikasında çalışıyormuş. Olay kadının kulağına gidene kadar iş işten geçmişmiş.

Teddy'nin babası Teddy'yi yakalayıp mutfağın arka tarafındaki odun sobasına sürüklemiş, kafasını yanlamasına sobaya dayamış, on saniye kadar öyle tutmuş. Sonra çocuğu saçlarından yakalayıp kafasını kaldırmış, öteki tarafını sobaya yapıştırmış. Bu iş bitince telefonu açıp Acil Servisi aramış, gelip oğlunu almalarını söylemiş. Telefonu kapatınca dolaba yürümüş, .410 tüfeğini kucağına almış, oturup televizyonu seyrederek beklemiş. Bitişik komşu Bayan Burroughs o sırada Teddy iyi mi diye bakmaya gelmiş. Çığlıklar duyduğunu söylemiş. Teddy'nin babası tüfeği kadına çevirivermiş. Bayan Burroughs, Duchamp'ların evinden yıldırım hızıyla çıkmış, kendini evine kilitleyip polisi aramış. Cankurtaran geldiğinde Bay Duchamp görevlilerin eve girmesine izin vermiş, kendisi arka kapının eşiğine çıkmış, adamlar Teddy'yi sedyeyle eski model Buick cankurtarana bindirene kadar nöbet tutmuş.

Teddy'nin babası görevlilere, ordu barış oldu diyor ama ortalık hâlâ Nazi silahşorlarıyla, nişancılarıyla dolu, diye açıklama yapmış. Görevlilerden biri Teddy'nin babasına, tek başınıza dayanabilecek misiniz, diye sormuş. Ted-

dy'nin babası acı acı gülümsemiş, cehennemde buzdolabı üretilene kadar dayanırım gerekirse, demiş. Görevli bir selam çakmış, Teddy'nin babası da karşılık vermiş. Cankurtaran yola koyulduktan birkaç dakika sonra eyalet polisi gelmiş, Norman Duchamp'ın nöbeti de son bulmuş.

Bir yılı aşkın süreden beri adam bir takım garip şeyler yapıyormuş zaten. Kedileri silahla vuruyor, posta kutularında yangın çıkarıyormuş. Oğluna yaptığından sonra onu muayeneden geçirip Togus'a, akıl hastanesine yollamışlar. İnsanı ancak iyice deliyse yollarlar Togus'a. Teddy'nin babası Normandiya çıkarmasına katılanlardanmış. Teddy hep öyle söylerdi. Babası ona ne yapmış olursa olsun, o gurur duyardı babasından. Her hafta annesiyle birlikte onu hastanede ziyarete de giderdi.

Herhalde arkadaşlar arasında en salağı oydu. Deliydi de üstelik. Akla gelebilecek en tehlikeli işlere kalkışır, ama kendini kurtarırdı. «Kamyondan kaçma» dediği bir oyunu vardı. Otoyolda kamyonların önüne fırlar dururdu. Bazen santim farkıyla kurtulurdu onlardan. Kaç kalp krizine yol açtığını Tanrı bilir. Yanından geçen kamyonun rüzgârı gömleğinde dalgalanmalar oluştururken de gülerdi. Biz bu işten çok korkardık. Çünkü gözü iyi görmüyordu bir kere. Coca Cola şişesinin dibi kadar kalın gözlüğünü ister takmış olsun, ister olmasın. Kamyonlardan birinin hızını yanlış tahmin etmesi de er geç kaçınılmazdı. Ayrıca Teddy'ye falan şeyi yapamazsın derken de dikkatli olmak zorundaydık. Öyle denilince ne olsa yapmaya kalkardı çünkü.

«Gordie çuvalladı, **iiii-iii-iii!**»

«Hast...» deyip Master Detektif dergilerinden birkaç tanesini aldım, onlar oyunu bitirene kadar okumaya hazırlandım. Dergilerin birinden, «Güzel Kız Öğrenciyi Bozuk Asansörde Hakladı» diye bir hikâye buldum, başladım.

Teddy kâğıtlarını masadan aldı, bir göz attı, «Yatıyorum,» dedi.

Chris, «Seni dörtgöz bok!» diye bağırdı.

«Bokların bin gözü olur,» dedi Teddy ciddi bir sesle. Chris de, ben de yerlere yattık. Teddy bize kaşları hafif çatık, öyle bakıyor, neye güldüğümüzü anlayamamış gibi görünüyordu. Çocuğun bir garip yanı da buydu. Hep böyle antika lâflar söylerdi. 'Bokların bin gözü olur,' gibi. Komik olmayá mı çalışıyor, yoksa kendiliğinden mi böyle oluyor, anlayamazdınız. Sonra gülenlere hep böyle kaşlarını hafif çatarak bakar, sanki, **«Yine ne oldu?»** demek isterdi.

Teddy'ye elden otuz gelmişti. Vale dam, papaz. Hepsi sinek. Chris'in elinde on altı sayı vardı. Çekmeyi sürdürdü.

Ben cinayet hikâyesinin can alıcı yerine yaklaşırken Teddy de kâğıtları karıştırıyordu. Hikâyede New Orleans' lı denizci, Bryn Mawr'da okuyan kız öğrenciyle asansörde kalmıştı. Oysa kapalı yerlere dayanamayan tiplerdendi. Tam o sırada ağacın yanına çaktığımız merdivenden birinin hızla yukarıya çıkmakta olduğunu duyduk. Bir yumruk, yerdeki kapak kapıyı tıkırdattı.

«Kim o?» diye bağırdı Chris.

«Vern!» Sesi öyle soluk soluğa, öyle heyecanlıydı ki...

Ben kapağa yürüyüp sürgüyü çektim. Kapak kalkıp duvara tosladı, Vern Tessio kendini çekip eve girdi. Buraya düzenli gelenlerdendi. Saçlarından koca koca ter damlaları akıyordu. Oysa saçlarını Rock and Roll'cu Bobby Rydell gibi özenle tarardı. Bugün tutam tutam sarkıyordu terli saçlar başından.

«Vay canına!» diye soludu. «Size anlatacaklarımı bir duyunca...»

«Neyi,» diye sordum.

«Dur, bir soluk alayım. Evden buraya kadar koştum.»

Teddy birden Little Anthony'nin iğrenç taklidi sayılabilecek bir sesle şarkıya başladı. «Evden taa buraya kadar koştum... özür dilemek için...»

Vern, «Allah belânı versin,» dedi ona.

Teddy de cevabı yapıştırdı. «Koşuşun olsun da varışın olmasın.»

«Senin evden buraya kadar mı koştun?» Chris'in sesi inanamamış gibiydi. «Deli misin, ulan?» Vern'in evi Büyük Caddenin iki mil kadar ötesindeydi. «Dışarısı kırk beş derece var.»

«Değer ama,» dedi Vern. «Ulu Tanrım. İnanamayacaksınız. Gerçekten.» Terli alnına bir tokat attı, sanki bize ne kadar ciddi olduğunu anlatmaya çalıştı.

«Tamam, neymiş?» diye sordu Chris.

«Siz bu gece kampa çıkabilir misiniz?» Vern bize heyecanla bakıyor, cevap bekliyordu. Gözleri koyu renk terli halkalar arasına gömülmüş kuru üzüm taneleri gibiydi. «Evdekilere bizim arka bahçede, birlikte çadır kuracağımızı söyleyebilir misiniz?»

Chris, «Eh, herhalde olur,» derken yeni dağıtılan kartlarını alıp baktı. «Ama babamın tatsızlığı üzerinde bu ara. İçiyor, biliyorsunuz.»

«İzin almak zorundasınız,» diye üsteledi Vern. «Gerçekten. İnanamayacaksınız buna. Ya sen Gordie?»

«Herhalde,» dedim.

Böyle şeyleri hayli kolay kıvırırdım. Aslında o yaz evde «Görünmez Çocuk» rolü oynamıştım daha çok. Nisan ayında ağabeyim Dennis bir cip kazasında ölmüştü. Fort Benning-Georgia'da, askerliğini yaparken. Bir başka arkadaşıyla birlikte PX'e giderlerken bir askeri kamyon enlemesine çarpmıştı onlara. Dennis ânında ölmüş, arkadaşı da o gün bu gündür komadan çıkamamıştı. Yaşasaydı o hafta sonunda yirmi iki yaşında olacaktı ağabeyim. Castle Green'deki dükkândan ona doğum günü kartı bile seçmiştim.

Duyduğumda ağladım. Cenazede de biraz ağladım. Nice kere saçlarımı karıştırmış olan, beni lastik örümcekle ağlatana kadar korkutmuş olan, düşüp iki dizimi kan için-

de bıraktığımda beni öpmüş, kulağıma, «Ağlama artık, mahallebi çocuğu» diye fısıldamış olan, daha doğrusu bana dokunmuş olan birinin yok olmasına inanamıyordum. Onun ölebilmesi beni hem üzüyor, hem de korkutuyordu... ama annemle babamı büsbütün yıkıp mahvetmişti. Benim için Dennis bir tanıdıktan az fazla sayılırdı alt tarafı. Benden on yaş büyüktür bir kere. Kendi arkadaşları, kendi çevresi vardı. Uzun yıllar boyunca aynı masada yemek yemiştik. Bazen dostum, bazen işkencecim olurdu. Ama genellikle... öyle biriydi işte. Öldüğünde bir yıldır evden uzaktaydı. Bir iki kere izne gelmesi dışında. Birbirimize benzemezdik bile. O yazdan sonra, döktüğüm gözyaşlarının daha çok annemle babam için olduğunu anlamam bir hayli uzun sürdü. Tabii bu yaşlar onların da işine yaramadı, benim de.

Teddy, «Eee, nedir seni bu kadar sızlandıran, Vern?» diye sordu.

Chris, «Ben yatıyorum,» dedi.

Teddy, «Ne?» diye haykırdı. Vern'i bir anda unutuvermişti. «Seni kalleş yalancı! Elin iyi değil ki! Sana iyi el dağıtmadım ben.»

Chris, «Çek kâğıdını, inek,» diye tısladı.

Teddy en üstteki karta uzandığında Chris de arkasındaki rafa, Winston paketine uzandı. Ben detektif dergimi yerden almak üzere eğildim.

Vern Tessio, «Cesaret görmek istiyor musunuz?» diye sordu.

Herkes duruverdi.

3

Radyoda hepimiz duymuştuk tabii. Radyomuz eski bir Philco'ydu. Onu da bir hurda yığınından bulup getirmiştik buraya. Habire çalardı. Genellikle Lewiston'daki WLAM is-

tasyonuna ayarlardık. Yeni sevilen parçalar, eskilerin de en iyileri yayınlanırdı orada. Jack Scott'dan, «What in the World's Come Over You», Tray Shondell'den «This Time», Elvis'den «King Creole», Roy Orbison'dan «Only the Lonely» falan. Haberler başladığından kafamızın içindeki bir düğmeyi kapatıverirdik sanki. Haberlerde Kennedy, Nixon, Quemoy, Matsu, roket yarışı, Castro'nun ne kadar kötü çıktığı falan anlatılırdı. Ama Ray Brower olayını hepimiz biraz daha dikkatle dinlemiştik. Çünkü biz yaşta bir çocuktu Ray.

Chamberlain'liydi. Castle Rock'un kırk mil kadar doğusunda bir kasaba. Vern iki mil koşup bizim ağaç-evine soluk soluğa gelmeden üç gün önce, Ray Brower elinde annesinin mutfak kaplarından biriyle böğürtlen toplamaya çıkmıştı. Ortalık kararıp çocuk hâlâ dönmeyince Brower' lar kasaba şerifine telefon etmişler ve arama başlamıştı. İlk fasıl, çocuğun evinin hemen çevresinde aramalar yapılmış, sonra yavaş yavaş halka genişletilmiş, yakındaki Motton, Durham ve Pownal kasabalarına kadar olan alan taranmıştı. Herkes katılmıştı bu işe. Polisler, devriyeler, avcılar, gönüllüler. Ama üç gün geçtiği halde çocuk hâlâ kayıptı. Radyoyu dinlerken insan o çocuğu sağ bulamayacaklarını hissediyordu artık. Yavaş yavaş aramalar tavsayacak, sonra da işin ucu bırakılacaktı. Belki çakıl havuzuna düşmüştü. Belki bir suda boğulmuştu. On yıl sonra avcının biri kemiklerini bulacaktı herhalde. Chamberlain' deki tüm havuz ve gölcükleri, Motton baraj gölünü falan boşaltmaya başlamışlardı zaten.

Bugün olsa, Maine'in güneybatısında böyle şeyler asla olamaz. O bölgenin çoğu kentleşti artık çünkü. Portland ve Lewiston dolaylarındaki ahali koca bir ahtapotun kolları gibi yayıldı. Ormanlar yine var. Batıya doğru sıklaşıyor da. Ama bugün insan, hangi yönde olursa olsun, beş mil doğru yürümeyi becerdi mi, mutlaka karşısına çift şeritli bir asfalt çıkar. Oysa 1960'da, Chamberlain'den Castle

Rock'a kadar olan alan henüz geliştirilmemişti. İkinci Dünya Savaşından bu yana kadastro girmemiş yerler bile vardı. O sıralar insanın ormana girip yolunu kaybetmesi, orada ölmesi mümkündü.

4

Vern Tessio o sabah evinin ön terasının altına girmiş, kazı yapıyormuş.

Bunu anlamakta hiçbirimiz zorluk çekmedik... ama size anlatabilmek için bir iki dakika ayırsam fena olmayacak. Teddy Duchamp her ne kadar yarı eblehse de, Vern Tessio da üniversitelerde zaman öldürecek biri gibi gözükmezdi. Ama ağabeyi Billy ondan bile aptaldı... zaten az sonra göreceksiniz. Ama daha önce size Vern'in neden terasın altını kazdığını anlatayım.

Dört yıl önce, Vern sekiz yaşındayken, topladığı bir penileri bir kâseye koyup evin önündeki uzun terasın altında karanlığa gömmüş. Terasla toprak arasındaki o yere 'mağaram' dermiş. Korsancılık oynuyormuş o sıra. Bozuk para kâsesi de onun definesiymiş. Ama Vern'le birlikte korsancılık oynayanlar ona define diyemez. Kâsenin adı o zaman 'ganimet' olur. Her neyse, çocuk penileri derine bir yere gömmüş, üzerini toprakla örtmüş, taze toprak belli olmasın diye de üstünü o aralığa yıllardır biriken kuru yaprak ve dallarla kapatmış. Sonra bir define haritası çizmiş, onu da odasındaki hırtı pırtının arasında bir yere koymuş. Bir ay boyunca unutmuş bu konuyu. Derken günlerden bir gün, sinemaya mı gidecekti, her neyse, parası az gelmiş. O zaman terasın altındaki paraları hatırlayıp odasında haritayı aramış. Ama annesi odayı bu arada iki üç kere temizlemiş. Eski ödev kâğıtlarını, şeker kâğıtlarını, dergileri, çizgi romanları falan alıp sobada yakmışmış. Vern'in define

haritası da mutfak bacasından duman olup uçmuşmuş.

Ya da Vern öyle olduğuna karar vermiş.

Gömdüğü yeri hatırlamaya çalışmış, orayı kazmış. Şansı tutmamış. O noktanın sağını, solunu kazmış, yine şansı tutmamış. O günlük bu işten vazgeçmiş ama hâlâ arasıra kazar orayı. Dört yıl, dile kolay. Dört koca yıl. Ne tatsız, değil mi? İnsan gülsün mü, ağlasın mı, bilemiyor.

Bir tutku haline gelmişti bu konu Vern'de. Tessio'ların evinin ön terası evin cephesi kadardı. On üç metre falan. Eni de üçe yakın. Çocuk o alanın hemen her santimini iki, belki üç kere kazmış, ama penileri bulamamıştı. Derken penilerin sayısı zihninde kabarıp artmaya başladı. Olay ilk olduğunda Chris'le bana, aşağı yukarı üç dolar kadar para, demişti. Bir yıl geçtiğinde beş dolara çıktı. Son zamanlarda on dolar dolaylarında dolaşıyor. Bazı gün biraz eksik, bazı gün biraz fazla. Paraya duyduğu ihtiyaca göre.

Kendi sağlıklı tahminimizi arasıra ona da söylemeye çalıştık. Billy o kâseyi biliyordur, kazıp almıştır, dedik. Vern buna inanmayı reddetti. Araplar Yahudilerden nasıl nefret ederse o da Billy'den öyle nefret ederdi aslında. Fırsat çıksa, ağabeyini mağaza hırsızlığından mahkûm ettirmek için oy bile kullanırdı. Billy'ye sormayı da kabul edemiyordu. Herhalde Billy'nin güleceğinden, «Tabii aldım, salak, hem de kâsede yirmi dolar vardı,» diyeceğinden korkuyordu. Her neyse, Vern ne zaman vakit bulsa çıkıp kazı yapıyordu balkonun altında. Billy olmadığı zamanlarda tabii. En eski, en kirli blucinini giyip terasın altına emekliyor, saçları taras taras, elleri boş, çıkıyordu sonunda. Ona bu konuda çok takılırdık. Takma adı da Penny'ydi zaten. Penny Tessio. Bana kalırsa öyle koşa kopara kulübe gelmesinin nedeni, bize haberi patlatmaktan çok, peni kazılarından sonunda dişe dokunur bir sonuç çıktığını göstermek içindi.

O sabah herkesten önce kalkmıştı. Mısır gevreğini yemiş, garaj yolunda kapıya çivilenmiş eski çembere birkaç

basket atmıştı. Yapabileceği pek bir şey yoktu. Birlikte oyun oynayacağı arkadaş falan da yoktu. Peniler için bir kazı daha yapmaya karar vermişti o da. Terasın altına girdiğinde, tepesindeki telli kapının çarptığını duymuş, olduğu yerde donmuştu. Çıt çıkarmadan. Gelen babasıysa, emekleyip oradan çıkacak, Billy ise o zaman bekleyecek, ağabeyi arkadaşı Charlie Hogan'la çekip gidene kadar yerini belli etmeyecekti. Başının üzerindeki balkonda iki kişinin ayak sesleri duyuldu, sonra Charlie Hogan'ın sesi bebekler gibi titrek bir tonda, «Tanrım, Billy, ne halt edeceğiz şimdi?» diye sordu.

Vern'in anlattığına göre, kasabanın en kabadayı çocuklarından sayılan Charlie'nin o tonda konuştuğunu duymak bile kulaklarını dikmesine yetmişti. Charlie ne de olsa Ace Merrill'le, Göz Chambers'le düşüp kalkan, onlarla arkadaşlık eden bir çocuktu. Öyleleriyle içli dışlı olabilmek için insanın kabadayı olması şarttı.

«Hiçbir şey,» diye karşılık verdi Billy. «Hiçbir şey yapacak değiliz. O kadar.»

İkisi yanyana balkondan inen basamaklara otururken Charlie, «Bir şey yapmamız şart,» diye inledi, Vern cesareti ele alıp merdivene biraz yaklaştı. «Görmedin mi onu?»

Vern'in ağzının suyu akacaktı neredeyse. Aklından, herhalde Billy'yle Charlie kafayı çekip arabayla birini ezdiler, diye geçiriyordu. Kıpırdarken kuru yaprakları çıtırdatmamak için çaba göstermekteydi. Eğer ağabeyiyle arkadaşı onun balkonun altında olduğunu, konuşulanları duyduğunu anlarlarsa, kıymaya çeker, köpek maması yaparlardı onu.

Billy Tessio, «Bizi ilgilendirmez,» dedi. «Çocuk da ölmüş olduğuna göre, artık onu bile ilgilendirmez. Bulmuşlar, bulmamışlar, ne olacak? Bana vız gelir.»

Charlie, «Radyoda söyledikleri çocuk o,» dedi. «Ke-

sinlikle o. Brocker mı, Brower mı, Flowers mı, her neyse. Kahrolası tren çarpmış belli ki.»

«Öyle.» Bir kibritin çakılma sesi duyuldu. Vern alevin yay çizerek çakıllara düştüğünü, orada söndüğünü gördü, burnuna sigara kokusu geldi. «Sen de küstun.»

Vern ağabeyinin bu sözü üzerine Charlie Hogan'ı saran utanç dalgalarını o sessizlikte hissetti.

Bir süre sonra Billy, «Eh, kızlar görmedi,» dedi. «Şansımız varmış.» Vern ağabeyinin elini Charlie'nin sırtına şaklattığını sesinden anladı. Cesaret vermeye çalışıyordu herhalde. «Görseler dillerini tutamazlar, buradan tâ Portland'a kadar herkese söylerlerdi. Oradan çabuk uzaklaştık neyse ki. Kızlar anladı mı bir terslik olduğunu sence?»

Charlie, «Hayır,» dedi. «Mary zaten Harlow'un arka yolunu sevmez. Mezarlıktan geçiyor diye. Hayaletlerden korkuyor.» Charlie hemen ardından yine ağlar gibi bir sesle, «Tanrım, keşke dün araba araklamasaydık!» diye inledi. «Keşke ilk düşündüğümüz gibi sinemaya gitseydik!»

Charlie'yle Billy gece iki kızla çıkmışlardı. Marie Bougherty ve Beverly Thomas'la. Böyle gudubetlere karnaval gösterileri dışında az rastlanırdı. Sivilceler, bıyıklar... yok yoktu kızlarda. Bazen dördü birlikte... hattâ belki altısı, sekizi, çünkü Fuzzy Bracowicz'le Ace Merrill de kızlarını alıp gelebilirlerdi... gidip Lewiston otoparkında araba çalar, viskileri, sodaları yükleyip kırlık yerlere giderlerdi. Park edip oynaşmaya. Dönüşte arabayı kasabada bir yere bırakıverirlerdi. Chris'in arasıra dediği gibi, ucuz numaralarla eğlence peşindeydiler. Henüz hiç yakalanmamışlardı ama Vern daha umudunu kesmemişti. Pazarları islahevinde Billy'yi ziyaret etmeye bayağı hevesi vardı.

Billy, «Polislere söylesek, Harlow'a nasıl gittiğimizi sorarlar,» dedi. «Arabamız yok. İkimizin de yok. En iyisi çenemizi kapalı tutmak. O zaman bize dokunamazlar.»

Charlie, «İsim vermeden telefon edebiliriz,» diye önerdi.

Bill karanlık bir sesle, «Telefonların izini sürüyor onlar,» diye karşılık verdi. «TV dizisinde gördüm. İki tanesinde.»

«Evet, öyle.» Charlie'nin sesi pek acınası çıkıyordu. «Tanrım. Keşke Ace yanımızda olsaydı. Polislere onun arabasıyla gittik derdik.»

«Eh, yanımızda değildi.»

« Öyle.» Charlie içini çekti. «Herhalde haklısın.» Yere bir sigara izmariti fırlatıldı. «Sanki işemek için rayların oraya gitmemiz şarttı, ha? Öte tarafa yürüsek olmazdı sanki. Ben de yeni botlarıma kustum.» Sesi biraz hafifler gibi oldu. «Lânet olası velet, serilmiş yatıyordu oracıkta! Sen de gördün, değil mi, Billy?»

«Gördüm.» İlk izmaritin yanına bir ikincisi fırlatıldı. «Gidip bakalım Ace uyanmış mı.»

«Ona söyleyecek miyiz?»

«Charlie, **hiç kimseye** söyleyecek değiliz. **Hiç kimseye, hiçbir zaman.** İyice anlıyor musun ne dediğimi?»

«Anlıyorum,» dedi Charlie. «Ulu Tanrım, keşke hiç apartmasaydık o kahrolası Dodge'u.»

«Yeter be! Çeneni kapa da yürü.»

Basamaklardan iki çift solmuş blucin paçası, iki çift yanları tokalı mühendis çizmesi indi. Vern elleri ve dizleri üzerinde donmuştu (husyelerim öyle bir toparlanmıştı ki gerisin geri içime kaçmaya çalışıyorlar sandım, diye anlattı bize). Ağabeyinin kendisini farkedeceğinden, dışarı sürükleyip öldüreceğinden emindi sanki. Charlie Hogan'la Billy, Tanrı'nın gönlünden kopup verdiği ufacık beyni birer tekmede kulaklarından dışarı fışkırtır, sonra da mühendis çizmeleriyle ezerlerdi onu. Ama çizmeler uzaklaşmaya devam ediyordu. Vern onların kesinlikle gitti-

ğinden emin olunca balkonun altından emekleyerek çıkmış, koşa koşa bizi bulmaya gelmişti.

5

«Gerçekten şansın varmış,» dedım ona. «Seni öldürürlerdi.»

Teddy, «Ben Harlow'un arka yolunu biliyorum,» diye atıldı. «Nehre varınca çıkmaz oluyor. Orada balık tutardık eskiden.»

Chris başını salladı. «Bir zamanlar köprü de varmış orada. Ama sel götürmüş. Uzun süre önce. Şimdi yalnızca raylar var.»

Chris'e döndüm. «Çocuk gerçekten tâ Chamberlain'den Harlow'a gelmiş olabilir mi?» diye sordum. «Yirmi otuz mil yol herhalde orası.»

«Sanırım. Herhalde kaybolduğunda karşısına tren rayları çıktı, o da onları izledi. Bir yere varır diye. Ya da belki bir trene el sallar, atlarım diye düşündü. Ama orası artık marşandiz hattı. Yolcu treni geçmiyor. Marşandiz bile seyrek geçiyor. Kurtulmak için Castle Rock'a kadar yürümesi gerekirdi. Karanlık basınca bir tren çıkagelmiş olmalı... gümmm!»

Chris sağ yumruğunu sol avucuna indirdi, kof bir ses çıktı. Otoyolda nice kamyondan kıl payı sıyrılan eski trafik muharibi Teddy'nin yüzünde belli belirsiz bir övünme ifadesi var gibiydi. İçim bulanır gibi oldu. Zavallı çocuğu evinden o kadar uzakta, korku içinde tren raylarını izlerken düşünüyordum. Herhalde ormanın sesleri ürkütüyordu onu. Bu yüzden raylar üzerinde yürüyordu. Ayağının altında traversler de gıcırdıyor olabilirdi. Derken trenin çıkagelişi... koca ışığın onu hipnotize edişi... çocuğun kaçamayacak kadar geç kalışı. Ya da belki açlıktan bayılmıştı rayların üzerinde.

Tren o sıra gelmişti. Hangisi olursa olsun, Chris haklıydı. Güm diye çarpmıştı tren çocuğa. Ve çocuk da ölmüştü.

Vern, «Neyse, gidip görmek istiyor musunuz?» diye sordu. Öyle heyecanlıydı ki, sıkışmış da tuvalete gitmek istiyormuş gibi kıvranıp duruyordu.

Hepimiz bir an ona baktık, kimse bir şey söylemedi. Sonra Chris elindeki kartları masaya attı, «Tabii!» dedi. «Üstelik bahse girerim, resimlerimiz de gazetede çıkar!»

«Hıı?» dedi Vern.

Teddy, «Sahi mi?» deyip deli deli sırıttı.

Chris masaya abanarak, «Cesedi bulur, bildiririz,» dedi. «Haberlere girer adımız!»

«Bilemiyorum.» Vern besbelli sarsılmıştı. «Billy nereden öğrendiğimi hemen anlar. Döve döve gebertir beni.»

Ben, «Yapmaz,» diye akıl yürüttüm. «Çünkü çocuğu bulan **biz** olacağız, çalıntı arabayla oralarda dolaşan Billy ve Charlie Hogan olmayacak. Artık kaygılanmalarına gerek kalmayacak. Sana madalya bile takarlar, Penny.»

«Öyle mi?» Vern pişmiş kelle gibi sırıttı, çürük dişlerini gösterdi. Şaşkın bir gülümsemeydi yüzündeki. Sanki ağabeyinin memnun olacağı bir şey yapması ihtimali onu yumruk yemek gibi etkiliyordu. «Sahi, öyle mi olur dersiniz?»

Teddy de sırıtıyordu. Birden kaşlarını çattı, «O-oo!» dedi.

Vern, «Ne var?» diye sordu. Yine kıvranmaya başlamıştı. Teddy'nin aklına tumturaklı bir itiraz gelmiştir diye korkuyordu. Aklı varsa tabii Teddy'nin.

Teddy, «Ailelerimiz,» dedi. «Eğer çocuğun cesedini yarın Güney Harlow'da bulursak, geceyi Vern'in arka bahçesindeki çadırda geçirmediğimizi anlayacaklar.»

Chris, «Evet,» diye ona katıldı. «Cesedi aramaya gittiğimizi de bilecekler.»

Ben, «Bilemezler,» dedim. İçimde garip duygular vardı. Heyecanla korkunun karışımı. Bu işi yapıp belâdan kur-

tulacağımızı biliyordum çünkü. Karmaşık duygular içimi ateş basmasına, başımda ağrı belirtilerine yol açıyordu. Elimde bir şey olsun diye eğilip iskambilleri aldım, karıştırmaya koyuldum. Desteyi ikiye ayırıp kenarları tırnağımla çekerek, kartların birbiri arasına girmesini sağlıyordum. Ağabeyim Dennis'den bana miras kalan iki numaradan biri bu, biri de bir kâğıt oynuyordu. Öbür çocuklar kartları böyle karıştırabilmeme pek imrenirlerdi. Sanırım hepsi de benden bunu kendilerine öğretmemi istemişlerdi. Chris hariç, hepsi. Chris durumumu anlıyordu. Bunu öğretmek, benim açımdan, Dennis'in bir parçasını birine vermek gibi bir şeydi. Elimde Dennis'den o kadar az şey kalmıştı ki, sağa sola dağıtmaya kalkışamazdım.

Aklıma geleni açıkladım. «Onlara Vern'lerin arka bahçesinde sıkıldık deriz. Daha önce de çok kamp kurduk orada çünkü. Biraz yürümeye, kampı ormanda kurmaya karar verdik deriz. Herhalde dayak bile yemeden kurtuluruz. Çünkü herkes keşfimizin heyecanına kapılır.»

«Benim babam yine de döver,» dedi Chris. «Bu ara gerçekten tatsızlığı üzerinde.» Başını gamlı gamlı salladı. «Boş ver, dayağa değer yine de.»

Teddy ayağa kalkarken, «Pekâlâ,» dedi. Hâlâ deli deli sırıtıyordu. O tiz kahkahasını patlatmasına ramak kalmış gibi bir hali vardı. «Öğle yemeğinden sonra hepimiz Vern' lerde toplanalım. Akşam yemeği için ne diyeceğiz eve?»

Chris, «Sen, ben ve Gordie, Vern'lerde yiyoruz deriz.»

Vern, «Ben de Chris'lerde yiyoruz derim,» dedi.

Olabilirdi. Meğer ki kontrolumuz dışında bir kriz patlasın ya da ailelerimiz birbiriyle karşılaşsın. Vern'lerin evinde de, Chris'lerin evinde de telefon yoktu. O zamanlar birçok ailenin gözünde telefon bir lükstü henüz. Hele de böyle batık durumdaki aileler. Zaten hiçbirimiz üst kesimden gelme değildik.

Benim babam emekliydi. Vern'in babası değirmende çalışır, hâlâ 1952 model DeSoto araba kullanırdı. Teddy' nin annesinin Danberry Sokağında bir evi vardı. Kiracı alırdı eve. Buldukça. O yaz kiracı bulamamıştı. «Kiralık Möble Oda» levhası Hazirandan beri penceredeydi. Chris'in babasına gelince, onun tadı her zaman kaçıktı zaten. Ayyaşın biriydi. Çoğu zaman işsizlik aylığıyla geçinirdi. Zamanının çoğunu Ace Merrill'in babası Junior Merrill ve birkaç başka kişiyle meyhanelerde geçirirdi.

Chris babasından pek söz etmezdi. Ama ondan nefret ettiğini hep bilirdik. Aşağı yukarı iki haftada bir, sağı solu çürümüş gelirdi Chris. Gözü şişer, gökkuşağı renklerine bürünürdü. Bir keresinde de okula kafası sargılı gelmişti. Hiç gelmediği günler bile vardı. Gelemeyecek kadar kötü durumdaysa, annesi oğlum hasta diye telefon ederdi. Akıllı çocuktu Chris. Gerçekten akıllıydı. Ama okulu çok asardı. Kentin eğitim müfettişi Bay Halliburton ikide bir eski siyah Chevrolet'siyle Chris'lerin evinin önünde biterdi. Arabanın camına, «Yolcu Alınmaz» diye de bir levha iliştirmişti adam. Eğer Chris okulu asmışsa ve Bertie (müfettişe arkasından Bertie derdik) onu yakalarsa, tuttuğu gibi okula götürür, bir hafta ceza almasını sağlardı. Ama eğer Chris' in evde kalma nedeni, babası canına okuduğu içinse, o zaman Bertie sessizce çekip gider, kimseye ağzını açmaz, guguk kuşuna höt bile demezdi. Adamın öncelikler sıralamasını yargılamak o sıralar hiç aklıma gelmemişti. Ancak yirmi yıl sonra düşünebildim bu noktayı.

Geçen yıl Chris üç gün okuldan uzaklaştırma cezası almıştı. Toplanan süt paralarının bir kısmı kaybolmuştu çünkü. Toplama sırası da Chris'teydi. Chris parayı almadığına yeminler etmişti ama sorumluluk onda olduğu için iş onun sırtına yüklenmişti. Babası olayı duyunca Chris'in burnunu kırmış, sağ el bileğini çatlatmıştı. Kötü bir aileden geliyordu Chris, orası kesin. Onun da sonunda kötü olacağına her-

kes inanıyordu. Kendisi bile. Ağabeyleri kasabanın beklentilerini yerine getirmekte gecikmemişlerdi. En büyükleri olan Frank, on yedi yaşındayken evden kaçıp donanmaya yazılmış, ırza geçme ve silahlı saldırıdan Portsmouth cezaevinde uzun süre yatmıştı. İkinci ağabeyi Richard (sağ gözü bir garip titrediği için ona Göz Chambers diye isim takılmıştı) onuncu sınıfta liseden atılmış, Charlie ve Billy Tessio ile dost olmuştu.

«Bence olur,» dedim Chris'e. «John ve Marty ne olacak?» John ve Marty DeSpain bizim kulübün düzenli üyelerindendi.

Chris, «Onlar dönmedi daha,» dedi. «Pazartesinden önce dönmeyecekler.»

«Ya! Yazık.»

Vern hâlâ kıvranarak, «O halde hazır mıyız?» diye sordu. Konunun bir saniye bile sapmasına dayanamıyordu.

Chris, «Herhalde hazırız,» dedi. «Biraz daha kâğıt oynamak isteyen var mı?»

Kimse istemiyordu. Fazla heyecanlanmıştık. Ağaç-evinin merdivenlerinden indik, çiti aştık, boş arsada biraz top oynadık ama eğlenemedik. Brower'lerin çocuğuna trenin nasıl çarptığı aklımızdan çıkmıyordu. Onu nasıl bulacağımızı düşünüyorduk hep. Ya da çocuktan geriye ne kalmışsa onu. Saat ona doğru evlerimize dağıldık, ailelerimizi yoluna koymaya hazırlandık.

6

Ben eve on bire çeyrek kala vardım. Yolda dükkâna uğrayıp kitap rafına bakmıştım. İki günde bir uğrar, bakardım. John D. MacDonald'ın yeni bir kitabı gelmiş mi diye. Cebimde yirmi beş sent para vardı. Yeni kitap gelmişse, alırım diye düşünüyordum. Ama rafta hep eskiler var-

dı. Bunların her birini en az altı kere okumuştum.

Eve vardığımda kapıda araba yoktu. Annemin kız arkadaşlarıyla Boston'a bir konsere gittiğini hatırladım. Konser meraklısıydı annem. Neden olmasındı ki? Tek oğlunu kaybetmişti. Oyalanmak için bir şeyler yapmak zorundaydı. Herhalde böyle söylüyorum diye içlendiğimi düşünüyorsunuzdur. Bizim evde oturuyor olsaydınız, neden böyle hissettiğimi de anlardınız.

Babam arka bahçede, mahvolmuş bitkileri hortumla suluyordu. Bu sulamanın bir işe yaramayacağı babamın suratındaki ifadeden belliydi. Bahçeye bakınca da anlaşılıyordu zaten. Toprak açık renk, toz gibi gri bir tondaydı. Dikilen her şey ölmek üzereydi... bir tek mısırlar hariç. O mısırların da bir kere olsun yenilebilecek bir koçan verdiği görülmemişti. Babam bahçe sulamasını hiçbir zaman öğrenemediğini söylerdi. Ya Tanrı sulayacak ya da bitkiler susuz kalacaktı anlaşılan. Hortumu eline aldı mı, bir köşeyi fazla sular, boğardı çiçekleri. İkinci sıra o arada susuzluktan ölürdü. Mutlu bir ortalamayı asla tutturamazdı. Ama bundan pek sık söz ettiğini de söyleyemem. Nisan ayında oğlunu, Ağustos'ta bahçesini kaybetmişti. Bunlara değinmek istemiyorsa, hakkıydı. Bana asıl dokunan, başka konulardan söz etmeyi de kesmiş olmasıydı. Demokrasiyi fazla ileri götürüyordu galiba.

«Merhaba, baba,» diyerek yanına yaklaştım, durdum. Dükkândan aldığım şekerlerden ikram ettim ona. «Bir tane ister misin?»

«Merhaba Gordon. Sağol, istemem.» Hortumun suyunu o umutsuz gri topraklara püskürtmeyi sürdürdü.

«Arkadaşlarla bu gece Vern Tessio'nun arka bahçesinde çadır kursak izin verir misin?»

«Hangi arkadaşlarla?»

«Vern, Teddy Duchamp. Belki Chris de.»

Chris konusunda itiraz edeceğinden korktum. Onun

kötü bir arkadaş olduğunu, hırsızın biri olduğunu, serseriliğe aday olduğunu söyleyebilir, üzüm üzüme baka baka kararır diyebilirdi.

Ama babam yalnızca içini çekti. «Herhalde bir sakıncası olmaz,» dedi.

«Harika! Sağol!»

Eve doğru döndüm. Televizyonda ne var diye bakmak niyetindeydim. Babam beni durdurdu. «Hep o çocuklarla birlikte olmak istiyorsun, değil mi, Gordon?»

Dönüp ona baktım, tartışmak üzere kendimi hazırladım. Ama babamın o sabah tartışacak hali yoktu. Olsa daha iyi olurdu sanırım. Ama omuzları sarkmış, yüzü bana değil, ölü bahçeye dönmüştü. Gözlerinde doğal olmayan bir parlaklık sezdim. Belki gözyaşları.

«Ama baba ...iyi çocuklar onlar...»

«Elbette iyiler. Biri hırsız, ikisi silik. Oğluma uygun dostlar.»

«Vern Tessio silik değil,» dedim. Teddy'yi savunmak daha zordu çünkü.

Babam, «On iki yaşında ve hâlâ beşinci sınıfta,» dedi. «Bizde kaldığı geceyi hatırlıyorum. Pazar sabahı gazete geldiğinde, çizgi romanları okuması bir buçuk saat sürdüydü.»

Bu söz beni kızdırdı. Haksızlık ediyordu babam bence. Arkadaşlarımın hepsini nasıl yargılıyorsa, Vern'i de öyle yargılıyordu. Arasıra görmekle. Eve girerken ya da çıkarken. Yanılıyordu tabii. Chris'e hırsız dediği zaman gözümde kırmızı şimşekler çakardı. Hiç tanımazdı ki Chris'i! Bunu ona söylemek istedim... ama kızdırırsam beni evde tutar, akşam yollamazdı. Hem zaten aslında öfkeli de sayılmazdı o anda. Bazen akşam yemeğinde fırtına koparır, bağırtısından kimse lokmasını yutamazdı. Oysa şimdi üzgün, yorgun, bitkin görünüyordu yalnızca. Altmış üç yaşındaydı. Büyükbabam olacak yaştaydı.

Annem de elli beşti. O da pek piliç sayılmazdı. Babamla ikisi ilk evlendiklerinde hemen çocuk sahibi olmak istemişler, annem hamile kalmış, düşük yapmış. Ardından iki düşük daha yapınca doktor ona, hiçbir zaman bir hamileliği sonuna kadar sürdüremeyeceğini söylemiş. Ben bunları, ikisinden biri bana öğüt vermeye kalktığında söylediklerinden öğrendim, anlıyorsunuzdur. Kendimi Tanrı'nın özel ulak yolladığı bir armağan saymamı istiyorlardı. Annemin kırk iki yaşına gelip saçı ağarmaya başladıktan sonra bana gebe kalmasını bir şans saymamı bekliyorlardı. Eh, ben bunu şans saymıyordum. Sayıp döktükleri acılar ve fedakârlıklar da pek ağırlık taşımıyordu gözümde.

Doktor anneme hamileliğini sürdüremeyeceğini söyledikten beş yıl sonra annem Dennis'e hamile kalmış. Sekiz ay taşımış onu. Sekiz ayın sonunda Dennis âdeta dışarı düşmüş. Dört kilo olarak. Babam sık sık, eğer çocuk dokuz ay on gün dursa sekiz kilo gelecekti, der. Doktor bu sefer anneme, eh, doğa bazen böyle sürprizler yapar ama tek çocuğunuz bu olacak, demiş. Tanrı size bir evlât verdi diye şükredin, mutlu olun, demiş. On yıl sonra annem bu sefer bana hamile kalmış. Beni hamilelik süresince taşımakla kalmamış, zamanı geldiğinde forsepsle çekip almak zorunda kalmışlar. Böyle saçma sapan aile var mıdır? Ben bu dünyaya iki bunağın bebeği olarak gelmişim. Daha altıma bez bağlarlarken ağabeyim neredeyse lig takımında beyzbol oynamaya adaymış.

Annemle babam açısından, Tanrıdan gelen **bir** tek armağan yeterliymiş herhalde. Bana kötü davrandılar diyemem. Hiç dövmezlerdi bir kere. Ama benim doğumum onları öyle şaşırtmış ki! İnsan kırkına geldikten sonra, sürprizlere yirmi yaşındaki kadar açık değildir. Ben doğduktan sonra annem ameliyat olmuş. Arkadaşları o ameliyata aralarında 'Hansaplats' diye isim takmışlardı. Sanırım Tanrıdan bir daha armağan falan gelmemesini garantiye almaya

çalışmış. Üniversiteye başladığımda, geri zekâlı doğmayışımın bile mucize olduğunu öğrendim... ama babamın bu konuda bazı kuşkuları vardı sanıyorum. Hele de arkadaşım Vern'in çizgi romanları saatlerce okuyamadığını görünce.

Gelelim ihmal edilme konusuna: Aslında, liseye giderken **Görünmez Adam** diye bir romanla ilgili ödev hazırlayana kadar durumumu tam kavramış sayılmazdım. Öğretmenim bana ödev olarak o romanı verdiğinde, bilim kurgu kitabı sandığım için kabul etmiştim. Hani her yanı sargılar içinde bir adam... filminde Claude Rains oynamıştı. Kitabın o tip bir şey olmadığını anlayınca öğretmene geri vermeye çalıştım ama almadı. Sonra ödev bitince ben de sevdim kitabı. **Görünmez Adam** bir zencinin hikâyesiydi. Kimse ona dikkat etmiyor, kimse varlığını farketmiyordu. Bir işi yüzüne gözüne bulaştırana kadar. İnsanlar ona bakıyor da görmüyordu âdeta. Konuştuğu zaman kimse cevap vermiyordu. Siyah bir hayaletten farksızdı zavallı. Kitaba bir kere gömülünce, John D. MacDonald okuyormuşum gibi zevk aldım. Ralph Ellison denilen bu yazar **beni** anlatıyordu çünkü. Akşamları sofraya oturduk mu hep Denny'yle konuşulurdu. Denny bugün kaç vuruş yaptın, Denny seni Sadie Hopkins dansına kim davet etti, Denny şu alacağımız araba konusunda seninle erkek erkeğe bir konuşmak istiyorum, falan filan. Ben, «Tereyağı uzatır mısınız?» dediğimde babam, «Denny, asker olmak istediğinden emin misin?» derdi. Ben, «Hey, birisi bana tereyağını uzatsın,» derdim, annem Denny'ye indirimli satışlardan gömlek isteyip istemediğini sorardı. Sonunda kalkıp uzanır, tereyağımı kendim alırdım. Dokuz yaşımdayken bir kere, sırf ne olacağını görmek için, «Lütfen şu uyuz patatesleri uzatın,» dedim, annem de, «Denny, bugün Grace teyzen aradı, seni ve Gordie'yi sordu,» dedi.

Dennis'in Castle Rock Lisesinden iyi dereceyle mezun olduğu gece ben hasta taklidi yapıp evde kaldım. Stevie

Darabont'un büyük ağabeyi Royce'a bir şişe şarap aldırdım, yarısını içtlim, geceyarısı yatağıma kustum.

Bu tür bir ailede, çocuğun ağabeyinden ya nefret etmesi ya da onu Tanrı yerine koyup tapması beklenir. Psikoloji derslerinde böyle öğretiyorlar insana. Zırva, tamam mı? Çünkü bilebildiğim kadarıyla benim Dennis'e karşı olan duygularım ikisine de tam uymuyordu. Çok az tartışırdık. Hiç kavga etmemiştik. Zaten etsek komik olurdu. On dört yaşında bir çocuğun bahane bulup dört yaşındaki kardeşini dövmesini düşünebiliyor musunuz? Annemle babam da ona biraz fazla hayranlık duyduklarından, kardeşinin bakımını onun sırtına yüklemek istememişlerdi. Bu yüzden, diğer çocuklarda sık sık rastlandığı gibi küçük kardeşe karşı bezginlik yoktu Dennis'de. Denny beni bir yere götürürse, kendisi istediği için götürürdü. O gezmeler hayatımın en mutlu anılarını taşırdı.

«Hey, Lachance, bu da kim böyle be?»

«Kardeşim... o yüzden dilini temiz kullan, Davis. Canına okur sonra. Gordie yamandır.»

Bir an çevreme toplaşırlardı. Dev gibi, inanılmaz tipler. Bir anlık bir ilgi yönelirdi bana. Bulutlar arasından gelen ışık demeti gibi bir şey. Öyle iri, öyle yaşlıydılar ki!

«Hey, evlât! Bu hergele gerçekten senin ağabeyin mi?»

Ben utangaç utangaç başımı sallardım.

«Bok herifin biri, değil mi?»

Ben yine başımı sallayınca, Denis de dahil, herkes kahkahadan kırılırdı. Derken Dennis ellerini çırpar, bağırırdı. «Haydi, yürüyün. Antrenman mı yapacağız, burada kız gibi dizilip duracak mıyız?»

Herkes mevkiine koşar, paslaşmaya başlarlardı.

«Şu banka git, otur, Gordie. Sesini çıkarma. Kimseyi rahatsız etme.»

Ben banka otururdum. Uslu çocuk olurdum. Yaza özgü

parça parça bulutlar altında ufacık hissederdim kendimi. Ağabeyimin pas verişini seyrederdim. Kimseyi rahatsız etmezdim.

Ama öyle günlerin sayısı fazla değildi.

Bazen Dennis yatağımın başında bana hikâye okurdu. Annemin okuduklarından iyi olurdu onun okudukları. Anneminkiler **Üç Küçük Domuz, Kırmızı Şapkalı Kız** falan olurdu. Dennis'inkilerse **Mavi Şakal, Karın Deşen Jack** gibi şeylerdi. Ayrıca bana kâğıt oyunu öğretmiş, iskambil karıştırmasını göstermişti. Bütün bunlar fazla bir şey sayılmazdı belki... ama bu dünyada insan ne koparabilirse onunla yetinmek zorundaydı, haksız mıyım?

Büyüdükçe Dennis'e karşı olan sevgimin yerini hemen hemen **klinik** bir dehşet duygusu aldı diyebilirim. Tatlı-su Hıristiyanlarının Tanrı'ya duyduğu dehşete benzer bir duygu. Öldüğü zaman biraz sarsıldım, biraz üzüldüm. **Time** dergisinde **Tanrı Öldü Mü Yoksa** yazısını okuyan tatlı-su Hıristiyanları da öyle hisseder herhalde. Şöyle anlatayım: Radyodan Dan Blocker'ın öldüğünü duyduğumda nasıl üzüldümse, Denny'nin ölümüne de öyle üzüldüm. İkisini de aynı sıklıkta görürdüm. Denny'nin ikinci vizyona girmesi diye bir şey de yoktu.

Onu kapalı tabutla, üzerinde Amerikan bayrağıyla gömdüler (tabii çukura indirip üstüne toprak örtmeden önce bayrağı aldılar, katlayıp anneme verdiler). Annemle babam mahvolmuştu. Dört ay yetmemişti yeniden toparlanmalarına. Zaten bir daha toparlanabilecekler mi, onu da bilemiyordum. Denny'nin benimkine bitişik olan odası bir keşmekeş halindeydi. Belki bir zaman-mekân kavşağına tutulmuştu. Üniversite simgeleri hâlâ duvarlarda asılı, lisedeki kız arkadaşlarının resimleri hâlâ aynanın kenarlarına sokuluydu. Dennis o aynanın karşısında, saçlarını Elvis gibi ördek kuyruğu biçiminde taramaya az uğraşmazdı. **True** dergileriyle **Sports Illustrate** dergileri hâlâ yığın yı-

ğın masasında durmaktaydı. Günler geçtikçe dergilerin üzerlerindeki tarihler daha da eski görünüyordu göze. Hani şu vıcık vıcık duygusal filmlerde görürsünüz böyle şeyleri. Bana duygusal gelmiyordu ama. Korkunç geliyordu. Mecbur olmadıkça Dennis'in odasına hiç girmiyordum. Kapının arkasından, yatağın altından, dolabın içinden Dennis karşıma çıkıverecek gibime geliyordu. En çok da dolap korkuturdu beni. Annem beni o odadan Denny'nin albümünü, ayakkabı kutularında sakladığı resimlerini almaya yollarsa, odaya adım attığım anda dolap kapısının ağır ağır açıldığını hayal etmeye başlardım. Yerimden kıpırdayamazdım tabii o anda. Ağabeyim solgun ve kanlar içinde dolaptan bana uzanırken ellerini pençe gibi kıvrılmış görürdüm. Çatlak ve boğuk çıkan sesiyle bana, **«Sen olmalıydın, Gordon,»** derdi. **«Sen olmalıydın.»**

7

Aygırlar Kenti, yazan, Gordon Lachance. İlk olarak Greenspun Dergisinin 45. sayısında, 1970 Sonbaharında yayınlanmıştır. Yayıncının izniyle buraya alınmaktadır.

Mart.

Chico pencerenin önünde duruyordu. Kollarını kavuşturmuş, dirseklerini pencerenin alt ve üst camlarını ayıran pervaza dayamış, çıplak olarak dışarıyı seyrediyor, soluğu camda buğular oluşturuyordu. Göbeğinde bir serinlik hissetti. Sağ alt cam kırıktı. Yerine bir karbon takılmıştı.

«Chico.»

Arkasını dönmedi. Kız da bir daha seslenmedi. Chico camda onun hayalini gördü. Yatakta doğrulmuş, battaniyeyi yerçekimine meydan okurcasına kaldırıp göğsüne tut-

muştu. Göz makyajı bulaşmış, göz altlarında koyu renk halkalar oluşturmaktaydı.

Chico bakışını onun hayalinden öteye, dışarıya ayarladı. Yağmur yağıyordu. Topraktaki kümelenmiş kar birikintileri eriyip akıyor, altındaki rezillik ortaya çıkıyordu. Geçen yazın otları, bir plastik oyuncak... Billy'nin... paslanmış bir bahçe tırmığı. Ağabeyi Johnny'nin Dodge arabası dört kütük üzerinde durmaktaydı. Lastikleri çıkarılmış jantlar, çotuk gibi görünüyordu. Johnny'nin o arabayı tamir etmeye uğraştığı günler geldi aklına. Bir yandan Lewiston'un WLAM radyosundan süper-hit'leri ve eski güzel şarkıları dinleyerek. Bir iki kere Johnny bira ikram etmişti ona. Yıldırım gibi gidecek bu araba, Chico, demişti. Gates Falls'la Castle Rock arasındaki yolu yalayıp yutacak. Hele bir şanzımanı da takalım da.

Ama o gün o gündü, bugün de bugün.

Johnny'nin arabasının ilerisinde otoyol görünüyordu. 14 numaralı otoyol, Portland ve New Hamshire'ın güneyinden geçip tâ Kanada'ya giderdi, Thomaston'dan sola saparsanız tabii.

Chico cama doğru, «Aygırlar kenti,» diye mırıldandı, sigarasından bir soluk çekti.

«Ne dedin?»

«Hiç, tatlım.»

«Chico?» Kızın sesinde şaşkınlık vardı. Chico'nun çarşafları değiştirmesi gerekiyordu. Babası eve dönmeden. Kız kanamıştı.

«Ne?»

«Seni seviyorum, Chico.»

«Evet.»

Allahın belâsı Mart ayı, kalleş, orospu Mart ayı, diye düşündü Chico. Pis, iğrenç, memeleri sarkık, suratında yağmur damlalarıyla dolaşan Mart ayı.

«Bu oda Johnny'nin odasıydı,» dedi birden.
«Kimin?»
«Ağabeyimin.»
«Ya. Nerede kendisi?»
«Askerde.» Chico öyle söylüyordu ama Johnny askerde değildi. Önceki yaz Oxford Plains otoyolu üzerinde iş bulmuş çalışırken, bir araba yoldan çıkmış, onarım alanına dalmıştı. O sıra Johnny bir Chevrolet'nin arka lastiklerini değiştirmekle uğraşıyordu. Birkaç kişi ona dikkatli olması için seslenmiş, ama Johnny duymamıştı. Seslenenlerden biri de kardeşi Chico'ydu.
Kız, «Üşümüyor musun?» diye sordu.
«Hayır. Şey... biraz ayaklarım.»
Chico içinden, Johnny'ye olan şey sana da ergeç olmayacak değil ki, diye düşündü. Ama olay yine gözünün önünde canlanıyordu. Ford Mustang'ın kayışı, ağabeyinin omurgalarının tişörtünden gözüküşü, eğilmiş, Chevrolet' nin arka lastiklerinden birini çıkarıyordu o sıra. Mustang' ın asfalttaki lastik gıcırtıları, topraktaki sürtünme sesleri duyuluyordu. Johnny yerinden doğrulmaya uğraşıyordu daha. Birden o sarı alevler sarmıştı ortalığı.
Chico kendi kendine, eee, yavaş ve eziyetli bir ölüm de olabilirdi, dedi, dedesini düşündü. Hastane kokularını. Yataktan ördeği alıp döken güzel hemşireleri. O en son, kâğıt gibi hışırtılı soluğu. İyi bir türü var mıydı ki bu işin?
Ürperdi, Tanrıyı düşündü. Boynuna astığı St. Christopher madalyonuna dokundu. Katolik değildi Chico. Hele Meksikalı hiç değildi. Asıl adı Edward May'di. Arkadaşlarının ona Chico demesi, siyah saçlarını briyantinle taradığı, sivri burunlu, Küba topuklu çizme giydiği içindi. Bu madalyonu Katolik olmamasına rağmen takıyordu. Belki Johnny de böyle bir şey taksa, o Mustang ıskalardı onu. Kimbilir!
Sigarasını tüttürüp camdan bakarken kız yataktan

kalkıp hızlı adımlarla onun yanına yürüdü. Büzülür gibi bir hali vardı. Belki de Chico'nun dönüp kendisine bakmasından çekiniyordu. Sıcacık elini genç adamın sırtına attı, göğüsleri onun bedeninin yan tarafına yaslandı, göbeği onun kalçasına değdi.

«Ayy, çok soğuk.»

«Bu ev öyledir.»

«Beni seviyor musun, Chico?»

«Hem de nasıl!» Sesi kayıtsızdı. Sonra daha ciddi bir tona büründü. «Çiçektin.»

«Ne dem...»

«Bakireydin.»

El yükseldi, parmaklardan biri Chico'nun ensesindeki saç çizgisini izledi. «Söylemiştim ya.»

«Zor muydu? Acıdı mı?»

Kız güldü. «Hayır. Ama çok korktum.»

Birlikte yağmuru seyrettiler. 14 numaralı otoyoldan bir Oldsmobile geçti, yerden suları fışkırttı.

«Aygırlar Kenti,» dedi Chico.

«Ne?»

«Şu adam. Aygırlar Kentine gidiyor. Yeni aygır arabasıyla.»

Kız demin parmağıyla dokunduğu yeri hafifçe öptü, Chico elini sinek kovar gibi oraya salladı.

«Ne oldu?»

Genç adam kıza döndü. Kızın gözleri bir an onun penisine doğru indi, sonra acele yukarı baktı. Kolları vücudunu örtmek ister gibi bir hareket yapacak oldu, derken filmlerde kimsenin böyle bir şey yapmadığını hatırlayıp kollarını iki yana sarkıttı. Saçları siyah, teni kış beyazıydı. Krem rengi. Göğüsleri dimdik, göbeği belki biraz fazla yumuşak. Chico, yaşadığımız ânın sinema filmi olmadığını hatırlatacak küçük bir kusur, diye düşündü.

«Jane?»

«Efendim?»

Chico kendini yine hazır hissetti. Yeni başlıyor değil, tam hazır.

«Ziyanı yok,» dedi. «Biz arkadaşız.» Kıza kararlı bakışlarla baktı, ona her yoldan ulaşmaya çalıştı. Yüzü kızarmıştı kızın. «Sana bakmamdan rahatsız oluyor musun?»

«Ben... hayır. Hayır, Chico.»

Bunu söyledikten sonra bir adım geriledi, yatağın kenarına oturdu, arkasına yaslandı. Bacakları açıktı. Chico onu görebiliyordu. Kaslarını, oyluklarını, pembe iç derisini. Heyecanı içinde titredi. Yayda sıçrayan hokkabaz gibi. Aşk belki şairlerin anlattığı gibi ilâhi bir şey olabilir ama seks sirkteki hokkabazdan farksız, diye düşündü. Kadınlar uyarılmış cinsel organlara bakınca nasıl oluyor da gülmekten kırılmıyorlardı acaba?

Yağmurun sesi damda yankılanmaktaydı. Pencerenin camını, kırık camın yerine takılan mukavvayı da dövüyordu damlalar. Chico elini kendi göğsüne bastırdı, bir an için nutuk atmaya hazırlanan bir Romalıya benzedi. Eli buz gibiydi. Onu yanına sarkıttı.

«Aç gözlerini. Seninle arkadaşız dedim.»

Kız söz dinleyip gözlerini açtı, ona baktı. Gözleri menekşe rengi gibi görünüyordu şu anda. Pencere camından süzülen yağmurun aksi, yüzünde desenler oluşturuyordu. Boynunda ve göğüslerinde de. Yatağa uzanınca göbeği gepgergin olmuştu. Şu an için kusursuz sayılırdı.

«Ah,» dedi. «Ah, Chico, öyle garip bir duygu ki!» Ürperdiği belli oldu. İstek dışı bir hareketle ayak parmaklarını kıvırdı. Ayaklarının iç kısmı pembeydi. «Chico, Chico.»

Delikanlı ona doğru bir adım attı. O da ürperiyordu. Jane'in gözleri irileşti. Bir şey söyledi. Bir tek kelime. Ne olduğunu Chico anlayamadı. Sormanın sırası değildi. Bir an onun önünde diz çöker gibi eğildi, kaşları çatık, yere baktı. Ellerini uzatıp onun dizlerinin biraz aşağısına

dokundu. Kendi içindeki kabarmayı ölçüyordu. O kabarmanın çekim gücü inanılmazdı. Düşünceye yer tanımayan mucizevî bir şeydi. Biraz daha bekledi.

Odadaki tek ses, başucu masasındaki çalar saatin tiktakıydı. Örümcek Adam dergilerinin üzerinde duruyordu saat. Kızın soluğu giderek sıklaştı. Chico yükselip ileri uzanırken kasları gerildi. Başladılar. Bu seferki daha iyi oldu. Dışarda yağmur, karları yıkayıp yok etmeyi sürdürdü.

Yarım saat sonra Chico sarsılarak ayıldı. Uyuklamıştı farkında olmadan. «Kıpırdamak zamanı,» dedi. «Babamla Virginia neredeyse gelirler.»

Kız kolundaki saate bakıp doğruldu. Bu sefer kendini örtmeye kalkışmadı. Vücut dili tümüyle değişmişti artık. Yo, olgunlaşmış değildi... kendini olgunlaşmış sansa bile. Yeni öğrendiği şey de ayakkabı bağlamaktan daha matah bir şey sayılmazdı. Ama vücut dili yine de değişmişti. Başını salladı, delikanlıya çekingen bir ifadeyle gülümsedi. Chico başucu masasındaki sigara paketine uzandı. Kız külotunu giyerken Chico'nun aklından bir şarkı geçiyordu. Sırıttı. Johnny'nin sık sık söylediği bir şarkı. Komik bir şey.

Kız sütyeninin kancasını taktı, bluzunu iliklemeye koyuldu. «Neye gülüyorsun, Chico?»

«Hiç,» dedi delikanlı.

«Fermuarımı çeksene.»

Kalkıp yaklaştı. Hâlâ çıplaktı. Fermuarı çekti, eğilip kızı yanağından öptü. «İstersen banyoya git, yüzünü düzelt,» dedi. «Ama fazla uzatma.»

Kız zarif adımlarla koridora çıkarken Chico ona bakıp sigarasını tüttürmeyi sürdürdü. Uzun boylu bir kızdı. Chico'dan uzundu. Banyonun kapısından girerken başını biraz eğmek zorunda kalıyordu. Chico yatağın altından kendi külotunu buldu, dolap kapağının iç tarafında asılı duran kirli torbasına tıktı, çekmeceden temizini çıkarıp giydi. Yatağa yürürken ayağı kaydı. Neredeyse düşüyordu. Penceredeki

mukavvanın arasından giren yağmur sularına basmıştı.

«Allah kahretsin,» diye mırıldandı hırsla.

Odayı süzdü. Johnny ölene kadar onun olan odayı. Acaba kıza neden onun askerde olduğunu söyledim ki, diye merak etti, biraz tedirgin oldu. Odanın duvarları incecik fiber olduğundan, bitişik odada babasıyla Virginia'nın sevişmelerini gece boyu duyardı. Zaten tavana kadar değildi duvarlar. Yarımdı. Kapı da açık durmazdı. Ancak önüne bir şey konulursa açık kalabilirdi. Unutmuşsanız, siz arkanızı döner dönmez gerisingeri kapanırdı. Bir duvarda bir film posteri asılıydı: **İki Adam Amerika'yı Aramaya Çıkmış, Hiçbir Yerde Bulamamış.** Johnny'nin zamanında daha bir hayat vardı bu odada. Chico bunun nedenini anlayamıyor, ama öyle olduğunu biliyordu. Bildiği bir başka şey daha vardı. Geceleri bazen bu oda onu ürkütüyordu. Dolap kapağının yavaşça açılacağını, içinde Johnny'nin duruyor olacağını düşünüyordu. Vücudu yanık, kapkara, dişleri sarı sarı. Johnny ona, «Çık odamdan, Chico,» diye fısıldıyordu. «Dodge arabama el sürersen seni gebertirim, anlıyor musun?»

Anlıyorum, ağabey, diye geçirdi aklından Chico.

Bir an hareketsiz durdu, kızın kanıyla lekelenmiş buruşuk çarşafa baktı, hızlı bir hareketle üzerine battaniyeyi örttü. İşte, nasıl buldun, Virginia? Dönüp pantolonunu, mühendis çizmelerini giydi, kazak aradı, buldu.

Aynanın önünde saçlarını kuru kuru tararken kız banyodan döndü. Çok klas bir hali vardı. Giyindiği zaman göbeğinin yumuşaklığı belli olmuyordu. Yatağa bir göz attı, sağını solunu biraz çekiştirdi, yatak eskiden örtülmüşken şimdi yapılmış gibi gözükmeye başladı.

«İyi,» dedi Chico.

Kız utanır gibi güldü, bir tutam saçı alnından alıp kulağının arkasına taktı. Dokunaklı bir hareket.

«Gidelim,» dedi Chico.

Koridordan, salondan geçtiler. Jane televizyonun üzerindeki renkli fotoğrafın önünde durakladı. Resimde Chico'nun babasıyla Virginia, lise çağlarındaki Johnny, ilkokuldaki Chico, bir de bebek Billy vardı. Billy'yi Johnny kucağına almıştı. Hepsinin yüzünde sabit, taş gibi gülümseme ifadeleri. Bir tek Virgina hariç. Onun ifadesi uyur gibi, okunmaz bir ifadeydi. Chico o resmin ne zaman çekildiğini de hatırlıyordu. Babası o karıyla evlendikten hemen sonra.

«Bunlar annenle baban mı?»

«Babam,» dedi Chico. «Bu da üvey annem, Virginia. Yürü haydi.»

«Hâlâ o kadar güzel mi üvey annen?» Jane bunu sorarken kendi ceketini aldı, Chico'ya da anorağını uzattı.

«Herhalde babam öyle buluyor,» dedi Chico.

Evden çıkıp sundurmaya girdiler. Rutubetli, rüzgârlı bir yer. Yanda bir yığın kabak lastik, Johnny'nin eski bisikleti... Chico on yaşına geldiğinde ona geçmişti bisiklet. O da hemen çarpıp enkaz haline getirmişti. Yine bir yığın dedektif dergisi, boş Pepsi şişeleri, yağ içinde bir koca motor. Bir portakal sandığı... içi tıka basa cep kitabı dolu. Numaralanmış yerleri belli renklere boyanarak yapılmış bir at tablosu.

Chico kızın oradan çıkabilmesi için yolu gösterdi. Yağmur bezdirici bir kararlılıkla yağıyordu. Chico'nun eski sedan arabası bahçede bir su birikintisinin tam üzerindeydi. Johnny'nin Dodge'u kütükler üzerinde dururken bile bundan daha soylu görünüyordu. Chico'nun sedan'ı Buick'di. Rengi kaçmış, yer yer paslıydı. Ön kanepesine bir ordu battaniyesi örtülmüş, yolcu tarafındaki güneş siperliğine bir rozet yapıştırılmıştı. Üzerinde, «Her gün istiyorum» diye yazılıydı. Arka kanepede paslı bir şanzıman yatıyordu. Yağmur kesilirse onu temizleyecekti Chico. Temizleyip Dodge'a takacaktı. Belki de takmazdı.

Buick'in içinde küflü, bayat bir koku vardı. Marş almadan önce uzun uzun hırladı.

«Akün mü boşalmış?» diye sordu kız.

«Yağmurdan herhalde.» Geri geri gidip yola çıktı, cam sileceklerini çalıştırdı, bir an durup eve baktı. İştah kaçırıcı mavimsi yeşil bir renge boyalıydı ev. Duvarına bitişik sundurma da pek acayip duruyordu.

Radyo birden bangırdadı, Chico hemen uzanıp kapattı. Alnında Pazar öğleden sonralarına özgü o başağrısı başlamak üzereydi. Grange binasından, Gönüllü İtfaiye Derneğinden, Brownie'nin dükkânından geçtiler. Brownie'nin benzin pompasının hemen yanına Sally Morrison'un Thunderbird arabası parketmişti. Chico, Lewiston yoluna sapmadan önce elini kaldırıp Sally'yi selamladı.

«Kim o?»

«Sally Morrison.»

«Güzel kadın.» Sesi pek tarafsızdı.

Chico sigaralarını yokladı. «İki kere evlenip boşandı. Dedikodulara bakılırsa şimdi artık kasabanın orospusu.»

«Genç görünüyor.»

«Genç zaten.»

«Sen hiç...»

Chico elini onun bacağından yukarı doğru kaydırırken gülümsedi. «Hayır. Ağabeyim belki, ama ben, hayır. Yine de Sally'yi severim. Nafakasını alıyor, beyaz Thunderbird'üne binip geziyor, kimin ne dediği umurunda değil.»

Yol uzun gelmeye başlıyordu. Sağda kalan Androscoggin tarafı kapanık ve ıslaktı. Arabada tek duyulan, cam sileceklerinin çıtçıtı oluyordu. Yol çukur yerlere indikçe alçak bir sis sarıyordu çevreyi. Akşamı bekliyordu sinsi sis. O zaman bu yataklardan çıkacak, tüm çevreyi saracaktı.

Auburn'u geçtiler. Chico oradan Minot Caddesine döndü. Dört şeritli yolda hemen hemen kimseler yoktu.

Banliyö evleri de paketlenip sarmalanmış gibi duruyorlardı. Sarı plastik yağmurluk giymiş bir tek çocuk gördüler. Kaldırımda yürüyor, büyük bir dikkatle her su birikintisinin tam ortasına basıyordu.

«Hadi bee,» dedi Chico.

Jane, «Efendim?» diye sordu.

«Bir şey yok, tatlım. Sen uyu yine.»

Kız hafif kuşku içeren bir sesle güldü.

Chico, Keston sokağına saptı, paketlenmiş evlerden birinin bahçe yoluna girdi. Kontağı kapatmadı.

Kız, «İçeri gel, sana bisküvi ikram edeyim,» dedi.

Chico başını iki yana salladı. «Dönmem gerek.»

«Biliyorum.» Kız kollarını onun boynuna sarıp dudağından öptü. «Hayatımın en güzel dakikaları için sana teşekkür ederim.»

Chico birden gülümsedi. Yüzü parladı. Hemen hemen sihirli bir etki. «Pazartesi'ye görüşürüz. Janey-Jane. Hâlâ arkadaşız, değil mi?»

«Öyle olduğunu biliyorsun.» Kız onu bir daha öptü... ama Chico onun göğsünü avuçladığında geri çekildi. «Yapma. Babam görebilir.»

Chico kızı bıraktığında gülümsemesinden geriye pek az bir şey kalmıştı. Kız arabadan çabucak indi, yağmurun altında arka kapıya koştu. Bir saniye sonra ortadan kaybolmuştu. Chico bir an durup sigara yaktı, sonra geri geri bahçe yolundan çıktı. Buick stop etti, marş yine kırk yıl mırıldandı, neden sonra motor çalıştı. Eve kadar bir hayli yol vardı.

Oraya vardığında babasının steyşınvagon arabasını bahçede parketmiş gördü. Onun yanına çekti, motoru susturdu. Uzun süre sessizce oturup yağmuru dinledi. Çelik bir varilin içindeydi sanki.

İçerde Billy, TV'deki çocuk dizisini, Carl Stormer'le Çiftlikteki Arkadaşlarını seyrediyordu. Chico içeri girdiğin-

de Billy heyecanla ayağa fırladı. «Eddie, hey Eddie, Pete Amcam ne dedi, biliyor musun? Savaşta arkadaşlarıyla birlikte koskoca bir Alman denizaltısı batırmışlar! Cumartesiye beni sinemaya götürecek misin?»

«Bilmiyorum,» diyerek sırıttı Chico. «Hafta boyunca her akşam yemekten önce pabuçlarımı öpersen, belki.» Billy' nin saçını çekiştirdi. Billy haykırdı, güldü, onun bacaklarına tekme attı.

«Kesin artık,» dedi Sam May. Odaya yeni giriyordu. «Kesin diyorum size. Anneniz bu itişmelerden hoşlanmıyor, biliyorsunuz.» Kravatını gevşetmiş, yakasının üst düğmesini açmıştı. Elindeki tabakta iki sosisli sandviç vardı. Hardallı. «Nerelerdeydin, Eddie?»

«Jane'lerde.»

İçerde sifonun çekildiği duyuldu. Virginia. Chico içinden, acaba Jane lavaboya saç dökmüş müdür, ruj bulaştırmış, toka düşürmüş müdür, diye merak etti.

«Pete Amcanla Ann Yengene bizimle gelmeliydin,» dedi babası. Sandviçin birini üç lokmada hızla yedi. «Biraz yabancı gibi davranıyorsun, Eddie. Hoşuma gitmiyor. Hele de yemeğini, yatağını biz sağlarken.»

«Amma yatak!» dedi Chico. «Amma yemek!»

Sam çabucak başını kaldırıp baktı. Önce gücenmiş, sonra kızmış gibi baktı. Konuştuğunda Chico onun dişlerinde hardalın sarılığını gördü, içi bulanık gibi oldu. «Küstah. Hep aynı küstahlık. Daha o kadar büyümedin, ukalâ.»

Chico omuzlarını kaldırdı, babasının yanındaki masada duran tepsideki ekmekten biraz kabuk kopardı, üzerine ketçap sürdü. «Üç aya kadar gidiyorum zaten.»

«Neden söz ediyorsun sen?»

«Johnny'nin arabasını tamir edip California'ya gidiyorum, iş bulmaya.»

«Ya, öyle mi? Demek öyle.» İri yarı, derbeder bir adamdı. Ama Chico'ya, babası Virginia'yla evlendiğinden beri

küçülmüş gibi geliyordu. Hele Johnny öldükten sonra, iyice küçülmüştü. Aklından demin Jane'e söylediği sözler geçti: Ağabeyim belki. Ama ben değil. Babası, «O arabayı Castle Rock'a kadar bile süremezsin, nerede kaldı California,» dedi.

«Sana öyle mi geliyor? Basıp gittiğimde arkamdaki bok gibi toza bakar kalırsın.»

Babası bir an ona yalnızca baktı, sonra elindeki sandviçi fırlattı. Sandviç çocuğun göğsüne çarptı, hardallar kazağına, sonra koltuğa yayıldı.

«O kelimeyi ağzından bir daha duyarsam burnunu kırarım, küstah.»

Chico sosisi aldı, baktı. Ucuz, kırmızı bir sosis, üzerinde de sarı Fransız hardalı. Kaldırdığı gibi babasına geri attı. Sam ayağa kalktı. Suratı tuğla rengine dönüşmüş, alnındaki damar atıp duruyordu. Oyluğu tepsiye çarptı, tepsi alabora oldu. Billy mutfak kapısında durmuş, onları seyrediyordu. O da kendi tabağına sosis, fasulye falan almıştı. Tabağı eğri tutuyor, fasulyelerin suyu halıya damlayıp duruyordu. Fincan gibi açılmıştı çocuğun gözleri. Dudakları da titriyordu. Televizyonda Carl Stormer'le Çiftlikteki Arkadaşları bir koşu koparmaktaydılar.

Babası boğuk bir sesle, «Uğraş, didin, yetiştir, kalkıp yüzüne tükürsünler,» dedi. «Evet Âdet böyle.» Kalktığı koltuğu eliyle yokladı, yarı yenmiş sosisi buldu. Onu elinde kopuk bir organ gibi havaya kaldırdı, bir yandan yerken bir yandan ağlamaya başladığını Chico şaşırarak farketti. «Evet. Tükürürler yüzüne. Âdet bu.»

«Peki, niye evlendin onunla?» diye patladı Chico... sonra lâfın gerisini yutmak zorunda kaldı: **Sen onunla evlenmeseydin Johnny bugün yaşıyor olurdu.**

«O seni ilgilendirmez!» Sam May gözyaşlarının arasından kükrüyordu. «O benim kendi kararım.»

«Ya?» diye haykırdı Chico da. «Öyle miymiş? Ben yal-

nızca mecburum onunla yaşamaya, o kadar. Ben de, Billy de! Mecburuz! Onun seni kemirip tükettiğini seyretmeye! Sen farkında bile değilken...»

«Neyin?» Yaşlı adamın sesi birden pesleşmiş, karanlık bir tona bürünmüştü.

Avucundaki sosis kanlı bir kemik parçasına benziyordu. «Neyin farkında değilim?»

«Ödünü bokundan ayıramıyorsun işte.» Chico bu ağzından çıkana kendi de şaşmıştı.

«Artık kes, Chico. Yoksa dayaktan gebertirim seni.» Ancak çok kızdığı zaman Chico derdi oğluna.

Chico olduğu yerde döndü, Virginia'yı odanın öbür ucunda gördü. Eteğini düzeltirken Chico'ya iri, sakin, kahverengi gözleriyle bakıyordu. Çok güzeldi gözleri. Başka tarafları o kadar güzel sayılmazdı. Ama o gözler onu daha yıllarca götürürdü. Chico bunu düşününce, o eski hasta nefretin benliğini bir kere daha sardığını farketti.

«Seni vücuduyla esir aldı, karşı çıkacak cesaretin de yok!»

Bunca bağırtı, sonunda Billy'ye fazla geldi. Bir korku çığlığı atıp tabağı elinden fırlattı, sosisler, fasulyeler saçıldı, çocuk iki elini suratına kapadı. Fasulyenin kırmızı suyu Pazar günü hatırına giydiği gezmelik papuçlarının üzerinden halıya yayılmaya başladı.

Sam bir adım atacak oldu, sonra birden durdu. Durmasına neden olan şey, Chico'nun eliyle, «Gel de gör... ne bekledin bunca zaman,» anlamında yaptığı işaret olmuştu. İkisi karşılıklı heykel gibi durdular. Sonunda Virginia konuştu. Sesi pestendi. O kahverengi gözleri kadar sakindi.

«Odanda bir kız mı vardı, Ed? Babanla benim bu konudaki düşüncelerimizi bilirsin.» Yeni aklına gelmiş gibi ekledi. «Mendilini unutmuş orada.»

Chico ona baktı. Duygularını ifade edememenin verdi-

ği hırçınlık ve vahşet vardı bakışlarında. İğrençsin, demek istiyordu. Arkadan vuruyorsun.

Kahverengi gözler ise başka şeyler söylemekteydi. İstersen beni incitebilirsin. O ölmeden önce neler olup bittiğini sen de biliyorsun, farkındayım. Ama sen beni ancak o yolla incitebilirsin, değil mi, Chico? O da... eğer baban sana inanırsa. İnandığı anda, zaten öldürürüm onu.

Babası bu yeni yemin üzerine ayı gibi atıldı. «Benim evimde aşna fişne mi ediyordun, piçoğlu piç?»

Virginia sakin bir sesle, «Lütfen kelimelerine dikkat et, Sam,» dedi.

«Onun için mi bizimle gelmedin? Burada şey... şey...»

«Çıkar ağzından,» diye bağırdı Chico. «Bu kadının sana bunu yapmasına izin verme! Söyle! Ne diyeceksen açıkça söyle!»

«Defol,» dedi Sam alçak sesle. «Annenle benden özür dilemeye hazır olana kadar da gelme.»

«O şıllığa annem deme, öldürürüm seni,» diye haykırdı Chico.

Billy, «Yeter, Eddie!» diye bir çığlık attı. Sesi hâlâ yüzünü örten ellerinin arasından boğuk çıktı. «Babama bağırmayı kes! **Lütfen** kes!»

Virginia kapının yanından ayrılmıyordu. Sakin gözleri hâlâ Chico'nun üzerindeydi.

Sam bir adım gerilerken sendeledi, dizlerinin arkası koltuğunun kenarına değdi. Koltuğa külçe gibi çöküp kıllı kolunu suratına kapadı. «Böyle kirli kelimeler kullandığında yüzüne bakamıyorum, Eddie. Kendimi çok kötü hissediyorum.»

«Kendini kötü hissettiren o! Niye kabullenmiyorsun!»

Babası cevap vermedi. Gözü hâlâ Chico'da, tepsiden bir sosisli sandviç daha aldı, hardalı aradı. Billy ağlamayı sürdürüyordu. Carl Stormer ve Çiftlikteki Arkadaşları kamyonda şarkı söyleyerek bir yere gitmekteydiler.

Virginia yumuşak bir sesle, «Çocuk ne dediğini bilmiyor, Sam,» dedi. «Zor bir yaşta. Büyümek kolay değildir.»

Yenmişti işte Chico'yu. Olayın sonu gelmişti.

Chico dönüp sundurmaya açılan kapıya yürüdü, dışarı çıktı. Çıkarken Virginia'ya baktı, kadın da ona sakin sakin baktı.

«Ne var, Ed? »

«Çarşaflar kanlı. O kızı ben başlattım.»

Kadının gözlerinde bir şeyin kıpırdandığını görür gibi oldu... ama belki de kendi öyle bir şey görmek istediği için. «Lütfen artık git, Ed. Billy'yi korkutuyorsun.»

Chico çıktı. Buick'in motorunun çalışmaya niyeti yoktu. Tam yürüyerek gitmeye karar vereceği sırada marş çalıştı. Chico bir sigara yakıp 14 numaralı otoyola çıktı, debriyajdan ayağını çekti. Jeneratör ona iki kere göz kırptı, sonra araba temposunu bulup ilerlemeye başladı. Sonunda yola koyulmuş, Gates Falls'a doğru ilerliyordu.

Johnny'nin Dodge'una son bir kere göz attı.

Johnny istese, Gates Değirmeninde sürekli iş de bulabilirdi. Ama gece vardiyasında. Gece çalışmanın kendisini rahatsız etmediğini söylemişti Chico'ya. Parası da daha iyiydi. Ama babaları gündüz çalışıyordu. Johnny gece çalışırsa, gündüzleri evde **onunla** yalnız olacak demekti. Chico da bitişik odada olacaktı. Duvarlar inceydi. Kendimi tutamıyorum, o da izin vermiyor zaten, demişti Johnny. Evet, babama nasıl bir etki yapacağını biliyorum... ama o duramıyor, tabii ben de duramıyorum. Hep tepemde, anlıyorsundur... sen de gördün onu. Billy anlayamayacak kadar küçük, ama sen gördün...

Evet, görmüştü Chico. Bu yüzden de Johnny uzaktaki oto tamir garajında iş bulmuş, babasına bu sayede kendi Dodge'u için ucuz parça bulabileceğini söylemişti. Mustang kaydığı zaman lastik değiştiriyor oluşu bu yüzdendi. Üvey annesi, ağabeyini işte böyle öldürmüştü. Lastiğin na-

sıl koktuğunu, Johnny'nin omurgalarının tişörtten nasıl göründüğünü, Mustang çarptığında Johnny'nin nasıl yarı doğrulmuş pozda olduğunu, nasıl Chevrolet'yle Mustang'ın arasına sıkıştığını, sarı alevlerin nasıl parladığını, o benzin kokusunu... hepsini tekrar yaşadı.

Chico frenle debriyaja iki ayağıyla yüklendi, sedanı ıslak asfaltta durdurdu. Kanepede uzanıp yolcu kapısını açtı, karların, çamurların üzerine kustu. Kusmuğu görünce bir daha kustu, tekrar baktı, bu sefer kuru kuru öğürdü. Motor neredeyse stop ediyordu ama son anda yetişti. Jeneratör ışığı göz kırptı, Chico gazladı. Sakin oturup ürpertisinin geçmesini bekledi. Bir araba yanından hızla geçti. Yeni bir Ford. Lastiklerinden yelpaze gibi çamurlar püskürttü.

«Aygırlar Kenti,» dedi Chico. «Yeni aygır arabasına binmiş, oraya gidiyor.»

Dudaklarında, boğazında, genzinde kusmuk tadı vardı. Canı sigara istemiyordu. Danny Carter onu evinde yatırırdı bu gecelik. Yarın da yeni bir karar verirdi Chico. 14 numaralı otoyolda ilerlemeyi sürdürdü.

8

Amma da melodramatik, değil mi?

Şu dünya bundan iyi bir iki hikâye de görmüştür, biliyorum... hattâ bir iki yüz tane görmüştür herhalde. Yukarda okuduğunuz hikâyenin her sayfasına, «Bu eser henüz mezun olmamış bir edebiyat öğrencisinin eseridir,» diye damga vurulsa yeri. Öyleydi gerçekten çünkü. En azından, bir noktaya kadar. Şimdi bakınca, bana bile pek acemice görünüyor. Uslubu Hemingway, teması Faulkner. Bundan ciddisi bulunur mu? Bundan edebîsi?

Ama bu özenti hali bile, çok tecrübesiz bir gencin

yazdığı çok seks dolu bir hikâye olduğunu saklayamıyor. (O hikâyeyi yazdığım sırada henüz ancak iki kızla yatağa girmişliğim vardı, üstelik erken boşalıp bir tanesinin üstünü başını berbat etmiştim. Yani hikâyedeki Chico gibi sayılmazdım pek.) Ayrıca hikâyenin kadınlara karşı tutumu, düşmanlığın da bir adım ötesine geçiyor, resmen **çirkin** oluyor. Aygırlar Kenti'ndeki kadınlardan ikisi orospu, üçüncüsü de, 'seni seviyorum, Chico,' ya da, 'içeri gel, bisküvi vereyim,' gibi şeyler söyleyen basit bir tip. Buna karşılık Chico erkeklik iddiasında, sigara içip duran, işçi sınıfı kahramanlarından... âdeta Bruce Springsteen plaklarından fırlama bir şey... tabii ben bu hikâyeyi yazarken daha Springsteen'in adı bile duyulmuş değildi, o da başka. Hikâyem üniversitenin edebiyat dergisinde, bir şiirle bir deneme yazısının arasında yayınlandı. Tecrübesiz olduğu kadar da güven duygusundan yoksun bir gencin tipik hikâyesi işte.

Ama yine de, kendi hikâyem sayabileceğim ilk hikâyem buydu. Beş yıl denedikten sonra, bir bütünlüğü olan ilk hikâyem. Payandalarını altından çektikten sonra bile ayakta durabilen ilk hikâyem. Çirkin, ama canlı. Şimdi bile okurken, o sahte-güçlü tavırlarına, o özentiliklerine bıyık altından gülümserken, satırların arasında Gordon Lachance'ın yüzünü görebiliyorum. Şimdi yaşayan ve yazan Gordon Lachance'dan çok daha genç bir Gordon Lachance tabii. Şu anda kitapları çok satılan romancıdan kesinlikle daha idealist... ama o gün arkadaşlarıyla Ray Brower adlı ölü çocuğu görmeye giden Gordon Lachance kadar da genç değil. Parıltısını kaybetme sürecinin yarı yoluna gelmiş bir Gordon Lachance yani.

Hayır, çok iyi bir hikâye olmadığı kesin. Yazarı başka sesleri dinlemekten, içinden gelen o önemli sesi dinlemeye pek vakit bulamamış. Ama o hikâyede ilk kez olarak kendi tanıdığım, bildiğim yerleri, olayları bir hayali yazıda

kullanıyordum. Yıllardır canımı sıkan şeylerin yeni bir biçimde... **benim kontrol edebileceğim bir biçimde** karşımda belirmesi bana korkunç bir haz veriyordu. Denny'nin o manyakça korunan odanın dolabından çıkması fikri ilk aklıma geleli, yıllar geçmişti aradan. Hattâ o düşünceyi unuttuğumu sanıyordum. Gerçekten. Ama Aygırlar Kenti' ne girmişti işte. Birazcık değiştirilmiş olarak... ama benim **kontrolümde** olarak.

Hikâyeyi fazla değiştirme, yeniden yazma, süsleme dürtülerimi gemledim. Oysa dürtüler oldukça güçlüydü. Çünkü hikâyeyi okumak şimdi beni utandırıyor. Ama içinde hâlâ sevdiğim şeyler var. Geleceğin Lachance'ı onları değiştirirse bayağılaştırabilir. Saçına kır düşen birinin dokunmaması gereken şeyler bunlar. Johnny'nin beyaz tişörtündeki gölgeler gibi, Jane'in çıplak vücudunda yağmur aksinin desenler oluşturması gibi, hak ettiklerinden daha iyi gözüken şeyler.

Annemle babama hiçbir zaman göstermediğim ilk hikâyem de buydu. İçinde çok fazla Denny vardı bir kere. Çok fazla Castle Rock vardı. En önemlisi de, çok fazla 1960 vardı. İnsan gerçeği nasıl tanır, çünkü onu eline alıp kendini veya bir başkasını onunla kestiği zaman ortaya kanlı bir sahne çıkar.

9

Odam ikinci kattaydı ve içerisi en azından kırk dereceydi. Saat öğleni geçince, pencereler açık olduğu halde kırk beşi de geçerdi. O gece orada yatmayacağıma gerçekten seviniyordum. Planlarımız da heyecanlandırıyordu beni. İki battaniyeyi rulo yaptım, eski kemerimle bağladım. Bütün paramı aldım. Altmış sekiz sentti hepsi. Artık yola çıkmaya hazırdım.

Evin önünde babamla karşılaşmayayım diye arka merdivenlerden indim ama kaygılanmama gerek yokmuş zaten. Babam hâlâ elindeki hortumla bahçede havaya gökkuşakları çiziyor, çevreye onların arasından bakıp duruyordu.

Summer sokağında biraz yürüdüm, boş bir arsadan geçip kestirmeden Carbine caddesine çıktım. Bugün orada Castle Rock **Call** gazetesinin bürosu var. Caddeden bizim kulübe doğru yürürken bir araba kaldırıma yanaştı, içinden Chris'indi. Bir elinde eski izci çantası, öbür elinde rulo yapılmış bir çift battaniye vardı.

Eğilip, «Teşekkür ederim, bayım,» dedi, araba uzaklaştı. Chris izci matarasını boynundan geçirip kolunu kayışından çıkararak yanına sallandırmıştı. Kalçasına çarpıp duruyordu matara. Gözleri pırıl pırıldı.

«Gordie! Sana bir şey göstereyim mi?»

«Tabii. Herhalde. Neymiş?»

«Önce şöyle gel.» Mavi Nokta lokantasıyla Castle Rock eczanesinin arasındaki dar aralığı gösterdi.

«Nedir, Chris?»

«Önce yürü dedim.»

Birden dar aralığa doğru bir koşu kopardı. Sağduyumu bir kenara atmama bu yetti de arttı. Peşinden koştum. İki bina tam paralel değil, hafif birbirine yaklaşır biçimde kurulmuştu. Bu yüzden aradaki aralık, arkaya gittikçe daralıyordu. Eski gazete yığınlarından, kırık bira tenekelerinden ve soda şişelerinden oluşmuş zalim kümelerin arasından geçtik. Chris lokantanın arkasına saptı, yatak dengini yere bıraktı. Kenarda sekiz dokuz çöp varili duruyordu. Koku inanılır gibi değildi.

«Püff! Chris! İnsana bir şans tanı!»

«Ver elini,» dedi Chris.

«Yo, gerçekten, neredeyse kusa...»

Sözüm ağzıma tıkandı, çöp varillerini falan hepten unuttum. Chris çantayı açmış, içine elini daldırmıştı. Şimdi avucunda koyu renk, tahta kabzalı, kocaman bir tabanca vardı.

Bana, «Maskeli Süvari mi olmak istiyorsun, yoksa Cisco Kid mi?» diye sordu. Sırıtıyordu.

«Hey büyük Tanrım! Onu nereden buldun?»

«Babamın masasının çekmecesinden aşırdım. Kırk beşlik.»

«Evet, görüyorum,» dedim. Aslında .38'lik de, .357'lik de olsa, farkını bilmezdim. Okuduğum onca John D. MacDonald'lara, Ed McBain'lere rağmen, ömrümde gördüğüm tek tabanca Polis Bannerman'ın belindekiydi... çocukların hepsi Bannerman'a onu kılıfından çıkarsın diye yalvarırdı ama Bannerman hiç çıkarmazdı. «Baban farkına varınca pataklayacak seni. Şu ara tadı kaçık diye kendin söyledin.»

Chris'in gözleri ışıldamaya devam ediyordu. «Mesele orada işte. Farkına varmayacak. Öteki kopuklarla birlikte Harrison'un barında oturuyor. Önlerinde altı ya da sekiz şişe şarap var. Bir hafta çıkamazlar oradan. Allahın belâsı kopuklar.» Dudağı kıvrıldı. Grubumuzda ağzına içki sürmeyen bir tek o vardı. Övünmek için bile. Cesaretini kanıtlamak için bile. Babası gibi serseri olmayacağını söyler dururdu. Bir keresinde ikimiz yalnızken bana söylemişti... Despain ikizleri babalarından arakladıkları altı birayla geldikten sonra... Chris'e bir yudum bile almadığı için, içmekten korktuğu için herkesin takılması olayından sonra. Yalnız kaldığımızda bana, babasının artık burnunu içki şişesinden çıkaramaz olduğunu söylemişti. Ağabeyi o kızın ırzına geçtiği gün sarhoştu. Göz Chambers de, Ace Merrill, Charlie Hogan ve Billy Tessio'yla dolaşırken çevreyi mor görmeye başlamıştı. Chris bana, şişeyi bir kere eline alırsa bırakma şansının ne kadar olduğunu soruyordu. On

İki yaşında bir çocuğun gizli alkolik olmaktan korkması belki size komik geliyor olabilir. Ama Chris'e hiç komik gelmiyordu. Hiç hem de. Bu ihtimali pek sık düşünmüştü. Dünya kadar fırsat bulmuştu düşünmeye.

«Mermi de var mı?»

«Dokuz tane. Kutuda o kadar kalmıştı. Babam mermileri kendisinin bitirdiğini sanır. Sarhoşken konserve kutularına ateş ettiğini falan düşünür.»

«Tabanca dolu mu?»

«Değil! Tanrı aşkına, ne sanıyorsun beni?»

Sonunda tabancayı aldım. Avucumdaki ağırlığı hoşuma gitti. Kendimi 87. Manga'dan Steve Carella gibi hissettim. Suçluların peşinde. Namluyu kokulu varillere çevirdim, tetiği çektim.

KA-BLAM!

Silah elimde geri tepti, namlusundan alevler çıktı. Bileğim kırıldı sandım. Yüreğim bir anda gırtlağıma sıçradı, orada titreyerek çömeldi, kaldı. Çöp bidonunun oluklu maden yüzeyinde koca bir delik açılmıştı... kötü yürekli bir sihirbazın oyunu.

«Tanrım!» diye bağırdım.

Chris çılgınlar gibi kıkırdıyordu. Eğlendiği için mi, isteriye kapıldığı için mi, anlayamadım. «Yaptın yapacağını! Gordie yaptı yapacağını!» diye söylendi. «Baksanıza ey ahali... Gordon Lachance, Castle Rock'u tarıyor!»

«Kes sesini. Tüyelim buradan!» diye haykırdım, onu gömleğinden yakaladım.

Biz kaçarken lokantanın arka kapısı açıldı, Francine Tupper beyaz garson üniformasıyla belirdi. «Kim yaptı onu? Kim fişek patlatıyor burada?»

Deli gibi koştuk. Eczanenin, nalburun, kendine antikacı diyen eskicinin arkasından dolandık, çiti aştık, parmak-

larımıza kıymıklar batmasına hiç aldırmaksızın sonunda kendimizi Curran sokağında bulduk. Ben koşarken .45'liği de Chris'e fırlatmıştım. O hâlâ gülmekten katılıyordu, ama her nasılsa tabancayı yakalayıp çantaya tıkmayı başardı. Curran'ın köşesini dönüp tekrar Carbine caddesine çıktığımızda yavaşladık. Kuşku çekmek istemiyorduk. Bu sıcakta kim koşardı? Chris hâlâ kıkırdıyordu.

«Ulan, suratını bir göreydin... harikaydı, inan bana. Inanılır gibi değil. On puan verdim gitti.» Başını iki yana salladı, bacağına bir şaplak attı, yeni bir kahkaha daha patlattı.

«Sen tabancanın dolu olduğunu biliyordun, değil mi? Deli herif! Başım derde girecek şimdi. Tupper denilen o karı gördü beni.»

«Yok, yahu, o havai fişek sandı. Hem burnunun ucunu göremez o, sen de bilirsin. Gözlük takarsa güzelliği bozulur diye korkuyor.» Tek yumruğunu kendi belinin arkasına dayadı, kalçasını bir sağa, bir sola savurdu, yeniden güldü.

«Valla bana vız gelir. Kalleş bir numaraydı, Chris. Gerçekten.»

«Hadi hadi, Gordie.» Elini benim omzuma koydu. «Dolu olduğunu ben de bilmiyordum. Tanrı şahidim olsun. Anamın adı üstüne yemin ederim. Tabancayı babamın çekmecesinden aldım. Hep boşaltır da kaldırır. Bu sefer kaldırırken iyice sarhoştu herhalde.»

«Kendin doldurmadın mı gerçekten?»

«İnan, doldurmadım.»

«Annenin adına yemin eder misin... sen yalan söylüyorsan onun bu yüzden cehenneme gideceğini bile bile?»

«Yemin ederim.» Istavroz çıkardı, sonra 'tu-tu-tu' dedi. Yüzündeki ifade kilise korolarında şarkı söyleyen çocuklarda görülebilen apaçık pişmanlık ifadesiydi. Ama bizim kulübün bulunduğu arsaya saptığımızda, Vern'le Teddy'yi

denklerinin üzerine oturmuş bizi beklerken gördüğümüz anda Chris tekrar gülmeye başladı. Onlara bütün hikâyeyi anlattı. Herkes yeterince gülüp boşaldıktan sonra Teddy, Chris'e, tabanca almaya neden ihtiyaç duyduğunu sordu.

«Hiiiç,» dedi Chris. «Ama belki karşımıza ayı falan çıkar. Olur ya. Hem geceleri ormanda uyumak ürkütücüdür.»

Herkes başını sallayıp kabullendi. Chris aramızda en iriyarı, en sağlam çocuktu. Böyle şeyleri söylemekte özgürdü. Karanlıktan korktuğunu îmâ eden o değil de Teddy olsa, fena halde makaraya alırlardı.

Teddy, Vern'e, «Çadırı arka bahçeye kurdun mu?» diye sordu.

«Kurdum. İçine iki de fener koydum. Karanlık basınca ışığı görünür, bizi içerde sanırlar.»

«Yamansın!» deyip Vern'in sırtını tıpışladım. Vern'in standardlarına göre, büyük zekâ belirtisiydi bunu düşünebilmek. Sırıttı, kızardı.

«Haydi, gidelim,» dedi Teddy. «Yürüyün. Saat on ikiye geliyor bile!»

Chris de kalktı. Hepimiz onun çevresine toplandık.

«Beeman'ın tarlasından geçip o mobilyacı atölyesinin arkasından dolanacağız,» dedi. «Çöp alanının yanından demiryoluna çıkıp Harlow'a kadar oradan yürüyeceğiz.»

Teddy, «Ne kadar sürer dersin?» diye sordu.

Chris omuzlarını kaldırdı. «Harlow büyük yer. En azından yirmi mil yürüyeceğiz. Öyle değil mi, Gordie?»

«Öyle. Belki otuz bile olabilir.»

«Otuz bile olsa, yarın öğleden hemen sonra varırız. Kimse mızımazsa.»

«Burada mızıkçı yok,» dedi Teddy hemen.

Bir an hepimiz birbirimize baktık.

Vern, «Mızzz,» dedi, gülüştük.

Chris, «Haydi, çocuklar,» deyip sırt çantasını omuzladı.

Birlikte arsadan çıktık. Chris başı çeker gibiydi.

10

Beeman'ın tarlasını geçip demiryoluna doğru yokuşu tırmandığımızda hepimiz gömleklerimizi çıkarıp belimize bağlamıştık. Domuzlar gibi terliyorduk. Tepeye varınca aşağıdaki raylara baktık, onları gideceğimiz yöne doğru gözümüzle izledik.

O ânı hiç unutmayacağım. Kaç yaşıma gelirsem geleyim. Kolunda saat olan bir tek ben vardım. Bir yıl önce satıcı olarak çalıştığımda prim diye verdikleri ucuz bir Timex. Akrebi de, yelkovanı da on ikinin üzerindeydi. Güneş karşımızdaki alanı yakıp kavuruyordu. Kafatasımızın içine sokulup beynimizi tava etmeye niyetlendiğini seziyorduk.

Castle Rock arkamızda yayılmış duruyordu. Castle Nehrinin ötesinde değirmen havaya dumanlar savuruyor, artıklarını suya boşaltıyordu. Mobilyacının atölyesi solumuzdaydı. Karşımızda da demiryolu görünüyordu. Güneşi yansıtan pırıl pırıl raylarıyla. Solumuzdaki Castle Nehrine paraleldi raylar. Sağda ot bürümüş boş tarlalar uzanıyordu. Bugün orada motosiklet yarış alanı var. Her Pazar saat ikide yarışlar düzenliyorlar. Ufukta terkedilmiş bir su kulesi yükseliyordu. Paslı ve biraz ürkütücü.

Tam öğle vakti orada bir an durduk, sonra Chris sabırsız bir sesle, «Haydi, yola,» dedi.

Rayların yanından, ufalanmış kömürlerin üzerinden ilerledik. Her adımımız yerden kara tozlar kaldırıyordu. Çok geçmeden çoraplarımız, spor pabuçlarımız kapkara oldu. Vern bir şarkıya başladı ama kısa kesti, hepimizin kulakla-

rı rahatladı. Yanına matara alan yalnız Teddy'yle Chris'di. Hepimiz de çok sık su içiyorduk.

«Mataraları çöp alanının çeşmesinden doldurabiliriz,» dedim. «Babam bana o kuyu temiz demişti. Altmış metreden derinmiş.»

«Pekâlâ,» dedi Chris. Sert komutan rolündeydi. «Beş dakikalık mola için de uygun bir yer zaten.»

Teddy birden, «Ya yiyecek?» diye sordu. «Allah bilir kimsenin aklına bir lokma bir şey almak gelmemiştir. Benim gelmedi meselâ.»

Chris durdu. «Allah kahretsin! Ben de almadım. Gordie?»

Ben başımı iki yana sallarken nasıl bu kadar budalalık edebildiğime şaşıyordum.

«Vern?»

«Yok,» dedi Vern. «Üzgünüm.»

«Bakalım neyimiz var,» deyip gömleğimi çözdüm, kömürlerin üzerine yaydım, altmış sekiz sent paramı üzerine attım. Madeni paralar güneşte alev gibi parladı. Chris'in yırtık pırtık bir dolarıyla iki peni'si vardı. Teddy'den iki yirmi beşlikle iki beş sentlik çıktı. Vern'in tam yedi senti vardı.

«İki dolar otuz yedi sent,» dedim. «Fena sayılmaz. Çöp alanına giden o dar yolun ucunda bir dükkân var. Biri gider, biraz hamburgerlik kıymayla içecek alır, ötekiler de dinlenir.»

«Kim?» diye sordu Vern.

«Çöp alanına varınca kavgasını yaparız.»

Bütün parayı pantolon cebime attım. Tam gömleğimi belime bağlarken Chris, **«Tren!»** diye bağırdı.

Hissedebilmek için elimi raylardan birine dayadım. Oysa sesi kulakla bile duyulabilecek kadar yakındı. Raylar çılgın gibi sarsılıyordu. Bir an için treni avucumda tutuyormuşum gibi hissettim.

Vern, «Paraşütçüler atlasın!» diye bağırdı, bir sıçrayışta kendini hokkabaz gibi yandaki hendeğin yarı yoluna kadar attı. Toprağı yumuşak buldu mu paraşütçülük oynamaya bayılırdı Vern. Çakıl havuzu olsun, saman yığını olsun, bu seferki gibi bir yamaç olsun. Chris onun peşinden atladı. Trenin sesi enikonu yükselmişti. Besbelli nehrin bu yanından, Lewiston'a doğrulmuştu. Teddy atlayacağı yerde sesin geldiği tarafa döndü. Kalın gözlük camları güneşte ışıldıyordu. Upuzun saçları alnında sırılsıklamdı.

«Haydi, Teddy,» dedim.

«I-ıh. Ben o anda kaçacağım.» Bana baktı. Camların irileştirdiği gözleri heyecandan pırıl pırıldı. «Bu sefer tren, anladın mı? Kamyonlar çocuk oyuncağı bunun yanında, ha?»

«Delisin sen, ulan. Ölmek mi istiyorsun?»

«Normandiya kumsalı gibi!» diye bağırdı Teddy. Adımını atıp rayların ortasına geçti. Traverslerden birinin üzerinde durdu, dengesini ayarladı.

Bir an ona şaşkınlıkla baktım. Böylesi bir budalalığı aklım almıyordu. Sonra onu yakaladım, sürükleye dövüşe kenara getirip yamaçtan aşağıya attım. Kendim arkasından atlarken Teddy beni daha havada yakaladı, karnıma bir yumruk patlattı. İçimden sanki bir fırtına çıktı, tüm soluğum boşaldı. Yine de kasığına bir tekme atıp onu yere sermeyi, yukarı tırmanmasını önlemeyi başardım. Yere düşüp serildiğim sırada Teddy beni gırtlağımdan yakaladı. Yuvarlanarak yamacın dibine kadar indik. Tokat tırmık girişmiştik birbirimize. Chris'le Vern bize alık alık bakıyorlardı.

«Seni orospu çocuğu!» diye bağırdı Teddy bana. «Allahın belâsı! Bana zorbalık etmeye kalkayım deme! Gebertirim seni, bok soyu!»

Soluk almaya zaman bulmuştum. Ayağa kalktım. Teddy ilerlerken ben geriledim, avuçlarımı açıp öne uzattım, onun yumruklarını tokatla itmeye çalıştım. Yarı gülüyor, yarı

korkuyordum. Teddy krize girdi mi, onunla şaka olmazdı. Koskoca çocuklarla bile kapışırdı böyle zamanlarda. Koca çocuk onun iki kolunu kırsa, bu sefer de ısırırdı onu.

«Teddy, göreceğimizi gördükten sonra neyin önünden kaçarsan kaç ama

çılgın bir yumruk omzumu ıskaladı

«O zamana kadar kimsenin bizi görmemesi gerekir, seni

sersemletici bir tokat başımın bir yanına indi. O anda gerçek bir kavga çıkabilirdi ama Allahtan

«... **sersem budala seni!»**

Chris'le Vern bizi yakalayıp ayırdılar. Tepemizde tren belirdi, dizel egzosunu savura savura, tekerlerini tangırdata tangırdata geçti. Kömür parçacıklarından birkaçı yamaçtan bize doğru yuvarlandı, tartışma da sona erdi... en azından, sesimizi duyurabilene kadar.

Kısa bir yük treniydi. Son vagon da kayıp gidince Teddy, «Onu öldüreceğim,» dedi. «En azından dudağını şişireceğim.» Chris'in elinden kurtulmaya savaşıyordu ama Chris onu daha da sıkı kucakladı.

«Sakin ol Teddy,» dedi alçak sesle. Bunu onu bırakmadan tekrarladı durdu. Sonunda Teddy savaşmayı kesti, öylece durdu. Gözlüğü gözünde çarpılmış, işitme cihazının düğmesi kulağından fırlayıp göğsüne sarkmıştı. Onu blucininin cebine tıktı.

İyice sakinleştiği zaman Chris bana döndü, «Niye kavga ediyordunuz, Gordon?» diye sordu.

«Trenin önünden son anda kaçmak istedi. Makinist görür, yerimizi haber verir diye düşündüm. Belki polis yollarlardı arkamızdan.»

Teddy, «Makinist altına etmekten buna vakit bulamazdı,» dedi. Ama artık öfkesi geçmiş gibiydi. Fırtına dinmişti.

Vern, «Gordie gerekeni yaptı,» dedi. «Haydi, barışın artık.»

Chris, «Barışın, çocuklar,» diye ona katıldı.

Ben, «Evet, tamam,» dedim, elimi uzatıp avucumu yukarıya çevirdim. «Barış, Teddy!»

«Kaçabilirdim o trenden,» dedi bana. «Bunu sen de biliyorsun, değil mi, Gordie?»

«Biliyorum,» dedim. Ama bunu düşünmek bile içimin buz gibi kesilmesine yol açıyordu. «Biliyorum.»

«Pekâlâ. Barıştık o halde.»

«Tokalaşın.» Chris bunu söylerken Teddy'yi bıraktı.

Teddy kendi avucunu benimkine canımı yakacak kadar hızlı indirdi, ben de onunkine bir tokat attım.

«Mızıkçı Lachance,» dedi Teddy.

«Mızzzzz!» dedim.

Vern, «Yürüyün, çocuklar, artık gidelim, ha?» diye bağırdı.

Chris ciddi bir sesle, «Nereye istersen git de buraya gitme,» diye bir şarkı tutturdu. Vern ona vuracakmış gibi hızla döndü.

11

Saat bir buçukta çöp alanına vardık. Vern, «Paraşütçüler atlasın!» diye bağırarak yamaçtan aşağı kendini ilk salan oldu. Koca adımlarla hepimiz indik, demiryolunun kömürlerinden kararmış pis suyun üzerinden atladık. Biraz ilerde çöplerin yığıldığı yer vardı.

Alanın çevresini iki metreye yakın bir çit çevreliyordu. Her yedi metrede bir, solgun tabelalar asılmıştı:

CASTLE ROCK ÇÖP ALANI
SAATLER 16 - 20
PAZARLARI KAPALI
GİRMEK KESİNLİKLE YASAKTIR

Tırmanıp çiti aştık, atladık. Teddy'yle Vern öne düşüp kuyuya doğruldular. Kuyudan suyu eski tip bir tulumbayla çekmek gerekiyordu. Alın teriyle içilecekti yani su. Tulumba kolunun yanında, eski bir teneke içinde biraz su duruyordu. En büyük günah, sizden sonra gelecek kişi için o tenekeyi boş bırakmaktı. Demir kol dirsek yapıyor, uçmaya çalışan tek kanatlı bir kuşa benziyordu. Bir zamanlar yeşildi. Ama şimdi hemen hemen bütün boyası soyulmuş, 1940'dan beri o kola sarılan her el, rengin birazını alıp götürmüştü.

Çöp alanı benim Castle Rock'la ilgili en güçlü anımı oluşturur, bana hep sürrealist ressamları hatırlatır. Hani ağaç dalları arasına saat kadranı, çöl ortasına Victoria çağı salonu, şöminenin içine buhar makinesi çizip duran adamların eserlerini. Çöp alanındaki hiçbir şey oraya ait değilmiş gibi görünürdü benim çocuk gözlerime.

Alana arka tarafından girmiştik. Önden girilince kapıdan geniş bir toprak yol başlar, sonra genişlerdi. Buldozerler düzlemişti alanı. Şu anda Teddy'yle Vern'in başına diklip kim çevirecek diye tartıştıkları tulumba kolu, bu alanın arka tarafındaydı. Genişliği herhalde yirmi beş metre dolaylarında olan alanın içi, boşalmış Amerikan malı ambalajlarıyla doluydu. Ya da eskiyen, artık çalışmayan eşyalarla. Öyle çok atık vardı ki, bakmakla gözlerim ağrıyordu. Ya da belki ağrıyan beynimdi. Çünkü gözün neyin üzerinde duracağına bir türlü karar veremiyordu o beyin. Güneş altında sarhoş gibi çarpılmış demir karyolanın mı? Bir yandan saman doğururken şaşkın şaşkın iki bacağının arasından size bakan bir oyuncak bebeğin mi? Tepetakla duran, burnu roket gibi parlayan Studebaker'in mi? İşyerlerinde kullandıkları, şimdi güneş altında dev bir safire benzeyen o kocaman su şişesinin mi?

Burada yaban hayatı da azımsanacak gibi değildi. gerçi Walt Disney'in doğa filmlerindekine, hayvanları ok-

şamanıza izin verdikleri evcil hayvanat bahçelerindekine benzemiyordu tabii. Çürüyen hamburgerleri kemiren tombul fareler, sayısız martılar, kargalar vardı burada. Kentin yiyecek bulamayan köpekleri de karın doyurmaya buraya geliyorlardı. Sefil durumda, huysuzlaşmış, canavarlaşmış köpekler, kötü kötü sırıtıyordu insana. Kokuşmuş bir lokma tavuk eti için birbirlerini parçalamaya hazırdılar.

Ama bu köpekler, çöp alanının bekçisi Milo Pressman'a hiç saldırmazlardı. Milo arkasında Chopper olmadan dolaşmazdı. Chopper'e gelince, yirmi yıl sonra Joe Camber'in köpeği Cujo kudurana kadar, Castle Rock'da en korkulan köpek oydu. Kırk mil yarıçaplı alan içinde ondan gaddar bir köpek daha yok diye duyardık hep. Öyle de çirkindi ki... bir saatin karşısına geçse, saat dururdu. Çocuklar aralarında Chopper'in gaddarlığıyla ilgili hikâyeler fısıldaşırlardı. Bazılarına göre hayvan yarı Alman çobanı, bazılarına göre daha çok bokserdi. Castle View'lu Harry Horr diye bir çocuk, onun ses telleri alınmış bir Doberman olduğunda diretiyordu. Ses tellerinin alınması, saldırırken kimse duymasın diyeydi çocuğa göre. Chopper'in manyak bir İrlanda kurdu olduğunu savunan çocuklar da vardı. Milo Pressman onu özel olarak Daines maması ve tavuk kanıyla besliyor, diyorlardı. Ayrıca Milo'nun onu ağzını kayışlamadan kulübesinden çıkarmaya cesaret edemediğini de söylüyorlardı.

En yaygın hikâyeye göre, Milo Pressman bu köpeği yalnızca ısırmaya değil, insan vücudunun bazı belli kısımlarını ısırmaya eğitmişti. Alandan yasa dışı ganimet almak üzere çiti izinsiz aşıp gelen bahtsız bir çocuk, Pressman'ın köpeğe şöyle seslendiğini duyardı: «Chopper! Kap! El!» Chopper de gidip eli kapar, öylece tutardı. Tabii tutarken deriyi, tendonları yırtar, kemikleri toz ederdi. Milo bırak diyene kadar. Söylentilere göre Chopper kulak koparabiliyor, göz çıkarabiliyor, ayak veya bacak da koparabiliyordu...

Başka marifetleri de vardı. Bir çocuk da Pressman'ın köpeğe, «Chopper! Kap! Husye!» diye bağırdığını duymuş, ömrünün sonuna kadar soprano kalmıştı. Milo'nun kendisine daha sık rastlandığı için onda bir olağanüstülük görülmüyordu. Yarım akıllı bir işçiydi işte. Küçük şehir belediyesinden alabildiği maaşı desteklemek için, atılmış eşyaların bir kısmını tamir eder, kasabalılara satardı.

Bugün Milo'dan da, Chopper'den de ses yoktu.

Chris'le ben, Vern'in su çekişini, Teddy'nin yardım edişini seyrettik. Sonunda ödülümüz olan duru sular geldi. Vern'le Teddy ânında başlarını yalağa daldırdılar. Teddy bir yandan hâlâ kolu indirip kaldırıyordu.

«Deli bu Teddy,» dedim alçak sesle.

Chris en doğal sesiyle, «Evet, öyle,» deyiverdi. «Herhalde şu yaşının iki katına kadar yaşamaz. Babasının kulaklarını yakması. O neden olmuştur. Kamyonların önünden kaçması da delilik. Gözü görmüyor zaten. Gözlük taksa da, takmasa da.»

«Ağaçtaki o olayı hatırlıyor musun?»

«Tabii.»

Bir yıl önce Teddy'yle Chris benim evin arkasındaki ulu çama tırmanıyorlardı. Tepeye hemen hemen varmışlardı. Chris daha ileri gidemeyeceklerini, dalların çürük olduğunu söylemişti. Teddy'nin yüzünde yine o çılgın, inatçı ifade belirmiş, eline bu kadar reçine bulaşmışken ille ağacın en tepe noktasına dokunacağını duyurmuştu. Chris ne dediyse caydıramamıştı onu. Teddy sonunda tırmanmış, dediğini de başarmıştı. Otuz yedi kilo zor geliyordu ne de olsa. Ağacın tepesinde, reçineli eliyle en üst dalı avuçlamış, dünyanın kralı olduğunu haykırıyor ya da ona benzer başka bir zırvalık söylüyordu ki, iç bulandıran bir çatırtı duyuldu, bastığı çürük dal kırıldı, Teddy düşmeye başladı. Bundan sonra olan şey, hani insana Tanrı varmış dedirten türdendi. Chris uzandı. Sırf refleksle. Rastgele sarıldı

ve avucunda Teddy Duchamp'ın bir tutam saçını buldu. Gerçi bileği şişti, o elini iki hafta kullanamadı ama yine de cıyak cıyak bağıran Teddy'yi, ayağını sağlam bir dala basana kadar taşıdı. Chris öyle körükörüne elini uzatmasa, Teddy başaşağı dönüp tâ ağacın dibini boylayacaktı. Kırk metre. Sonunda indiklerinde Chris'in suratı kül gibiydi. Duyduğu korkuya tepki olarak kusmak üzereydi. Teddy ise saçını çekti diye onunla kavgaya hazırdı. Neredeyse kapışacaklardı da... ben orada olup barıştırmasaydım.

Chris, «Arasıra o olayı hâlâ rüyamda görürüm,» derken yüzüme garip, savunmasız bakışlarla baktı. «Ama rüyada onu hep ıskalarım. Avucumda birkaç tel saç kalır, Teddy bağırarak düşer. Garip, ha?»

«Garip,» diye kabullendim. Bir an gözgöze bakıştık, bizi arkadaş yapan o gerçek şeylerden bazılarını gördük. Sonra yine başımızı çevirdik, Teddy ile Vern'in birbirine su atışını seyrettik. Bağırıyor, gülüyor, birbirine korkak deyip duruyorlardı.

«Evet ama aslında onu ıskalamadın,» dedim. «Chris Chambers hiç ıskalamaz, haksız mıyım?»

«Benden önce giren bayan oturma yerini inik bırakmışsa bile,» dedi, bana göz kırptı, baş parmağıyla orta parmağını halka gibi birleştirip tam ortasından tertemiz tükürdü.

«Allah boyunu devirsin, Chambers,» dedim.

«Asıl senin.» Birbirimize sırıttık.

Vern, «Gelin de suyunuzu için, yoksa borudan aşağı kaçacak,» diye seslendi.

Chris, «Yarışalım,» diye önerdi.

«Bu sıcakta mı? Çıldırdın mı?»

«Haydi,» derken hâlâ sırıtıyordu. «Ben **hop** deyince.»

«Peki.»

«Hop!»

Yarıştık. Keten pabuçlarımız güneşin kavurduğu top-

raklara dala çıka, çıplak bedenlerimiz öne eğik, blucinli bacaklarımız savrularak, yumruklarımızı sıkmış durumda yarıştık. Hava cehennem gibiydi. Vern'le Teddy karşıda aynı anda bize parmak işareti yaptılar. Kahkahalar içinde yere yıkıldık sonunda. Chris matarasını Vern'e fırlattı. Matara dolunca Chris'le ben tulumbanın başına geçtik. Önce Chris çekti, ben içtim, sonra ben çektim, o içti. Su buz gibiydi. Kir pas içindeki vücudumuzdan akarken bizi Ocak ayına dört ay kala dondurmayı başardı. Sonra ben kenardaki tenekeyi tekrar doldurdum, hep birlikte alandaki tek ağacın dibine oturmak üzere ilerledik. Ağaç, Milo Pressman'ın kulübesinden on beş metre kadar uzaktaydı. Gövdesi hafif batıya yatıyordu. Sanki niyeti, eteklerini toplayan bir kocakarı gibi köklerini toplayıp bu çöplükten uzaklaşmaktı.

«Harika!» Chris gülerek alnındaki saçları arkaya savurdu.

«Nefisti,» dedim. Ben de hâlâ kendi kendime gülüyordum.

Vern basit konuştu. «Eğlendik,» dedi. Aslında bu alana izinsiz girmemizden, evdekileri kandırmamızdan, Harlow yolculuğuna çıkmamızdan söz ediyor değildi yalnızca. Onlara ek olarak başka şeyleri de kastediyordu gibi geliyor şimdi bana. Hepimiz farkındaydık bunun. Her şey etrafımızdaydı. Kim olduğumuzu, nereye gitmekte olduğumuzu çok iyi biliyorduk. Harika bir duygu.

Bir süre ağacın altında oturduk, çene çaldık. Her zamanki gibi. En iyi takım hangisi (hâlâ Yankee'lerdi tabii), en iyi araba hangisi ('55 model Thunderbird, ama Teddy inatla '58 Corvette'i savunuyordu), Castle Rock'daki en baba kabadayı kim (bizim grup hariç) (Bu konuda oy birliğiyle Jammie Gallant'ı seçtik. Öğretmenimiz Bayan Ewing'e ayıp bir parmak işareti yapıp sınıftan elleri cebinde çıkan, öğretmenin seslenmelerine aldırış etmeyen çocuğu). Falan filan.

Ağacın gölgesinin uzamakta olduğunu ilk farkeden Teddy oldu, bana saatin kaç olduğunu sordu. Bileğimi çevirdim, ikiyi çeyrek geçtiğini görüp şaşırdım.

«Hey, çocuklar,» dedi Vern. «Birimiz yiyecek almaya gitmeli. Çöp alanı dörtte açılır. Milo'yla Chopper çıkageldiğinde hâlâ buralarda olmak istemiyorum.»

Bunu Teddy bile kabul etti. Milo'dan korkmazdı o. Alt tarafı, koca göbekli herifin biriydi. Yaşı en azından kırk vardı. Ama Chopper'in adı geçince Castle Rock'da ne kadar çocuk varsa hemen kuyruklarını bacaklarının arasına kıstırırlardı.

«Peki,» dedim. «Tek kalan gidecek. Tamam mı?»

Chris, «O sensin,» dedi gülümseyerek. «Garipsin ve tek sin, Gordie.»

«Senin anan öyle,» deyip her birine birer bozuk para verdim. «Atın.»

Dört para birden havaya fırladı, dört el onları havadan kaptı, dört tokat dört bileye şakladı. İkisi yazı, ikisi tura gelmişti. Tekrar attık. Bu sefer dördü de tura geldi.

«Amma şans,» dedi Vern. Biz de farkındaydık. Dört yazı olsa, aşırı iyi şansa işaret ederdi. Dört tura ise berbat demekti.

Chris, «Boş verin o zırvalıklara,» dedi. «Hiç anlamı yok. Haydi, tekrar.»

Vern kararlı bir sesle, «Hayır,» diye direndi. «Dört tura iyiye alâmet değildir. Clint Bracken'lar Durham'daki Sirois Tepesinde ne oldular, hatırlasana. Billy'nin dediğine göre, bira için yazı tura atıyorlarmış, arabaya binmeden hemen önce dört tura gelmiş. Sonra... BUM! Canlarına okundu. Hoşlanmıyorum bundan. Gerçekten.»

«Kimse inanmaz o tura zırvalığına,» dedi Teddy sabırsız bir sesle. «Bebek lâfı, Vern. Yazı tura atıyor muyuz, yoksa atmıyor muyuz?»

Vern de parayı fırlattı. İsteksizce. Bu sefer o, Chris

ve Teddy tura buldular. Benim beş sentliğin üzerinden Thomas Jefferson bize bakıyordu. Birden korktum. Sanki içimdeki bir güneşin önünden bulut geçmiş gibi oldum. Onlar aralarında yine hep tura tutturmuşlardı. Sanki kader parmağını onlara bir kere daha uzatmış gibi. Chris'in sözleri kulağımda çınlamaya başladı: «Avucumda birkaç tutam saç kaldı, Teddy bağırdı, aşağıya uçtu. Garip, ha?»

Üç tura, bir yazı.

Derken Teddy o çılgın, tavuk gibi kahkahasını patlattı, parmağıyla beni göstererek alay etti, kötü duygular dağıldı.

«Ancak ibneler öyle güler,» dedim, ona bir parmak işareti yaptım.

«İiiii-iiii-iii, Gordie,» diye güldü Teddy. «Dükkâna gitmek sana kaldı, ukalâ!»

Ben gittiğime pek de pişman sayılmazdım. Dinlenmiştim nasılsa. Asfalta çıkıp Florida Market'e kadar yürümekten yüksünmüyordum.

Teddy'ye, «Bana ananın sana kullandığı adları kullanma,» dedim.

«İiiii-iiii-iii, ne hergelesin, Lachance!»

«Haydi, Gordie,» dedi Chris. «Seni rayların orada bekliyoruz.»

«Beni ekip gitmeseniz iyi edersiniz,» dedim.

Vern güldü. «Sensiz gitmek, kötü bira yerine iyi birayla yola çıkmak gibi olur, Gordie.»

«Kes sesini.»

Birlikte, «Kes kafanı, gir kümese,» diye şarkıya başladılar.

«Neymiş neymiş, bok dolu kese,» deyip oradan kaçtım, giderken omzumun üzerinden onlara yine parmak işareti yaptım. İleriki yaşlarımda, bir daha on iki yaşımdaki arkadaşlarım gibi arkadaşım olmadı. Sizin oldu mu?

12

Herkesin belâsı başka türlüdür derler, doğru da. Size YAZ desem, kafanızda benimkine hiç benzemeyen bir yığın imaj belirir. O da doğru. Ama bana YAZ dendi mi, cebimde şıkırdayan bozuk paralarla Florida Market'e koşuşum gelir aklıma. Hava kırk derecenin üzerinde, ayaklarımda basket pabuçları. Aynı kelime, paralel uzanıp uzakta bir yerde, perspektif noktasında birleşen rayları da canlandırır gözümde. Güneş altında öyle ışıldarlar ki, gözünüzü kapasanız, karanlıkta hâlâ görürsünüz onları. Ama beyaz yerine mavi olarak.

O yaza ait tek anımız nehri geçip Ray Browner'i aramaya gidişimiz değildi. Tabii o en önemli anımızdı, o başka. Sanki Fleetwood'lar, «Come Softly to Me»yi, Robin Luke, «Susie Darlin'»i, Little Anthony de «I Ran All the Way Home»u söylüyor. Bunların hepsi 1960'ın şarkıları mıydı? Hem evet, hem de hayır. Çoğu için evet. Bence o yaz yıllarca sürdü, bir sesler demeti içinde bozulmadan kaldı... Ağustcs böceklerinin cırcırı, iskambil karıştırmanın gürültüsü, bir çocuğun bisiklet pedalının sesi, Boddy Knox' un şarkıları ve radyodan yayınlanan beyzbol maçının sesiyle birlikte. Tabii üzerine taze biçilmiş ot kokusu da eklenerek. Whitey Ford eğiliyor... işaret ediyor... topu yakaladı... Ford pas veriyor... **işte fırladı! Williams aldı sayıyı! Fırsat sona erdi! RED SOX'lar önde... Üç Bir!** Ted Williams gerçekten 1960'da Red Sox'da mı oynuyordu? Herhalde. Yo, eminim. Beyzbola son bir iki yıldır ilgi duyuyordum. Beyzbol oyuncularının da benim gibi etten ve kemikten olduğunu bilinçlendirdiğimden beri. Bunu bilinçlendirmeme neden de, Roy Campanella'nnı arabasının takla atıp gazete manşetlerinin yas tutmasıydı. Meslek hayatı bitmişti

Roy'un artık. Ömrü boyunca tekerlekli sandalyede oturacaktı. Bundan iki yıl önce, şu daktilonun başına oturup da radyonu açtığımda, Thurman Munson'un uçağıyla iniş yaparken öldüğünü duyunca geldi bu aklıma.

Gem'e, film seyretmeye giderdik. O sinema çoktan yıkıldı. Richard Egan'ın oynadığı **Gog** gibi bilim kurgu filmleri, Audie Murphie'nin oynadığı kovboy filmlerin (Teddy o Audie Murphy'nin filmlerinin her birini en az üç kere görür, onun hemen hemen Tanrı olduğuna inanırdı), John Wayne'in oynadığı savaş filmleri falan. Şimdi oturmuş, bir IBM klavyesine bakarak o günleri görmeye çalışıyorum, o yazın en iyi ve en kötü yanlarını hatırlamaya uğraşıyorum. Tokmak dizli, sıska çocuğun o sesleri duyuşu da hâlâ kulaklarımda çınlıyabiliyor. Ama en canlı anım, Gordon Lachance'ın Florida Market'e ter içinde, cebinde bozuk paraları şıkrdatarak koşması.

Bir buçuk kilo hamburgerlik kıyma, iki kutu hamburger ekmeği, dört şişe Coca Cola, iki sentlik bir şişe açacağı aldım. George Dusset adlı dükkân sahibi etleri hazırladıktan sonra, ağzında kürdanıyla tezgâhın üzerinden eğilip beni gözleriyle izledi, bir şey aşırmayacağımdan emin olmaya çalıştı. Ben işimi bitirene kadar da sesini çıkarmadı. Sonunda, «Seni tanıyorum,» dedi. «Denny Lachence' ın kardeşisin, değil mi?» Kürdan ağzının bir köşesinden öbür köşesine doğru yolculuğa çıktı. Bilyeler üzerinde kayar gibi. Elini kasanın arkasına uzattı, bir şişe soda çıkardı.

«Evet, efendim. Ama Denny...»

«Evet, biliyorum. Üzücü bir olay, evlât. Kutsal Kitap diyor ki, 'Hayatın orta yerinde ölümü kucaklarız.' Bunu biliyor muydun? Yaa. Ben Kore'de kardeşimi kaybettim. Sen tıpkı Denny'ye benziyorsun, sana bunu hiç söyleyen oldu mu? Yaa. Hık demiş burnundan düşmüşsün.»

«Evet, efendim, bazen öyle diyorlar.» Sesim üzgün çıkmıştı.

«Karma takıma girdiği yılı hatırlıyorum. Haf oynuyordu. Yaa. Amma koşardı! Ulu Tanrım, nasıl da koşardı! Sen herhalde bunları hatırlayamayacak kadar küçüksün.» Kafamın üzerinden, sinek teli gerilmiş kapıdan, dışardaki sıcağa doğru bakıyordu. Sanki orada ağabeyimin nefis bir hayalini görüyormuş gibi.

«Hatırlıyorum. Şey, Bay Dusset?»

«Ne var, yavrum?» Gözleri hâlâ anıların sisinden sıyrılmamıştı. Kürdan dudakları arasında titriyordu.

«Parmağınız terazinin üzerinde.»

«Ne?» Başını eğip şaşkın bakışlarla baktı. Başparmağının kalın yeri terazinin mine kaplı tepsisine kuvvetle bastırmaktaydı. Dennis'ten söz etmeye başladığında ondan biraz uzaklaşmamış olsam, kıyma paketinin arkasında kalacaktı o parmak. «Gerçekten de öyle. Yaa. Ağabeyini düşünmeye fazla dalmışım herhalde, ruhu şad olsun.» George Dusset bir istavroz çıkardı. Parmağını teraziden çektiği anda ibre yüz gram geriye sıçradı. Ete biraz daha kıyma ilâve etti, sonra kasap kâğıdıyla paketledi.

«Tamam,» dedi kürdanın gerisinden. «Bakalım nemiz varmış. Bir buçuk kilo kıyma, eder dört buçuk dolar. Ekmekler yirmi yedi sent. Dört soda, kırk sent. Bir açacak, iki sent. Toplam...» Kullanacağı kesekâğıdının üzerinde toplamayı yaptı. «İki dolar yirmi dokuz.»

«On üç,» dedim.

Başını ağır ağır kaldırdı, kaşlarını çatarak bana baktı. «Ha?»

«İki on üç. Yanlış topladınız.»

«Evlât, sen...»

«Yanlış topladınız,» dedim. «Önce parmağınızı bastırdınız, sonra da hesabı yüksek topladınız, Bay Dusset. Biraz da Hostes Bisküvisi alacaktım, ama artık almasam daha

iyi olacak.» İki dolar on üç sent parayı tezgâha koydum.

Önce paraya, sonra bana baktı. Kaşlarındaki çatıklık korkunçlaşmıştı. Yüzündeki kırışıklıklar birer yarık olmuştu. «Nesin sen, çocuk?» dedi karanlık sırlar yansıtan bir sesle. «Ukalânın biri misin?»

«Hayır, efendim. Ama beni kandırmak yanınıza kâr kalmaz. Küçük çocukları dolandırdığınızı anneniz duysa ne derdi?»

Satın aldıklarımı kesekâğıdına acele tıkarken Coca Cola şişeleri birbirine çarptı. Sonra malları bana sert bir hareketle uzattı. Elimden düşürüp şişeleri kırarsam umurumda olmadığını belli etti. Esmer suratı kızarmış, ifadesizleşmiş, kaşlarındaki çatıklık yerinde donmuştu. «Pekâlâ, evlât. Al bakalım. Şimdi tek yapacağın dükkânımdan defolmak. Seni bir daha burada görürsem dışarı atarım. Yaa. Orospu çocuğu ukalâ.»

«Bir daha gelecek değilim,» diyerek yürüdüm, telli kapıyı ittim. Dışarda öğleden sonra güneşi ortalığı kaynatıyordu. «Arkadaşlarım da gelecek değil.»

«Ağabeyin böyle ukalâ değildi!» diye bağırdı George Dusset.

«Has... tir ordan!» diye geri bağırdım, sonra deliler gibi koşarak uzaklaştım.

Telli kapının yıldırım gibi açılıp arkaya çarptığını duydum, kükreyen sesi ardımdan yetişti. **«Bir daha buralara gelirsen dudağını patlatırım, serseri!»**

İlk tepeyi aşıncaya kadar koştum. Bir yandan korkuyor, bir yandan kendi kendime gülüyordum. Yüreğim göğsümde bir zafer temposu tutturmuştu. Hızımı indirip yürüyüş temposuna ayarladım. Sıkı yürüyüşe. Arasıra omzunun üzerinden geriye bakıyor, arabasına atlayıp peşimden geliyor mu diye kontrol ediyordum.

Öyle bir şey yapmadı. Çok geçmeden çöp alanının kapısına vardım. Kesekâğıdını gömleğimin içine tıkıp kapıya

tırmandım, öteki tarafa indim. Alanın ortalarına vardığımda, hoşuma gitmeyen bir şey ilişti gözüme. Milo Pressman'ın '56 model Buick arabası adamın sundurmasının arkasına parketmiş, duruyordu. Milo beni görürse canıma okundu demekti. Henüz ortalıkta ne o, ne de mendebur Chopper vardı ...ama çöp alanını çevreleyen çit birden gözüme fazla uzakta görünmeye başlamıştı. Keşke dışardan dolaşsaydım, diye düşündüm. Ama artık dönüp çıkamayacak kadar sokulmuştum alanın içine. Milo çite tırmandığımı görmüşse, eve döndüğümde başım derde girerdi. Ama ondan korktuğum yoktu. Milo, Chopper'e 'kap' diye bağırırsa ne olacaktı?

Kafamın içinde kemanlar bir korku müziği tutturdu. Bir adımımı ötekinin önüne atıyor, kaygısız görünmeye çalışıyordum. Gömleğimin koynundaki alışveriş malzemesiyle öylece burada bulunmam son derece doğalmış gibi. Alanın demiryolu tarafındaki çitine doğru ilerledim.

Çite on beş metre kalıp da korkum azalırken Milo'nun seslendiğini duydum. «Hey! Hey, çocuk! Geri dön de çık buradan! Defol!»

Yapılacak en akıllıca şey adamın sözünü dinleyip geri dönmek olacaktı. Ama o âna kadar öylesine gerilmiştim ki, vahşi bir çığlık atıp çite doğru atıldım, pabuçlarım tozları kaldırdı. Vern, Teddy ve Chris çitin öbür yanındaki çalılar arasından doğruldular, kaygılı bakışlarla baktılar.

«Dön çabuk buraya!» diye haykırdı Milo. **«Dön, yoksa köpeğimi üzerine salarım, Allah belânı versin!»**

Bu ses, üzerimde hiç de barışçı bir etki yapmadı. Çite doğru daha da hızlı koştum. Kıvrık kollarım savruluyor, içi dolu kesekâğıdı koynumda hışırdıyordu. Teddy o budalaca gülüşünü koyverdi. **İiiii-iiii-iii** sesi bir manyağın çaldığı enstrümanın sesi gibi yükseldi.

Vern, «Haydi, Gordie! Koş!» diye haykırdı.

Milo da, «Kap onu, Chopper! Yakala, yavrum!» diye kükredi.

Kesekâğıdını çitin ötesine savurdum, Vern dirseğiyle Teddy'yi dürtüp yakalamasını işaret etti. Arkamdan Chopper'in gelmekte olduğunu duyuyordum. Yerleri zangırdatıyordu hayvan. Burun deliklerinin birinden alev, öbüründen buz püskürtüyor, çenesinden salyalar saçıyordu. Üç saniye dolmadan tepeye tırmanıp öteki yana atladım. Nasıl atlayacağımı, neyin üzerine düşeceğimi bir an bile düşünmedim. Teddy'nin üzerine düşmeme ramak kaldı. Çocuk iki büklüm olmuş, deliler gibi gülüyordu. Gözlüğü gözünden düşmüş, gözlerinden yaşlar boşalıyordu. Onu birkaç santimle ıskalayıp yanıbaşındaki çakıllı yamaca düştüm. Aynı anda Chopper arkamdaki çite tosladı, can acısı ve hayal kırıklığıyla havladı. Sıyrılan dizime sarılıp döndüm, Chopper'e ilk kez baktım. Hayalle gerçek arasındaki o koca farka ait ilk dersimi almış oldum.

Cehennem kaçkını, kırmızı gözlü bir canavar yerine, orta boy, siyahlı beyazlı bir çoban köpeği vardı karşımda. Sıradan bir köpek. Çaresizlik içinde havlıyor, arka ayakları üzerine kalkıp ön pençeleriyle çite tutunuyordu.

Teddy çit boyunca ileri geri yürümeye başlamıştı. Gözlüğünü tek elinde çeviriyor, Chopper'i kızdırmaya uğraşıyordu. Dudaklarından tükürükler saçarak, «Gel, kıçımı ye, Choppie!» diye meydan okudu. «Bok ye!»

Dönüp gerisini çite çarptırdı, Chopper de deminki davete uymak için elinden geleni yaptı. Bu çabalarına karşılık tek ödülü, burnunu tahtaya fena halde çarpmak oldu. Deli gibi geriledi, burnundan köpükler saçtı. Teddy gerisini çite çarptırıp duruyor, Chopper habire atılıyor, hep ıskalıyor, burnumu daha beter yaralıyordu. Kanamaya başlamıştı burnu. Teddy onu kudurtmayı sürdürdü, ona «Cüce Choppie!» diye takıldı. Chris'le Vern yamaca uzanmış, gülmek-

ten kırılıyorlardı. Başka bir şey yapacak halleri kalmamıştı.

Derken Bay Milo Pressman belirdi. Üzerinde ter lekeli tulumuyla, başında beyzbol kepiyle, dudakları öfkeyle gerilmiş durumda.

«Hey! Hey!» diye bağırıp duruyordu. «Kesin köpeği kudurmayı, anladınız mı? **Hemen kesin diyorum size!**»

Teddy, «Isır, Choppie!» diye bağırdı, çitin dış tarafında, askerlerini teftiş eden çılgın bir Prusyalı gibi gidip geldi. «Gel de ısır beni! Isır beni!»

Chopper çıldırdı. Ciddi söylüyorum. Daire çizerek koşuyor, havlıyor, köpükler saçıyor, arka ayakları tozları kaldırıyordu. Üç tur attı, cesaretini toplamaya çalıştı herhalde. Sonra da dosdoğru çite atıldı. Sanırım saatte otuz millik bir hızla çarptı, şaka etmiyorum. Köpeksi dudakları geri çekilmiş, dişleri ortada, kulakları savrularak. Çitten bir inleme sesi çıktı. Teller çubuklara geçmemiş, dışından gerilmişti. ZZZnnnnn! diye bir ses çıktı. Chopper'in ağzından boğulur gibi bir hırıltı kurtuldu, iki gözünün akı göründü, şaşırtıcı bir ters perende attı, sırtüstü serilip toz kaldırdı. Bir an orada öylece yattı, sonra dilini ağzının sol tarafından sarkıtıp süründü.

Milo bunu görünce öfkeden çıldırdı. Teni korkunç bir erik rengine dönüştü. Kısa kesilmiş tüy gibi saçlarının altında kafa derisinin bile koyulduğu belli oldu. Patlak dizli blucinimle yerde oturuyordum. Kıl payı kurtuluşumun heyecanı ve çarpıntısı geçmemişti. Milo'nun o anda Chopper'in insan kılığına girmişine benzediğini düşündüm.

«Seni tanıyorum!» diye bağırdı Milo. «Teddy Duchamp'sın! Hepinizi tanıyorum! Fena döveceğim seni, piç kurusu... köpeğimi öyle kudurttun diye!»

«Yap da görelim,» diye haykırdı Teddy. «Çite tırman da beni yakala bakalım, şişko!»

«NE? NE DEDİN SEN BANA?»

«ŞİŞKO!» diye bağırdı Teddy mutlu mutlu, «GÜBRE KOVASI! KOCA GÖBEK! HADİSENE! HADİSENE!» Yerinde zıplayıp duruyordu. Yumrukları sıkılı, saçlarından terler saçılıyordu. «BUDALA KÖPEĞİNİ İNSANLARIN ÜZERİNE SALMAYI GÖSTERİRİZ BİZ SANA! BİR DAHA DENEMEK ISTER MİSİN?»

«Deli herifin piçi seni! Köpeğime bu yaptığın şey için anan yargıca gidip ifade verecek!»

«Ne dedin sen bana?» diye bağırdı Teddy boğuk bir sesle. Sıçramayı kesmişti. Gözleri irileşmiş, camlaşmış, teni kurşun rengine dönmüştü.

Milo, Teddy'ye peşpeşe bir sürü haraketler savurmuştu ama onun hangisini demek istediğini anlamakta gecikmedi. İnsanlarda bu konuda bir dehânın varlığını defalarca görmüşümdür. Bam telini bulur bulmaz, bastırmakla kalmayıp iyice ovalamak.

«Baban delinin biriydi,» dedi Milo sırıtarak. «Togus'a kapatılmış bir deli, bilmeyen yok. Lâğım farelerinden daha deli. Sallanan koltuklarla dolu odaya kapatılmış kedilerden daha deli. Böyle davrandığına ne diye şaşayım? Baban çatlağın biri olduktan so...»

«SENİN ANAN ÖLÜ FARELERLE YATIYOR!» diye haykırdı Teddy. «BABAMA BİR DAHA DELİ DERSEN GEBERTİRİM SENİ, İBNE!»

«Deli!» dedi Milo gururla. Bulmuştu bam telini. «Delinin piçi, delinin piçi, baban tavanarasında oyuncaklarını saklıyor hâlâ!»

Vern'le Chris gülme krizlerinin sonuna gelmişlerdi. Belki de durumun ciddiyetini farkedecek, Teddy'yi yanlarına çağıracaklardı. Ama Teddy birden Milo'ya, anasının ölü farelerle yattığını söyleyince, yeniden isteriye kapıldılar, yamaçta bir sağa, bir sola dönerek, ayaklarıyla tekmeler atarak, elleriyle karınlarına sarılarak gülmeyi sürdürdüler.

«Yeter!» dedi Chris zayıf bir sesle. «Yeter artık, ne olur, yeter, yoksa çatlayacağım!»

Chopper şaşkın bakışlarla Milo'nun arkasında dolaşıyor, yere sekiz çizip duruyordu. Yenik boksörün, hakem maçı bitirdikten on saniye sonraki halini taklit ediyordu sanki. Bu arada Teddy ile Milo, Teddy'nin babasını tartışmayı sürdürdüler. Milo'nun yaşlılık ve şişmanlık nedeniyle tırmanamadığı çitin iki yanında, burun burunaydılar.

«Babamı bir daha ağzına alma! Babam Normandiya çıkarmasına katıldı, ciğersiz hergele!»

«Ya, öyle mi? Şimdi nerede peki, onu da söyle bakalım, dörtgöz kurbağa? Togus'ta, değil mi? Fıttırdı da ondan Togus'da!»

«Pekâlâ, tamam artık,» dedi Teddy. «İşin sonu geldi. Seni geberteceğim artık.»

Çite atıldı, tırmanmaya başladı.

«Gel de bir dene, sinsi piç seni!» Mllo bir adım gerilemiş, sırıtarak bekliyordu.

«Yooo!» diye bağırdım, ayağa fırladım, Teddy'yi blucininin kıçından yakaladım, çitten aşağı çektim. Ikimiz de geriye doğru sendeledik, yıkıldık. Ben onun üzerinde kaldım. Teddy hayalarımı ezdi, inledim. Hayaların ezilmesi kadar can acıtan şey yoktur, bilirsiniz. Ama Teddy'nin beline sardığım kollarımı çekmedim.

«Bırak kalkayım!» diye hıçkırdı Teddy kucağımda kıvranarak. «Bırak kalkayım, Gordie! Kimse babama dil uzatamaz. BIRAK BENİ, ALLAH BELÂNI VERSİN BIRAK BENİ!»

«Onun da istediği bu!» diye haykırdım kulağına. «Seni dövüp polise vermek için içeriye girmeni istiyor!»

«Ha?» Teddy dönüp bana baktı. Gözleri kamaşmış gibiydi.

Milo, «Sen aldırma, leş ağızlı piç,» diye bağırıp çite yaklaştı. Elleri jambon büyüklüğünde iki yumruk olmuştu. «Bırak da kendi savaşını kendi versin!»

«Tabii,» dedim. «Ondan fazlalığın üç yüz kilocuk.»

«Seni de tanıyorum,» dedi Milo karanlık bir sesle. «Adın Lachance.» Doğrulmaya çalışan Chris'le Vern'i işaret etti. İkisi de soluk almaya uğraşıyorlardı. «Bunlar da Chris Chambers'la o budala Tessio'lardan biri. Babalarınıza birer birer telefon edeceğim. Bir tek Togus'taki kaçık hariç. Hepinizi islâhevine tıktıracağım. Serseri piçler!»

Ayaklarını açıp yere çakar gibi basmış, ellerini hafif öne uzatmıştı. Gözleri kısılıydı. Ağlamamızı, özür dilememizi ya da belki Teddy'yi Chopper'e yemek diye atmamızı bekler hali vardı.

Chris baş parmağıyla orta parmağını bir halka gibi birleştirip içinden tükürdü.

Vern bir ezgi mırıldanarak gökyüzüne baktı.

Teddy, «Gel, Gordie,» dedi. «Kusmaya başlamadan uzaklaşalım bu eşekten.»

«Cezanı çekeceksin, ağzı leş kokan küçük pezevenk. Polise söyleyeyim de gör.»

Ben Milo'ya döndüm. «Babası için ne dediğini hepimiz duyduk,» dedim. «Hep tanığız. Köpeği de benim üstüme saldın. O da yasaya aykırı.»

Milo biraz tedirgin göründü. «İzinsiz girmiştin.»

«Ne izini be! Çöp alanı kamu malı.»

«Çite tırmandın.»

«Elbette tırmandım. Sen köpeğini üzerime saldıktan sonra.» İçimden inşallah alana girerken de öbür çite tırmandığımı hatırlamaz, diye geçiriyordum. «Ne yapaydım yani? O canavar gelip beni parçalasın diye beklese miydim? Yürüyün, çocuklar, gidelim. Leş kokmaya başladı buraları.»

«İslâhevi,» dedi Milo yine boğuk bir sesle. Titremeye başlamıştı sesi. «Hepiniz islâhevine!»

Chris uzaklaşırken omzunun üzerinden, «Bir savaş gazisine nasıl kaçık dediğini polise anlatmak için sabırsızlık-

tan ölüyorum,» dedi. «Siz savaşta ne yaptınız, Bay Pressman?»

«SENİ İLGİLENDİRMEZ!» diye haykırdı Milo. «KÖPEĞİMİN CANINI YAKTINIZ!»

Vern, «Üstüne pul yapıştır, papaza postala,» diye seslendi. Ondan sonra rayların yamacına tırmanmaya başladık.

«Dönün çabuk buraya!» diye bağırdı Milo. Ama sesi artık daha hafif geliyordu. İlgisini kaybetmeye başlamıştı herhalde.

Uzaklaşırken Teddy ona bir parmak işareti yaptı. Yamacın tepesine vardığımda dönüp baktım. Milo hâlâ çitin arkasında duruyor, köpeği de yanında oturuyordu. Bize seslenirken parmaklarını çitin tellerine takmıştı. Birden acıdım ona. Yanlışlıkla oyun parkında kilitli kalmış iri kıyım bir ilkokul çocuğuna benziyordu. Biri gelip onu oradan kurtarsın diye bağırıyordu sanki. Bir süre öyle bağırdı. Sonra ya sustu ya da biz sesin menzilinden çıktık. O gün Milo Pressman'ın da, Chopper'in de adı bir daha anılmadı.

13

Kendimizi haklı çıkaran bir ses tonuyla olayı biraz tartışmadık diyemem. Tanrının belâsı Milo Pressman'a dünyanın kaç bucak olduğunu gösterdik, ödlek karılar olmadığımızı kanıtladık, diyorduk. Ben çocuklara Florida Market'teki herifin bizi nasıl dolandırmaya çalıştığını anlattım, ondan sonra kasvetli bir sessizliğe gömüldük, olup bitenleri yeni baştan düşündük.

Ben şahsen, belki de şu hep tura gelmesi işinde bir hikmet vardır, diye düşünüyordum. Gerçekten de, işler bundan beter olamazdı. Hattâ belki de en iyisi, yola koyulmuşken devam edip gitmek, dönmemekti. Bari annemle ba-

bamı, bir oğulları mezarda, öteki islâhevinde olma acısından kurtarmış olurdum. Milo olay saatinde çöp alanının henüz kapalı olduğunu hatırladığı anda polise giderdi. Bundan zerre kadar kuşkum yoktu. Bu gerçek kalın kafasına girdiği anda, benim oraya izinsiz girdiğimi de kavrayacaktı. Orası ister kamu malı olsun, ister olmasın. Belki de bu durumda o hasta köpeğini üzerime salma hakkı doğuyordu. Chopper efsanelerin canavarı olmasa bile, eğer çite doğru kopardığım yarışı ben kazanmasaydım, blucinimin kıçını kesinlikle koparacağı ortadaydı. Bütün bunlar günümüze karanlık bir gölge düşürüyordu. Ayrıca kafamda dolanıp duran karanlık bir düşünce daha vardı... bu işin pek eğlenceli olmadığı, belki de kötü talihimizi hak ettiğimiz düşüncesi. Belki Tanrı bizi evimize dönelim diye uyarıyordu. Ne peşindeydik biz zaten? Trenin ezdiği zavallı bir çocuğu görmeye ne diye gidiyorduk?

Ama gidiyorduk. Hiçbirimiz de durmak niyetinde değildik.

Demiryolunun nehri aştığı yere çok yaklaşmıştık ki, Teddy ağlamaya başladı. Sanki içindeki koca bir deprem dalgası, dikkatle kurduğu su kemerini yıkıp taşmış gibi, dalga geç miyorum. O kadar ânî ve o kadar coşkundu ağlayışı. Hıçkırıkları onu yumruk yemiş gibi iki büklüm etti, hemen hemen yere yığıldı. Elleri önce midesine, sonra kulaklarının kalıntısı olan o et çıkıntılarına gitti. Sert, şiddet dolu patlamalarla ağlamasını sürdürdü.

Ne halt edeceğimizi hiçbirimiz bilemedik. Seksek oynarken düşmüş ya da kafasına top gelmiş gibi ağlamıyordu. Bisikletten düşmüş gibi de ağlamıyordu. Canı yanıyor değildi bir kere. Biraz uzaklaşıp ona baktık. Ellerimiz ceplerimizdeydi.

Vern incecik bir sesle, «Hey, çocuklar...» dedi. Chris'le ben umutla Vern'e baktık. «Hey, çocuklar,» iyi bir başlangıçtı. Ama Vern arkasını getiremedi.

Teddy öne doğru eğildi, ellerini gözlerine bastırdı. Sanki namaz kılıyordu. Durumu hiç komik değildi.

Sonunda, ağlamasının hızı biraz kesilince, yanına giden Chris oldu. Bizim çetenin en sert adamıydı Chris (Ben şahsen onun Jimmy Gallant'dan bile sert olduğu kanısındaydım). Ama barış yapmasını en iyi bilenimiz de yine Chris'ti. İyi başarırdı böyle şeyleri. Nice kere, düşüp dizini patlatmış bir çocuğun yanına, kaldırımın kenarına oturduğunu görmüşümdür Chris'in. Hiç tanımadığı bu çocukla çabucak bir sohbet başlatıverir. Kente gelen sirkle ya da televizyon dizisiyle ilgili bir sohbet. Sonunda çocuk canının acıdığını unutur. Evet, Chris becerikliydi bu konularda. Bunları becerebilecek kadar sert adamdı çünkü.

«Dinle, Teddy, o bok herifin baban için ne dediği önemli mi? Ha? Gerçekçi ol! Ne dese fark etmez, öyle değil mi? O sersem ne derse desin? Ha? Ha? Haksız mıyım?»

Teddy başını hırsla iki yana salladı. Evet, bir şey değişmezdi. Ama bunun böyle apaçık söylenmesi, kendisinin geceleri karanlıkta uyanık yatarken düşünüp durduğu, o ağır çalışan, kırık kafasında düşüne düşüne kutsallaştırdığı, anlam çıkarmaya çalıştığı konuyu öyle bir kılığa sokuyordu ki... babasını herkesin delinin biri diye değerlendirdiği noktasına varıyordu iş. Bu da sarsıyordu çocuğu. Ama hiçbir şeyi değiştirmiyordu tabii. Hiçbir şeyi.

Chris, «Normandiya kumsalına yine de çıktı, tamam mı?» dedi. Teddy'nin terden yapış yapış ellerinden birini tutup okşadı.

Teddy hırsla başını salladı. Hâlâ ağlıyordu. Burnundan sümükler akmaktaydı.

«Bu bok herif Normandiya'da mıydı sanki?»

Teddy başını iki yana savurdu. **«Yoo-yoo-Hayır!»**

«Bu herif seni tanır mı sence?»

«Yo, hayır! Hayır, a-a-ama...»

«Ya babanı? Babanın arkadaşı falan mı?»

«HAYIR!» Öfkelenmiş, dehşete kapılmıştı Teddy. Bunu düşünmek bile kudurtmuştu onu. Göğsü kalkıp indi, yeni hıçkırıklar boşaldı içinden. Saçlarını kulaklarından geriye itmiş, sağ kulağının ortasında yuvarlak, kahverengi kulaklık düğmesi ortaya çıkmıştı. Düğmenin biçimi bile kulağının biçiminden daha mantıklıydı... ne demek istediğimi anlatabiliyor muyum?

Chris sakin bir sesle, «Konuşmak bayağı bir şey,» dedi.

Teddy başını evet anlamında salladı. Hâlâ bakmıyordu Chris'e.

«Babanla aranızda her ne varsa, konuşmak onu değiştiremez.»

Teddy'nin kafası belirsiz bir ifadeyle sallandı. Bu sözün doğru olduğundan emin değildi. Birisi duyduğu acıyı tanımlıyordu. Hem de şok yaratacak kadar alışılmış terimlerle. Bunu

(deli)

daha sonra

(tımarhane zır delisi)

incelemek gerekirdi. Derinlemesine. Uzun, uykusuz gecelerde.

Chris onu sarstı. «O seni işletiyor, iğneliyordu,» derken Chris'in sesi ninni tonundaydı. «Çite tırmanıp içeriye giresin diye kuruyordu, bunu biliyorsun, değil mi? Boşver, ulan. Dert mi? Babanla ilgili hiçbir şey bildiği yok ki! Meyhanedeki kopuklardan ne duyduysa onu biliyor. Bok herifin teki, ulan. Değil mi, Teddy? Ha? Değil mi?»

Teddy'nin hıçkırıkları azalmış, burun çekişlerine dönüşmüştü. Gözlerini sildi, çevrelerinde iki kara leke oluşturdu, doğrulup oturdu.

«Bir şeyim yok,» dedi. Kendi sesinin tonu onu buna inandırmış gibi oldu. «Evet, bir şeyim yok.» Ayağa kalkıp gözlüğünü gözüne taktı, çıplak suratını giydirdi gibi geldi bana. İncecik güldü, çıplak kolunu üst dudağından geçirip

sümükleri sildi. «Mahallebi çocuğu gibi ağladım, ha?»

Vern tedirgin bir sesle, «Yok, ulan,» dedi. «Benim de babama biri lâf etse...»

Teddy, «Lâf edeni gebertmen gerekir,» dedi hemen. Sesi küstahtı. «Canına okuman gerekir. Tamam mı, Chris?»

«Tamam.» Chris, Teddy'nin sırtını tıpışladı.

«Tamam mı, Gordie?»

«Kesinlikle,» dedim, bir yandan da babası onu neredeyse öldürmeye kalktığı halde onu nasıl bu kadar sevebildiğini merak ettim, benim kendi babama neden aldırış etmediğimi de merak ettim. Hatırlayabildiğim kadarıyla, babam beni üç yaşımdan beri dövmemişti. O sefer de, musluğun altındaki dolaptan çamaşır tozu alıp yedim diye dövmüştü.

Rayların yanından iki yüz metre kadar yürüdük, Teddy alçak sesle, «Hey, eğlencenizi bozdumsa özür dilerim,» dedi. «Galiba çitin oradaki olay pek budalaca bir şeydi.»

Vern birden, «Bunun kötü zaman sayılmasını istemiyorum,» dedi.

Chris ona baktı. «Geri dönmek mi istiyorsun, ulan?»

«Yok, hayır!» Vern'in suratı derin düşüncelerle düğüm oldu. «Ama ölü bir çocuğa bakmaya gitmek... parti gibi bir şey olmamalıydı belki de... anlıyor musunuz? Yani...» Bize vahşi gözlerle baktı. «Yani biraz korkuyor olabilirim. Anlıyor musunuz?»

Kimse bir şey söylemeyince Vern devam etti.

«Yani ben bazen rüya görürüm. Kâbus. Hani hatırlar mısınız, Danny Naughton eski çizgi romanlarını bırakmıştı. Vampirler, cinayetler falan. Vay anasını! Bazen gece uyandığımda, evin içinde yeşil suratlı biri bir kirişe asılmış gibi hayal ederim. Yatağın altında biri varmış da, elimi sarkıtsam beni kapacakmış gibi...»

Hepimiz başlarımızı sallamaya başladık. Bu gece nöbetlerini hepimiz tanırdık. O anda, biri bana, birkaç yıla

kalmadan o çocukluk korkularını, çocukluk kâbuslarını milyonlarca dolara çevireceğimi söylese, gülerdim.

«Üstelik o lânet olası ağabeyime de bir şey söylemiyorum. Billy'yi tanırsınız... yedi dünyaya ilân eder...» Omuzlarını kaldırdı, acınası bir görünüm aldı. «Yani... o çocuğa bakmaktan korkuyorum, çünkü eğer... gerçekten kötü görünüyorsa...»

Yutkunup Chris'e baktım. O ciddi bir ifadeyle Vern'e bakıyor, devam etsin diye başını sallıyordu.

«Gerçekten kötü görünüyorsa,» diye devam etti Vern. «Onunla ilgili de kâbus görürüm, uyandığımda onu yatağımın altında sanırım. Parça parça, kanlar içinde. Kıyma makinesinden çıkmış gibi. Bir tek gözler ve saçlar... ama nasılsa kıpırdayabiliyor... anlıyor musunuz? Kıpırdıyor... yakalamaya hazırlanıyor...»

«Ulu Tanrım,» dedi Teddy boğuk bir sesle. «Amma uyku masalı!»

«Ne yapayım, elimde değil.» Vern savunmaya geçmişti. «Ama onu görmemiz şart diye düşünüyorum. Kâbus gördürecekse bile. Anladınız mı? Mecburmuşuz gibi. Ama... ama belki eğlenceli bir şey olmamalı.»

Chris yavaşça, «Evet,» dedi. «Belki de olmamalı.»

Vern yalvaran bir sesle, «Öbür çocuklara söylemezsiniz, değil mi?» dedi. «Kâbusları demek istemiyorum, onları herkes görüyor... uyanıp da yatağın altında biri var sanışımı demek istiyorum. Böyle şeyler için fazla büyüğüm artık.»

Kimseye söylemeyeceğimize söz verdik, üzerimize yine kara bir sessizlik çöktü. Saat üçe çeyrek vardı daha. Ama çok geç olmuş gibi geliyordu. Hem hava çok sıcaktı, hem de çok fazla olay olmuştu. Daha Harlow'un ucuna bile varmamıştık. Karanlık basmadan biraz yol almak istiyorsak bacaklarımızı harekete geçirmek zorundaydık.

Yüksek, paslı bir direğe çakılmış demiryolu-kavşağı

evhasını geçerken hepimiz durup tepedeki çelik bayrağa taş attık, hiçbirimiz vuramadık. Saat üç buçuk dolaylarında Castle Nehrine vardık. Orada demiryolu köprüsü vardı.

14

Nehrin eni 1960'da yüz metreden fazlaydı. Sonradan oraya yine gidip baktım, aradan geçen yıllar içinde nehrin hayli daralmış olduğunu gördüm. Hep oynarlar nehirle. Değirmenleri daha iyi döndürsün isterler, barajlar yaparlar, habire evcilleştirirler onu. Ama o sıralarda koca nehirde henüz üç tanecik baraj vardı. Özgürdü nehir henüz. Hemen hemen. En az üç yılda bir, baharları taşar, ya Harlow'da, ya Danvers'de 136 numaralı otoyolu sular altında bırakırdı.

Şimdi, Batı Maine bölgesinin yaşadığı en kurak yazın sonunda, nehir hâlâ genişti. Bizim Castle Rock tarafında durduğumuz yerden, Harlow tarafının ormanlık ucu bambaşka renkte bir ülke gibi görünüyordu. Çamlar, meşeler öğleden sonra sisi altında mavimsi bir renk almışlardı. Raylar suyun on beş metre üzerinden geçiyor, tahta ayaklar ve kirişler köprüyü destekliyordu. Su öyle sığdı ki, yukardan bakınca köprü ayaklarını oturttukları beton dolguları görmek mümkündü. Üç metre ancak vardı derinliği.

Köprü de bir âlemdi. Raylar daracık bir tahta platform üzerine oturtulmuştu. Bir yirmiye bir seksenlik tahtaların ikişer ikişer yanyana dizilmesinden oluşan bir platform. Levhaların arasında on santimden fazla aralıklar vardı. Oradan bakınca aşağıda suları görebiliyordunuz. Rayların dışında ellişer santim ancak kalıyordu. Tren gelirse belki ezilmekten kıl payı kurtulurdunuz ama rüzgârı sizi suya atar, sığ suyun altındaki kayalar da kesinlikle öldürürdü.

Köprüye bakarken hepimizin içinde korkular kıpır-

danmaya başladı... o korkuya karışan gözüpek bir heyecan da yok değildi. İnsanın bir kere başardı mı, haftalarca övünebileceği cinsten gözüpek bir girişim... tabii sağ kalır da evine dönebilirse. Teddy'nin gözlerine o garip ışık yeni baştan yerleşiyordu. Herhalde o köprüyü değil de, kocaman bir kumsalı, denizden gelen çıkarma gemilerini, kumlara çıkan binlerce askeri görüyordu hayalinde. Dikenli tellerden atlıyordu askerler! El bombaları atıyorlardı etrafa! Buldukları makineli tüfekleri devirip başaşağı ediyorlardı.

Yamacın bitip köprünün başladığı yerde duruyorduk. Aşağıya baktığımda suyun nerede derinleştiğini görebiliyordum. Castle Nehrinin bu bölümü enikonu temizdi. Maine'in tekstil sanayi bölgesine bundan sonra girecekti nehir. Ama yine de, burada bile balık falan yoktu. Duru suların dibi gözüktüğü halde. Balık görmek isteyenin on mil daha yukarıya gitmesi gerekirdi. Balık olmadığı gibi, kıyılarda bazı kayaların çevresinde kirli, köpüklü sular göze çarpıyordu. Eskimiş fildişi rengi köpükler. Kokusu da pek hoş sayılmazdı nehrin. Küflü havluların atıldığı koca bir çamaşır makinesi gibi kokuyordu. Koca koca sinekler uçuşuyor, suyun yüzüne yumurtalarını bırakıyorlardı. O yumurtaları yiyecek balık yoktu. Hiçbir iyi şey yoktu aslında.

«Vay canına,» dedi Chris yavaşça.

Teddy o kararlı, küstah tavrıyla, «Yürüyün, gidelim,» deyiverdi. Tahta köprüye adımını atmış, rayların arasından ilerliyordu.

Vern tedirgin bir sesle, «Şey...» dedi. «Bir sonraki trenin kaçta geleceğini bileniniz var mı?»

Hepimiz omuzlarımızı kaldırdık.

Ben, «136 yolunun köprüsü de var,» dedim.

Teddy, «Yahu, yeter, rahat bırakın kendinizi,» diye bağırdı. «O köprüden geçmek için kıyıdan beş mil gitmemiz, öbür kıyıdan da beş mil dönmemiz gerek... karanlık

basana kadar ancak biter! Bu köprüden geçersek on dakikada aynı noktaya varırız!»

Vern, «Ama tren gelirse kaçacak yer yok,» dedi. Teddy'ye bakmıyordu. Gözü aşağıdaki sulardaydı.

Teddy gücenmiş gibi, «Nasıl yok?» diye çıkıştı. Kenara geçip kendini aşağı sallandırdı. Henüz pek ileri gitmediğinden, ayakları neredeyse aşağıdaki topraklara değiyordu. Ama aynı şeyi köprünün ortasında, suların üzerinde, tepemden tren gümbür gümbür geçerken yapma fikri hoş değildi. Herhalde trenin tekerlekleri kıvılcımlar saçacak, o kıvılcımlar enseme, saçlarıma düşecekti. Hoşa gidecek yanı yoktu bu düşüncelerin.

«Gördünüz mü, ne kadar kolay?» dedi Teddy. Kendini yamaca bıraktı, ellerini birbirine sürterek temizledi, sonra gerisingeri yanımıza tırmandı.

Chris, «Yani sen şimdi, iki yüz vagonluk marşandiz geçene kadar orada öyle asılı bekleyeceğini mi söylemeye çalışıyorsun?» diye sordu. «Beş dakika, on dakika ellerinle asılıp duracak mısın orada?»

«Ödlek!» diye bağırdı Teddy.

Chris sırıtarak, «Yo, ben yalnızca ne yapacağını soruyorum sana,» dedi. «Barış... tamam mı?»

Teddy, «Sen on mii dolaş istersen,» diye anırdı. «Kimin umurunda? Ben sizi beklerim! Bir de uyku çekerim.»

Ben isteksiz bir sesle, «Bir tren geçti zaten,» dedim. «Herhalde Harlow'dan günde bir iki trenden fazlası da geçmiyordur. Şunlara baksanıza!» Pabucumun burnuyla raylar arasındaki otları tekmeledim. Castle Rock'la Lewiston arasındaki hatta böyle ot falan bitemezdi.

«İşte, görüyorsunuz ya!» dedi Teddy. Sesinde zafer vardı.

Ben, «Ama yine de bir ihtimal var,» diye ekledim.

Chris, «Öyle,» dedi. Yalnız bana bakıyor, gözleri parıldıyordu. «Başarır mısın, Lachance? Bahse girelim mi?»

«Meydan okuyan ilk gider.»

«Tamam,» dedi Chris. Bakış alanını genişletip Teddy ile Vern'i de kapsamına aldı.

«Korkak var mı aramızda?»

Teddy, «YOOOK!» diye bağırdı.

Vern boğazını temizledi, hırladı, tekrar temizledi, ufacık bir sesle, «Yok,» dedi. Yüzünde zayıf, hasta bir gülümseme belirdi.

«Pekâlâ,» dedi Chris... ama bir an kararsızlık geçirdik. Teddy bile. Rayları süzüp duruyordu. Ben çömelip kalın çelik raylardan birini avuçladım, cildimi kabartacak kadar sıcak olmasına aldırmadım. Rayda sarsıntı yoktu.

«Tamam,» dedim, söz ağzımdan çıktığı anda midemde birisi perende attı, yüreğimin üzerine çıkıp oturdu.

Tek sıra halinde köprüye doğrulduk. Önde Chris, sonra Teddy, sonra Vern, en arkada da ben. Çünkü meydan okuyanlar önde gider diye ben söylemiştim. İki rayın arasından gidiyorduk. İnsanın yükseklik korkusu olsun olmasın, adım atarken ayaklarına bakmak zorundaydı. Yanlış bir adım, ayağın aralıktan aşağıya kaçmasına, belki bilek kırılmasına yol açabilirdi.

Yamaç altımda alçaldı, attığımız her adım kararlılığımızı daha kesinleştirdi... bir yandan da budalaca, intihar sayılabilecek bir karar olduğunu gösterdi. Altımda kayaların yerlerini suya bıraktığını görünce durup başımı kaldırdım. Chris'le Teddy hayli ilerdeydiler. Yolun ortasına gelmişlerdi hemen hemen. Vern de yavaş yavaş onları izliyordu. Gözleri ayaklarındaydı. Kambur zumbur kocakarılar gibi yürüyordu. İki kolunu denge sağlamak için iki yana açmıştı. Başımı çevirip arkaya baktım. Çok yol vardı. Artık ileri gitmek zorundaydım. Sırf tren gelir diye de değil. Geri dönersem ömrüm boyunca korkak diye damgalanacaktım.

Tekrar yürümeye başladım. Arasından suların gözük-

tüğü o ikili tahta levhalara bir süre baktıktan sonra başım dönmeye, için bulanmaya başladı. Adımımı her atışımda, bu sefer boşluğa dalacakmışım gibi geliyordu. Dalmayacağımı gözümle görebildiğim halde.

İçimdeki ve dışımdaki gürültülerin son derece farkındaydım. Çılgın bir orkestra konsere başlamak için akort yapıyormuş gibi. Yüreğimin tempolu atışı, kanımın kulaklarımda dolaşışı, solunum sistemindeki keman sesleri, nehrin tıslaması, ağaç kabuklarına saldıran iri bir çekirgenin sesi, bir ağustosböceğinin çığlığı ve uzaklarda havlayan bir köpek. Chopper belki de. Burnumda Castle Nehrinin küflü kokusu çok keskindi. Bacaklarımdaki güçlü kaslar titriyordu. Dört ayaküstü emekleyerek gitsem ne kadar daha güvenli (herhalde daha da çabuk) gidebileceğimi düşünüyordum. Ama bunu yapamazdım. Hiçbirimiz yapamazdık. Gem'deki Cumartesi sinemaları bize bir tek şey öğretmişti o da: ancak kaybedenlerin emeklediği gerçeğiydi. Hollywood'a göre bu Tanrı'nın emri gibi bir şeydi. Bazı kimseler dimdik yürürdü. Solunum sistemleri keman teli gibi gıcırdıyorsa, vücutlarında adrenalin aşırı salgılanıyorsa, bacaklarındaki kaslar titriyorsa, varsın titresindi.

Köprünün orta yerinde durup gökyüzüne baktım. Baş dönmem daha beter oluyordu. Gözlerimin önünde traversler oynaşıyordu... başımı kaldırsam bile. Burnumun ucunda uçuşuyorlardı sanki. Derken yok oldular, kendimi daha iyi hissetmeye başladım. İleriye baktığımda, Vern'e hemen hemen yetişmiş olduğumu gördüm. Çocuk deminkinden bile yavaşlamıştı. Chris'le Teddy neredeyse yolun sonuna yaklaşmışlardı.

Başkalarının zihnini okumak, geleceği bilmek gibi egzotik yetenekleri olan insanlarla ilgili bugüne kadar yedi kitap yazdım, ama ömrümde ilk ve son psişik ilham bana o anda geldi. Onun psişik ilham olduğundan eminim... başka nasıl açıklanabilir ki? Avucumda zonkladı âdeta. Öyle

sert zonkladı ki, bir tomar madenî yılanı avuçlamışım gibi oldum.

«Barsakları su oldu,» diye bir lâf duydunuz mu? İşte o lâfın ne demek olduğunu biliyorum. Tam ne demek olduğunu hem de. İcat edilmiş en yerinde deyim bu olmalı bence. Ondan sonra da nice kere korktuğum oldu. Hem de çok korktuğum, ama o andaki kadar korktuğumu hiç bilmiyorum. O sıcacık, canlı rayı tutarkenki kadar. Sanki boynumdan aşağıda kalan tüm organlarım cansızlaşmış, bir iç baygınlığa sürüklenmişti. Tek bacağımdan aşağı ince bir idrar çizgisi süzülüyordu. Ağzım açıldı. Ben açmadım... kendi açıldı. Tüm kaslarım kilitlenmişti. En kötüsü de buydu. Organlarım cansızdı ama kaslarım kilitlenip sürgülenmişti. Hiç kıprdayamıyordum. Bir anlığına... ama öznel zaman akışı içinde sonsuzluğa kadar uzanan bir an.

Duygusal girdiler yoğunlaşıverdi. Beynimdeki elektrik akımında bir yükselme oldu, voltaj yüz ondan iki yüz yirmiye çıktı. Tepemde bir uçak geçtiğini duydum, keşke içinde olsaydım diye düşünmeye bile vakit bulamadım. Cam kenarı koltukta, elimde Coca Cola'mla oturup aşağıdaki yabancı nehri tembel tembel seyrediyor olmayı isteyemedim. Üzerine çömeldiğim traversin her ayrıntısını görebiliyordum. Gözümün ucuyla, avuçladığım rayın deli deli parıldadığını da görebiliyordum. O rayın titreşimi elime öyle bir gömüldü ki, rayı bıraktığımda elim hâlâ titreşiyordu. Sinir uçlarım hâlâ birbirini tekmeliyor, uyanmaya çalışıyorlardı. Ağzımdaki salyamın tadını aldım. Elektriksi, ekşi bir tad. Diş etlerime yayıldı. En kötüsü de, trenin sesini henüz duyamayışımdı. Önden mi, arkadan mı saldırmakta olduğunu anlayamıyordum. Ne kadar yakında olduğunu da bilemiyordum. Görünmez tehlike. Habersiz... bir tek o titreşen ray dışında. Trenin ânî olarak çıkagelişini bildiren bir o vardı. Gözlerimin önünde Roy Browler'in yırtık çamaşır bohçası gibi vücudu belirdi... bir hendeğin içinde. Biz de

onun yanına gidiyorduk. En azından, Vern'le ben gidiyorduk. Kendimizi kendi cenazelerimize davet etmiştik.

Bu son düşünce beni felçten kurtardı, ayağa fırladım. Bir bakan olsa beni kutudan fırlayan hokkabaz gibi görürdü herhalde o anda. Ama kendim, yavaşlatılmış filmde gibiydim. Sanki bir buçuk metre havanın içinde değil de, bir buçuk kilometre suyun içinde yükseliyordum. Yavaşça... suları yara yara.

Sonunda su yüzüne çıkabildim.

«TREEEN!» diye bağırdım.

Felcin sonu da yok oldu, koşmaya başladım.

Vern'in kafası arkaya döndü. Yüzündeki şaşkınlık ifadesi komik denecek kadar abartmalıydı. Koca koca harflerle yazılmış bir şaşırma ifadesi. Benim sendeleyerek koşmaya başladığımı gördü. Bir traversten ötekine sıçrayarak garip bir dans yapar gibiydim. Şaka yapmadığımı kesinlikle anladı. O da koşmaya başladı.

İlerde, Chris'in tahta köprüden toprak yamaca adım attığını gördüm, birden içimde ona karşı çiğ bir nefret kabardı. Güvendeydi o. Güvendeydi itoğlu. Çömelip bir rayı avuçladığını gördüm.

Sol ayağım neredeyse boşluklardan birine giriyordu. Kollarımı havada çevirdim, dengemi buldum, tekrar koştum. Vern'in tam arkadasındaydım artık. Köprünün orta yerini geçmiştik ki, trenin sesini ilk kez duydum. Arkamızdan geliyordu. Castle Rock tarafından. Pesten, homurtulu bir sesti. Yavaş yavaş yükseldi, dizel sesi olduğu belirlendi, raylarda dönen tekerlekler de duyuldu.

«**Offfff, bok!**» diye bağırdı Vern.

«Koş, salak!» diye haykırdım, arkasına vurdum.

«Koşamam! Düşerim!»

«**Daha hızlı koş!**»

«OFFFFFFFFFFF-BOK!»

Ama daha hızlı koştu. Çıplak sırtı güneş yanığı, sıska

bir korkuluk. Gömleğinin yakası kıçının altında sallanarak koşuyordu önümde. Soyulmakta olan kürek kemikleri üzerinde ter damlalarını görebiliyordum. Boncuk boncuk. Ensesinde de. Kasları bir sıkışıp bir gevşiyor, bir sıkışıp bir gevşiyor, bir sıkışıp bir gevşiyordu. Omurgası tokmak tokmak, her tokmağın da altında hilâl biçimi minik bir gölge. Boynuna doğru yükselirken o tokmakların birbirine daha yakınlaştığı bile gözüküyordu. Yatak dengi hâlâ elindeydi. Benimki de elimdeydi zaten. Vern'in ayakları traversler üzerinde güm güm ses çıkarıyordu. Bir tanesini neredeyse ıskalayacaktı. Kolları önde, öne doğru devrilecek oldu, hemen sırtından yakaladım, koşuya devam etmesini sağladım.

«Gordieee, yapamam OFFFFFFFFFFFF-BOK...»

«DAHA HIZLI KOŞ, MAYMUN SURAT!» diye haykırdım... hoşuma gidiyordu bu iş.

Evet... acayip bir biçimde, gerçekten hoşlanıyordum bu durumdan. Vern Tessio'yu inek güder gibi gütmekteydim. O da belki kendi duyduğu korkudan aynı biçimde hoşlanıyordu. İnek gibi böğürerek, haykırarak, terleyerek, kaburgaları yükselip alçalarak adımlarını peşpeşe atıyor, uçuyordu ileriye.

Trenin sesi çok yükselmişti. Motorunun homurtusu iyice toktu artık. Bizim çelik bayrağa taş attığımız yerdeki makastan geçerken düdüğünü çaldı. Sonunda gemi azıya almıştım. İster istemez. Ayağımın altındaki traverslerin sarsılmaya başlamasını bekliyordum artık. Traversler sarsıldı mı, tren artık tam arkamızda demekti.

«DAHA ÇABUK, VERN! DAHA ÇABUUUUK!»

«Ah, Tanrım, Gordie, ah Tanrım, Gordie, ah, Tanrım OFFFFFFFFFFF-BOOOOOOK!»

Trenin elektrikli düdüğü birden havayı dövdü, yüzlerce parçaya böldü, sinemada, çizgi romanda, kendi hayallerinizde görüp tanıdığınız her şeyi yok etti, kahramanlarla

korkakların ölümle karşı karşıya kaldıklarında duydukları şeyi duyurdu.

«HUUUOOOOONK! HUUUUUUUUOOOOOOOOOONNN-NNNKKKKK!»

Bir anda Chris'i sağımızda, biraz aşağımızda gördüm. Teddy de onun arkasındaydı. Gözlük camlarından güneş yansıyordu. Dudak hareketlerinden bir tek kelimeyi okudum. ATLA! Ama tren bu kelimenin tüm kanını emip yok etmişti. Yalnızca biçimi kalmıştı dudaklarında. Tren yaklaşırken traversler sarsılmaya başladı. Atladık.

Vern kumların ve kömürlerin üzerine boylu boyunca serildi, ben de yanıbaşına, yarı yarıya üzerine serildim. O treni hiç görmedim. Makinisti bizi gördü mü, onu da bilmiyorum. Görmemiş olma ihtimalini yıllar sonra Chris'e söylediğimde o, «Trenler ördeklere öyle düdük çalmaz, Gordie,» dedi. Ama belki de canı istemişti adamın düdük çalmayı. Hoş, o an için böyle ince noktaların önemi yoktu. Ellerimi kulaklarıma kapattım, tren geçerken suratımı sıcak kumlara gömdüm. Maden madene sürtünüp haykırıyor, hava bizi sarsıyordu. İçimden o trene bakmak gelmedi. Uzun bir katardı. Ama hiç bakmadım. Trenin geçişi bitmeden ensemde sıcak bir el hissettim, bunun Chris'in eli olduğunu anladım.

Gürültü dinince... trenin geçtiğinden iyice emin olunca... başımı uzun bir savaş gününün sonunda siperden dışarı uzanan asker gibi kaldırdım. Vern hâlâ kumlara yapışmış, titriyordu. Chris aramıza bağdaş kurup oturmuş, bir elini Vern'in, bir elini benim enselerimize dayamıştı.

Vern de doğrulup titreyerek oturdu, dudaklarını içgüdüsel bir hareketle yalamaya koyuldu. Chris, «Şu Coca Cola'ları içelim mi, ne dersiniz?» diye sordu. «Benden başka canı isteyen var mı?»

Hepimiz bundan hoşlanacağımızı düşündük.

15

Harlow tarafından çeyrek mil kadar ilerledikten sonra raylar ormana giriyordu. Sık ormanlık alan aşağıya, bataklık bölgeye doğru iniş yapmaktaydı. Her taraf savaş uçağı iriliğinde sivrisineklerle doluydu. Ama serindi ortalık... tatlı ve serin.

Coca Cola'larımızı içmek üzere gölgeye oturduk. Vern'le ben sivrisinekler gelmesin diye gömleklerimizi omzumuza aldık. Chris'le Teddy ise belden yukarısı çıplak oturdular. Buz evin içindeki iki Eskimo kadar serin ve kendine hakim bir halleri vardı. Oturalı beş dakika ancak olmuştu ki Vern ağaçların arasına girip çömelmek zorunda kaldı. Döndüğünde ona epey takıldık, birbirimizi dirsekledik.

«Tren seni çok mu korkuttu, Vern?»

«Hayır,» dedi Vern. «Zaten köprüye gelirken sıkışmıştım. Şaşırttı.»

Chris'le Teddy bir ağızdan, **«Verrrrrr?»** dediler.

«Ciddiyim, çocuklar. Valla sıkışmıştım. Gerçekten.»

Teddy bu sefer, «O halde donunu muayene edip çikolata bulaşmış mı diye baksak itiraz etmesin,» dedi. Vern güldü... kendisine takıldıklarını sonunda anlamıştı.

«Bok yiyin.»

Chris bana döndü. «Tren seni korkuttu mu, Gordie?»

«Hayır,» deyip Coca Cola'mı yudumladım.

«Demek korkutmadı, salak...» Koluma bir yumruk attı.

«Gerçekten. Hiç korkmadım.»

«Öyle mi? Korkmadın ha,?» Teddy beni dikkatle süzüyordu.

«Hayır. Korku değildi. Resmen fıttırdım.»

Bu hepsini güldürdü. Vern'i bile. Uzun uzun, kahkahalarla güldük. Sonra yere uzandık. Artık zırvalamıyorduk.

Sakin sakin Coca Cola'larımızı içiyor, sessiz duruyorduk. Vücudum sıcak, cimnastiğini yapmış, huzurluydu. Hiçbir yerinde diğer bir yeriyle ters giden bir şey yoktu. Sağdım ve sağ olduğuma memnundum. Her şey özellikle berraktı karşımda. Bunu yüksek sesle hiçbir zaman söylemedim, önemli olduğunu da sanmıyordum ama... belki de bu kendimi sevme duygusu benim için asıl istediğim şeydi.

İnsanları gözüpek davranışlara iten şeyin ne olduğunu galiba ilk o gün biraz anlamaya başladım. İki yıl kadar önce yirmi dolar para verip Evel Kneivel'in Snake Nehri boğazındaki atlayışını seyrettim. Karım deliye döndü. Roma çağında doğsaydın Colloseum'da üzüm yiyerek arslanların Hıristiyanları parçalayışını seyrederdin, dedi bana. Yanılıyordu aslında. Ama nedenini ona açıklamak çok zordu. Sanırım sırf kendisini telâşlandırmaya çalıştığım kanısındaydı. O yirmi doları, adamın kapalı devre televizyon ekranında ölmesini seyretmek için vermedim. Gerçi sonunda öyle olacağından emindim. Ama oraya gidiş nedenim, gözlerimizin çevresinde hep var olan gölgelerden ötürüydü. Bruce Springsteen'in bir şarkısında, 'kentin çevresindeki karanlık' dediği şeyden ötürü. Bana kalırsa hepimiz zaman zaman, Tanrı'nın bize verdiği bu döküntü vücutlara rağmen, o karanlığa meydan okuma isteğini hissediyoruz. Yo... döküntü vücutlara rağmen değil, onlar yüzünden.

Chris birden doğrulup oturdu. «Hey, anlat şu hikâyeyi,» dedi.

«Hangi hikâyeyi?» diye sordum ama herhalde biliyordum sanırım.

Konu benim hikâyelerime döndü mü kendimi pek rahatsız hissederdim. Oysa arkadaşlarımın hepsi pek severlerdi hikâyelerimi. Anlatmamı ister, hattâ oturup yazmamı isterlerdi. Bu öyle garip bir şeydi ki, ilginç bile sayılabilirdi. Büyüyünce lâğım müfettişi ya da teknisyen olmak istemek

gibi bir şey. Benim büyüyünce yazar olmak istediğimi ilk öğrenen, ailesi 1959'da Nebraska'ya taşınana kadar hep bizimle dolaşan Richie Jenner adlı bir çocuktu. Bu işi meslek haline getirmek istediğimi ilk o farketmişti. Benim odamda, kendimizi oyalamaya çalışıyorduk. Dolabımdaki çizgi romanların altında, bir kutu içinde yazılı kâğıtlar buldu. «Bu da ne?» diye sordu. «Hiiiç,» deyip elinden kapmaya çalıştım. Richie kâğıtları benden uzakta tutuyordu. Elinden almak için fazla çaba göstermediğimi de kabullenmek zorundayım. Onları okumasını hem istiyor, hem istemiyordum. İçimde gururla utangaçlığın tedirgin bir karışımı vardı. Yazılarımı görmek isteyen olursa hâlâ aynı şeyi yaşarım. Yazı yazmak, bir sır gibi tenhada yapılır. Mastürbasyon gibi. Gerçi dükkân vitrinlerinde oturup hikâye veya roman yazan bir arkadaşım da var ama o olağanüstü cesaret sahibi biri. Çılgın bir cesareti var. Kimsenin sizi tanımadığı bir kentte kalp krizi geçirirken yanınızda bulunmasını isteyeceğiniz türden biri. Yazmak benim için hep seks olmaya çalışan, ama boyu yetmeyen bir şeydir. Banyo kapısını kilitleyip mastürbasyon yapmaya benzer.

Richie o gün yatağımın ayak ucuna oturup yazılarımı uzun uzun okudu. Çoğunun ilhamı, Vern'in kâbus görmesine yol açan çizgi romanlardan gelmeydi. Okuması bitince Richie bana garip, değişik bir bakışla baktı, kendimi çok acayip hissettim. Sanki tüm kişiliğimi değerlendiriyormuş gibi. Bayağı iyisin bu işte, dedi bana sonunda. Bunları Chris'e göstersene. Ben, olmaz, dedim. Sır olarak saklamak istiyordum. Richie, neden, diye sordu. İbnelik değil, sapıklık da değil... şiir değil ya yazdıkların!

Yine de ona hikâyelerimden kimseye söz etmeyeceğine yemin ettirdim. Tabii o buna rağmen söz etti... sonunda da yazdıklarımı hepsi beğendiler. Konularım ya diri diri gömülmeyle ya da birinin mezardan hortlayıp, kendisini idam ettiren jüriyi on iki ilginç yöntemle öldürmesiyle

ilgiliydi. Sonunda kahramanım Curt Cannon çıkıp bu insan-altı yaratığı yok edene kadar sürüp gidiyordu kanlı olaylar. Canon, .45'lik otomatiğiyle parça parça ediyordu canavarı.

Hikâyelerim hep mermi doluydu. **'Kurşun'** demezdim.

Değişiklik olsun diye de, Le Dio hikâyelerini yazıyordum. Le Dio, Fransa'da bir kasabaydı. 1942 yılında, yorgun bir Amerikan mangası orayı Nazi'lerden geri almaya uğraşıyordu. Müttefiklerin Fransa'ya ancak 1944'de girdiğini, bu hikâyelerin sonuncusunu yazdıktan iki yıl sonra öğrenmiştim. Her neyse, Amerikalılar o kasabayı geri alabilmek için habire uğraşıyor, sokak sokak çarpışıyordu. Dokuz yaşımdan on dört yaşıma kadar yazdığım kırk hikâye boyunca. Teddy çıldırıyordu Le Dio hikâyelerime. Sanırım son bir düzine kadarını sırf onun hatırı için yazdım. O zamana kadar Le Dio'dan da, **«Mon Dieu»** gibi, **«Cherchez le Boche!»** gibi, **«Feremez le porte!»** gibi şeyler yazmaktan iyice bıkmış usanmıştım. Ama Teddy o sayfalara yumulur, gözlerini iri iri açar, alnından boncuk boncuk terler boşalarak, suratı eğilip bükülerek okurdu hepsini. Kafasının içinde uçan uçakların, patlayan silahların sesini duyabilirdim bazen. Benden yalvararak Le Dio hikâyeleri isteyişi hem sevindirici, hem de ürkütücü oluyordu.

Bugün artık yazı yazmak benim işim. Zevk kısmı biraz azaldı, masturbasyon etkisi de kafamda yapay döllenme gibi klinik bir imaja büründü. Boşalım hep kurallara göre, yayıneviyle imzaladığım anlaşmaya göre olmak zorundaydı. Gerçi kimse bana kendi kuşağımın Thomas Wolfe'u diyecek değil, ama kendimi pek hilekâr da hissetmiyorum. Her sefer elimden geleni yapıyorum. Ondan eksiğini yapmak, bir tür iktidarsızlık sayılır gibi geliyor. Beni korkutan, bugünlerde bunun acı vermesi. Ya da bizim o yaşta düşündüğümüz anlamıyla acı vermesi. O sıralar yazı yazarken kendimi ne kadar iyi hissettiğimi farkedince bazen tiksinir-

dim. Bugün arasıra şu önümdeki daktiloya bakıp, içindeki iyi kelimeler ne zaman tükenecek, diye merak ediyorum. Böyle bir şeyin olmasını istemiyorum. Herhalde iyi kelimeler bitmedikçe güvenimi koruyabilirim, anlarsınız ya!

«Neymiş o hikâye?» diye sordu Vern tedirgin bir sesle. «Korku hikâyesi değil, değil mi Gordie? Korku hikâyesi dinlemeyi canım istemiyor. Hiç sırası değil gibi geliyor bana.»

Chris, «Yo, korku değil,» dedi. «Aslında komik. Saçma ama komik. Haydi, Gordie. Anlat bize şunu.»

Teddy, «Le Dio'yla mı ilgili?» diye sordu.

Chris, «Le Dio değil, ruh hastası,» deyip ona şakadan bir yumruk attı. «Turta yeme yarışmasıyla ilgili.»

Ben, «Daha onu kâğıda dökmedim bile,» dedim.

«Olsun. Anlat yine de.»

«Dinlemek istiyor musunuz?»

«Tabii,» dedi Teddy. «Anlat.»

«Uydurma bir kent var. **Gretna** diyelim ona. Maine eyaletinde Gretna kenti.»

«**Gretna** mı?» Vern sırıttı. «O da ne biçim isim? Maine'de Gretna diye bir yer yok ki!»

Chris, «Kapa çeneni, budala,» dedi. «Uyduruyoruz dedi ya!»

«Evet ama, **Gretna**... biraz saçma geliyor kulağa...»

«Birçok kentin adı saçma,» diye karşı çıktı Chris. «Maine'deki **Alfred** de saçma değil mi? Ya Maine'deki **Saco?** Ya **Jerusalem Lot?** Ya **Castle Rock?** Burada şato mu var da Castle oluyor? Kent adlarının **çoğu** zırva. Alıştığımız için farketmiyoruz. Tamam mı, Gordie?»

«Tabii,» dedim. Ama içimden Vern'i haklı buluyordum. Gretna çok zırva bir kent adıydı. Daha iyisini bulamamıştım. «Her neyse, bunların her yıl kutladığı 'İlk Gelen Göçmenler Bayramı' var. Castle Rock'da olduğu gibi...»

Vern içtenlikle, «Hımm, Göçmenler Bayramı,» dedi.

«Bütün ailemi tenteli at arabasına bindirmiştim. Allahın belâsı Billy'yi bile. Yarım saat sürdü, tüm harçlığım eridi gitti; ama değdi, çünkü o itoğlunun...»

Teddy, «Sesini kesip dinleyecek misin?» diye bağırdı.

Vern gözlerini kırpıştırdı. «Tabii. Evet. Pekâlâ.»

Chris, «Devam et, Gordie,» dedi.

«Aslında pek de matah bir şey de...»

Teddy, «Tabii değil... senin gibi bir hergeleden çok fazla şey bekliyoruz. Ama yine de anlat,» dedi.

Hafif öksürüp boğazımı temizledim. «Her neyse. Göçmen Bayramı geliyor, son gecesinde de üç büyük olay yaşanıyor. Küçük çocuklar için yumurta savaşı, sekiz dokuz yaşındakiler için çuval yarışı, ayrıca bir de turta yeme yarışı düzenliyorlar. Hikâyenin kahramanı da, Davie Hogan adında, kimsenin sevmediği, şişman bir çocuk.

Vern «Charlie Hogan'ın bir kardeşi olsa, o olurdu,» dedi, sonra Chris'den bir yumruk daha yiyince yerinde büzüldü.

«Bu çocuk bizim yaşımızda ama şişman. Doksan kilo falan geliyor. Hep dayak yiyor, hep itilip kakılıyor. Çocuklar ona Davie diyecekleri yerde Koca Göt Hogan diyorlar, her fırsatta kovalıyorlar.»

Hepsi saygıyla başlarını salladılar, Koca Göt'e uygun dozda anlayış gösterdiler... ama böyle bir tip Castle Rock' da ortaya çıksa, bizde onu horlar, kovalardık.

«Sonunda öç almaya karar veriyor, çünkü gına geliyor, tamam mı? Aslında bu çocuk yalnızca turta yeme yarışına katılıyor. Ama o yarış da bayramın en büyük olayı sayılıyor ve herkes yarışmayı çok seviyor. Ödülü beş dolar...»

Teddy, «Herhalde kazanıyor ve millete parmak işareti yapıyor, öyle mi, Patron?» dedi.

Chris, «Yo, ondan daha güzel,» dedi. «Susun da dinleyin.»

«Koca Göt kendi kendine düşünüyor, beş dolar da

neymiş, diyor. Iki hafta geçtiğinde bu olayı hatırlayan olursa, domuz Hogan yine herkesten fazla yedi diye hatırlar, hadi evine gidip pataklayalım derler, ondan sonra da Koca Göt yerine Turta Göt adını takarlar.»

Çocuklar bir kere daha başlarını salladılar. Davie Hogan'ın kafası çalışan bir çocuk olduğunu kabul etmişlerdi. Ben de hikâyeme ısınmaya başladım.

«Ama herkes onun yarışa katılmasını bekliyor tabii. Anasıyla babası bile. Beş doları onun adına harcayacaklar neredeyse.»

«Evet, tabii,» dedi Chris.

«Çocuk biraz düşünüyor, bu işten iyice nefret ediyor, çünkü şişman olması aslında kendi suçu değil. Salgı bezlerinde mi bir şey var ne...»

«Benim kuzinim öyle,» dedi Vern heyecanla. «Gerçekten! Kız yüz elli kilo geliyor! Hiboit bezi miymiş neymiş. Hiboit'ini falan bilmem, ama hamam anası gibi valla. Bir seferinde...»

Chris hırsla, «Susacak mısın, Vern?» diye bağırdı. «Son kez söylüyoruz! Daha neler be!» Coca Cola'sını bitirmiş, yeşil şişeyi başaşağı etmiş, Vern'in kafasına indirmek üzereydi.

«Evet, tamam, özür dilerim. Devam et, Gordie. Güzel bir hikâye...»

Gülümsedim. Vern'in sözümü kesmesi beni kızdırmıyordu aslında. Ama tabii Chris'e bunu söyleyemezdim. O anda çocuk, kendi kendini atamış Sanat Koruyucusuydu.

«Böylece konuyu kafasında biraz evirip çeviriyor, anlıyorsunuz. Yarışmadan önce bir hafta kadar düşünüyor. Okulda çocuklar yanına gelip gelip, Hey, Koca Göt, kaç turta yiyeceksin? On tane mi? Yirmi mi? Seksen mi? diye takılıyorlar, Koca Göt de, Nereden bileyim, ne turtası olduğunu bile bilmiyorum, diyor. Yarışmaya ilgi pek fazla, çünkü şampiyon şey... Billy Traynor adında koca bir adam. Bu

Traynor dediğimiz adam şişman bile değil. Hattâ sıska biri. Fasulye sırığı gibi. Ama pastaları tıka basa atıştırıyor. Geçen yıl beş dakikada altı turta tıkınmış.»

Teddy, «Bütün turta mı?» diye sordu. Dehşete kapılmıştı.

«Tabii bütün. Koca Göt bu yarışmaya katılan en genç kişi olacakmış.»

«Dayan, Koca Göt!» diye bağırdı Teddy heyecanla. «Yut o lânet olası turtaları!»

Chris, «Onlara öbür herifleri de anlat,» dedi.

«Pekâlâ. Koca Göt Hogan'la Bill Traynor'dan başka, kentin en şişko adamı olan Calvin Spier var. Kuyumcu dükkânını işletiyor...»

«Gretna Kuyumcusu,» diye alay etti Vern. Chris ona kötü kötü baktı.

«Bir de disk cokey olan adam var. Radyoda çalışıyor. Lewiston'da. Tam anlamıyla şişman değil ama biraz tombul. Son yarışmacı da Hubert Gretna Üç. (*) O da Koca Göt'ün gittiği okulun müdürü.»

Teddy, «Kendi müdürüyle mi tıkanma yarışmasına çıkacak?» diye sordu.

Chris dizlerini kucaklayıp keyifle öne arkaya sallandı. «Harika, değil mi? Devam et, Gordie!»

Hepsini esir almıştım artık. Öne doğru eğilmişlerdi. Kendimde sarhoş edici bir gücün varlığını seviyordum. Boşalan Coca Cola şişemi ormana doğru fırlattım, biraz kımıldayıp rahat etmeye çalıştım. Ağustos böceği tekrar öttü. Ormanın ilerisinden o tekdüze sesiyle göklere seslendi: **diii-diii-diii-diii**...

(*) Köklülük iddiasındaki ailelerde ilk erkek evlâtlar doğduğunda babanın adı konulabiliyor. Böyle durumlarda oğula **Junior,** toruna da **Üç** deniyor.

«Derken aklına bir fikir geliyor,» dedim. «Hiçbir çocuğun aklına gelmemiş, şahane bir intikam fikri. Önemli gece gelip çatıyor. Bayramın son gecesi. Turta yeme yarışması da havaî fişek gösterisinden hemen önce yapılacak. Gretna'nın ana caddesi trafiğe kapatılmış, orayı yayalar doldurmuş. Sokağın ortasına koca bir sahne kurmuşlar. Bayraklar asılmış, sahnenin önünü kalabalık doldurmuş. gazeteden fotoğrafçı bile gelmiş. Kazananın, suratına mor böğürtlenler bulaşmış durumda resmini çekecek. Çünkü o yıl böğürtlenli turtalarla yapılacakmış yarışma. Haa, ayrıca... Bunu size söylemeyi unuttum... herkesin elleri arkasında bağlı olacak. Bu halde sahneye çıkıyorlar, tamam mı...?»

16

Koca Göt Hogan'ın İntikamı'ndan. Yazan, Gordon Lachance. İlk olarak Cavalier Dergisinin Mart 1985 tarihli sayısında yayınlanmış. Buraya izinle aktarılmış bulunmaktadır.

Birer birer sahneye çıkıp, keten örtü serili uzun masanın karşısında durdular. Yukarıya 100 vatlık ampuller dizi dizi, gerdanlıklar gibi asılmıştı. Pervaneler ampullerin çevresinde uçuşuyordu. Sahneye, spot ışıklarının altına bir levha koymuşlardı: 1960 Gretna Büyük Turta Yarışı! Levhanın iki yanında eski hoparlör kolonları duruyordu. Bu kolonlar Chuck Day'in dükkânından getirilmişti. Şu sıra şampiyonluğu elinde tutan Bill Travis'in kuzeniydi Chuck.

Her yarışmacı sahneye, elleri arkasında bağlı, gömleğinin önü açık olarak çıktı. Giyotine götürülen Sydney Carton gibi. Belediye Başkanı Charbonneau her birinin adını Chuck'ın hoparlör sisteminde anons etti, boynuna da iri,

beyaz bir mikrofon astı. Calvin Spier pek azıcık alkış aldı. Yirmi galonluk su bidonu boyundaki göbeğine rağmen, herkes onu sondan ikinci diye görüyordu. En geride ancak Hogan olabilirdi. Gerçi kalabalığın büyük kısmı Koca Göt'ün bu konuda geleceğin adamı olduğu kanısındaydı ama henüz çok genç ve çok tecrübesiz buluyorlardı onu.

Spier'den sonra, Bob Cormier halka tanıtıldı. Cormier, WLAM radyo istasyonunda, öğleden sonraları bir pop müziği programı sunan disk cokey'di. Onun alkışı biraz daha zengin oldu, araya da yeniyetme kızlardan birkaç çığlık karıştı. Kızlar onu çok «şeker» buluyorlardı. Gretna İlkokulu Müdürü John Wiggins, Cormier'yi izledi, seyirci kitlesinin yaşlıca kesiminden içtenlikli alkışlar topladı, öğrenci grubundan da dağınık birkaç «yuuu» sesi yükseldi. Wiggins bir yandan babaca gülümserken bir yandan da sert bir ifadeyle kaşlarını çatmayı becerdi.

Ondan sonra, Belediye Başkanı Charbonneau, Koca Götü takdim etti.

«Yıllık Gretna Turta Yeme Yarışmasına yeni bir katılımcı... ama ilerde kendisinden çok büyük şeyler beklediğimiz bir katılımcı... **genç Bay David Hogan!**» Belediye Başkanı Charbonneau mikrofonu boynuna bağlarken Koca Göt çok büyük alkış aldı. Alkışın sonu yaklaştığında, 100 vatlık ampullerin hemen berisinden, iyi prova yapmış bir Yunan korosunun sesi duyuldu: **«Göster onlara, Koca Göt!»**

Boğuk, çığlıklı gülüşmeler duyuldu, ayak sesleri koşuşturdu, onu sinirli gülüşmeler izledi, Belediye Başkanı başta olmak üzere bazı kaşlar fena halde çatıldı. Koca Göt bunların farkında bile değilmiş gibi görünüyordu. Belediye Başkanı kaşları hâlâ çatık durumda mikrofonu boynuna bağlarken, ne kalın dudaklarındaki ufacık gülümseme kayboldu, ne de koca yanakları kıpırdadı. Başkan bu arada ona, seyirciler arasındaki budalalara aldırış etmemesini fısıldadı (sanki Koca Göt Hogan'ın ne canavarca budalalık-

lardan ne çileler çektiğini bilirmiş gibi... hayatta bir Nazi Tiger tankı gibi ilerlerken nelerle savaşmak zorunda olduğunu anlayabilirmiş gibi). Belediye Başkanının soluğu sıcaktı. Bira kokuyordu.

Sahneye son çıkan yarışmacı, en büyük ve en sürekli alkışı alan oldu. Efsanevî Bill Travis. Boyu iki metre iki santim, sopa gibi, korkunçtu. Demiryolu onarım alanının yanındaki benzincide çalışırdı Travis. Sevilen bir insandı.

Turta Yeme Yarışmasından gelen yararların beş dolarcıkla kalmadığını kasabada herkes biliyordu. En azından, Bill Travis için. Bunun iki nedeni vardı. Birincisi, yarışmayı kazandıktan sonra insanlar benzinciye gelip Travis'i kutlarlardı. Kutlarken de hepsi depolarına oradan benzin doldururdu. Her yarışmayı izleyen bir ay için benzinciye iki yardımcı eleman alınır, iki ek pompa konulurdu. Onarım yapılırken, duvar dibine dizilmiş tiyatro koltuklarına oturup beklerlerdi. Bu koltukları benzincinin sahibi Jerry Maling 1957'de yıkılan sinemadan alıp getirmişti buraya. Müşteriler Coca Cola içer, Bill'le yarışmayla ilgili çene çalar, o bir yandan onarımını yaparken bir yandan da konuşmaya istekli görünürdü. Zaten bu yüzden o kadar çok sevilirdi Gretna'da.

Jerry Maling'in Bill'e her yıl getirdiği bu ek işler için bir ikramiye verip vermediği çok tartışılırdı. Verse de, vermese de, Travis'in diğer tamir teknisyenlerinden çok daha iyi durumda olduğu belliydi. Sabbatus yolu üzerinde iki katlı, şirin bir çiftlik evi vardı. «Turtalarla kurulan ev» diye isim takılmıştı o eve. Belki abartıyorlardı. Ama Bill'in bir başka yararlanma yolu daha vardı. O da yarışma ödülünün beş dolarla kalmamasının ikinci nedeniydi.

Turta yarışması, Gretna'da bahse girenleri çeken bir yarışmaydı. Belki kalabalığın çoğu yalnızca gülmek için geliyordu ama bir kısmının da bu işe para yatırdığı kesindi. Bu bahisçiler, yarışmacıların dostlarıyla, akrabalarıyla,

hattâ tanıdıklarıyla bile konuşur, nasıl yemek yediklerine dair ipuçları toplarlardı. Her yıl neli turta yapılacağı konusu da büyük tartışma içerirdi. Elmalı turtanın fazla ağır, kayısılısının ise hafif olduğu kanısı yaygındı. Oysa üç dört kayısılı turta yiyen yarışmacının en az bir iki günlük bir ishale kendini hazırlaması şarttı. O yılın resmi turtası, mavi böğürtlenle yapılmış olacaktı. Mutlu bir ortalama tutturulmuş sayılırdı. Bahisçiler tabii yarışmacıların böğürtlenle arasının nasıl olduğunu da incelemişlerdi. Böğürtlen reçelini çilek reçeline tercih ediyor muydu? Hiç böğürtlen toplamışlığı var mıydı? Kahvaltıda böğürtlen yer miydi? Yoksa süt ve muzdan şaşmayanlardan mıydı?

Başka sorunlar da vardı. Yarışmacı yemeye hızlı başlayıp sonra yavaşlayanlardan mıydı, yoksa yavaş başlayıp, işler kızışınca hızlanabilenlerden miydi? Hep mi hızlı yerdi yoksa? Bir beyzbol maçı seyrederken kaç tane sosisli sandviç yiyebilirdi? Bira içer miydi? Bir akşamda kaç bira içerdi? Geğirir miydi? Geğirenlerin yenmesi zor yarışçılar olduğu konusunda yaygın bir kanı vardı.

Bu ve buna benzer bilgiler elenir, ihtimaller hesaplanır, bahse girilirdi. Yarışmayı izleyen hafta içinde tam kaç paranın el değiştirdiğini bilme olanağım yok. Ama kafama tabanca dayar da ille tahmin et derseniz, bin dolara yakın diye bir rakam söylerim. Belki size küçük görünebilir ama böyle ufacık bir kasabada, yirmi beş yıl önce, bu kadar paranın el değiştirmesi azımsânacak bir olay değildir.

Ayrıca yarışma dürüst yapıldığı, on dakikalık zaman sınırlamasına da kesinlikle uyulduğu için, yarışmacıların da kendileri üzerine bahse girmesine kimse itiraz etmiyordu. Bill Travis de bunu her yıl yapardı. Söylentilere göre 1960 yılındaki o yaz gecesinde de kendine tumturaklı bir para yatırmıştı. O yıl yatıracağı, beşe birdi. Bahse girmeye alışkın değilseniz size bunu şöyle anlatayım. Yani elli dolar kazanmak için iki yüz elli doları riske atmak zorun-

daydı. Kârlı gibi gözükmüyordu ama... eh, başarının fiyatı buydu. Orada alkışların zevkini çıkararak tatlı tatlı gülümserken pek de kaygılı görünmüyordu.

Belediye Başkanı Charbonneau boru gibi sesiyle haykırdı. «Şimdi de şampiyonluğunu koruma mücadelesi veren, Gretna'nın öz evlâdı, **Bill Travis!**»

«Yaşa, Bill!»

«Bu gece kaç tane yiyeceksin, Bill?»

«On taneye mi hazırlandın, Billy'cik?»

«Sana çift para yatırdım, Bill. Beni mahvetme, evlât!»

«O turtalardan birini bana sakla, Trav!»

Olayın gerektirdiği tevazu ifadesiyle gülümseyip duran Bill Travis, Belediye Başkanının mikrofonu boynuna bağlamasına izin verdi, sonra masanın sağ ucuna gidip oturdu. Yarışma sırasında Belediye Başkanı da o tarafta duracaktı. Yarışmacıların sağdan sola sıralanışı şu bıçimdeydi: Bill Travis, Koca Göt Hogan, Bob Cormier, müdür John Wiggins ve Calvin Spier.

Belediye Başkanı Charbonneau, Sylvia Dodge'u da tanıttı. Bu kadın yarışmanın temel parçasıydı. Bill Travis'den bile fazla. Milat öncesinden beri Gretna'nın kadınlar kolu başkanlığını yapıyordu. Her yılın turtalarının pişmesine o nezaret eder, ürünleri sıkı bir kalite kontrolünden geçirir, her birini çarşıda, Bay Bancichek'in kasap dükkânındaki terazide tartar, ağırlık farkının otuz gramı aşmamasına dikkat ederdi.

Sylvia kalabalığa görkemli biçimde gülümsedi, mavi saçları ampullerin ışığı altında parıldadı. Kısa bir konuşma yaptı, kasabalıların ilk göçmenleri anmak için düzenlenen bu kutlamaya bu kadar rağbet edişlerini övdü. Bu ülkeyi böyle büyük yapanlar o ilk göçmenlerdi. Büyüktü çünkü ülke gerçekten. Yalnız yerel düzeyde değil hem de. Yaklaşan ülke genel seçimlerinde Nixon'la Lodge da Cumhuriyetçiler adına özgürlük meşalesini sevgili Generalimi-

zin elinden alıp yukarıya kaldırarak... falan filan.

Calvin Spier'in karnı fena halde guruldadı, bu biraz alkış bile topladı. Sylvia Dodge, Calvin'in hem Demokrat, hem de Katolik olduğunu biliyordu (Bunlar belki tek tek bağışlanabilecek kusurlardı ama ikisi birarada, asla). Gururldama sesini duyunca kızarmayı, gülümsemeyi, aynı zamanda da öfkeli görünmeyi başardı. Hafifçe öksürüp boğazını temizledi, seyirciler arasındaki gençlere kırmızı, beyaz ve laciverti her zaman yüceltmelerini, asla sigara içmemelerini, bu kötü alışkanlığın insanı öksürttüğünü söyledi. Seyirciler arasında bulunan, sekiz yıl kadar sonra boyunlarına barış madalyonları takıp Camels yerine esrar içecek olan gençler ayaklarını kıpırdattılar, yarışmanın başlamasını beklediler.

Arka sıralardan biri, «Az lâf, çok turta,» diye bağırdı, yine alkış koptu. Bu seferki daha içten bir alkıştı.

Belediye Başkanı Charbonneau, Sylvia'ya bir kronometre verdi, eline bir de gümüş polis düdüğü tutuşturdu. On dakika dolunca kadın bu düdüğü çalacaktı. O zaman Belediye Başkanı Charbonneau öne çıkacak, şampiyonun elini havaya kaldıracaktı.

«Hazır mısınız?» diye bağırdı Charbonneau.

Beş obur, hazır olduklarını duyurdular.

«Başlıyoruz!»

Oburlar homurdanıp beklediler. Caddenin ilerisinde çocuğun biri havai fişeklerini patırtıyla patlattı.

Belediye Başkanı Charbonneau tombul elini havaya kaldırdı, hızla indirdi: **«BAŞLA!»**

Beş kafa, turtalara eğildi, sesi beş koca ayağın çamurlara basışı gibi çıktı. Islak çiğneme sesleri hoparlörlerden gecenin karanlığına yükseldi, halktan alkışlar ve teşvikler gelmeye başlayınca o sesler boğuldu. Daha birinci turta biterken insanların çoğu bu işte bir terslik olabileceğini anladılar.

Koca Göt Hogan yaşından ve tecrübesizliğinden ötürü bahislerde ancak yedide bire yükselen bir yarışmacıydı. Çeneleri turtaların alt hamurunu makineli tüfek hızıyla öğütüyordu. Oysa yarışma kuralları turtaların yalnızca üst hamurunun yenmesini şart koşmaktaydı. Koca Göt alt hamuru mideye indirdikten sonra dudakları arasından korkunç bir emme sesi çıkıyordu. Sanayide kullanılan dev elektrik süpürgelerinin sesi gibi bir şey. Ardından tüm kafası turta tabağına gömülüp kayboluyor, on beş saniye sonra işin bittiğini belli etmek için kalkıyordu. Yanakları, alnı, böğürtlen mavisine boyanmıştı. Efsanevî Bill Travis daha ilk turtasının yarısına gelmeden Koca Göt bitirmişti kendininkini.

Belediye Başkanı, Koca Göt'ün tabağını inceleyip boş olduğunu bildirirken şaşkınlık dolu alkışlar yükseldi. Başkan ikinci turtayı yarışmacının önüne koydu. Koca Göt nizamî boyda bir turtayı kırk iki saniyede bitirmişti. Yarışma rekoru.

İkinci turtaya daha bile hırslı saldırdı. Kafası böğürtlenli bulamacın üzerinde inip kalkıyordu. Bill Travis ona kaygılı bir bakışla baktı, sonra kendi ikinci turtasını istedi. Daha sonra arkadaşlarına, 1957'den beri kendimi ilk kez gerçek bir yarışmada hissettim, diyecekti. O yıl da George Gamache, dört dakikada üç turta bitirip düşmüş, bayılmıştı. Bill karşısındakinin çocuk mu, şeytan mı olduğunu anlayamadığı kanısındaydı. Bu işe yatırdığı paraları hatırlayınca temposunu iki katına çıkardı.

Ama Travis iki katına çıkarırken Koca Göt de üç katına çıkarmıştı. İkinci turtasından uçan böğürtlenler masa örtüsünü lekeliyor, ortaya bir Jackson Pollock tablosu çıkarıyordu. Saçında, mikrofonunda, alnında hep böğürtlenler vardı. Sanki çabanın verdiği zorlukla böğürtlen terliyordu vücudu.

«Tamam!» diye bağırıp başını ikinci tabaktan kaldırdı-

ğında, Bill Travis daha önüne gelen turtanın üst hamurunu bile bitirmiş değildi.

Belediye Başkanı, «İstersen yavaşla, evlât,» diye mırıldandı. Kendi de Bill Travis'e on dolar yatırmıştı. «Sonuna kadar dayanmak istiyorsan ölçülü davranmalısın.»

Koca Göt sanki hiç duymamıştı. Çılgın bir hızla üçüncü turtaya yumuldu, çeneleri yıldırım hızıyla hareket etti. Ve o sırada...

Ama burada biraz ara verip, Koca Göt'ün evindeki dolapta boş bir ilaç şişesi bulunduğunu size söylemem gerek. Aynı günün daha erken saatlerinde o şişe dörtte üçüne kadar, inci renginde hintyağıyla doluydu. Tanrının o erişilmez bilgeliğiyle bu gezegene sunmayı uygun bulduğu belki en belâlı sıvıyla. Koca Göt o şişeyi kendisi boşaltmış, her damlasını içmiş, sonra da şişenin ağzında kalanları yalamıştı. Midesi fena halde ekşimişti tabii. Ama beyni tatlı bir intikamın hayalleriyle doluydu.

Koca Göt üçüncü turtasını hızla yerken (yakınlarda öldüğünü duyduğum Calvin Spier daha ilkini bitirmemişti o sıra) bir yandan da kafasından geçirdiği iğrenç düşüncelerle kendine eziyet etmeye başladı. Turta değildi şu yediği. İnek bokuydu. Yoo, çekirge yiyordu şu anda. Yoo, ağaçkakan barsağını ufak ufak doğramışlar, üzerine böğürtlen sosu dökmüşlerdi. **Kokmuş** böğürtlen sosu. Onu yiyordu.

Üçüncü turtasını bitirip dördüncüsünü istedi. O anda efsanevî Bill Travis'den tam bir turta ilerdeydi. Kalleş seyirciler yeni ve beklenmedik bir şampiyonun doğmak üzere olduğunu hissedince onu coşkun biçimde alkışlamaya başlamışlardı.

Ama Koca Göt'ün kazanma şansı olmadığı gibi böyle bir şeye niyeti de yoktu. Bu tutturduğu tempoyu sürdürmesi, anasının hayatını ödül diye koysalar, yine de imkânsızdı. Hem zaten onun gözünde kazanmak, kaybetmek de-

mekti. Onun özlediği tek mavi kurdele intikamdı. Midesinde hintyağları guruldayarak, boğazı hasta gibi bir açılıp bir kapanarak, dördüncü turtasını bitirip beşincisini istedi. Sonuncu turtayı... Elektra'ya Böğürtlen Yaraşır, gibilerden. Başını tabağa eğdi, üst hamuru yardı, böğürtlenleri burnuna çekti. Bir kısmı gömleğine döküldü. Midesindeki maddeler birden daha ağırlaşmış gibi oldu. Koca Göt turtanın hamurunu çiğneyip yuttu, ağzından ve burnundan böğürtlen soludu.

Ve birden intikam ânının gelip çattığını anladı. Dayanma gücünün üzerinde doldurulmuş olan midesi isyan etti. Lastik eldiven giymiş güçlü bir el gibi kasıldı, Koca Göt'ün gırtlağı açıldı.

Koca Göt kafasını kaldırdı.

Mavi dişleriyle Billy Travis'e sırıttı.

Kusmuklar boğazında, tünelden fırlamaya hazırlanan altı tonluk Peterbilt gibi yükseldi.

Kükreyerek ağzından, mavili sarılı bir bulamaç halinde geçti. Sıcaktı. Dumanları tütüyordu. Birden Bill Travis'in üzeri tepeden tırnağa o sıvıyla kaplandı. Adamcağızın ağzından bir tek hece çıkabilmişti. «Gooog,» gibi anlamsız bir hece. Seyirciler arasındaki kadınlar bağrışmaya başladılar. Bu beklenmedik olayı yüzünde şaşkın bir ifadeyle seyreden Calvin Spier, sanki ağzı açık bakan seyircilere neler olup bittiğini açıklayacakmış gibi masanın üzerinden onlara doğru eğildi, Belediye Başkanının karısı Marguerite Charbonneau'nun üzerine kustu. Kadın bağırıp gerilerken saçlarını bir yararı olacakmış gibi pençeleyip duruyordu. Kafası ezik böğürtlen, kuru fasulye ve yarı hazmedilmiş sosisle kaplıydı. Bu son ikisi Cal Spier'in akşam yemeğiydi tabii. Bayan Charbonneau, yakın arkadaşı Maria Lavin'e doğru döndü, Marla'nın deri ceketinin önüne kustu.

Olaylar birbirini hızla izliyor, havai fişekler gibi biri diğerinden kıvılcım alıyordu.

Bill Travis kocaman, süperşarjlı bir kusmuk fiskiyesini seyircilerin ilk iki sırası üzerine saçtı. Şaşkın suratında, **«Ulan, bunu yaptığıma kendim de inanamıyorum,»** dermiş gibi bir ifade vardı.

Bill Travis'in sürpriz armağanının büyük bir kısmını giyinmiş olan Chuck Day eğilip kendi ayakkabılarına kustu, sonra gözlerini kırpıştırarak pabuçları süzdü. Kusmuğun süetten asla çıkmayacağını biliyordu.

Gretna Okulunun müdürü John Wiggins mavi astarlı ağzını açtı, ayıplar gibi bir sesle konuştu. «Ama bu gerçekten... YURRRRRK!» Mevkilne yakışacak biçimde, kendi turta tabağının içine kustu.

Belediye Başkanı Charbonneau kendini yemek yarışmasından çok, bir hastanenin mide hastalıkları koğuşuna başkanlık eder durumda bulmuştu. Olayı iptal etmek üzere ağzını açınca mikrofonun üzerine boşalttı midesini.

Sylvia Dodge, **«Tanrı bizi korusun!»** diye mırıldandı. sonra midye tava, balık ızgara, sote mısır ve çikolatalı pastadan oluşan akşam yemeğini tehlike çıkışından püskürttü, hepsi gidip Belediye Başkanının Robert Hall marka ceketine sıvaştı.

Koca Göt Hogan seyircilere mutlu mutlu sırıtıyordu. Her taraf kusmuk içindeydi. İnsanlar sarhoş gibi daireler çizerek sendeliyor, elleri gırtlaklarında, öğürüyorlardı. Birinin Peklnua köpeği sahnenin ortasına fırlayıp deli gibi koştu, blucinli, kareli gömlekli bir adam onun üzerine kustu, hayvan neredeyse boğuluyordu. Methodist kilisesi papazının karısı Bayan Brockway upuzun, pesten bir öğürtü sesi çıkardı, o sesi bozulmuş bir rozbIfle patates püreleri ve elma tatlısı izledi. Herhalde ilk yendiğinde enikonu iyiydi o tatlı. Jerry Maling o gece, gözünün bebeği teknisyeninin yeni bir zaferini izlemeye gelmişti oraya. Bu keşmekeşten bir an önce kurtulmanın en sağlıklı hareket olacağına karar verdi. On beş metre gitmeden ayağı bir çocu-

ğun oyuncak kamyonuna takıldı, yere kapaklandı, kendini sıcak bir kusmuk gölünün ortasında buldu. Az önce yediği bisküvileri kendi kucağına kusup, sonradan evdekilere, iyi ki tulumumu giyip gitmişim, dedi. Gretna lisesinde Latince ve İngilizce dersleri veren Bayan Norman da kibar davranma aşkına kendi çantasını açıp içine kustu.

Koca Göt Hogan bunların hepsini seyrederken koca suratı sakin bir gülümseme ifadesine bürünmüştü. Midesindeki rahatlık bir daha tadamayacağı kadar müthişti. O rahatlığı veren şey, tam ve kusursuz bir tatmin duygusuydu. Ayağa kalktı, yapış yapış mikrofonu Belediye Başkanı Charbonneau'nun titreyen elinden aldı ve halka dönüp...

17

«Bu yarışma berabere kalmıştır,» dedi. Sonra mikrofonu bırakıp sahneden indi, evine gitti. Annesi küçük kızkardeşine bakacak birini bulamadığı için evdeydi. Bebek daha iki yaşındaydı çünkü. Koca Göt her yanı kusmuk kaplı durumda, boynunda mikrofonuyla kapıdan girince kadın, «Davie, kazandın mı?» diye sordu. Ama Koca Göt tek kelime söylemedi. Dosdoğru yukarıya, odasına çıktı, kapıyı kilitledi, yatağına uzandı.

Chris'in Coca Cola şişesinde kalan son yudumu içip şişeyi ormana fırlattım.

Teddy hevesle, «Evet, çok hoş,» dedi. «Sonra ne oldu?»

«Bilmiyorum.»

«Ne demek bilmiyorum?» diye patladı Teddy.

«Hikâyenin sonu bu demek. Ondan sonra ne olacağını bilemedin mi, hikâye bitti demektir.»

«Neeeee?» diye bağırdı Vern. Yüzünde kızgın, kuşkulu bir ifade vardı. Oyunda rakibi hile yapmış gibi. «Nedir

bu gevezeliklerin anlamı? Nasıl gelecek sonu?»

Chris sabırla, «Hayal gücünü kullanmak zorundasın,» dedi ona.

«Değilim!» diye patladı Vern öfkeyle. «O kullansın hayal gücünü! O uydurdu hikâyeyi!»

Teddy, «Eee, çocuğa ne oldu?» diye diretti. «Haydi Gordie, söyle bize.»

«Bence babası da yarışmayı seyretmeye gitmiştir, eve dönünce de Koca Göt'ü bir temiz dövmüştür.»

Chris, «Haklısın,» dedi. «Bence de öyle olmuştur.»

Ben devam ettim. «Çocuklar da onu Koca Göt diye çağırmaya devam etmişlerdir. Belki içlerinden bazıları bundan böyle 'Kus-boşal' demeye başlamışlardır.»

Teddy üzgün üzgün, «Bu son olmadı işte,» dedi.

«Onun için söylemek istemedim.»

Teddy bu sefer, «Babasını vurup evden kaçabilir, Teksas Süvarilerine katılabilirdi,» dedi. «Olmaz mıydı?»

Chris'le bakıştık. Chris tek omzunu belli belirsiz kaldırıp indirdi.

«Herhalde olurdu,» dedim.

«Yeni Le Dio hikâyen var mı, Gordie?»

«Şu anda yok. Belki sonra aklıma gelir.» Teddy'yi üzmek istemiyordum.Ama bu arada Le Dio'da neler olup bittiği ni de pek merak etmiyordum. «Bu hikâyeyi beğenmediğinize üzüldüm.»

«Yoo, iyiydi,» dedi Teddy. «En sonuna kadar iyi gitti. Hele kusmalar çok nefisti.»

Vern, «Evet, oraları harikaydı,» diye ona katıldı. «Ama sonu konusunda Teddy haklı. Biraz hazin.»

«Öyle,» deyip içimi çektim.

Chris ayağa kalktı. «Haydi, yürüyelim,» dedi. Ortalık hâlâ gündüzdü. Gökyüzü sıcak, çelik mavisiydi ama gölgelerimiz uzamaya başlıyordu. Çocukluğumdan hatırladığıma göre, Eylül ayında günler çok çabuk biter, beni şaşırtırdı.

Sanki içimde bir duygu her günün Haziran günü olmasını bekliyordu. Dokuz buçuklara kadar gökyüzünde güneş olsun istiyordu. «Saat kaç, Gordie?»

Bileğime baktım, saatin beşi geçtiğini görünce şaşırdım.

«Evet, gidelim,» dedi Teddy. «Ama kampı karanlık basmadan kuralım ki, odun falan toplayabilelim. Ben acıkmaya başladım.»

«Altı buçukta,» diye söz verdi Chris. «İyi mi sizce?»

Kabul ettiler. Yeniden yürümeye başladık. Rayların yanındaki taşlar üzerinden gidiyorduk. Çok geçmeden nehir o kadar arkada kaldı ki, sesini bile duyamaz olduk. Sivrisinekler vızıldıyor, onları ensemden tokatlarla kovalıyordum. Vern'le Teddy önden yürüyorlardı. Çizgi roman deyimleri atışması yapıyorlardı aralarında. Chris benim yanımdaydı. Elleri ceplerinde, gömleği dizlerine, oyluklarına önlük gibi vura vura gidiyordu.

«Bende Winston var,» dedi. «Bizim ihtiyarın çekmecesinden aldım. Birer tane. Akşam yemeğinden sonra.»

«Sahi mi? İyi.»

«Sigaranın tadı en iyi o zaman çıkar,» dedi Chris. «Akşam yemeğinden sonra.»

«Doğru.»

Bir süre sessizce yürüdük.

Chris birden, «Gerçekten çok güzel bir hikâyeydi,» dedi. «Bunlar anlayamayacak kadar ebleh.»

«O kadar da harika değil. Garip biraz.»

«Sen hep öyle dersin. İnanmadığın şeyleri söyleme bana. Yazacak mısın? Yani bu hikâyeyi?»

«Herhalde. Ama hemen değil. Anlattıktan hemen sonra yazamıyorum. Beklesin.»

«Vern'in dediği neydi? Sonu hazin dedi, değil mi?»

«Eeee?»

«Hayatın kendisi hazin, bilirsin, değil mi? Bize baksana.»

«Yoo, bayağı eğleniyoruz.»

«Tabii,» dedi Chris. «Hababam eğleniyoruz, hergele seni!»

Güldüm. Chris de güldü.

Bir süre sonra, «Gazozdan çıkan kabarcıklar gibi çıkıveriyorlar senden,» dedi.

«Nedir çıkan?» Ama sanırım ne demek istediğini anlamıştım.

«Hikâyeler. Buna çok tutuluyorum ulan. Sanki bir milyon hikâye anlatabilirmişsin, hepsi de birinci sınıf olabilirmiş gibi. Günün birinde büyük bir yazar olacaksın, Gordie.»

«Yoo, hiç sanmıyorum.»

«Olacaksın. Belki malzeme bulamazsan bizi bile yazabilirsin.»

«Malzeme kıtlığı çok ciddi olmalı ki...» Onu dirseğimle dürttüm.

Bir sessizlik daha oldu, sonra birdenbire, «Okula hazır mısın?» diye sordu.

Omuz silktim. Kim hazır olurdu ki? Tekrar okula gitmek, arkadaşları görmek biraz heyecanlandırırdı insanı. Yeni öğretmenler merak edilirdi. Yeni mezun genç öğretmenler mi, yoksa Alamo savaşından beri öğretmenlik yapan moruklar mı çıkacaktı karşımıza? O sonu gelmez, sıkıcı dersler bile garip bir biçimde heyecanlandırırdı insanı. Çünkü bazen yaz tatilinden bunalır, gerçekten bir şeyler öğrenebileceğinize inanmaya başlardınız. Ama tabii yaz sıkıntısı hiçbir zaman, daha ikinci haftanın sonunda üstünüze çöken okul sıkıntısının çapına erişemezdi. Üçüncü hafta başladığında iyice gemi azıya almış olurdunuz. Acaba öğretmen tahtaya Güney Amerika'nın bellibaşlı ihraç ürünlerini yazarken kafasının arkasına çikleti mi yapıştırsanız?

Elleriniz iyice terliyken acaba sıranın üzerine sürtmekle kaç nefis gıcırtı sesi çıkarabilirsiniz? Cimnastik dersinden önce soyunma odasında en patırtılı yellenme kimden gelebilir? Öğlen saatinde Elim Üstünde oynamaya razı olacak kız kaç tane? Yüksek eğitim diye buna denir.

«Orta okul,» dedi Chris. «Biliyor musun, Gordie? Gelecek Hazirana biter bizim grup.»

«Neden söz ediyorsun sen? Niye olsun öyle bir şey?»

«Çünkü ilk okul gibi olmayacak da ondan. Sen kolej kurslarına başlayacaksın. Ben, Teddy ve Vern de dükkân kurslarına. Öteki geri zekâlılarla iskambil oynamaya. Vern belki tedavi okuluna bile düşer. Sen bir yığın yeni insan tanıyacaksın. Akıllı insanlar. Hep öyle olur, Gordie. Böyle kurulmuş bu iş.»

«Bir yığın mahallebi çocuğu tanıyacağım demek istiyorsun.»

Koluma sarıldı. «Yoo, öyle deme, ulan. Düşünme bile. Onlar senin hikâyelerini anlayabilecek. Vern'le Teddy gibi olmayacak.»

«Hikâyelerin Allah belâsını versin. Ben bir yığın hanımevladına kapılmam. Asla.»

«Kapılmazsan eşşeğin tekisin.»

«Kendi arkadaşlarınla olmak istemenin neresi eşeklik?»

Bana düşünceli gözlerle baktı. Sanki kafasından geçeni söyleyip söylememekte kararsızdı. Yavaşlamıştık. Vern'le Teddy'nin bir mil gerisindeydik hemen hemen. Alçalan güneş bize ağaçların dalları arasından ulaşıyordu. Her şeyin rengi altına dönüşmüştü. Ama sahte altındı. Kaplama altın. Anlayabiliyor musunuz? Raylar önümüzde koyulmaya başlayan bir loşluğa doğru uzanmaktaydı. Işıldıyor, göz kırpıyorlardı sanki. Yer yer alevler yansıtır gibiydiler. Sanki zenginin biri işçi kılığına girmiş de, arada bir raylara bir

pırlanta gömmüş gibi. Hava hâlâ sıcaktı. Üzerimizden terler boşalıyordu. Yapış yapıştık.

Sonunda Chris, «Arkadaşların seni dibe çekerlerse, o zaman eşeklik olur,» dedi. «Ailenle durumunu biliyorum. Umurlarında değilsin. Asıl sevdikleri ağabeyindi. Frank Portsmouth'a atıldığında benim babamın yaptığı gibi. Öbür çocuklarına habire kızıp hepimizi her fırsatta dövmeye o zaman başladı. Senin baban seni dövmüyor. Ama o belki daha da kötü. Uyku halinde. Okumayıp dükkân yamaklığını seçiyorum desen ne yapardı, biliyor musun? Gazetesinin sayfasını çevirir, iyi, Gordie... git annene sor bakalım, yemeğe ne yiyeceğiz, derdi. Bana itiraz etme sakın. Onu ben de tanıyorum.»

İtiraz etmedim. Bir başkasının, dost olsa bile, hakkınızdaki gerçekleri bildiğini anlamak ürkütücü bir şey.

«Çocuksun daha sen, Gordie...»

«Yaa! Sağol, Baba.»

«İsterdim aslında baban olmayı!» dedi öfkeyle. «Olsaydım zamanını böyle boşa geçirtmezdim sana. Tanrı sana bir şey vermiş sanki. Uydurabildiğin bütün o hikâyeleri vermiş. Sonra da, işte bunlar senin, evlât, demiş. Kaybetmemeye çalış. Ama çocuk kısmı, biri onu kollamadıkça **her şeyi** kaybeder. Annenle baban bunu yapamayacak kadar berbat durumdalarsa, belki de benim yapmam gerekir.»

Suratı sanki burnuna yumruk atmamı bekliyormuş gibiydi. Yeşil altın rengi akşam ışığında gergin ve mutsuz. O günlerde çocuklar arasında geçerli olan ana kurallardan birini çiğnemişti. Bir başka çocuğa istediğiniz hakareti savurabilir, onu köpek yerine koyabilirdiniz ama anasıyla babasına asla çamur atamazdınız. Kesin kuraldı bu. İnsan Cuma akşamı Katolik dostlarını yemeğe davet ederken nasıl sofrada et olmamasına dikkat ederse, bu da öyle. Biri ananızla babanıza bulaştı mı, onu tepelemek şarttı.

«O anlattığın hikâyeler senden başka kimsenin işine yaramaz, Gordie. Eğer sırf çete dağılmasın diye bize takılır kalırsan, sen de çökersin, derslerden orta alıp canını kurtarmaya uğraşırsın. Lisede yine salakça dersler seçer, sınıftaki öbür gerzeklerle birlikte tebeşir silgisini sağa sola atar, cezaya kalır, uzaklaştırmalar alırsın. Sonra tek amacın bir araba edinmek olur. Şıllığın birini tavernaya götürebilmek için. Onu gebe bırakır, ömrünün sonuna kadar ya değirmende, ya ayakkabıcıda, ekmek parasına çalışırsın. O turta yarışması hikâyesi de hiçbir zaman kâğıda dökülmez. Çünkü sen de o bok beyinli salaklara dönmüş olursun.»

Chris Chambers bütün bunları bana söylediğinde on iki yaşındaydı. Ama söylerken yüzüne daha yaşlı, en yaşlı... hattâ yaşı önemsiz bir ifade gelmişti. Tonsuz, renksiz bir sesle konuşmasına rağmen sözleri karnımın içinde korkular tutuşturdu. Sanki o dediği hayatı kendisi şimdiden yaşamıştı. Şans tekerini çevir demişler, tekerleğin dönüşündeki güzelliğe kapılan yarışmacı pedalların ikisine birden basmış ve ibre çift sıfırın üzerinde durmuş gibi. Herkesin kaybettiği numara. Sonra yarışmacının eline serbest giriş kartını tutuşturur, yağmur makinesini çalıştırıverirlerdi. Çok komik, değil mi? Vern Tessio'nun bile beğenebileceği bir şaka.

Chris çıplak kolumu kavrayıp sıktı, parmakları etime battı, kemiklerimi sızlattı. Göz kapakları uzamış, bakışları ölü gibiydi. Öylesine ölü ki, sanki tabudundan şu anda dışarı yuvarlanmıştı.

«Bu kasabada benim ailem hakkında neler düşündüklerini biliyorum. Benim hakkımda ne düşündüklerini, benden ne beklediklerini de. O olayda süt parasını alıp almadığımı bana kimse sormadı bile. Üç günlük tatil verip işin içinden çıktılar.»

«Almış mıydın?» diye sordum. Daha önce hiç sorma-

mıştım. Biri bana, er geç soracaksın dese, onu deli sanırdım. Kelimeler ağzımdan kupkuru bir merminin içinde çıktı.

«Evet,» dedi Chris. «Evet, almıştım.» Bir an sessiz kaldı, ileriye, Teddy ile Vern'e doğru baktı. «Sen biliyordun aldığımı. Teddy de biliyordu. **Herkes** biliyordu. Vern bile biliyordu sanırım.»

Ben inkâr etmeye çalıştım, sonra ağzımı kapadım. Hakkı vardı. Anamla babama, bir insan suçu kanıtlanmadıkça masum sayılır diye nutuklar atmıştım ama... biliyordum aslında.

Chris, «Sonra belki de pişman oldum, parayı geri vermeye çalıştım,» dedi.

Yüzüne baktım. Gözlerim iri iri açılmıştı. «Geri vermeye mi çalıştın?»

«**Belki**, dedim. Yalnızca **belki**. Belki parayı götürüp Simons denilen kocakarıya verdim, ama yine de üç günlük uzaklaştırmayı verdiler. Çünkü para ortaya çıkmadı. Belki de ertesi hafta kocakarı Simons okula yepyeni bir etek giyip geldi.»

Chris'e bakıyordum. Nutkum tutulmuştu. Dehşet içindeydim. Bana gülümsedi... ama gergin, korkunç bir gülümseme... gözlerine ulaşamayan bir gülümseme.

«Yalnızca **belki**,» dedi. Ama ben yeni eteği hatırlamıştım. Açık kahverengi, bol bir etek. Kocakarı Simons'u genç gösteren, hemen hemen güzel gösteren bir etek.

«Chris, ne kadardı o süt parası?»

«Yaklaşık yedi dolar.»

«Tanrım,» diye fısıldadım.

«Yani diyelim ki ben süt parasını çaldım, sonra da kocakarı Simons benden çaldı. Diyelim ki ben olayı açıkladım. Ben! Chris Chambers. Frank Chambers'la Göz Chambers'in küçük kardeşi. Kimse inanır mıydı sence bana?»

«Hayır,» diye fısıldadım. «Ulu Tanrım!»

O buz gibi, korkunç bir ifadeyle gülümsedi. «Peki ben çöplükten gelme biri olmasaydım, o karı buna cesaret edebilir miydi sence?»

«Hayır,» dedim.

«Ya! Kibar çocuklardan biri olsa, kocakarı Simons ona, 'Peki, bu seferlik unutalım ama bir daha yaparsan tek eline, iki kere yaparsan iki eline tokadı yersin,' derdi. Ama ben olunca... Eh, belki de o eteği çoktan gözüne kestirmişti. Fırsatını bulunca, gidip aldı. Parayı geri vermeye çalıştığım için asıl budala olan benim. Ama hiç aklıma gelmezdi ki... yani bir **öğretmenin**... öff, boş versene! Niye anlatıyorum ki bunları?»

Tek kolunu öfkeyle gözleri üzerinden kaydırdı. Ağlamaya hazır durumda olduğunu anladım.

«Chris,» dedim. «Kolej kurslarına sen neden yazılmıyorsun? Çok akıllısın.»

«Böyle şeylere ön büroda karar verirler. Gizli toplantılarında. Öğretmenler çember olup otururlar, habire, Evet, Evet, Doğru, Tamam der dururlar. Tek düşündükleri, senin bu okulda nasıl bir öğrenci olduğun, nasıl davrandığın, bir de kasabalıların ailen hakkında neler düşündüğüdür. Acaba kolej kurslarındaki o züppeleri zehirler misin diye kaygılanırlar. Ama ben belki kendi kendimi yetiştirmeye çalışırım. Yapabilir miyim, bilmiyorum. Ama deneyebilirim. Çünkü Castle Rock'dan ayrılıp koleje gitmek, anamla babamı, ağabeylerimi bir daha hiç görmemek istiyorum.. Beni hiç kimsenin tanımadığı bir yere, daha başlangıçta karşıma kara işaretlerin dikilmediği bir yere gitmek istiyorum. Ama yapabilir miyim, bilmiyorum.»

«Neden yapamayasın?»

«İnsanlar. İnsanlar aşağı çeker kişiyi.»

«Kimler?» diye sordum. Öğretmenlerden, Bayan Simons gibi, yeni etek almak isteyen canavarlardan söz ediyor sanmıştım. Belki de Göz Chambers gibi, Ace, Billy ve

Charlie gibilerle düşüp kalkanlardan. Ya da belki anasıyla babasından.

Ama o, «Arkadaşların aşağı çeker seni, Gordie,» dedi. «Bunu bilmez misin?» Vern'le Teddy'yi işaret etti. İlerde durmuş, biz yetişelim diye bekliyorlardı. Bir şeye gülmekteydiler. Vern çatlıyordu gülmekten. «Arkadaşların yapar bunu. Boğulan adam gibi bacaklarına sarılırlar. Onları kurtaramazsın. Ancak onlarla birlikte boğulabilirsin.»

Vern hâlâ gülerek, «Hadi be mıymıntılar!» diye seslendi.

Chris, «Geliyoruz,» diye bağırdı, ben bir şey söyleyemeden koşmaya başladı. Ben de koştum. Ama ben ona yetişemeden önce o onlara yetişti.

18

Bir mil daha gittikten sonra gece için kamp kurmaya karar verdik. Ortalık tam kararmış değildi. Hâlâ biraz ışık vardı. Ama kimse o ışığı kullanmak istemiyordu. Çöp alanındaki olaydan ve tren köprüsündeki korkudan sonra bitkin düşmüştük. Ama o kadarla da kalmıyordu. Harlow'a gelmiştik artık. Ormandaydık. Ilerde bir yerlerde o ölü çocuk yatıyordu. Herhalde çürümeye başlamış, üzerine sinekler konuyordu. Kurtlar da olmalıydı bu zamana kadar. Gece yaklaşırken kimse o çocuğa fazla yaklaşmak istemiyordu. Bir yerlerde okumuştum... Algernon Blackwood hikâyesiydi adı galiba. Bir herifin ruhu, ceset doğru dürüst dinsel törenle gömülene kadar oralarda dolanıp durmuştu. Geceyarısı uyanıp da karşımda Ray Brower'in vücutsuz ruhunu görmek istemiyordum. Burada konaklamakla araya rahat on mil kadar mesafe koyduğumuza inanıyorduk. Hem zaten hayalet diye bir şey olmadığını dördümüz de biliyor-

duk. Ama eğer herkesin söylediği yanlışsa, herhalde on mil uzaklık yeterli olurdu.

Vern, Chris ve Teddy çalı çırpı topladılar, çakılların üzerinde küçük bir ateş yaktılar. Chris ateşin çevresindeki tüm otları yolup temizledi. Orman kibrit gibi kuruydu. Bir tehlike yaratmak istemiyordu. Onlar o işi yaparken ben birkaç dal yonttum, ağabeyim Denny'nin «Göçmen şişi» dediği şeylerden hazırladım. Kıyma topaklarını bu dallara geçirip yeşil uçlara doğru ittim. Öbür üçü gülüşüyor, orman tecrübeleriyle övünüyorlardı. Ama tecrübeleri sıfırdı. Castle Rock'da bir izci oymağı vardı ama bizim ağaç-evi'nin üye lerine göre oraya hep hanımevlâtları toplanmıştı. Bizimkiler o sıra etleri alevde mi, yoksa kor üstünde mi pişirmenin daha iyi olacağını tartışıyorlardı. Hiç yararı yoktu bunu tartışmanın. Kömürlerin kor olmasını bekleyemeyecek kadar açtı karnımız. Başka şeyler de tartıştılar. Yok kuru yosun çıra gibi kullanılır mıymış, yok ateş iyice yanmadan kibritleri biterse ne yaparlarmış. Teddy iki değneği birbirine sürterek ateş yakabileceğini ileri sürdü. Chris ona, «Bok yemişsin sen,» dedi. Denemeleri gerekmedi. Vern ikinci kibritle kuru dalları tutuşturmayı başarmıştı. Her taraf son derece sessizdi. Rüzgâr da yoktu. İnce alevlere sırayla odun attık, sonunda güçlendiler.

Alevler biraz durulmaya başlayınca, göçmen şişlerini iyi bir açıyla yerleştirdim. Çevreye oturup etlerin yağ damlatarak, cızırdayarak kızarışını seyrettik. Sonunda renkleri kahverengi olmaya başladı. Midelerimiz yemek öncesi sohbetine başlamıştı.

Tam pişmelerini bekleyemeden birer tane aldık, ekmeğin içine tıkıştırıp değneği çektik. Dışları yanık, içleri çiğdi. Ama tadları nefisti. Kurtlar gibi yedik, ağzımızın yağını çıplak kollarımızla sildik. Chris çantasını açtı, içinden ince teneke bir yara bantı kutusu çıkardı. Tabanca çantanın dibindeydi. Vern'le Teddy'ye söylemediğine göre, bu-

nu ikimiz arasında sır olarak görüyordum. Chris kutuyu açtı, her birimize bir tane hırpalanmış Winston sigarası uzattı. Ateşten çektiğimiz ucu alevli dallarla yaktık, sonra arkamıza yaslandık. Tecrübeli er kişiler. Sigara dumanlarının akşam ışığına yükselip kayboluşunu seyrettik. Hiçbirimiz dumanı içimize çekmiyorduk. Çeksek öksürürdük, en az iki gün boyunca ötekilerin dilinden kurtulamazdık. Sırf üflemek de yeterince keyifliydi zaten. Ateşin çıtırtısını dinliyorduk. Şigara içmeye yeni başlamış birini nasıl tanıyacağımı o yaz öğrendim. Acemiler çok tükürürler. Her neyse, kendimizi çok iyi hissediyorduk. Winston'ları filtresine kadar içtik, sonra ateşe attık.

Teddy, «Yemek üstüne sigara kadar iyi şey yok,» dedi.

«Birinci sınıf,» diye ona katıldı Vern.

Tepemizde böcekler uçuşmaya başlamıştı. Demiryolunun açıklığından gözüken gökyüzü parçasına baktım, maviliğin mora dönüşmekte olduğunu gördüm. Bu bana hüzün ve sükûnet verdi. Rahat bir yalnızlık.

Yamacın dibinde, çalılar arasında düzlük bir yer ayarlayıp yataklarımızı serdik. Sonra bir saat kadar ateşe dal atıp konuştuk. On beş yaşına gelip kızları keşfettikten sonra asla hatırlanamayan türden konuşmalar. Beyzboldan, geçtiğimiz yazdan, şundan bundan. Teddy, White plajına gittiği zaman çocuğun birinin dalarken nasıl kafasını çarptığını, nasıl boğulmasına ramak kaldığını anlattı. Bir süre öğretmenlerimizi çekiştirdik. Okulun en mıymıntı adamının Bay Brooks olduğu konusunda görüş birliğine vardık. Ters bir cevap verseniz ağlamaklı olurdu. Buna karşılık Bayan Cote (Kodi diye okunuyordu adı), Tanrı'nın dünyaya yolladığı en gaddar cadıydı. Vern'in duyduğuna göre iki yıl önce bir çocuğa öyle kötü bir tokat atmıştı ki, çocuk kör olma tehlikesi geçirmişti. Chris'e döndüm, Bayan Simons'la ilgili bir şey söyleyecek mi diye baktım ama o bir şey söylemedi. Benim baktığımı da görmedi. Vern'e ba-

kıyor, başını sallayarak onun anlattıklarını dinliyordu.

Karanlık bastırırken Ray Brower'den söz etmedik. Ama ben hep onu düşünüyordum. Ormana karanlık basışında korkunç ve harikulâde bir nitelik oluyor. Otomobil farlarıyla, sokak ışıklarıyla, pencere aydınlıklarıyla yumuşatılmaksızın geliyor karanlık buraya. Annelerin çocuklarına seslenen sesleri de olmuyor. Eğer kente alışıksanız, ormanda gece olması doğal bir olgudan çok, doğal bir âfet gibi görünüyor insana. Castle Nehrinin baharda yükselişi gibi yükselerek geliyor gece âdeta.

Bu ışıkta Ray Brower'in cesedini düşünürken... ya da bu karanlıkta düşünürken hissettiğim şey, çocuğun apansız karşımızda belirmesinden duyduğum korku titreşimleri değil, derin bir acıma duygusuydu. Dünyanın bu tarafına inen karanlıkta onun böylesine yalnız ve savunmasız olması... Bir şey gelip onu yemek istese, yerdi. Annesi yanında değildi ki engel olsun. Babası da yoktu orada. İsa Peygamberle havvarileri de yoktu. Çocuk ölüydü... ve yapayalnızdı. Rayların kenarından hendeğe yuvarlanmıştı. Bunu düşünmekten vazgeçmezsem ağlayacağımı anladım.

Bizimkilere bir Le Dio hikâyesi anlattım. O anda uydurduğum kötü bir hikâye. Sonu da bütün Le Dio hikâyelerim gibi bitti. Amerikalı askerlerden biri son nefesinde öksürerek, bayrağa sevgisini, vatanseverliğini, memlekette bıraktığı aşkını çavuşa söylüyordu. Kafamda canlandırdığım surat Castle Rock'dan tanıdığım birinin korku dolu suratı değildi. Çok daha genç bir çocuktu. Çoktan ölmüş bir çocuk. Gözleri kapalı, yüz çizgileri gamlı, ağzının sol köşesinden enesine doğru bir kan sızıyor. Geri planda da Le Dio'nun yıkık dökük dükkânlarıyla binaları yerine, karanlık bir orman ve tren rayları vardı.

19

Geceyarısı uyandım, nerede olduğumu tam bilemedim, yatak odam niçin bu kadar soğuk diye meraklandım. Kim açık bırakmış olabilirdi pencereyi? Denny belki. Rüyamda Denny'yi görüyordum. Harrison Parkında yapılan sörfle ilgili bir şey. Oysa sörf yapmaya dört yıl önce gitmiştik.

Burası benim odam değildi, başka bir yerdi. Biri beni ayı gibi kucaklamıştı. Bir başkası da sırtıma dayanmıştı. Bir üçüncü kişi yanıma çömelmiş, başını bir şey dinler gibi yana eğmişti.

Gerçek bir şaşkınlıkla, «Ne oluyor be?» diye sordum.

Cevap olarak derin bir inilti geldi. Vern'dendi galiba.

O zaman durumu kavradım, nerede olduğumu hatırladım... ama geceyarısı herkes neden uyanıktı böyle? Yoksa daha uyuyalı birkaç saniye mi olmuştu? Yo, olamazdı. Çünkü incecik gümüşten bir hilâl, mürekkep renkli gökyüzünün tam ortasındaydı.

«Beni kurtarın ondan,» diye bir şeyler geveledi Vern. «Uslu çocuk olacağım, yemin ederim. Hiç kötü bir şey yapmayacağım. Bundan sonra... bundan sonra...» Bir dua dinlemekte olduğumu şaşırarak farkettim. Ya da Vern Tessio usulü bir dua.

Doğrulup dimdik oturdum. Korkmuştum. «Chris?»

«Sus, Vern,» dedi Chris. Çömelmiş dinleyen oydu. «Bir şey yok.»

«Var bal gibi,» diye atıldı Teddy. «Bir şey var.»

«Ne var?» diye sordum. Hâlâ uyku sersemiydim. Zamana ve yere uyum sağlayabilmiş değildim. Neler olup bitiyorsa, öğrenmek için geç kalmış olmaktan korkuyordum. Belki kendimi doğru dürüst savunamayacak kadar geç.

O sırada, soruma cevap gibi, ormandan uzun ve kof

bir çığlık yükseldi. İnanılmaz acı ve korkular içinde ölmekte olan bir kadından yükselebilecek bir çığlık.

Vern, «Ah, sevgili Tanrım!» dedi titreyerek. Sesi yüksek çıkmıştı. Hıçkırık gizliydi içinde. Beni bir daha ayı gibi kucakladı. Demin beni uyandıran da onun bu hareketi olmuştu zaten. Hem soluk almamı güçleştirmiş, hem de korkuma katkıda bulunmuştu. Debelenip ondan kurtuldum, o yine kaydı, gidecek yer bulamamış yavru köpekler gibi bana sokuldu.

Teddy boğuk bir sesle, «Brower denilen çocuk bu,» dedi. «Hayaleti ormanda dolaşıyor.»

Vern, «Ah, Tanrım,» diye bağırdı. Bu fikirden hiç hoşlanmadığı ortadaydı. «Dahlie'nin dükkânından bir daha açık saçık kitaplar aşırmayacağıma yemin ederim! Havuçlarımı köpeğe yedirmeyeceğime yemin ederim! Ben ...Ben... Ben...» Tanrıya verebileceği her rüşveti sayıyor, ama bu korkunun arasında dişe dokunur bir şey de bulamıyordu. **«Bir daha filtresiz sigara içmeyeceğim! Kötü ve küfürlü konuşmayacağım! Kilisede para topladıklarında sepete çiklet atmayacağım! Hiçbir zaman...»**

«Sus, Vern,» dedi Chris. Her zamanki otoriter sesinin altında dehşet dolu bir boşluk var gibiydi. Acaba onun da sırtında ve ensesinde tüyler benimki gibi dimdik mi, diye merak ettim.

Vern'in sesi alçalıp fısıltı düzeyine indi. Tanrı kendisini sabaha kadar yaşatırsa ne gibi reform planları uygulayacağını sayıp dökmeyi sürdürdü.

«Kuş sesi, değil mi?» diye sordum Chris'e.

«Hayır. Ya da en azından... bana öyle gelmedi. Bence yaban kedisi. Çiftleşmeye hazırlandıklarında cinayet işleniyormuş gibi ses çıkarırlar dediydi babam. Kadın sesine benziyor, değil mi?»

«Evet,» dedim. Sesim kelimenin ortasında çatladı.

«Ama hiçbir kadın o kadar yüksek sesle bağıramaz,»

dedi Chris... sonra çaresizlik içinde ekledi. «Bağırabilir mi, Gordie?»

Teddy, «Onun ruhu işte,» diye fısıldadı yine. Gözlük camları ayın ışığını zayıf, hülyalı lekeler halinde yansıttı. «Gidip onu arayacağım.»

Ciddi söylediğini sanmıyorduk. Ama yine de işi riske bırakamazdık. Davranmaya hazırlandığında Chris'le ikimiz onu tekrar oturttuk. Belki de fazla sert çekiştirdik onu. Ama kaslarımız korkudan kablo gibi gerilmişti.

«Bırakın kalkayım, taşkafalar,» diye tısladı Teddy. Bizimle mücadele ediyordu. «Gidip bakmak istiyorum dedimse, gidip bakacağım demektir! Görmek istiyorum onu! Hayaleti görmek istiyorum! Bakalım acaba...»

Vahşi, acılı çığlık geceyi tekrar deldi. Havayı sanki kristal bir bıçakla biçti, ellerimiz Teddy'nin üzerinde dondu. Bir de Teddy'nin eline bayrak verilse, biraradа Iwo Jima'da savaşan askerlerin resmine benzeyecektik. Çığlık çılgın bir kolaylıkla oktav oktav yükseldi, sonunda cam gibi, keskin, dondurucu bir doruğa vardı. Orada bir süre durup geriye doğru inişe geçti, inanılmaz kalınlıklara, bas tonlarına ulaştı, canavar arılar gibi vızlayarak son buldu. Bunu delice bir kahkahaya benzeyen ses izledi... ondan sonra yine sessizlik oldu.

«Daha neler Ulu Tanrım,» diye fısıldadı Teddy. Artık ormana gidip kimin bağırdığını aramaktan söz etmez olmuştu. Dördümüz birbirimize sarıldık. Aklımdan kaçmak geçti. Bir tek benim mi geçti, bilemiyorum. Eğer Vern'in arka bahçesindeki çadırda olsaydık, yani annelerimizle babalarımızın sandığı yerde olsaydık, herhalde kaçardık. Ama Castle Rock çok uzaklarda kalmıştı. Karanlıkta o tren köprüsünden geçme fikri de kanımı donduruyordu. Harlow'a doğru, yani Ray Brower'in cesedine doğru koşmak da bir o kadar olmayacak şeydi. Sıkışmıştık. O ormanda bir teh-

like varsa... ve bize geliyor, bizi istiyorsa... yutardı bizi herhalde.

Chris sırayla nöbet tutmayı önerdi, herkes kabul etti. Yazı tura attık, ilk nöbet Vern'e düştü. Vern kamp ateşinin solgun ışığına bağdaş kurup oturdu, bizler tekrar uzandık. Koyunlar gibi birbirimize sokulup duruyorduk.

Uyuyamayacağımdan emindim, ama uyudum... hafif, tedirgin bir uyku uyudum. Bilinçaltına ancak periskobunu yukarıya uzatmış bir denizaltı gibi batıyordum. Yarı uykunun rüyaları vahşi çığlıklarla süslüydü. Ya gerçek ya da rüya çığlıkları. Beyaz, belli biçimi olmayan bir şey gördüm ya da gördüğümü sandım. Ağaçlar arasında yatak çarşafına sarınmış gibi dolaşıyordu.

Sonunda rüya olduğunu tanıdığım bir sahne görmeye başladım. Chris'le ikimiz White plajında yüzüyorduk. Brunswick'de bir çakıl çukuruydu orası aslında. Sonradan minyatür bir göl haline getirilmişti. Teddy o çocuğun kafasını çarpışına da orada tanık olmuştu.

Rüyamda boyumuzu geçen bir yerde, tembel tembel kulaç atıyorduk. Tepemizde kızgın bir Temmuz güneşi parlıyordu. Arkamızda tırmanan, atlayan, itilen çocukların bağırtıları, gülüşmeleri duyuluyordu. Raftı taşıyan boş dubaları görebiliyordum. Dubaların kıpırdayıp birbirine tokuşma sesini duyabiliyordum. Kilise çanlarına benzer bir ses. Ciddi, boş, derin bir ses. Kumsalda yağlanmış vücutlar battaniyelere yüzüstü uzanmış, küçük çocuklar ellerinde kova kürekleriyle çömelmiş, kendi saçlarına mutlu mutlu çamur atıyorlardı. Yeniyetmeler grup olmuş, hepsi sırıtıyor, genç kızların ikişer ikişer dolaşmasını seyrediyorlardı. Kızlar hep iki iki dolaşıyordu. Hiçbiri tek başına değildi. Vücutlarının gizli yerleri Jantzen marka mayolarla saklanmıştı. Sıcak kumlara herkes dikkatli basıyor, sıçrıyor, yüzlerini buruşturarak sandviç tezgâhına yürüyorlardı. Dönerken ellerinde cipsler, bisküviler, şekerler oluyordu.

Bayan Cote şişirme yatakla yanımızdan geçiyordu. Sırtüstü yatmıştı. Üzerinde Eylülden Hazirana kadar giydiği okul kılığı. Gri bir tayyör. İçinde de bluz yerine kalın bir kazak. Varla yok arası göğüslerinden birinin üzerine bir çiçek takılmıştı. Bacaklarında kalın, elastik çoraplar vardı. Topuklu pabuçları sularda sürükleniyor, V gibi iz bırakıyordu. Saçları anneminki gibi mavimsi. Kıvır kıvır yapılmış, gözlüğü güneşi pırıl pırıl yansıtıyordu.

«Adımınızı kollayın, çocuklar,» dedi. «Kollayın, yoksa bir tokatta kör ederim. Yapabilirim bunu. Okul yönetim kurulu bana yetki verdi. Evet, Bay Chambers, duvar dibine lütfen.»

Chris, «Parayı geri vermeye çalıştım,» dedi. «Bayan Simons peki dedi. Sonra kendi aldı! Duyuyor musunuz? Kendi aldı! Ne yapacaksınız bu konuda? Onu da mı bir tokatta kör edeceksiniz?»

«Duvara, cezaya, Bay Chambers. Lütfen.»

Chris bana umutsuz bir bakışla baktı, sanki, **söylememiş miydim böyle olacak diye,** demek istedi. Sonra yüzmeye başladı. «Orada duvarı sevmeyen bir şey var, altındaki donmuş toprağı kabartıyor...» diye söze başladı, sonra başı suların altına gömüldü, konuşmakta olan ağzına sular doldu.

Tekrar su yüzüne çıktı, «Kurtar, Gordie! İmdat!» diye bağırdı.

Yine battı. Duru suların içine baktığımda, iki şişmiş, çıplak cesedi, Chris'in ayak bileklerini yakalamış durumda gördüm. Biri Vern, öbürü Teddy'ydi. Açık duran gözleri ak aktı. Gözbebekleri yoktu. Tıpkı Yunan heykellerine benziyorlardı. Yeniyetmelik öncesi penisleri incecik, karınlarından tüy gibi uzanıyordu. Chris'in başı yine suyun yüzüne çıktı. Tek elini bana doğru uzattı, ağzından kadın sesi gibi upuzun bir çığlık kurtuldu, çığlık devam etti, güneşli yaz havasını titretti. Vahşi bakışlarla kumsala bak-

tım ama duyan yoktu. Cankurtaran tunç gibi yanmış, direğin tepesindeki yerinde oturuyordu. Kırmızı mayolu bir kıza gülümseyip durmaktaydı. Chris'in çığlığı, ağzına sular dolarken gargaraya dönüştü. Cesetler onu tekrar aşağıya çekiyorlardı. Batarken gözlerinin yakarı dolu bir acıyla bana döndüğünü gördüm. Beyaz elleri yukarı doğru uzanmıştı. Çaresizlik içinde. Ama dalıp onu kurtarmaya çalışacağım yerde, son hızla kıyıya doğru yüzmeye başladım. Ya da boyumu geçmeyen bir yere. Oraya varamadan önce, yumuşak, çürümüş bir elin baldırımı kavrayıp aşağıya doğru çektiğini hissettim. Göğsümde bir çığlık oluştu... ama ağzımdan çıkaramadan rüya sona erdi, gerçeğe döndüm. Bacağımı tutan Teddy'ydi. Beni sarsarak uyandırmaya çalışıyordu. Nöbet sıram gelmişti.

Yarı rüyada, uykumda konuşur gibi, ona, «Sağ mısın, Teddy?» diye sordum. Sesim boğuktu.

«Hayır. Ben ölüyüm, sen de zencisin,» dedi aksi aksi. Rüyam o zaman son buldu. Kamp ateşinin başına oturdum, Teddy uzanıp yattı.

20

Gecenin geri kalanı boyunca ötekiler derin derin uyudular. Ben bir uyukluyor, bir ayılıyor, sonra tekrar uyukluyordum. Gece hiç de sessiz değildi. Baykuşun ötüşünü, bir yaratığa yem olmak üzere olan minik bir hayvanın bağırışını, daha iri bir hayvanın çalılar arasında gezinişini duydum. Bütün bunların yanısıra, cırcır böcekleri hiç susmuyordu. Deminki çığlıklar dinmişti artık. Uyuklayıp uyandım, uyuklayıp uyandım... eğer Le Dio'da böyle üstünkörü nöbet tutsam, herhalde savaş divanına verilip kurşuna dizilirdim.

Son uyuklama kaçamağımdan iyice ayıldım, bir deği-

şiklik olduğunu farkettim. Anlamam bir iki saniye sürdü. Ay batmıştı ama ellerimi blucinimin üzerinde görebiliyordum. Saatim beşe çeyrek var diyordu. Şafak.

Ayağa kalkıp omurgamın çatırtısını dinledim, birbirine sokulmuş arkadaşlarımdan yirmi yirmi beş adım ileriye yürüdüm, çalılara işedim. Gecenin ürküntüsünden sıyrılıyordum. Uzaklaşıyordu o duygu. Güzel bir şeydi bu.

Demiryolunun oradaki çakıllara kadar tırmandım, raylardan birinin üzerine oturdum, ayağımla çakılları karıştırdım. Ötekileri uyandırmak için acele etmeme gerek yoktu. O anda yeni gün öyle güzeldi ki, onu paylaşmak istemiyordum.

Sabah hızla oldu. Cırcır böceklerinin sesi azaldı, ağaçların, çalıların altındaki gölgeler buhar olup uçtu. Havada sıcak günlerin sonuncusuna işaret eden bir şey vardı. Gece boyunca kıyı köşeye saklanmış olan kuşlar, şimdi kendilerini önemseye önemseye cıvıldaşıyorlardı. Bir keklik gelip akşam çalı çırpı topladığımız yere kondu, sonra uçtu.

Rayın üzerinde ne kadar oturduğumu bilemiyorum. Gökyüzündeki morluğun, geldiği kadar sinsice kaçıp kaybolduğunu gördüm. Kıçım acımaya başlamıştı artık. Demek orada epey oturmuştum. Tam kalkacağım sırada sağ tarafıma baktım, rayların üzerinde, on metre uzağımda bir ceylanın durmakta olduğunu gördüm.

Yüreğim ağzıma geldi. Elim de ağzına doğru uçtu. Içim kupkuru bir heyecanla doldu. Kıpırdamadım. İstesem de kıpırdayamazdım. Gözleri kahverengi değil, kopkoyu, tozlu bir siyahtı. Kuyumcularda mücevherlerin altına serdikleri kadifeler gibi. Minik kulakları süetti. Bana dingin bir ifadeyle bakıyordu. Başını hafif eğmişti. Bir şeyi merak ediyor gibi. Saçı başı uykudan korkuluk gibi dağılmış bir çocuk görmek şaşırtmış olmalıydı onu. Blucinli, haki gömlekli, dirsekleri yamalı, yakası günün modasına uygun bi-

çimde kalkık bir çocuk. Karşımdaki ceylan bir tür armağandı bana. Şaşırtıcı bir dikkatsizlikle verilmiş bir armağan.

Uzun süre birbirimize baktık... yani... galiba uzundu. Sonra ceylan döndü, rayların öbür yanına yürüdü. Beyaz top kuyruğu kıpır kıpırdı. Otları buldu, yemeye başladı. İnanamıyordum. Ot yiyordu. Dönüp bana bakmadı. Bakmadı. Bakması gerekmiyordu. Ben nasılsa dönmüş, hareketsiz kalmıştım.

Derken raylar altımda zangırdamaya başladı, bir iki saniye sonra da ceylan kafasını kaldırdı, Castle Rock tarafına baktı. Hareketsiz duruyor, kara burnu kıpırdıyor, havayı kokluyordu. Sonra üç sıçramada yok oldu. Sessizce ormana daldı. Bir tek dalın kırıldığını duydum, o kadar.

Hipnotize olmuş gibi oturdum, onun kaybolduğu yere baktım. Marşandizin sesi gerçekten duyulana kadar. O zaman kalkıp ağır ağır aşağıya, bizimkilerin uyumakta olduğu yere indim.

Trenin gürültüsü onları uyandırdı. Esnediler, kaşındılar. Chris'in «bağıran hortlak olayı» dediği durumla ilgili bir takım komik, sinirli konuşmalar yer aldı ama sandığınız kadar da değil. Gün ışığında o olay çok saçma geliyordu. Hemen hemen utanç verici. Unutmak daha iyi olacaktı.

Ceylan olayı dilimin ucuna geldi ama sonunda söylemedim. Kendime sakladığım tek şey o oldu. Şu ana kadar o ceylanı ne kimseye söyledim, ne de yazdım. Ve size bir itirafta bulunayım, yazınca küçüldü olay. Önemsiz bir şey oluverdi. Ama benim açımdan o yolculuğun en iyi olayıydı. En temiz. Hayatımda ne zaman sorun çıksa o olaya dönerim. Çaresizlik içinde. Vietnam ormanlarındaki ilk günümde de öyle oldu. Adamın biri elini burnuna kapamış durumda bizim bulunduğumuz meydanlığa girdi, sonra elini çektiğinde baktık, burnu yoktu. Vurulmuş, gitmişti burnu. Sonra doktorun bize, en büyük oğlumuzun hidrosefalik

olabileceğini söylediği zaman. Sonunda yalnız koca kafalı bir çocuk olmakla kaldı, çok şükür. Annemin ölümünden önceki o upuzun, çılgın haftalarda. Her seferinde düşüncelerim o sabaha dönüyordu. O fırçalanmış süet kulaklara, o beyaz, ışıklı kuyruğa. Ama sekiz yüz milyon Kızıl Çinlinin umurunda değil, tamam mı? En önemli şeyler, söylemesi en zor olanlar. Çünkü kelimeler onları küçültüyor. Hayatınızdaki iyi şeylere yabancıların önem vermesini sağlamak zor şey.

21

Raylar bundan sonra güneybatıya doğru dönüyor, sık ve kısa bir bitki örtüsünün arasından geçiyordu. Çalılardan topladığımız böğürtlenlerle kahvaltı ettik. Bu mevsimde hâlâ biraz böğürtlen vardı. Ama böğürtlen insanı doyurmuyordu. Mideniz otuz dakikalık bir opsiyon tanıyor, sonra yine guruldamaya başlıyordu. Tekrar demiryolunun oraya döndük. O sırada saat sekiz sularındaydı. Beş dakika dinlendik. Ağızlarımız koyu mor, bedenlerimiz çıplak, böğürtlen dikenlerinden çizik çizikti. Vern beykınlı yumurta özlemini yüksek sesle dile getirdi.

Sıcakların son günüydü o gün. Bence en kötü günüydü üstelik. Sabah bulutları çabucak dağıldı, saat dokuz olduğunda gökyüzü soluk çelik rengine büründü. İnsan baktıkça pişiyordu. Göğsümüzden, sırtımızdan ter damlaları süzülüyor, birikmiş kir pasın arasında her damla kendine temiz bir yol açıyordu. Sivrisineklerle karasinekler kafamızın çevresinde uçup dalışlar yapıyor, canımıza okuyorlardı. Daha kilometrelerce yolumuz olduğunu bilmek de keyfimizi artıracak değildi tabii. Ama olayın mıknatısı bizi yine de çekiyordu. Hiç gereği yokken bayağı hızlı yürümekteydik. Çocuğun cesedini görmeye hepimiz can atıyorduk...

bunu bundan açık ve bundan dürüst söyleyemem. Sonucu ister zararsız olsun, ister yüzlerce uykunun katili olsun, görmek istiyordum onu. Sanıyorum onu görmeye hak kazandığımız kanısındaydık artık.

Saat dokuz buçukta Teddy ile Chris ilerde su gördüler, Vern'le bana seslendiler. Onların durmakta olduğu yere koştuk. Chris gülüyordu. Sevinç içindeydi. «Şuraya bakın! Kunduzlar yapmış bunu!» diye işaret etti.

Gerçekten de kunduzların işiydi. Biraz ilerimizde, demiryolu hattının altından genişçe bir su geçiyordu. Kunduzlar sağ tarafını o düzgün, minik barajlarından biriyle örüp kapatmışlardı. Çalışkan hayvanlardı keratalar. Dallar, değnekler, araya yaprakların katılmasıyla, kuru çamurun eklenmesiyle bir duvar oluşturmuştu. O barajın gerisinde dupduru, pırıl pırıl bir havuz oluşmuştu. Güneş ışığını ayna gibi yansıtıyordu. Kunduz yuvaları yer yer suyun içinden üzerine yükselmekteydi. Ahşaptan yapılma eskimo kulübeleri gibi. Havuzun uzak köşesinden içeriye ince bir kaynak suyu akıyordu. Kaynağın yakınındaki ağaçlar kemirilmişti. Yer yer üç metre yüksekliğe kadar.

Chris, «Demiryolu yakında bunu yok eder,» dedi.

Vern, «Neden?» diye sordu.

«Burada havuz olamaz,» diye açıkladı Chris. «Değerli raylarını çökertir. Suyu akıtmak için kanalı o yüzden yapmışlar. Birkaç kunduz vurur, ötekileri ürkütüp kaçırırlar, sonra da barajı yıkarlar. O zaman da eskisi gibi batak olur gider.»

«Bence bu yamyamlık,» dedi Teddy.

Chris omuzlarını kaldırdı. «Kunduzlar kimin umurunda? Herhalde muhteşem Güney ve Batı Maine'in değil, o kesin.»

Vern, «Yüzülebilecek kadar derin midir dersiniz?» diye sordu. Gözleri suya aç aç bakıyordu.

Teddy, «Anlamanın bir yolu var,» dedi.

Ben, «İlk kim giriyor?» diye sordum.

Chris, «Ben,» dedi. Yamaçtan koşarak aşağı indi, pabuçlarını ayağından fırlatıp gömleğini belinden çözdü. Pantolonuyla donunu bir çırpıda indirdi. Önce bir ayağının, sonra öbür ayağının üzerinde dengeledi kendini. Çoraplarını çıkarmak için. Sonra da suya paralel bir dalış yaptık. Kafasını sallayıp ıslak saçlarını yüzünden uçurmaya çalışarak başını sudan çıkardı. «Harika be!» diye bağırdı.

Teddy, «Ne kadar derin?» diye seslendi. Yüzmesini hiçbir zaman öğrenmemişti.

Chris suyun içinde ayakta durdu, omuzları açıkta kaldı. Bir omzunda bir şey ilişti gözüme. Siyahımsı gri bir şey. Çamurdur deyip kafamdan sildim. Biraz daha dikkatli baksaydım, daha sonra gelecek nice kâbustan kendimi kurtarmış olurdum. «Gelsenize, ödlekler!»

Dönüp havuz boyunca yüzdü. Rasgele kulaçlar atıyordu. Döndü, geri yüzdü. O sıra biz de soyunmaya başlamıştık. Vern girdi, ben onu izledim.

Suya çarpmak harikulâde oldu... temiz ve serin. Chris'e doğru yüzdüm. Üzerime sudan başka bir şeyin değmemesi hoş, ipek gibi bir duyguydu. Ayaklarımı dibe bastım, birbirimize sırıttık.

«Nefis,» dedik aynı anda.

Suratıma su atarak, «İnanılmaz,» dedi, dönüp öte tarafa yüzdü.

Suyun içinde bir yarım saat kadar oyalandıktan sonra, buranın sülük dolu olduğunu farkettik. Dalıyor, dipten yüzüyor, birbirimizle şakalaşıyorduk. Hiçbir şeyin farkında değildik. Derken Vern sığ tarafa yüzdü, amuda kalktı. Bacakları sudan çıkınca, her yanının siyahımsı gri topraklarla kaplı olduğunu gördüm. Demin Chris'in omzunda gördüğüm şey. Sülüktü bunlar. Kocaman sülükler.

Chris'in ağzı açık kaldı. Ben vücudumdaki tüm kanın buz kesildiğini hissettim. Teddy bağırdı. Yüzü solmaya baş-

lamıştı. Üçümüz birden son hızla kıyıya yüzmeye koyulduk. Bugün artık tatlı su sülükleri konusunda o zamankinden çok daha fazla şey biliyorum. Ama zararsız yaratıklar olduğunu bilmek, o günden beri onlara karşı duyduğum çılgınca korkuyu geçirmiyor. Bu hayvanların salyasında bir lokal anestetik maddeyle bir de pıhtılaşmayı durduran madde var. Yani hayvanlar size yapışırken hiçbir şey hissetmiyorsunuz. Gözünüzle görmezseniz, şişecek kadar kan emdikten sonra üzerinizden düşüyorlar. Ya da çatlayıp ölüyorlar.

Kıyıya çıktık. Teddy vücuduna bir bakıp isteriye kapıldı. Yaratıkları teninden koparırken avazı çıktığı kadar bağırıyordu.

Vern sudan başını çıkardı, bize şaşkın şaşkın baktı. «Ulan manyak mısınız, ne oluyor b.....»

«Kene bunlar!» diye haykırdı Teddy. Titreyen oyluklarından iki tanesini yolup elinden geldiği kadar uzağa fırlattı. «Allahın belâsı kan emiciler!» Sesi tizleşip yarıldı.

«AhTanrımAhTanrımAhTanrımAhTanrım!» diye çığlığı bastı Vern. Kıyıya yüzüp kendini yukarı çekti.

Ben hâlâ üşüyordum. Sıcak günün etkisi silinmişti. Kendi kendime, sakin ol, bağırma, deyip duruyordum. Mahallebi çocuğu değildim ben. Kollarımdan yarım düzine, göğsümden de birkaç tane sülük kopardım.

Chris bana arkasını döndü. «Gordie? Başka kaldı mı? Varsa lütfen al, Gordie!» Vardı. Beş altı tane. Sırtında iğrenç kara düğmeler gibi. Yumuşak, kemiksiz hayvanları Chris'in üzerinden çektim.

Kendi bacaklarımdan da bir yığın topladım, sonra Chris'e sırtımı temizlettim.

Biraz rahatlamaya başlıyordum. O sırada aşağıya baktım, en kocamanını husyelerimin üzerinde gördüm. Boyu normalin dört katına çıkmıştı. Siyahımsı gri rengi, çürük gibi, morumsu kızıla dönüşmüştü. İşte o zaman kontrolu-

mu kaybetmeye başladım. Görünüşte değil... yani belli olacak kadar değil... ama içimde... en önemli yerde.

Kaygan, obur yaratığı elimin tersiyle ittim, çıkmadı. Tekrar itmeye çalıştım. Ama ona değmeyi göze alamıyordum. Chris'e döndüm, konuşmaya çalıştım, başaramadım. Parmağımla işaret ettim. Chris'in zaten tebeşirleşmiş yanakları daha da soldu.

Uyuşmuş dudaklarımın arasından, «Çıkaramıyorum,» demeyi başardım. «Sen... belki... sen...»

Ama o geriledi, başını iki yana salladı, ağzı kıvrıldı. «Yapamam, Gordie,» dedi. Gözlerini ayıramıyordu. «Üzgünüm ama yapamam. Hayır. Yoo, hayır.» Arkasını döndü, tek elini midesine bastırıp eğildi, çalılara kustu.

Kendine hakim ol, dedim içimden. Vücudumdan çılgın bir sakal gibi uzamış yaratığa bakıyordum. Hâlâ gözle görülür biçimde şişmekteydi. **Kendini toparlayıp onu yakalaman gerek. Cesur ol. Bu sonuncusu. En. Son. Sülük.**

Elimi tekrar uzatıp onu aldım, parmaklarımın arasında çatladı. Kendi kanım avucuma, bileğimin içine sıcacık yayıldı. Ağlamaya başladım.

Hâlâ ağlayarak elbiselerimin olduğu yere yürüdüm, giyindim. Susmak istiyordum ama musluklar bir türlü kapanmıyordu. Derken ürpertiler başladı, işi daha beter etti. Vern bana doğru koştu. Hâlâ çıplaktı.

«Bitti mi, Gordie? Bendekiler bitti mi? Hepsi tamam mı?»

Karnaval sahnesindeki kaçık bir dansçı gibi dönüp duruyordu önümde.

«Bitti mi? Ha? Ha? Temiz miyim, Gordie?»

Gözleri bana değil, benim içimden arkalara bakıyordu. Atlı karınca atlarının gözleri gibi iri iri açılmıştı.

Başımı evet anlamında sallayıp ona temiz olduğunu işaret ettim, ağlamayı sürdürdüm. Galiba ağlamak benim yeni mesleğim olacaktı. Gömleğimin eteklerini pantolona

soktum, önünü tâ boğazıma kadar düğmeledim. Çoraplarımla pabuçlarımı giydim. Gözyaşlarım yavaşlamaya başlıyordu. Sonunda hiç kalmadı. Bir iki kuru hıçkırık ve inilti. Derken onlar da kesildi.

Chris ağzını bir tomar yaprakla silerek bana doğru geldi. Gözleri fincan gibiydi. Sesi çıkmıyor, yüzüme özür diler gibi bakıyordu.

Hepimiz giyinince bir an orada durup birbirimize baktık, sonra yamaçtan yukarı, demiryoluna tırmandık. Başımı çevirip çalıların tepesinde yatan o çatlamış sülüğe baktım. Demin bağıra çağıra dans edip kendimizi temizlediğimiz yerde. Yassılmıştı. Ama hâlâ korkunçtu.

On dört yıl sonra ilk romanımı sattım, New York'a ilk seyahatimi yaptım. Yayıncım telefonda, «Üç günlük bir kutlama olacak,» dedi. «Çamur atanlar sindirilecek.» Ama aslında üç gün tepeme çamur yağdı durdu.

O kente gelmişken, tüm turistlerin yaptığı her şeyi yapmak istiyordum. Bir müzikal seyretmek, Empire State binasının tepesine çıkmak (Dünya Ticaret Merkezi binasına değil tabii... 1933'de King Kong'un tırmandığı bina benim gözümde her zaman en yükseği sayılacak), bir gece Times Meydanına gitmek falan. Yayıncım Keith bana sevgili kentini göstermeye çok hevesliydi. Son turist gezimizde de Staten Adası vapuruna bindik. Güvertenin kenarına dayanmış suya bakarken, içi su dolmuş sayısız prezervatifin yüzmekte olduğunu gördüm. Bir an o eski olaya geri döndüğümü sandım. Ya da belki gerçekten bir zaman yolculuğu yaptım o anda. Kendimi geçmiş zamanda buldum. Yamaca tırmanırken durmuş, o çatlamış sülüğe bakıyordum. Yassılmış... ama hâlâ korkunç.

Keith yüzümden bir şeyler anlamış olmalıydı. «Pek güzel sayılmazlar, değil mi?» diye sordu.

Başımı iki yana salladım, ona özür dilemesine gerek olmadığını söylemeye çalıştım. İnsanın bu lastikleri gör-

mek için buraya gelip vapura binmesi şart değil, demek istedim. **İnsan hikâye yazıyorsa, nedeni, geçmişi anlayıp gelecekteki bir tehlikeye hazır olabilmektir, hikâyeler bu yüzden hikâye kipinde yazılır,** demek istedim. **Milyonlarca satılanları bile. İki tane yararlı sanat türü varsa, biri din, öteki de hikâyedir,** demek istedim.

O gece bir hayli sarhoştum. Herhalde tahmin etmişsinizdir.

Sonunda yayıncıma söylediğim şu oldu: «Başka bir şey düşünüyordum, hepsi o.» En önemli şeyler ,söylemesi en zor olanlardır.

22

Raylarda ilerlemeyi sürdürdük... ne kadar gittiğimizi bilemiyorum. Artık içimden, **nasıl olsa dayanırım, zaten bitti gitti, birkaç sülüktü, o kadar, ne olacak** ki... diye düşünmeye başlamıştım. Bunları düşünürken gözlerime beyaz bir perde indi, yere yığıldım.

Sert düşmüştüm herhalde. Ama traverslere çarpmak, sıcak, pufla bir yatağa gömülmek gibi gelmişti. Biri beni tutup çevirdi. Ellerin dokunuşu çok hafif, çok önemsizdi. Suratlar kilometrelerce uzaktan bana bakan vücutsuz balonlardı. Devrilmiş boksörün başında ona kadar sayarken hakemin yüzü de bu ifadeye bürünürdü herhalde. Kelimeler uzaktan geliyordu.

«... dan mı?»

«... hepsi...»

«... eğer güneş...»

«Gordie, nasıl...»

O sıra herhalde anlamsız bir şey söylemiş olacağım, çünkü daha kaygılı görünmeye başladılar.

Teddy, «Onu geri götürsek iyi olacak,» dedi, ondan

sonra beyazlık tekrar indi, her şey silindi.

Kendime geldiğimde iyi gibiydim. Chris yanıma çömelmiş, «Beni duyuyor musun, Gordie? Orada mısın?» diyordu.

«Evet,» dedim, doğrulup oturdum. Gözlerimin önünde bir tomar siyah benek patladı, sonra dağılıp yok oldular. Geri gelirler mi diye bekledim, gelmeyince ayağa kalktım.

«Ödümü kopardın, Gordie,» dedi Chris. «Su ister misin?»

«Evet.»

Matarasını uzattı. İçi yarı doluydu. Üç kocaman, ılık yudum içtim.

Vern kaygıyla, «Niye bayıldın, Gordie?» diye sordu.

«Senin suratına bakmaktan,» dedim.

Teddy, «İiiii-iiii-iii,» diye kıkırdadı. «Allahın belâsı Gordie. Hergele!»

Vern, «Sahi iyi misin?» diye üsteledi.

«Evet. Tabii. Bir an... kötü oldum. O sülükleri düşününce.»

Başlarını anlayışlı anlayışlı salladılar. Gölgede beş dakika dinlendik, sonra yürümeye başladık. Vern'le ben rayların bir yanında, Chris'le Teddy öbür yanında gidiyorduk. Yaklaşıyor olmamız gerekirdi.

23

Sandığımız kadar yaklaşmış değildik. Bir yol haritasına bakacak kadar aklımız olsa, nedenini de anlardık. Ray Brower'in cesedinin, Harlow'un arka yolunda, Royal Nehrine ulaşıp kalan yolda olması gerektiğini biliyorduk. Rayları o nehrin üzerinden de ikinci bir ince köprü taşıyordu. Biz de aklımızdan, oraya yaklaşınca çocuğu bulacağımızı hesaplıyorduk. Billy ile Charlie oraya parketmiş, onu

orada görmüş olmalı, diyorduk. Royal Nehri de Castle Rock'a on mil uzakta olduğuna göre, işimiz kolay, diye karar vermiştik.

Ama uzaklık ancak kuş uçuşu olarak on mildi. Raylar dosdoğru gitmiyordu. Bluffs denilen engebeli, tepelerle dolu araziye varınca, kıvrılıp duruyorlardı. Haritaya baksak, kolaylıkla görürdük durumu. On mil değil, on altı mil yolumuz olduğunu anlardık.

Öğleni geçip nehir hâlâ karşımıza çıkmayınca Chris biraz uyanmaya başladı. Çevreye bakmak üzere yüksek bir çama tırmandığında biz aşağıda durup bekledik. İndi, bize basit bir rapor verdi. Royal Nehrine ancak saat dörtte varabilecektik. Hiç durmadan yürürsek.

Teddy, «Allah kahretsin!» diye bağırdı. «Ne haltedeceğiz şimdi?»

Birbirimizin yorgun, terli yüzüne baktık. Acıkmıştık. Huysuzlaşmıştık. Büyük serüven, sonu gelmez bir eziyete dönüşmüştü. Kirli ve korkulu. Evdekiler bizi merak etmeye başlamış olmalıydılar artık. Milo Pressman hâlâ evlerimize telefon etmemişse, köprüde peşimizden gelen trenin makinisti etmiş olabilirdi. Castle Rock'a otostopla dönmeyi planlamıştık. Ama saat dört demek, akşama üç saat kalmış demekti. Arka yollarda dört çocuğu kimse karanlıkta arabasına almazdı.

Ceylanımın güzel hayalini kafamda canlandırmaya çalıştım. Yeşil otları yiyişini. Ama o bile kötü göründü. Birinin şöminesinin üzerine asılmış, içi dolgulu ceylan kafası kadar kötü. Gözlere canlı dursun diye sprey sıkılmış türden.

Sonunda Chris, «İleriye gitmek yine de daha yakın,» dedi. «Haydi, yürüyelim.»

Dönüp raylar üzerinde yola koyuldu. Başını eğmiş, gölgesi ayaklarının dibine düşmüştü. Az sonra biz de onu izledik. Tek sıra halinde.

24

O günle bu satırları yazışım arasında geçen yıllarda, sözünü ettiğim o iki Eylül gününü çok seyrek düşündüm. En azından, bilinç düzeyinde çok seyrek. Anı yazmanın tatsız bir yanı vardır. Suyun dibindeki cesetleri yüzeye fırlatmak gibi. Aslında raylardan yürüme kararımızı hiçbir zaman yargılamadım. Yani daha başka bir deyişle, **neye** karar verdiğimizi düşündüm de, buna **nasıl** karar verdiğimizi düşünmedim.

Oysa şimdi aklıma çok daha basit bir senaryo geliyor. Ama eminim ki bu aklıma o sıra gelse, hemen reddedilirdi. Raylar üzerinden yürümek daha hoş, daha uygun bir şeydi. O zaman da dediğimiz gibi. Ama eğer fikir aklımıza gelse ve reddedilmeseydi, daha sonra olacak olayların hiçbiri olmazdı. Belki Chris, Teddy ve Vern bugün hâlâ sağ olurlardı. Yo, hiçbiri ormanda ya da raylar üzerinde ölmüş değil. Bu hikâyede Ray Brower'le birkaç sülükten başka ölen yok. Zaten gerçekçi olursak, Ray de hikâye başlamadan önce ölmüştü. Ama o gün Florida Market'e kim gidecek diye yazı tura atanlardan bir tek markete giden sağ kaldı. Otuz dört yaşında eski bir denizci, işte karşınızda, sayın okuyucu (Bence bu noktada kitabın arka kapağını çevirip bakmanız gerekir... acaba bakışlarım sizi etkiliyor mu diye). Beni biraz kaçık buluyorsanız, haklısınız... ama belki nedenleri vardır. ABD Başkanı olamayacak kadar genç ve olgunluktan uzak bulunduğumuz şu yaşta, içimizden üçü çoktan ölmüş bile. Eğer küçük olaylar zamanın içinde yankılana yankılana büyüyorsa, belki de Harlow'a otostopla gitsek bugün onlar da hâlâ hayatta olurlardı.

7 numaralı otoyolda, Castle Rock'dan tâ Shiloh kilise-

sine kadar otostopla gidebilirdik. Orası otoyolun Harlow arka yoluyla kesiştiği köşedeydi... en azından 1967'ye kadar. O yıl kilise birinin attığı sigara izmariti yüzünden yanıp kül olmuştu. Şansımız yaver giderse, bir önceki günün akşam vakti cesedin başında olurduk.

Ama bu fikir yaşayamazdı. Payandalı, destekli görüşlerin, toplum kalıplarının saldırısıyla yıkılacak değildi ama... homurtularla, surat asmalarla, yuha sesleriyle, havaya kalkan orta parmaklarla yıkılırdı. Sözel bölümü de, «Yok beee,» «Öldük mü bee!», ya da, «Ananın hiç yaşayan çocuğu olmadı mı?» gibi şeylerden oluşurdu.

Seslendirmediğimiz... fazla derin geldiği için seslendirmediğimiz bir inanç, bize bunun **büyük** bir şey olduğunu söylüyordu. Bu serüvenimiz havaî fişek atmaya, plaj kabinindeki budak deliğinden içerdeki kızları gözetlemeye benzemiyordu. İlk kez bir kızla yatmaya denk bir serüvendi. Ya da askere gitmeye denk. Ya da yasal olarak ilk kez içki satın almaya denk. Dükkâna girmek, istediğin viskiyi seçmek, kimliğini satıcıya gösterip, «Sar şunu,» diyebilmek, sonra sırıtarak dükkândan çıkmak. Ağaç-evi kulübündekilerden daha fazla haklara sahip bir vatandaş olarak.

Temel olayların, önemli olayların, törensel bir niteliği olur. Değişiklikler âdeta sihirli bir koridorda yer alır. Prezervatif satın almak. Papazın karşısında durmak. Başını kaldırıp yemini etmek. Ya da belki raylar üzerinden yürüyüp siz yaşta bir çocuğun cesedini görmeye gitmek. Bunu böyle yapmak doğru gibi geliyor. Çünkü o yolculuk bir sihirli koridor. Evlenmeye de o yoldan gidilir, gömülmeye de. Bizim koridorumuz da o iki sıra raydı. İkisinin arasında yürüyüp gidiyorduk. Her ne anlamı varsa, onu bulmaya. Böyle bir durumda, otostopla gidilmez. Yolculuğun sandığımızdan zorlu olmasını da beğeniyorduk belki. Işin ciddi olduğuna işaretti o da.

Bluffs yöresindeki tepeleri dolana dolana ilerlerken

bilmediğimiz şey, Billy Tessio, Charlie Hogan, Jack Mudgett, Norman «Fuzzy» Bracowicz, Vince Desjardins, Chris'in ağabeyi Göz Chambers ve Ace Merrill'den oluşan grubun da cesede bakmak üzere geliyor oldukları gerçeğiydi. Ray Brower garip biçimde ünlü olmuştu. Sırrımız da bir maskaralığa dönmüştü. Ağabeyler grubu, Ace'in '52 Ford'uyla Vince'in '54 Studebaker'ına doluşmuş, biz yolculuğun son bölümüne başlarken yola koyulmuşlardı bile.

Billy ile Charlie korkunç sırlarını otuz altı saat saklayabilmişlerdi. Ondan sonra Charlie, Ace'e anlatmıştı. Billy de bu arada Jack Mudgett'e söylemişti. Ace de, Jack de, sırrı saklayacaklarına anaları üzerine ciddi ciddi yemin etmişlerdi. Oğlen olmadan çetedeki herkesin öğrenmesi böyle gerçekleşmişti. Analarının ne kadar önemli olduğu ortadaydı işte.

Havuz başında toplanmışlar, Fuzzy Bracowicz'in önerisini dinlemişlerdi. (Onu siz de daha önce duydunuz, sevgili okurum.) Hepsi kahraman olabileceklerdi. Radyolarda adları geçecek, televizyonlarda boy göstereceklerdi. Cesedi onlar keşfedecekti. Fuzzy'ye göre tek yapacakları, iki arabanın bagajına oltaları yüklemekti. Cesedi bulduklarında anlatacakları hikâye inanılır gibi olacaktı. Royal Nehrinde balık tutuyorduk, memur bey. Heh-heh-heh. Bakın ne bulduk.

Biz hedefe yaklaşmaya başladığımız sırada onlar da Castle Rock'dan Harlow bölgesine doğru otoyolu kavura kavura geliyorlardı.

25

Saat ikiye doğru gökyüzünde bulutlar toplanmaya başladı. Ama başlangıçta hiçbirimiz durumu ciddiye almadık. Temmuz başlarından beri yağmur yağmamıştı. Şimdi niye

yağsındı ki? Ama güneyde bulutlar kalınlaşmayı sürdürdü, renkleri koyuldu, kat kat olup kulelendiler, ağır ağır bizim yolumuzun üstüne doğru kaymaya başladılar. Onlara dikkatle baktım, uzaklarda yağış başladı mı diye kontrol ettim. Belki yirmi mil uzakta. Belki elli. Ama henüz yağmur yok gibiydi. Bulutlar hâlâ toplanıyordu.

Vern'in pabucu topuğunu vurdu. Durup dinlendik. Vern ayakkabısının içine bir ağaç gövdesinden sıyırdığı yosunları doldurdu.

Teddy, «Yağacak mı, Gordie?» diye sordu.

«Sanırım.»

«Lânet olsun!» deyip içini çekti. «Boktan bir güne boktan bir son.»

Güldüm. O da bana göz kırptı.

Yine yürümeye başladık. Vern'in ayağı acıyor diye ağır gidiyorduk. İki ile üç arasında gün ışığının tonu değişmeye başladı, yağmurun kesinlikle yağacağını anladık. Hava yine her zamanki kadar sıcaktı. Daha da nemliydi. Ama yine de anladık. Kuşlar da anladı. Olmadık yerlerden ortaya dökülüyor, birbirlerine seslenerek uçup duruyorlardı. Işık eskiden parlakken, şimdi süzgeçten geçip geliyor gibi olmuştu. İnci rengi. Uzamaya başlayan gölgelerimiz bulanıklaştı, net çizgilerini kaybetti. Güneş bulutlara bir girip bir çıkıyor, güney gökleri bakır rengine dönüşüyordu. Fırtına bulutlarının yaklaşışına baktık. Büyüklükleri, o sessiz tehditleri çok etkileyiciydi. Arasıra birinin içinde bir ampul yanıp sönüyor gibi oluyordu. En yakındakinin altından ilk şimşek çaktı, bir gök gürlemesi duyuldu.

Yağmura yakalanmakla ilgili şakalaştık ama... gerekir diye yaptık bunu. Aslında yağmuru bekliyor, istiyorduk tabii. Serinlik çıkacaktı. Ferahlayacaktık. Sülük mülük de olmayacaktı içinde.

Üç buçuğu biraz geçe, ağaçların arasından ilerdeki

akarsuyu gördük. «Tamam,» diye bağırdı Chris sesinde bir zafer tonuyla. «İşte Royal!»

Daha hızlı yürümeye başladık. Fırtına da yaklaşıyordu. Hava hareketlenmişti. Sıcaklık en az beş derece azalmıştı. Hem de birkaç saniyede. Yere baktığımda gölgemin hiç kalmamış olduğunu gördüm.

Yine ikişer ikişer yürüyorduk. Herkes rayların kendi tarafında kalan hendekleri kontrol ediyordu. Ağzım kurumuştu. Hasta bir gerilimle zonkluyordu. Güneş yeni bir bulut kümesinin ardına girdi, bu sefer bir daha da çıkmadı. Kenarları bir an altın gibi gözüktü bulutun. Resimli Kutsal Kitaplardaki gibi. Sonra renklerin hepsi silindi, gün kasvetli bir kılığa büründü. Bulutlar geri kalan mavilikleri hızla yiyip yutuyordu. Nehrin kokusunu alıyorduk. Atlar gibi. Ya da belki yaklaşan yağmurun kokusuydu aldığımız. Tepemizde bir okyanus dolaşıyordu. Her an delinebilecek, incecik bir zar taşıyordu onu. Delindi mi, her şey boşalacaktı.

Hendeklere bakmaya kendimi zorluyordum ama gözlerim habire göklere dönüyordu. O koyulan renklerde hangi felâketi isterseniz okuyabilirsiniz. Sel, yangın, fırtına, dolu. Serin rüzgâr daha ısrarlı oldu, ağaçlarda tıslamaya başladı. İnanılmaz bir yıldırım aşağıya uzandı. Tam tepemizden. Bir çığlık atıp ellerimi gözlerime kapattım. Tanrı fotoğrafımı çekmişti. Gömleği beline bağlı küçük bir çocuk. Çıplak göğsünde tüyleri dimdik. Yanakları tozlu. Devrilen bir ağacın sesini duydum. Altmış metre bile yoktu aramız. Yıldırımı izleyen gök gürlemesi büzülmeme neden oldu. Evimde güzel bir kitap okuyor olmayı özledim. Güvenli bir yerde. Belki bodrumda.

Vern tiz, ezik bir sesle, «Tanrım!» diye haykırdı. «Hey, ulu Tanrım, şuna bakın!»

Parmağıyla işaret ettiği tarafa baktım, mavimsi beyaz bir ateş topunun soldaki rayda ilerlediğini gördüm. Tıslayarak, çatırdayarak geliyordu. Yanımızdan geçti. Dönüp ar-

kasından baktık. Böyle şeylerin var olabileceğine ilk kez tanık oluyorduk. Yirmi metre uzağımızda bir 'pop' sesi duyuldu, o şey yok oldu, geriye yağlı bir ozon kokusu kaldı.

Teddy, «Benim burada ne işim var?» diye mırıldandı.

Chris mutlu mutlu, «Ne mızmızsın,» dedi. Yüzünü göğe kaldırmıştı. «Müthiş bir fırtına olacak. İnanılmaz bir şey!» Ama ben de Teddy'den yanaydım. Gökyüzüne bakmak başımı döndürüyordu. Sanki esrarengiz bir kuyuya bakıyordum. Bir yıldırım daha düştü, elimizde olmadan çömeldik. Bu sefer ozon kokusu daha sıcak, daha acıydı. Gökgürültüsü hiç vakit geçirmeden hemen geldi.

Kulaklarım hâlâ o gürültüyle çınlarken Vern zafer dolu bir sesle, avazı çıktığı kadar haykırmaya başladı. «İŞTE! İŞTE ÇOCUK ORADA! ORADA! GÖRÜYORUM ONU!»

Vern'in o hali şimdi bile gözümün önünde. İstediğim anda görebiliyorum. Arkama yaslanıp gözlerimi yummam yeter. Sol rayın üzerinde, gemisinin köprüsünde duran bir kâşif gibi, bir eliyle gözlerini yıldırımın ışığından koruyor, öbür elinin parmağıyla işaret ediyordu.

Onun yanına koşup baktık. Ben içimden, **Vern hayale kapıldı,** diye düşünüyordum. **Hayal görüyor, o kadar. Sülükler, o sıcak, şimdi de fırtına... gözleri aldatıyor onu.** Bir an için öyle olmasını da istedim. Ama değildi. Saniyenin parçası kadar kısa bir süre içinde, aslında ceset görmek istemediğimi anladım. Hayvan cesedi bile.

Durduğumuz yerde bahar yağmurları yamacı oymuştu. Bir buçuk metrelik bir çukur vardı aşağıda. Demiryolu onarım ekiplerinin sarı vagonu henüz buralara gelmemiş olmalıydı. Ya da olay çok yeni olmuştu belki. Onlara bildirilmemişti. O çukurun dibinde kötü kokulu, dolaşık sarmaşıklar vardı. Onların arasından da bir tek beyaz el uzanıyordu dışarı.

İçimizde soluk alan var mıydı? Ben almıyordum.

Rüzgâr artık fırtına olmuştu. Sertti. Belli bir yönü ol-

maksızın saldırıyordu üzerimize. Sıçrıyor, dönüyor, terli ciltlerimize tokatlar atıyor, gözeneklerimizi açıyordu. Onun farkına bile varmadım. Galiba Teddy'nin **«Paraşütçüler atlasın!»** diye bağırmasını bekliyordum. Bağırırsa delirivere-cektim. Bütün cesedi birden görsek daha iyi olacaktı. Ama ortada yalnız o tek el vardı. Bembeyaz. Parmaklar açık. Boğulmuş bir çocuğun eli gibi. Olayın gerçeğini hepimiz anladık. Dünyadaki her mezarlığın hikâyesi açıklığa kavuştu. Her zaman kötü bir şey duysam ya da okusam, o elin hayali geri döner bana. Elin ucuna takılı durumda... Ray Brower'in geri kalanı olmalıydı.

Şimşek parladı, çaktı, gök yine gürledi.

Chris ağzını açtı. «Booooo.....» Kelimeyi bitiremedi. Kelime değil, upuzun bir heceydi zaten. Anlamsız. Çocuğun ses tellerinden geçmeyi başarmış bir iç çekişi.

Vern habire dudaklarını yalayıp duruyordu. Gizli bir tatlı yemiş gibi. Onu hem heyecanlandıran, hem tiksindiren bir şey.

Teddy yalnızca durdu ve baktı. Rüzgâr yağlı saçlarını önce kulaklarından kaldırdı, sonra geri kondurdu. Yüzünde hiç ifade yoktu. Şimdi geriye bakınca o suratta bir ifade gördüğümü söyleyebilirim belki... ama o sırada görmüyordum.

Elin üzerinde kara karıncalar gezinip duruyordu.

Rayların iki yanındaki ormanda bir fısıltı sesidir yükseldi. Sanki orman bizim orada bulunduğumuzu yeni farketmiş de, bu olayın yorumunu yapıyormuş gibi. Yağmur da başladı.

On sent iriliğinde damlalar kafama, kollarıma düştü. Yamaca yağıp çukuru bir an için kararttılar. Sonra renkler yine değişti, aç topraklar suyu emip yuttu.

O iri damlalar belki beş saniye sürüp kesildi. Chris'e baktım, o da gözlerini kırpıştırarak bana baktı.

Derken fırtına bir anda patladı. Gökte bir duş açılmış

gibi. Ormanın fısıltısı kavga sesi gibi yükseldi. Sanki bu keşfimiz yüzünden azarlanıyorduk. Korkunçtu. Böyle batıl duygulardan ancak üniversiteye vardığınızda söz edilir... o zaman da en yavan insanlar dışında kimse bunun saçma olduğuna tam inanmaz.

Chris çukurun kenarından atladı. Saçları şimdiden sırılsıklam, kafasına yapışmıştı. Ben de onu izledim. Vern'le Teddy hemen arkamızdaydılar. Ama Ray Brower'in cesedine ilk Chris'le ben vardık. Yüzüstü yatıyordu. Chris benim gözlerime baktı. Yüzü ciddiydi. Ergin bir kimsenin yüzüydü. Ben başımı hafifçe salladım. Sanki sesli bir soru sormuş gibi.

Galiba rayların bu tarafında yakalanmıştı trene çocuk. Kaçmaya çalışıyordu. Orta yerde çarpıp parçalamamıştı tren onu. Çarpınca fırlatmış, o da tepetakla bu çukura düşmüştü. Başı raylara doğruydu. Kolları dalmaya hazırlanan dalgıç gibi başının yukarısına uzanmıştı. Bataklık haline gelmeye başlayan bu çukura düşmüştü. Saçları koyu kızıldı. Havanın nemi uçlarını hafif kıvırmıştı. Kan da vardı saçlarında. Çok değildi ama. Karıncalar müthişti. Çocuğun üzerinde koyu yeşil bir tişört ve blucin vardı. Yalınayaktı. Biraz ötede, böğürtlenlere takılı keten pabuçlarını gördüm. Bir an şaşırdım. Niye kendisi burada, pabuçları oradaydı? Sonra anladım ve mideme yumruk yemiş gibi oldum. Karım olsun, çocuklarım olsun, arkadaşlarım olsun, benimki gibi bir hayal gücüne sahip olmanın iyi bir şey olduğu kanısındalar. Bunca para getirmesi bir yana, sıkıldıkça kendimi oyalayabildiğime inanıyorlar. Genellikle de haklılar. Ama arasıra bu nitelik dönüp insanı ısırıveriyor. Yamyam dişi gibi dişleri var çünkü. Görmek istemediği şeyleri görüyor insan. Sabaha kadar uyutmayacak şeyleri. Pabuçlarından fırlamış çocuk. Tren bir vuruşta hem canını almış, hem de onu pabuçlarından fırlatmıştı.

Sonunda durumu bilinçlendirdim. Çocuk ölmüştü. Has-

ta falan değildi. Uyuyor da değildi. Sabahları uyanmayacak, fazla meyve yiyip ishal olmayacak, matematik yazılısında çuvallamayacaktı. Ölmüştü. Taş gibiydi. Baharda arkadaşlarıyla oynamaya çıkmayacak, karda kartopu da oynamayacaktı. Gecenin ikisinde uyanıp banyoya koşmayacak, yediği şekerleri kusmayacaktı. Hiçbir kızın saçını çekmeyecekti. Yapamazdı. Yapmayacaktı. Asla. Hiç. Kesinlikle. Akünün NEG. yazan tarafındaydı. Kopmuş bir teldi. Atmış bir sigortaydı. Öğretmen kürsüsü yanındaki çöp sepetiydi. Kalem yontuğu ve mandalina kabuğu kokan çöp sepeti. Kentin dışındaki perili evdi. Tavanarası fare dolu. Ölmüştü çocuk, efendiler, bayanlar, genç kızlar, delikanlılar. Çıplak ayaklarıyla daldaki pabuçları arasındaki uzaklığı size bütün gün anlatsam yetmez. Bir metre gibi bir şey. Ama ışık yılları kadar. Çocuk o pabuçlardan bir daha biraraya gelemeyecek biçimde koparılmıştı. Ölmüştü çocuk.

Onu sırtüstü çevirdik. Yağmura, şimşeğe, gök gürlemelerine açık.

Yüzü, boynu karıncalarla böceklerle doluydu. Tişörtünün yakasından girip girip çıkıyorlardı. Gözleri açıktı. Ama ikisi birbiriyle öyle ayarsızdı ki, şok yaratıyordu. Biri yukarı kaymış, irisinin ancak kenarı gözüküyor, öteki ise dosdoğru fırtınanın gözüne bakıyordu. Üst dudağında ve çenesinde kurumuş kan köpükleri vardı. Burun kanamasından herhalde, diye düşündüm. Yüzünün sağ tarafı parçalanmış, koyu renk çürümüştü. Yine de pek fena durmuyor, diye geçirdim aklımdan. Bir keresinde ağabeyimin odasının kapısına tosladığımda, bundan beter çürük içinde kaldığımı hatırlıyordum. Burnum da kanamıştı. Yine de o akşam sofrada her yemekten ikişer kere almıştım.

Teddy ile Vern arkamızda duruyorlardı. Sanki açık duran o tek göz hâlâ görebiliyormuş gibi. Herhalde Ray Brower'in gözüne, korku filmlerindeki canavarlar gibi gözükürdük.

Ağzından bir böcek çıktı, yanağında yürüdü, yaraya girdi, görünmez oldu.

Teddy tiz, garip, baygın bir sesle, «Gördünüz mü şunu?» diye sordu. «Bahse girerim ki içi böcek doludur. Herhalde beyni...»

«Sus, Teddy,» dedi Chris. Teddy rahatlamış gibi sustu.

Gökte mavi bir şimşek çaktı, çocuğun tek gözünü parıldattı. Sanki kendisini bulduklarına seviniyordu. Yaşıtlarının bulduğuna. Bedeni şişmişti. Kötü kokuyordu. Osuruk gibi.

Arkamı döndüm. Kusacağımdan emindim. Ama midem kuru, sert ve dengeliydi. Birden iki parmağımı ağzıma soktum, kendimi kusturmaya çalıştım. Buna ihtiyaç duyuyordum. Kusup içimden her şeyi boşaltabilirmişim gibi. Midem biraz kıpırdadı, yine yerine yerleşti.

Sağnak ve gök gürlemeleri, yaklaşan arabaların sesini iyice maskelemişti. Harlow'un arka yolu o çalıların hemen berisinden geçiyordu. Park ettikleri yerden gelirlerken çalıların çıtırdamasını da duymadık.

İlk farkına varışımız, Ace Merrill'in sesini duyunca oldu. Fırtınayı bastıran bir sesle, «Vay canına, buna ne demeli!» diyordu.

26

Hepimiz dürtülmüş gibi yerimizden fırladık, hattâ Vern bağırdı bile. Daha sonra bize, sesin ölü çocuktan geldiğini sandım diye itiraf edecekti.

Çalıların dibinde, ormanın yeniden başladığı yerde, Ace Merrill'le Göz Chambers yanyana duruyorlardı. Yağmurun gri perdesi onları biraz saklıyordu. İkisi de kırmızı naylon anorak giymişlerdi. Sporculara bedava dağıtılan cinsten. İkisinin de saçları kafalarına yapışmış, yağmur

yüzlerinden gözyaşı gibi boşalıyordu.

«Orospu çocuğu!» dedi Göz Chambers. «Ulan bu benim kardeşim be!»

Chris, Göz'e ağzı açık bakıyordu. Islak, sarkık, koyu renk gömleği hâlâ sıska karnına bağlıydı. Yağmurda koyu yeşile dönüşen sırt çantası çıplak omuzlarında sallanıyordu.

«Uzak dur, Rick,» dedi titrek bir sesle. «Biz bulduk onu. Hak bizim.»

«Hakkınıza başlarım. Onu haber vereceğiz.»

«Vermeyeceksiniz,» diye atıldım. Birden çok öfkelenmiştim onlara. Böyle son anda çıkagelmelerine. Düşünmüş olsak, böyle bir şeyin olacağını kestirirdik... ama bu sefer, bir tek seferlik nasıl olacaksa olacak, büyük çocuklar onu bizden çalamayacaklardı. İstedikleri şeyi ilâhî haklarıymış gibi çekip alamayacaklardı. Kolay yol her zaman doğru yolmuş gibi. Tek yolmuş gibi. **Arabayla** gelmişlerdi. Beni en çok kızdıran da buydu sanıyorum. **Arabayla** gelmişlerdi. «Dört kişiyiz, Göz. Dene de gör.»

«Deneyeceğiz, merak etme,» dedi Göz Chambers. Çalılar tekrar sallandı, Charlie Hogan'la Vern'in ağabeyi Billy ortaya çıktılar. Küfürler ediyor, gözlerinden yağmuru siliyorlardı. Karnıma bir kurşun top iniş yapmış gibi hissettim. Jack Mudgett, Fuzzy Bracowicz ve Vince Desjardins de ortaya çıkınca karnımdaki top daha büyüdü.

«İşte hepimiz buradayız,» diyerek sırıttı Ace. «Siz hemen...»

«VERN!!» diye bir çığlık koptu Billy Tessio'dan. Korkunç, suçlayıcı, kehanetler içeren bir çığlık. Sular damlayan ellerini yumruk yaptı. «Seni orospu çocuğu! Balkonun altındaydın, değil mi, yılan?»

Vern büzüldü.

Charlie Hogan şiir söylüyormuş gibi, «Seni anahtar deliği gözleyen gerzek salak!» dedi. «Döve döve gebertmezsem ben seni!»

Teddy birden, «Öyle mi? Bir deneyin bakalım!» diye anırdı. Yağmur damlalarıyla dolu gözlük camlarının gerisinde gözleri deli ışıklar saçıyordu. «Gelin hadi! Dövüşürüz sizle o çocuk için! Hadi! Hadisenize, koca inekler!»

Billy ile Charlie'nin ikinci bir davete ihtiyaçları yoktu. Birlikte ilerlediler, Vern yine büzüldü. Besbelli geçmiş dayaklarla gelecek dayakların hayalleri oynaşıyordu gözlerinde. Büzüldü... ama gerilemedi. Arkadaşlarının yanındaydı. Birlikte çok şey gelmişti başımıza. Bir buraya arabaya atlayıp gelmemiştik. Ama Ace, Billy ile Charlie'yi durdurdu. Yalnızca omuzlarına dokunması yetti.

«Şimdi dinleyin, çocuklar,» dedi Ace. Sabırlı bir sesle konuşuyordu. Sanki korkunç bir fırtına altında değilmişiz gibi. «Biz sizden daha kalabalığız. Daha da iriyiz. Toz olmanız için size bir tek şans veriyoruz. Ne cehenneme gideceğiniz umurumda değil. Kaybolun, yeter.»

Chris'in ağabeyi kıkırdadı, Fuzzy, Ace'in sırtını tıpışladı, espri yeteneğini takdir ettiğini belirtti. Genç serseriler krallığının Sid Caesar'ı.

Ace tatlı tatlı gülümsedi. «Çünkü onu biz devralıyoruz.» Gülümseyişine bakan, incir çekirdeği doldurmayacak bir nedenle liseli bir çocuğu tepelediği zamanları hatırlardı. «Giderseniz, onu devralırız. Kalırsanız, sizi eşek sudan gelene kadar döver, onu yine devralırız.» Kendilerini haklı çıkarmak için ekledi. «Hem zaten onu Charlie ile Billy buldu. Hak onların.»

«Onlar ödleklik etti!» diye haykırdı Teddy. «Vern bize anlattı her şeyi! Korkudan ne bok yiyeceklerini şaşırdılar onlar!» Suratını buruşturup Charlie'nin korkusunu taklit etti. «'Keşke dün gece araba araklamasaydık! Keşke kızlarla Harlow'a gitmeseydik! Ah, Biliiiii, ne halt edeceğiz? Ah, Biliiiii, altıma ediyorum galiba! Ah, Biliiiiii...'»

«Şimdi yapacağınızı yaptınız,» diyen Charlie yeniden ilerledi. Yüzü öfkeden ve apansız gelen utançtan tutuşu-

yordu. «Piç kurusu, adın her neyse... bir daha burnunu karıştırmak istediğinde elini gırtlağına sokmaya hazırla kendini.»

Vahşi gözlerle yerdeki Ray Brower'e baktım. Tek gözüyle dosdoğru yağmura bakıyordu hâlâ. O tek göz bizden aşağıdaydı... ama her şeyden de yukardaydı. Gök hâlâ gürlüyordu. Oysa yağmur hafiflemeye başlamıştı.

«Sen ne diyorsun, Gordie?» diye sordu Ace. Charlie'yi kolundan hafifçe tutmaktaydı. Usta bir eğitici, azgın köpeği nasıl durdurursa öyle. «Ağabeyinin sağduyusundan birazı da sana geçmiş olmalı. O çocuklara çekip gitmelerini söyle. Charlie'nin o dörtgözü birazcık dövmesine izin veririm, sonra hepimiz kendi işimize gideriz. Ne diyorsun?»

Denny'den söz etmesi hata olmuştu. Ben ona akıl yolunu göstermek istiyordum. Kendisinin de çok iyi bildiği gibi, Billy ile Charlie'nin hakkını almaya hakkımız olduğunu, çünkü Vern'in duyduğuna göre onların o hakkı kullanmamaya karar verdiklerini söylemeye hazırdım. Castle Nehrini geçerken Vern'le ikimizin trene ezilmesine ramak kaldığını, Milo Pressman'la korkusuz (ama salak) köpeği Chopper'i anlatacaktım. Sülükleri de. Aslında galiba ona söylemek istediğim, razı ol, Ace, hak haktır, demekti. Bunu kendin de biliyorsun, demekti. Ama o tutmuş, Denny'yi bulaştırmıştı işin içine. Ağzımdan mantıklı sözler yerine bambaşka sözlerin, kendi ölüm fermanımın çıktığını duydum. «Kıçımı ye, âdî sokak kabadayısı!»

Ace'in dudakları bir şaşkınlık ifadesiyle 'O' biçimde toparlandı. Bu ifadeye hangi koşullar altında olursa olsun gülünemezdi doğrusu. Ace'in iki yanında duranlar bana sersemlemiş bakışlarla baktılar.

O sırada Teddy sevinçle haykırdı. «Verdin ağzının payını, Gordie! Vay canına! Yamansın!»

Zihnim uyuşmuş gibi durdum. İnanamıyordum. Sanki piyesin orta yerinde bir öğrenci sahneye fırlamış, oyuna ait

olmayan replikleri sıralamıştı. Anasına sövmek hariç, en ağır küfürü etmiştim ona. Yan gözle Chris'in sırt çantasını açtığını, telâşla içine daldığını gördüm... ama anlayamadım... en azından o sıra.

«Pekâlâ,» dedi Ace alçak sesle. «Başlayalım bakalım. Lachance'ın kardeşinden başka kimsenin canını yakmayın. Ben onun iki kolunu birden kıracağım.»

Buz kesildim. Demiryolu köprüsündeki gibi altıma işemedim ama bunun nedeni herhalde böbreklerimin zaten boş olmasındandı. Numara yapmıyordu çünkü. O günden beri aradan geçen yıllar, birçok konuda fikrimi değiştirmeme yol açtı. Ama bu konuda değil. Ace iki kolumu kıracağını söylediğinde ciddiydi.

Bize doğru ilerlediler. Yağmurun altında. Jackie Mudgett cebinden bir sustalı çekip düğmesine bastı, çakının ucundan on beş santimlik bir çelik uzanıverdi. Kumru grisi. Vern'le Teddy yarı çömelip kavgaya hazır poza girdiler. İki yanımdaydılar. Teddy bunu hevesle, Vern ise çaresizlikten yaptı. Yüzünde kaygılı bir ifade vardı.

Büyük çocuklar yanyana sıra olmuş gibi geliyorlardı. Ayakları sularda faşır foşur sesler çıkarıyordu. Ray Brower'in cesedi ayaklarımızın dibinde, su dolu bir fıçı gibi yatmaktaydı. Ben de kavgaya hazırlandım... işte o anda Chris babasının çekmecesinden yürüttüğü tabancayı ateşledi.

KA-BLAM!

Tanrım, ne harikulâde sesti o! Charlie Hogan tâ havaya sıçradı. Ace Merrill dosdoğru benim gözlerime bakarken birden dönüp Chris'e baktı. Dudakları yine 'O' gibi toparlandı. Göz Chambers iyice afallamıştı.

«Hey, Chris, o babamın,» dedi. «Canına okuyacak...»

Chris, «Sana olacakların yanında o hiç,» dedi. Yüzü

korkunç denecek kadar beyazdı. Tüm canı gözlerine toplanmış gibiydi. Parıl parıldı gözleri.

«Gordie haklı, siz âdî sokak kabadayılarından başka bir şey değilsiniz. Charlie ile Billy haklarını istememişlerdi, bunu hepiniz biliyorsunuz. Onlar istemiş olsa, biz buralara kadar taban tepmezdik. Sonunda gidip hikâyeyi kustular, düşünme işini de Ace Merrill'e bıraktılar.» Sesi haykırır gibiydi. **«Ama onu alamayacaksınız, beni duyuyor musunuz?»**

«Dinle beni,» dedi Ace. «Kendi ayağını havaya uçurmadan o silahı bıraksan iyi edersin. Sen onunla koyun bile vuramazsın.» Tekrar ilerlemeye başladı. Yüzünde yine o yumuşak gülümsemesi vardı. «Sen ufacık, küstah farenin birisin... yedireceğim o tabancayı sana.»

«Ace, olduğun yerde durmazsan seni vuracağım. Yemin ediyorum.»

«Kodese girersin,» dedi Ace hiç düşünmeden. Hâlâ gülümsüyordu. Ötekiler dehşet dolu bir hayranlık ifadesiyle ona bakmaktaydılar. Tıpkı Teddy, Vern ve bir de benim Chris'e baktığımız gibi. Ace Merrill kilometrekarelerce alanın içinde en sert kabadayıydı. Chris'in blöfle onu sindiremeyeceğini biliyordum. Ne olacaktı o zaman? Ace on iki yaşında bir veletin kendisini vuracağına inanmıyordu. Bence yanılıyordu. Bence Chris onu vuracaktı. Babasının tabancasını kaptırmadan. Bir iki saniye boyunca, büyük bir belâya doğru gitmekte olduğumuza inandım. Daha önce tatmadığımız türden belâ. Cinayet belki. Nedeni de bir ceset üzerinde kimin hak sahibi olduğu.

Chris yavaşça, pişmanlık dolu bir sesle, «Nerenden olsun, Ace?» dedi. «Kol mu, bacak mı? Ben seçemiyorum. Sen seç benim için.»

O anda Ace durdu.

27

Yüzü sarkar gibi oldu. O yüzde korku okudum. Chris' in kelimelerinden çok sesinin tonu yapmıştı bunu bence. İşlerin kötüleşeceğine inanıp pişmanlık duyması. Eğer blöfse... ömrümde tanık olduğum en iyi blöftü. Oteki büyük çocuklar kesinlikle inanmışlardı. Birisi bomba fitiline kibrit tutmuş gibi bir ifade vardı suratlarında.

Ace yavaşça kendini kontrol altına aldı. Yüzündeki kaslar yine sertleşti, dudaklarını sıktı, Chris'e baktı. Sanki Chris ona ciddi bir iş teklifi yapmış gibi baktı. Şirketleri birleştirmek, kredi anlaşması yapmak ya da kurşun sıkıp bacak koparmak gibi bir teklif. Bekleyen, merak dolu bir ifade vardı Ace'in yüzünde. Korkusu ya geçmiş ya da sımsıkı kilit altına alınmıştı. Ace vurulmama ihtimalini yeni baştan hesaplamış, sandığı kadar güvende olmadığını anlamıştı. Ama yine de tehlikeli sayılırdı. Belki şimdi daha da tehlikeli. Aradan geçen yıllarda kararımı verdim. İkisi de blöf yapmıyordu. İkisi de ciddiydiler.

Ace alçak sesle Chris'e, «Pekâlâ,» dedi. «Ama bu yüzden başına gelecekleri biliyorum, Allahın belâsı.»

«Bilmiyorsun,» dedi Chris.

Göz Chambers yüksek sesle, «Bücür it seni!» dedi. «Bu yüzden islâhevine düşeceksin.»

«Sen kendine bak!»

Göz Chambers anlaşılmaz bir öfke sesiyle ilerlemeye yeltendi, Chris onun üç metre önüne, sulara ateş etti, sular sıçradı, Göz küfrederek geri sekti.

Ace, «Ee, şimdi ne olacak?» diye sordu.

«Şimdi arabalarınıza binip son hızla Castle Rock'a döneceksiniz. Ondan sonrası vız gelir. Ama onu alamayacaksınız.» Ayakkabısının burnuyla Ray Brower'e, hemen hemen

saygılı biçimde dokundu. «Duydunuz mu?»

«Ama seni nasılsa ele geçiririz,» dedi Ace. Yine gülümsemeye başlamıştı. «Bunu bilmiyor musun?»

«Belki geçirirsiniz, belki de geçiremezsiniz.»

Ace gülümsedi. «Kötü ederiz. Canını yakarız. Bunu bilmediğine inanamam. Her yanını parçalar hastanelik ederiz. Gerçekten.»

«Sen artık eve git de kendi anana saldır. Hoşuna gidiyormuş diye duydum.»

Ace'in gülümsemesi dondu. «Bu söz için öldüreceğim seni. Kimse anneme dil uzatamaz.»

Chris, «Anan para için yatıyor,» dedi ona. Ace'in rengi solmaya başladı, hemen hemen Chris'inkine yaklaştı. Chris devam etti. «Hattâ duyduğuma göre iki paraya ağız seksi yapıyor. Hattâ...»

O sıra fırtına yeniden patladı. Olanca gücüyle. Apansız. Ama bu sefer yağmur değil, dolu yağıyordu. Ormanlar fısıldamak, konuşmak yerine davul çalmaya başlamışlardı. Dolu taneleri ağaç gövdelerini dövüyordu. Yakıcı çakıllar omuzlarıma düşmeye başladı. Kötü bir kuvvet atıyordu sanki onları bize. Daha da beteri, dolu taneleri Ray Brower'in yukarı dönük suratına korkunç seslerle düşmeye başlamışlardı. Onu tekrar hatırlamış olduk. O inanılmaz, sonu gelmez sabrını.

Önce Vern yıkıldı. Korkunç bir çığlık attı. Koca adımlarla yamaca tırmandı. Teddy bir dakika daha dayandı, sonra Vern'in peşinden seğirtti. Ellerini kafasının üzerinde tutuyordu. Karşı tarafta Vince Desjardins, yakındaki bir ağacın altına geriledi. Fuzzy Bracowicz de ona katıldı. Ama ötekiler yerlerini korudular. Ace yine sırıtmaya başladı.

Chris pesten, titrek bir sesle, «Benimle kal, Gordie,» dedi. «Benimle kal, olur mu?»

«Buradayım.»

Chris bu sefer Ace'e seslendi. Ne sihir kullandıysa, sesindeki titremeyi silmeyi başarmıştı. «Haydi, defolun artık.» Sanki budala bir çocuğa emir veriyordu.

«Ödersin bunu,» dedi Ace. «Unutacak da değiliz, umutlanma. Bu olay unutulmaz, çocuk.»

«Öyle olsun. Şimdi git, ötesini sonra düşün.»

«Sana tuzak kurarız, Chambers. Sana...»

«Defol!» diye haykırdı Chris. Tabancanın namlusunu kaldırdı. Ace geriledi.

Chris'e bir an daha baktı, başını salladı, sonra döndü. «Yürüyün,» dedi ötekilere. Omzunun üzerinden Chris'e ve bana son bir kere baktı. «Görüşürüz.»

Yolla aramızdaki ağaçlardan geçtiler. Chris'le ben tepemize dökülen doluya rağmen hiç hareketsiz duruyorduk. Kar gibi ayaklarımızın çevresine birikiyordu dolu taneleri. Durup dinledik. Onca gürültüye rağmen iki arabanın çalıştığını duyduk.

«Burada bekle,» dedi Chris bana. Ağaçlara doğru yürüdü.

«Chris,» dedim telâşla.

«Mecburum. Kal orada.»

Gidişi çok uzun gibi geldi. Ya Ace ya da Göz Chambers'in tuzak kurup onu yakaladığnı sandım. Yerimde bekledim. Ray Brower dışında yapayalnız. Biri gelsin diye. Kim olursa olsun, biri gelsin diye. Bir süre sonra Chris geldi.

«Başardık,» dedi. «Gittiler.»

«Emin misin?»

«Evet. İki araba da.» Ellerini kafasının üzerine kaldırdı, tabanca arada olmak üzere kenetledi, şampiyonlar gibi salladı. Sonra indirip bana gülümsedi. Sanırım ömrümde gördüğüm en hazin gülümseme buydu. «O küfürü de nereden öğrendin, Lachance?»

«En iyi küfür,» dedim. Tir tir titriyordum.

Bir an birbirimize sıcacık bakışlarla baktık, ondan

sonra, belki gördüğümüz şeyden utanıp aynı anda bakışlarımızı yere indirdik. İçime müthiş bir korku yayıldı. Chris'in ayaklarını kıpırdatmasından çıkan 'fılış-fılış' sesi, onun da gördüğünü anlamama yol açtı. Ray Brower'in gözleri irileşmiş, bembeyaz olmuştu. İrissiz. Yunan heykeli gibi. Ne olduğunu anlamamız bir saniye sürdü ama anlamak duyduğumuz dehşeti azaltmadı. Dolu taneleri gözlerine dolmuştu. Şimdi eriyor, yanaklarından akıyordu. Kendi iğrenç haline ağlıyormuş gibi. İki serseri çocuk çetesi arasında kavga nedeni durumuna düşmek! Giysileri de doludan bembeyazdı. Sanki kefenine sarınmış, yatıyordu.

Chris titreyen sesiyle, «Ah, Gordie, **Hey!**» dedi. «**Hey** de de duyayım. Bu çocuğa ne âdî gösteri!»

«Bence o farkında bile...»

«Belki de sesini duyduğumuz gerçekten onun hayaletiydi. Belki bunların olacağını biliyordu. Ne berbat bir gösteri! Ciddiyim!»

Arkamızda dallar çatırdadı. Yıldırım gibi döndüm. Bizi kuşattıklarından emindim. Ama Chris bir bakıp gözlerini tekrar cesede çevirmişti. Gelen Vern'le Teddy'ydi. Blucinleri ıslanıp kararmış, bacaklarına yapışmıştı. İkisi de tok köpekler gibi sırıtıyorlardı.

Chris, «Ne yapacağız, ulan?» diye sordu. İçimde bir ürperti dolaştı. Belki bana söylüyordu. Belki. Ama gözleri yerdeki cesede bakmaktaydı.

Teddy, «Onu alıp götüreceğiz, değil mi?» derken şaşkındı. «Kahraman olacağız. Öyle değil mi?» Bir Chris'e, bir bana, sonra yine Chris'e baktı.

Chris rüyadan uyanır gibi başını kaldırdı. Dudağı hafifçe kıvrıldı. Koca adımlarla Teddy'ye yürüdü, iki elini onun omuzlarına koydu, sert bir hareketle geriye doğru itti. Teddy sendeledi, kollarını savurup dengesini bulmaya çalıştı, sonra büyük bir şapırtı sesiyle kıçüstü oturdu. Gözlerini kırpıştırarak Chris'e şaşkın şaşkın bakıyordu. Vern de kuşkuyla

bakıyordu Chris'e. Deliden korkarmış gibi. Belki pek de yanılmıyordu.

«Sen çeneni kapa,» dedi Chris, Teddy'ye. «Paraşütçüler atlayaymış, yok deve. Seni ödlek tavuk seni!»

«Dolu yağıyordu,» diye bağırdı Teddy. Öfkelenmiş, utanmıştı. «Onlardan kaçmadım, Chris! **Fırtınadan** korkarım ben! Elimde değil! Hepsiyle birden bile dövüşmeye hazırdım. Anamın üzerine yemin ederim! Ama **fırtınadan** korkuyorum! Allah kahretsin, elimde değil!» Yine ağlamaya başladı. Suyun içine oturmuş, kalkmıyordu.

Vern başını şaşkın şaşkın iki yana salladı. Chris'in öfkesini anlayamıyordu. «Yaau ben hepimiz kaçıyoruz sandım.»

«O halde zihin okuyor olmalısın çünkü ilk koşan sen oldun.»

Vern iki kere yutkundu, bir şey söylemedi.

Chris ona vahşi gözlerle baktı, sonra bana döndü. «Ona bir sedye yapacağız, Gordie.»

«Nasıl istersen, Chris.»

«Tabii! İzciler gibi.» Sesi garip biçimde tizleşiyordu. «İzciler gibi. Bir sedye... iki sopa, gömlekler. Tamam mı, Gordie?»

«Olur. İstersen. Ama ya o çocuklar...»

«Allah belâsını versin onların!» diye bağırdı. **«Hepiniz korkaksınız! Pısırık ödlekler!»**

«Chris, polise telefon edebilirler. Bizden hınçlarını almak için.»

«O çocuk bizim ve onu biz götüreceğiz!»

«O herifler başımızı belâya sokmak için ne olsa söyler,» dedim. Sözlerim zayıf, budalaca, hastalıklı gibi kaldı. «Her şeyi söyler, birbirinin yalanını desteklerler. İnsanlar başkasının başını nasıl yalanlarla belâya sokar, bilirsin, değil mi? Hani hatırlarsın...»

«VIZ GELİR!» diye haykırdı, yumrukları sıkılı, üzerime

geldi. Ama ayaklarından biri Ray Brower'in kaburgalarına güm diye tosladı, ceset yerinde sarsıldı. Chris sendeledi, boylu boyunca yere serildi. Kalkıp ağzıma bir yumruk indirmesini bekledim ama o düştüğü yerde yatıp duruyordu. Başı yamaca doğruydu. Elleri başının üzerine uzanmış, dalmaya hazırlanan bir dalgıç pozundaydı. Yani Ray Brower'i bulduğumuzda hangi pozdaysa, Chris de tam öyle yatıyordu. Vahşi bakışlarla Chris'in ayaklarına baktım, pabuçlarının yerli yerinde olduğundan emin olmaya çalıştım. O sırada bağırmaya, haykırmaya başladı, vücudu çamurlu sularda debelendi, sular sıçradı, yumrukları çamurları dövdü, başı bir sağa bir sola döndü durdu. Teddy ile Vern afallamış, ona bakıyorlardı. Çünkü Chris Chambers'in ağladığını hiç kimse görmüş değildi. Bir iki dakika sonra ben yamaca yürüyüp tırmandım, raylardan birine oturdum. Teddy ile Vern de beni izlediler. Orada, yağmurun altında, konuşmadan otururken dükkânlarda satılan «Üç Maymun» biblolarına benziyorduk. Hep iflâsın eşiğindeymiş gibi görünen üç maymuna.

28

Chris ancak yirmi dakika sonra yamaca tırmanıp yanımıza oturdu. Bulutlar dağılmaya başlamıştı. Aralardan güneş ışıkları yol bulup mızrak gibi geliyordu. Çalılar son kırk beş dakikada üç ton koyulmuştu sanki. Chris'in üstü başı çamur kaplıydı. Saçları sıvaşık tutamlar halinde dimdik duruyordu. Tek temiz yeri, gözlerinin çevresindeki beyaz badanalı kısımdı.

«Haklısın, Gordie,» dedi. «Zafer kimsenin olmaz. Hep berabere, ha?»

Başımı evet anlamında salladım. Beş dakika geçti. Kimse bir şey söylemedi. O arada aklıma bir şey geldi...

belki Bannerman'a telefon ederlerse diye... yamaçtan tekrar aşağıya indim, Chris'in demin durduğu yere yürüdüm. Diz çöküp parmaklarımla suyun altında kalan toprakları ve otları dikkatle taramaya koyuldum.

Teddy yanıma gelip, «Ne yapıyorsun?» diye sordu.

Chris, «Solunda galiba,» deyip parmağıyla işaret etti.

Orayı aradım, bir iki dakika sonra iki boş fişeği de buldum. Yeni hortlayan güneş ışığında göz kırptı fişekler. Onları Chris'e verdim. Başını salladı, ikisini de blucininin cebine soktu.

«Artık gidelim,» dedi.

Teddy, «Hey, dur bir dakika,» diye acı dolu bir sesle bağırdı. «Ben onu götürmek istiyorum!»

«Dinle, salak,» dedi ona Chris. «Onu götürürsek hepimiz kendimizi islâhevinde bulabiliriz. Gordie'nin dediği doğru. O herifler istedikleri hikâyeyi uydururlar. Ya bizim öldürdüğümüzü söylerlerse? Hoşuna gider mi o zaman?»

«Vız gelir,» diyerek suratını astı Teddy. Sonra yüzünde saçma bir umutla bize baktı. «Zaten bize iki aydan fazla ceza vermezler. Suça katılma falan. Yahu, daha on iki yaşındayız. Bizi Shawshank'a atacak değiller ya!»

Chris yumuşacık bir sesle, «Sabıkan varsa orduya katılamazsın, Teddy,» dedi.

Bunun düpedüz yalan olduğundan emindim. Ama bu kanımı açıklamanın zamanı değilmiş gibi geliyordu. Teddy uzun uzun Chris'e baktı. Dudakları titriyordu. Sonunda gıcırtılı bir ses çıkarabildi. «Dalga geçmiyorsun ya?»

«Gordie'ye sor.»

Çocuk bana umutla baktı.

«Doğru söylüyor,» dedim, bunu derken kendimi çok eşek hissettim. «Hakkı var, Teddy. Gönüllü yazılmaya kalktın mı, ilk yaptıkları sabıka kaydını araştırmak.»

«Ulu Tanrım!»

Chris, «Son hızla demiryolu köprüsüne döneceğiz,» de-

di. «Ondan sonra raylardan uzaklaşıp Castle Rock'a ters taraftan gireceğiz. Bize neredeydiniz diye soran olursa, Brickyard tepesinin orada kamp kurmaya gittik, sonra kaybolduk deriz.»

«Milo Pressman öyle yapmadığımızı biliyor,» dedim. «Florida Market'teki o it de biliyor.»

«Eh, biz de o zaman, Milo bizi korkuttu, o yüzden Brickyard'a döndük deriz.»

Başımı evet anlamında salladım. Olabilirdi. Eğer Vern' le Teddy ağızlarından bir şey kaçırmamayı becerirlerse.

Vern, «Ya annelerimiz, babalarımız birbirini görürse?» diye sordu.

Chris, «Sen istersen ona kaygılanabilirsin tabii,» dedi. «Benim babam hâlâ ayılmamış olacak.»

Vern gözleriyle Harlow yolu tarafındaki ağaçları tarayarak, «Yürüyün öyleyse,» dedi. Sanki polis Bannerman'ın yanında köpekleriyle her an ortaya çıkmasını bekliyordu. «Vakit kaybetmeden düşelim yola.»

Hepimiz ayağa kalkmıştık. Yürümeye hazırdık. Kuşlar deli gibi şarkı söylüyordu. Yağmura, ardından gelen güneşe, ortaya çıkan kurtçuklara, her şeye seviniyorlardı galiba. İplerimiz çekilmiş gibi aynı anda dönüp Ray Brower'e baktık.

Orada yatıyordu. Yine yalnızdı. Sırtüstü çevirdiğimiz zaman kolları poz değiştirmiş, şimdi iki yana açıktı. Güneş ışığına hoşgeldin diyormuş gibi. Bir an için, durumu iyi gibi gözüktü. Morg görevlileri bile bundan doğal bir ölüm sahnesi yaratamazdı. Ama sonra yanaktaki çürük çarpıyordu göze. Çenedeki, burun altındaki kurumuş kanlar çarpıyordu. Cesedin şişmeye başladığı farkediliyordu. Türlü böceklerin yağmur sonrasında topraktan çıktığı, cesedin çevresinde dolaştığı görülüyordu. O gaz gibi koku, kapalı kalmış kalabalık oda kokusunu andıran koku da vardı işin içinde. O çocukla ilgili bir doğallık olabileceği fikrini red-

dettim. O fikri korkuyla uzağa ittim kafamdan.

«Pekâlâ,» dedi Chris. Hızlı yürümemizi söylemek istiyordu. Ama sesi boğazından çıkarken sanki kuru dallar arasından çıktı. «Son hız!»

Geldiğimiz yönde hemen hemen tırısa kalktık. Ötekileri bilmem ama ben konuşamayacak kadar derin düşüncelere gömülmüştüm. Ray Brower'in cesedi konusunda beni rahatsız eden şeyleri düşünüyordum. O zaman da rahatsız etmişti bunlar beni, şimdi de ediyordu.

Yanakta felâket bir yara ve çürük, kafada yarık, burunda kanama. O kadar. En azından, gözle görülebileni o kadardı. İnsanlar bar kavgalarından bile bundan kötü durumda çıkabiliyor, sonra da içmeye devam edebiliyorlardı. Ama tren ona **kesinlikle** çarpmış olmalıydı. Pabuçları ayağından başka nasıl fırlardı ki? Peki, makinist onu nasıl olmuş da görmemişti? Yoksa tren ona, fırlatacak ama öldürmeyecek bir hızla mı çarpmıştı? Koşullar denk gelirse, buna da imkân vardı bence. Çocuk rayların önünden kaçmaya çalışırken, dürtercesine mi çarpmıştı tren ona? O zaman çocuk perende atıp o çukura mı düşmüştü? Yoksa o karanlıkta saatlerce kendini kaybetmeden, titreyerek yatmış, kaybolmasına ek olarak üzerine bir de sersemlik mi binmişti? Belki de korkudan ölmüştü çocuk. Kuyruğu ezilmiş bir kuş bir keresinde benim avucumda öyle korkudan ölmüştü. Vücudu hafifçe titremiş, gagası açılmış, kara gözleri yüzüme parlak bakışlarla bakmıştı. Sonra titreme kesilmiş, gaga yarı açık durumda donmuş, parlak kara gözler donuklaşıvermişti. Aldırmıyormuş gibi. Belki Ray Brower'e de öyle olmuştu. Belki artık yaşamayı sürdüremeyecek kadar çok korktuğu için ölmüştü.

Ama bir şey daha vardı. Beni en çok rahatsız eden de oydu sanıyorum. Çocuk en başta yola böğürtlen toplamak için çıkmıştı. Haberlerde duyduğuma göre, yanına böğürtlenleri koymak için bir de kap almıştı. Geri döndüğümüz-

de kütüphanelere gidip eski gazetelere baktım, emin olmaya çalıştım. Doğruydu. Böğürtlen toplamaya çıkmıştı ve yanında da bir kova ya da kap vardı. Oysa biz öyle bir şey bulamamıştık. Çocuğu bulmuştuk, bir de pabuçları bulmuştuk. Kovayı Chamberlain'le Harlow arasında bir yerde elinden atmış olmalıydı. Belki başlangıçta ona daha da sıkı sarılmış, sanki ondan bir güvenlik gelecek gibi davranmıştı. Ama korkusu artarken yalnızlık duygusu da artmış olmalıydı. Onu kendinden başka hiç kimsenin kurtarması için umut kalmadığını anlayınca, gerçek panik başlamış olmalıydı. Belki kovayı rayların ya sağına ya soluna fırlatmış, attığının farkına bile varmamış olabilirdi.

Gidip onu aramak da geçti aklımdan... Siz ne korkunç buluyorsunuzdur, kimbilir! Yeni aldığım Ford arabama binip Harlow yolunun sonuna gitmek, bir yaz sabahı arabayı oraya parkedip inmek... tek başıma... karımla çocuklarım tâ uzakta, bambaşka bir dünyada. Düğmeyi çevirince ortalığı aydınlığa boğabildikleri bir dünyada. Bu işin nasıl olacağını bile düşündüm. Sırt çantamı arka kanepeden çekeceğim, çamurluğun üzerine koyup gömleğimi, kravatımı belime bağlayacağım. Göğsüme, omuzlarıma, sinek yaklaştırmayan Muskol ilacından sürüp ormana dalacağım. O batak çukurun oraya. Onu bulduğumuz yere. Orada otlar sarı mı büyüyor acaba? Vücudunun izi biçimindeki yerde sarı mı otlar? Elbette ki değil. Hiçbir işaret kalmadığından eminim. Ama insan yine de düşünüyor ve farkına varıyor ki... çizgili kadifeden, dirseklerine deri geçirilmiş ceket giyen yazarın dış görünüşüyle, çocukluğun korkunç hayalleri arasında incecik bir zardan başka bir şey yok. Sonra o yamacı tırmanmak... orayı da yeni otlar bürümüştür tabii... ve rayların üzerinden Chamberlain'e doğru yürümek.

Budalaca hayaller. Yirmi yıl öncesinden kalma kova aranır mı? Ya bir arazi parçasını hazırlayan buldozer par-

çalamıştır ya da gelişen bitki örtüsü onu altına alıp görünmez etmiştir. Ama ben onun hâlâ orada olduğundan eminim nedense. Artık kullanılmayan o demiryolu hattının yakınında bir yerde. Bazen gidip onu arama arzum bir kriz halinde yoğunlaşıyor. Bu genellikle sabahın erken saatlerinde oluyor. Karım duştayken, çocuklar Boston televizyonunun sabah programını seyrederken. O zaman kendimi yeniyetmelik öncesi Gordon Lachance'ına pek benzetiyorum. O çocuk **benim**, diyorum kendi kendime. Ardından gelen düşünce ise soğuk su etkisi yapıyor: **Hangi çocuğu demek istiyorsun?**

Çayımı yudumlayıp mutfağın penceresinden sabah güneşine bakarken, bitişik odadan televizyonun, banyodan duşun sesini dinlerken, gözlerimin arkasındaki atardamar bana dün gece birayı fazla kaçırdığımı fısıldıyor. Hayalimde paslar arasından göz kırpan metali görüyorum. Işığı gözlerime yansıyor. Yamaçtan iniyorum, otları aralıyorum, bunca zamandır sapına iyice dolanmış olanlarını yoluyorum ve sonra da... ne? diye soracaksınız herhalde. Onu zamanın içinden çekip alıyorum tabii. Elimde evirip çeviriyorum, ne gibi bir duygu verdiğine bakıyorum, ona son dokunanın yıllardır mezarda olduğunu bilmenin önemini düşünüyorum. Ya içinde bir not varsa? **Yardım edin bana, kayboldum**. Olamaz tabii. Çocuklar böğürtlen toplamaya yanlarında kalem kâğıtla çıkmazlar. Ama hayal bu ya! Duyacağım dehşet güneş tutulması gibi karartırdı dünyayı herhalde. Ama galiba en büyük etkiyi yapan, o kovayı elimde tutuyor olmam olurdu. Hem onun ölümünün, hem benim sağ oluşumun işareti. Hangi çocuktan söz ettiğimi aslında bilemediğimin işareti. Beşimizden hangisi? Onu tutmak. Üzerindeki paslarda, aradan geçen her yılı okumak. Parmaklarımla hissetmek. Üzerinde parlamış güneşleri, onu örtmüş karları anlamaya çalışmak. Bunların her biri olurken ben neredeydim, diye merak etmek. Ne yapı-

yordum? Kimi seviyordum? Niceydi halim? Neredeydim? Onu tutup... okuyacaktım, hissedecektim... ne kadar bir parıltısı kalmışsa, orada kendimi görmeye çalışacaktım. Anlayabiliyor musunuz?

29

Castle Rock'a Pazar sabahı beşi biraz geçe vardık. Bütün gece yürümüştük. Kimse yakınmıyor, sızlanmıyordu. Oysa tabanlarımız yara içinde, karnımız müthiş açtı. Benim başım korkunç bir ağrıyla zonkluyordu. Bacaklarım sanki birbirine dolaşıyordu. İkide bir bükülüyorlarmış gibi hissediyordum. Yorgunluktan yanıyordu her yanım. Trenlerden kaçmak için iki kere yamaçları inmek zorunda kalmıştık. Bu trenlerden biri bizim gittiğimiz yöne gidiyordu. Ama fazla hızlı gittiğinden, atlayıp binemedik. Castle Nehri üzerindeki dar köprüye vardığımızda ortalık alacakaranlıktı. Chris bir köprüye, bir nehre, bir bize baktı.

«Allah kahretsin, ben yürüyorum üzerinden,» dedi. «Tren gelir de çarparsa, bari Ace Merrill'i kollamaktan kurtulurum.»

Hepimiz yürüdük. Sürüklendik demek daha doğru olur. Tren falan gelmedi. Çöp alanına vardığımızda çiti tırmandık. Milo da, Chopper de yoktu. Bu saatte gelmezlerdi. Hele de Pazar sabahı. Hemen tulumbaya koştuk. Vern çekti, hepimiz sırayla kafalarımızı buz gibi suyun altına soktuk, vücudumuza su çarptık, patlayana kadar içtik. Sonra gömleklerimizi giymek zorunda kaldık. Sabah serinliği vardı. Sürüklenerek topallayarak kasabaya geldik, boş arsanın kaldırımında bir an durduk. Birbirimize bakmamak için ağaç-evimize baktık.

Sonunda Teddy, «Eee, Çarşambaya okulda görüşürüz,» dedi. «Sanırım ben o zamana kadar uyurum.»

Vern, «Ben de,» dedi. «Geberdim yorgunluktan.»

Chris dişlerinin arasından ezgisiz bir ıslık çalıyordu. Bir şey söylemedi.

Teddy ne diyeceğini bilemiyormuş gibi bir sesle, «Hey, ulan,» dedi. «Gücenme falan yok, değil mi?»

«Yok,» dedi Chris. Ciddi, yorgun suratı birden tatlı, güneşli bir gülümsemeyle aydınlandı. «Başardık, değil mi? Hakkından geldik itin.»

«Evet,» dedi Vern. «Sen bu işten 10 aldın. Şimdi Billy benim canıma okuyacak.»

«Ne var ki?» dedi Chris. «Richie de benim canıma okuyacak. Ace de herhalde Gordy'nin. Teddy'yi de haklayacak biri çıkar. Ama başardık!»

«Evet,» dedi Vern. Ama sesi hâlâ mutsuz çıkıyordu.

Chris bana baktı. «Başardık, değil mi?» diye sordu yumuşak bir sesle. «Değdi, değil mi?»

«Tabii değdi,» dedim.

Teddy ilgisini kaybetmeye başladığını gösteren o kuru sesiyle, «Boş verin ulan,» dedi. «Basın toplantısında gibi konuşuyorsunuz. Ben eve gidip bakayım... annem beni arananlar listesine almış mı...»

Hepimiz gülüştük. Teddy yine 'ne yaptık bu sefer' diyen bakışıyla baktı bize. Sonra Vern'le ikisi kendi evlerinin tarafına doğruldular. Ben de eve doğru yola koyulmalıydım. Ama kararsızdım.

«Seninle yürüyeyim mi?» dedi Chris.

«Tabii, gel.»

Bir blok kadar konuşmadan yürüdük. Castle Rock korkunç sessizdi sabahın o saatinde. Yorgunluğumun mucize sayılacak biçimde geçmekte olduğunu hissettim. Herkes uykuda, bir tek biz uyanıktık. Bir köşeyi dönünce karşıma ceylanımın çıkmasını bekliyordum neredeyse. Caddenin orta yerinde.

Sonunda Chris konuştu. «Söyleyecekler,» dedi.

«Elbette. Ama bugün veya yarın değil, ona kaygılanma. Bence epey bekleyip sonra söylerler. Belki yıllarca.»

Yüzüme şaşkınlık dolu bakışlarla baktı.

«Korkuyorlar, Chris. Hele de Teddy. Orduya almazlar diye korkuyor. Ama Vern'in de ödü kopuyor. Biraz uykuları kaçacak, bu sonbahar boyunca bazen biriyle konuşurken dillerinin ucuna gelecek, ama söyleyeceklerini sanmam. Hem zaten... biliyor musun, gerçi kulağa çok çılgın geliyor ama... bence bunu hemen hemen unutacaklar.»

Başını evet anlamında ağır ağır sallıyordu. «Ben böyle düşünmemiştim. Sen insanların ruhunun içini görüyorsun, Gordie.»

«Ah, ulan, keşke görebilseydim.»

«Görüyorsun ama.»

Bir blok daha yürüdük. Konuşmadan.

Chris bir ara, «Bu kasabadan hiç kurtulamayacağım,» diyerek içini çekti. «Sen üniversiteden yaz tatilleri için döndüğünde beni de, Teddy ile Vern'i de Sukey'in barında, sabah vardiyasında bulabileceksin. Bulmak istersen. Ama herhalde hiç istemeyeceksin.» Garip bir gülüş kurtuldu ağzından.

«Zırvalamayı kes,» derken olduğumdan sert görünmeye çalışıyordum. Ormandayken Chris'in söyledikleri kulaklarımdaydı: **Belki de parayı kocakarı Simons'a götürdüm. Bütün parayı. Ama yine de üç gün uzaklaştırmayı aldım, çünkü para hiç ortaya çıkmadı. Belki de ertesi hafta kocakarı Simons okula yepyeni bir etekle geldi**... bakış. Gözlerindeki o bakış.

«Zırvalamıyorum, ukalâ,» dedi Chris.

Başparmağımı işaret parmağıma sürttüm. «Bak, dünyanın en minik kemanı sana 'Kalbim Senin İçin Mor Sidik Pompalıyor' şarkısını çalıyor,» dedim.

«O **bizimdi**,» dedi Chris. Gözleri sabah ışığında koyu renk görünüyordu.

Bizim sokağın köşesine varmıştık. Orada durduk. Saat altıyı çeyrek geçiyordu. Başımızı arkaya çevirdiğimizde gazete kamyonetinin bir dükkân önünde durduğunu gördük. Teddy'nin amcasının kırtasiyeci dükkânı. Blucinli, tişörtlü bir adam oraya bir kucak gazete fırlattı. Paket kaldırıma tepetakla düştü, arka sayfadaki renkli çizgi romanlar gözüktü. Dick Tracy, Basri ile Fatoş. Sonra kamyonet uzaklaştı. Sürücüsü dış dünyayı bizim halka dağıtmak için acele ediyordu. Chris'e bir şey daha söylemek istiyordum ama nasıl söyleyeceğimi bilemiyordum.

«Tokalaşalım,» dedi yorgun bir sesle.

«Chris...»

«Uzat.»

Sıkıştık. «Görüşürüz.»

Sırıttı. Aynı tatlı, güneşli ifade. «Tabii, suratsız.»

Yürüyüp uzaklaştı. Hâlâ gülüyordu. Rahat, zarif hareketleri vardı. Sanki benim gibi her yanı sızlamıyormuş, tabanları yanmıyormuş, vücudu sinek ısırıkları içinde değilmiş gibi. Dünyada zerre kadar derdi tasası yokmuş gibi. Üç göz odalı evine, su tesisatından yoksun, kırık camlarına naylon gerilmiş, ağabeyinin onu ön bahçede beklediği evine değil de, gerçekten güzel bir yere gidiyormuş gibi. Ne söyleyeceğimi bilseydim bile söyleyemezdim herhalde. Konuşmak... sevginin işlevini bozuyor bence. Bunu bir yazarın söylemesi pek garip ama ben bunun doğru olduğuna inanıyorum. Bir ceylana onu sevdiğinizi sözle söylerseniz, kuyruğunu titrettiği gibi kaçar gider. Kelime zararlıdır. Aşk ve sevgi aslında Mc Kuen gibi zibidi şairlerin sandığı şey değildir. Dişleri vardır sevginin. Isırır. Yaraları hiç kapanmaz. Hiçbir kelime, hiçbir kelimeler kümesi kapatamaz o sevgi ısırıklarını. Aslında iş tersine... en büyük şaka da bu zaten. Eğer o yaralar kurursa, işte o zaman kelimeler de onlarla birlikte ölür. Bana inanın siz. Hayatımı kelimelerle kazanan biriyim. Böyle olduğunu iyi bilirim.

30

Arka kapı kilitliydi. Paspasın altından yedek anahtarı çekip açtım, içeriye girdim. Mutfak boştu. Sessizdi. Zarar verecek kadar temizdi. Işığı yakınca musluğun üzerindeki floresan ampullerin mırıltısını duydum. Yıllardır annemden önce kalkmamıştım sabahları. Böyle bir şeyin en son ne zaman olduğunu hatırlayamıyordum bile.

Gömleğimi çıkarıp çamaşır makinesinin arkasındaki plastik sepete attım, musluğun altından temiz bir bez çekip onunla sabunlandım. Yüzümü, boynumu, koltuk altlarımı, karnımı yıkadım. Sonra pantolonumun fermuarını açıp apış aramı da ovaladım. Özellikle husyelerimi. Canım acıyana kadar ovdum. Oram tam temizlenemiyor gibi bir duygu vardı içinde. Oysa sülükten kalan kırmızı iz hızla solmaktaydı. Hoş bugün bile oramda ufacık, hilâl biçiminde bir yara izi vardır. Karım bir keresinde bana o izin ne olduğunu sordu, ona yalan söyledim. Hem de... yalan söylemek istediğimin farkına bile varamadan önce çıktı o yalan ağzımdan.

Sabunlanma beziyle işim bitince onu attım. Kirli geldi bana.

Dolaptan kutu içinde bir düzine yumurta çıkardım, altı tanesini tavaya kırıp karıştıra karıştıra pişirdim. İçine bir tabakta bulduğum artık ananasla biraz süt de kattım. Tam kahvaltıya otururken annem içeri girdi. Kır saçları arkasına topuz yapılmıştı. Üzerinde solmuş, pembe bir sabahlık, dudaklarında bir Camel sigarası vardı.

«Gordon, nerelerdeydin?»

«Kampta,» deyip yemeye başladım. «Vern'in bahçesinde başladık, sonra Brickyard'a taşıdık kampı. Vern'in annesi sana telefon edecekti. Etmedi mi?»

«Belki babanla konuşmuştur,» deyip musluğa yürüdü. Pembe bir hayalete benziyordu. Floresanlar yüzünün kusurlarını hiç saklayamıyordu. Sapsarı gösteriyordu tenini. İçini çekti... hemen hemen hıçkırırdı. «Dennis'i en çok sabahları özlüyorum,» dedi. «Odasına hep bakıyorum... hep boş buluyorum, Gordy. Her seferinde.»

«Hımm, çok kötü,» dedim.

«Pencereler açık uyurdu hep. Battaniyeleri de... Gordon? Bir şey mi dedin»

«Önemi yok, Anne.»

«... battaniyeleri çenesine kadar çekerdi,» diye bitirdi sözünü. Sonra pencereden dışarı baktı. Bana sırtı dönüktü. Yemeye devam ettim. Tepeden tırnağa titriyordum.

31

Hikâye hiç sızmadı.

Ray Brower'in cesedi bulunmadı demiyorum, o bulundu. Ama parsayı ne bizim çete, ne de ötekilerinki topladı. Ace herhalde sonunda isimsiz bir telefon en iyi yoldur diye karar vermiş olmalıydı. Çünkü cesedin yeri öyle bildirilmişti polise. Benim demek istediğim, hiçbirimizin anası, babası o hafta sonu neler yaşadığımızı öğrenmedi.

Chris'in babası içiyordu. Çocuk doğru bilmişti. Annesi de Lewiston'a, kızkardeşine gitmişti. Bay Chambers şişeye yumuldu mu kadın genellikle öyle yapardı. Giderken evdeki çocukları Göz Chambers'e emanet etmişti. Göz de bu sorumluluğu yerine getirmek için kalkıp Ace ve öteki serseri arkadaşlarıyla yollara düşmüş, dokuz yaşındaki Sheldon'u, beş yaşındaki Emery'yi, iki yaşındaki Deborah'ı tek başlarına bırakıvermişti.

Ted'in annesi ikinci gece kaygılanıp Vern'in annesine telefon etmişti. Vern'in annesi pek meraklı bir kadın sayıl-

mazdı. Çocuklar hâlâ arka bahçede, diye cevap vermişti. Bundan emindi. Dün ışık görmüştü çünkü. Teddy'nin annesi, inşallah orada sigara içmiyorlardır, deyince, Vern' in annesi de ışığın fener ışığına benzediğini, zaten Vern'le Billy'nin arkadaşlarının hiç sigara içmediğinden emin olduğunu söylemişti.

Babam bana bazı belirsiz sorular sordu, kaçamaklı cevaplarımdan biraz kaygılanmış göründü, bir gün ikimiz balığa gidelim, dedi, öylece konu kapandı. Bir iki hafta içinde annelerimiz, babalarımız biraraya gelse, her şey ortaya çıkardı... ama biraraya gelmediler.

Milo Pressman hiç sesini çıkarmadı. Herhalde ortada bizim sözümüze karşı kendi sözünden başka bir şey bulunmadığını düşündü. Dördümüz birden, köpeği benim üzerime saldırttığına tanıklık edebilirdik ne de olsa.

Bu yüzden hikâye sızmadı... ama işin sonu o kadarla kalmadı.

32

Ayın sonuna doğru bir gün okuldan eve yürüyordum. 1952 model siyah bir Ford önümde kaldırıma çıktı. O arabayı tanımamaya olanak yoktu. Gangster arabası gibi bir şeydi. Kapıları beyaz, çamurlukları gümüş, direksiyonuna bir kurukafa takılı, bagaj kapağında tek gözlü korsan çıkarması, altında VAHŞİ ARABA yazısı.

Kapılar hızla açıldı, Ace Merrill'le Fuzzy Bracowicz indiler.

Ace o tatlı gülüşüyle, «Âdî serseri, ha?» dedi. «Annem benim sevişmemden çok hoşlanıyor, ha?»

Fuzzy, «Canına okuyacağız, piç,» diye tısladı.

Okul kitaplarımı kaldırıma atıp kaçtım. Ciğerlerimi patlatırcasına koşuyordum ama beni daha ilk köşeye var-

madan yakaladılar. Ace bana elindeki pinpon raketiyle çok kötü vurdu. Gözümde yıldızlar değil, güneş sistemleri, tüm nebula uçuştu. Daha beni yakaladıklarında ağlıyordum zaten. Dizlerimle dirseklerimdeki sıyrıklardan değil, hattâ korkudan bile değil... beni ağlatan kocaman, çaresiz bir hiddetti. Chris haklıydı. Bizimdi o ceset.

Debelendim, kıvrandım, kendimi hemen hemen kurtardım. O sırada Fuzzy dizini kasığıma indirdi. Acısı şaşırtıcı oldu. İnanılmaz oldu. Benzersiz oldu. Acı kavramının ufuklarını eski ekran boyutlarından Vista Vision'a kadar genişletti. Bağırmaya başladım. Tek çarem bağırmak gibi geliyordu.

Ace suratıma iki yumruk indirdi. Upuzun, kavisli gelen yumruklar. Birincisi sol gözümü kapadı. Dört gün o gözümle göremedim. İkincisi burnumu büyük bir çatırtıyla kırdı. Patates cips çiğnerken kafanızın içinde duyduğunuz sese benzer bir ses çıktı. O sırada yaşlı Bayan Chalmers, artritli eline bastonunu almış olarak evinin balkonuna çıktı. Dudağından bir Herbert Tareyton sarkıyordu. Onlara haykırmaya başladı.

«Hey! Hey, kesin çocuklar! Kesin diyorum! Polis! Poliiiiiis!»

Ace gülümseyerek, «Seni ortalıkta görmeyeyim, bok soyu.» dedi, sonra beni bırakıp çekildiler. Doğrulup oturdum, öne eğildim, yaralı husyelerimi avuçladım. Önce kusup sonra da öleceğimden emindim. Hâlâ ağlıyordum. Ama Fuzzy çevremden dolaşırken, dar paçalı bluciniyle motosiklet çizmelerini gördüğüm anda tüm hıncım geri döndü. Onu yakaladığım gibi baldırından ısırdım. Tüm gücümle. Blucinin üzerinden. Fuzzy de haykırmaya başladı. Tek bacağı üzerinde hopluyordu. İnanılacak şey değil ama... bana kalleş dövüştüğümü söylüyordu. Ben onun sıçrayışını seyrederken Ace gelip sol elime bastı, ilk iki parmağımı kırdı. Kırılışını kulağımla duydum. Bu sefer cips sesi gibi gelmedi.

Bisküvi gibi geldi. Sonra Ace'le Fuzzy, Ace'in '52 model arabasına yürüdüler. Ace iki elini pantolonunun arka ceplerine sokmuş, Fuzzy tek ayak üzerinde sıçrıyor, başını çevirmiş, hâlâ bana küfürler yağdırıyordu. Kaldırımın üzerine kıvrıldım ,ağladım. Evvie Chalmers Teyze evinden geldi. Bir yandan bastonunu öfkeyle sallıyordu. Doktor isteyip istemediğimi sordu. Doğrulup oturdum, ağlamamı hafifletmeyi başardım. Doktor gerekmediğini söyledim.

«Saçma,» diye bağırdı. Evvie Teyze sağırdı. Her şeyi bağırarak söylerdi. «O itin nerene vurduğunu gördüm. Duyarlı yerlerin kavun gibi şişecek, evlât.»

Beni evine soktu, burnum için bir bez getirdi... o sıra burnum balkabağına benzemeye başlamıştı. Sonra kadın acı, ilaç gibi bir de kahve getirdi. Her nasılsa kahve beni biraz sakinleştirdi. Haykırarak doktor çağıracağını söylüyor, ben de haykırarak hayır diyordum. Sonunda vazgeçti, ben de yürüyerek eve döndüm. Husyelerim henüz kavun kadar şişmemişti. Ama yavaş yavaş şişmeye başlıyorlardı.

Annemle babam bana bir baktılar, çileden çıktılar. Doğrusunu isterseniz farkına varmalarına şaştım. Kim yaptı? diye sordular. Teşhis edebilir misin? Bu inciyi babam yumurtlamıştı. Polisiye dizileri hiç kaçırmazdı. Ben teşhis edemeyeceğimi söyledim. Çok yorgunum, dedim. Aslında sanırım şok geçiriyordum. Şoka ek olarak, Evvie Teyzenin kahvesinden sarhoştum da. Herhalde konyak katmıştı içine. Bol bol. Sanırım başka kentten gelme çocuklardı, dedim. Lewiston'dan belki.

Beni arabaya koyup Dr. Clarkson'a götürdüler. Doktor Clarkson bugün hâlâ sağ. O zaman bile yaşlıydı. Tanrıyla samimiyet kurmuştu artık. Burnumu onardı, parmaklarımı onardı, anneme bir ağrı kesici reçetesi verdi. Sonra annemle babamı bir bahaneyle muayene odasından çıkarıp yanıma geldi, başını eğdi. Boris Karloff'un İgor'a yaklaşışı gibi.

«Kim yaptı, Gordon?»

«Bilmiyorum, Doktor Cla...»

«Yalan söylüyorsun.»

«Hayır efendim. Yalan değil.»

Çökük yanakları kızarmaya başladı. «Bunu yapan ahmakları ne diye koruyasın? Sana saygı mı duyacaklar korudun diye? Gülüp sana aptal diyecekler! İşte, geçen gün gırgır olsun diye patakladığımız aptal geçiyor, diyecekler. Ha-ha! Ho-Ho! Ha-hi-ha-ha-ha!»

«Onları tanımıyorum. Gerçekten.»

Beni sarsmak istiyor, parmakları kıpırdıyordu. Ama tabii yapamazdı. Sonunda beni annemle babamın yanına yolladı, ak saçlı kafasını salladı, genç serserilere attı tuttu. Yakın dostu Tanrıya bunu ilk sohbetlerinde anlatacağından emindim.

Ace'le Fuzzy'nin ya da tüm diğer eşeklerin bana saygı duyup duymamaları umurumda bile değildi. Budala sanmaları da öyle. Beni düşünmüşler, düşünmemişler, ona da aldırış ettiğim yoktu. Ama Chris'i düşünmek zorundaydım. Ağabeyi Göz Chambers çocuğun kolunu iki yerinden kırmış, suratını batan güneş renklerine döndürmüştü. Dirsekteki kırığa çivi koymak zorunda kalmışlardı. Sokağın ilerisinde oturan Bayan McGinn, Chris'i yol kenarında, iki kulağından kanlar boşalarak, elindeki çizgi romanı okuyarak, sendeleyerek gelirken görmüştü. Hemen hastanenin âcil servisine götürmüş, Chris de doktora karanlıkta bodrumun merdivenlerinden düştüğünü söylemişti.

«Mutlaka öyle olmuştur,» demişti doktor ona. Clarkson bana nasıl kızdıysa o da Chris'e öyle kızmıştı. Sonra da çıkıp bitişik odadan polis Bannerman'a telefon açmıştı.

Chris bu arada holden yavaşça geçmiş, askıya alınan kolunu koruyarak oradaki telefondan Bayan McGinn'i aramıştı. Ödemeli olarak. Ömründe ilk kez ödemeli arıyordu bir yeri. Sonradan bana, kadın görüşmeyi kabul etmez diye

çok korktuğunu anlattı. Ama kadın kabul etmişti.

«Chris, iyi misin?» diye sormuştu hemen.

«Evet, teşekkür ederim,» demişti Chris de.

«Yanında kalamadığım için üzgünüm, Chris. Ama fırında turtalar...»

«Ziyanı yok, Bayan McGinn. Sizin pencereden bizim kapıdaki Buick arabayı görebiliyor musunuz?» Buick'i Chris'in annesi kullanıyordu. On yıllık bir arabaydı. Motoru kızdı mı kötü kokardı.

«Orada duruyor,» demişti Bayan McGinn. Chambers' lerle fazla içli dışlı olmayı kimse istemezdi. Yoksul beyazlar... gecekondu İrlandalıları.

«Gidip anneme bodrumun ampulünü çıkarmasını söyler misiniz?»

«Chris, gerçekten... turtalar...»

«Söyleyin,» diye yalvarmıştı Chris. «Hemen yapsın. Ağabeyimin hapse girmesini istemiyorsa.»

Upuzun bir sessizlik olmuş, sonunda Bayan McGinn kabul etmişti. Soru sormamış, Chris de yalan söylememişti. Polis Bannerman gerçekten de Chambers'lerin evine gelmiş, ama Richie Chambers hapse girmemişti.

Vern'le Teddy de nasiplerini almışlardı tabii. Ama Chris'le benim kadar kötü olmamıştı onlarınki. Vern eve döndüğünde, Billy onu orada bekliyordu. Elinde soba küreğiyle. İki üç kere vurduktan sonra fazla hızlı kaçırmış. Vern'i baygın yere sermişti. Vern aslında yalnızca sersemlemişti ama Billy korkmuştu. Onu öldürdüğünü sanmış, vazgeçmişti dövmekten. Sonra günün birinde öteki gruptan üç kişi, akşam boş arsadan evine dönmekte olan Teddy'yi yakalamışlardı. Onu yumruklamış, gözlük camlarını kırmışlardı. Dövüşmüştü Teddy onlarla. Ama onlar çocuğun kör gibi el yordamıyla kendilerini aradığını görünce dövüşmekten vazgeçmişlerdi.

Okulda birarada duruyorduk hep. Kore'den dönmüş

birliğe benziyorduk. Neler olup bittiğini kimse tam bilmiyordu ama büyük çocuklarla ciddi biçimde çatıştığımızı herkes anlıyordu. Üstelik erkek gibi davrandığımızı da. Etrafta birtakım söylentiler dolaşmaktaydı. Hepsi de uydurma şeylerdi.

Alçılar çıkıp çürükler solunca Vern'le Teddy uzaklaşıverdiler. Zart zurt edebilecekleri yepyeni bir arkadaş grubu bulmuşlardı. Bazıları tam hergeleydi. Ufak tefek, ukalâ beşinci sınıf çocukları. Ama Vern'le Teddy onları ağaç-evi'ne getirmekte direniyorlardı. Onlara emirler yağdırıyor, Nazi generalleri gibi zorbalık ediyorlardı.

Chris'le ben oraya daha seyrek gitmeye başladık. Bir süre sonra kulüp onlara kaldı. 1961 ilkbaharında bir kere gittiğimi hatırlıyorum. İçerisi leş kokuyordu. Bir daha da gittiğimi hatırlamıyorum. Çok geçmeden Vern'le Teddy, koridorlarda rastladığımız suratlar olup çıktılar. Bazen de okuldan sonra cezaya kaldığımızda rastlıyorduk. Selamlaşıp merhaba diyorduk. Hepsi o kadar. Olur bazen. Arkadaşlar hayatınıza girer ve çıkar. Lokantadaki komiler gibi. Hiç dikkat etmiş miydiniz? Ama o rüyayı hatırlayınca, suyun altındaki cesetlerin bacaklarımı nasıl çektiklerini yeniden hissedince, öyle olması daha iyi, öylesi doğru, diye düşünüyorum. Bazıları boğulur, hepsi o kadar. Haksızlık tabii... ama oluyor. Bazıları boğulur.

33

Vern Tessio 1966 yılında Leviston'daki bir binada çıkan yangında öldü. Bakımsız, enkaz haline gelmiş bir apartmanda. İtfaiye yangının gece ikide çıktığını, şafak sökene kadar koca binanın yanıp kül olduğunu açıkladı. Bir parti varmış, herkes çok sarhoş olmuş. Vern de oradaymış. Birisi yatak odalarından birinde, elinde yanan sigara-

sıyla sızmış. Vern'di belki de. Rüyasında gömdüğü penilerini görüyor olabilirdi. Ölenlerden onu ve dört başka kişiyi dişlerinden teşhis ettiler.

Teddy de bir araba kazasında gitti. 1971'deydi galiba. Ya da 1972'de. Ben küçükken bir söz vardı: «Yalnız gidersen kahramansın, yanına birini alırsan hiçsin,» derlerdi. Teddy kendini bildi bileli yalnızca asker olmak istemişti. Yaşı geldiğinde Hava Kuvvetleri onu reddetti, Kara Kuvvetleri de çürük raporu verdi. Zaten gözlüğüyle kulaklığını kim görse böyle olacağını anlardı. Bir tek Teddy dışında. Lise ikideyken rehberlik öğretmenine küfür ettiği için üç gün uzaklaştırma almıştı. Öğretmen Teddy'nin en az gün aşırı gelip askere gidenlerin haberlerini okuduğunu görünce ona... kendine bir başka meslek aramasını öğütlemişti. Teddy'nin de tepesi atmıştı.

Okulu asmaktan bir yıl sınıfta kaldı. Hep geç gelir, geldiği derslerin sınavında da başarısız olurdu. Ama sonunda mezun oldu. Eski bir Chevrolet arabası vardı. Ace'le Fuzzy gibilerinin eskiden gittiği tür yerlere giderdi. Bilardo salonları, dans salonları, Sukey'in meyhanesi... şimdi kapandı orası. Ama Mellow Tiger kapanmadı, hâlâ var. Sonunda işe girip memur oldu.

Kaza Harlow'da yer aldı. Teddy'nin arabası arkadaşlarıyla doluydu. İçlerinden ikisi, Vern'le birlikte 1960'da buldukları gruptandı. Birlikte esrarlı sigarayı elden ele geçirip bira içiyorlardı. Bir elektrik direğine toslayıp yıktılar, Chevrolet yedi takla attı. Kızlardan biri hâlâ hayattaydı... teknik olarak. Altı ay hastanede yattı, sonunda acıyan biri solunum cihazını prizden çekiverdi. Teddy Duchamp'a ölümünden sonra 'Yılın Hiçi' Madalyası verilmişti.

Chris orta okulun ikinci sınıfındayken kolej kurslarına yazıldı. Daha fazla beklerse iş işten geçeceğini o da, ben de biliyorduk. Yetişemezdi asla. Herkes ona şaştı, herkes itiraz etti. Anası, babası züppeleştiğini söylediler. Arkadaş-

larının çoğu ona hanımevlâdı dediler. Rehberlik öğretmeni bu işten bir şey çıkacağına pek inanmıyordu. Saçlarını ördek kuyruğu gibi tarayan bu deri ceketli, mühendis çizmeli çocuğu sınıflarında gören öğretmenler de pek hoşlanmadılar. O çizmelerin, o bol fermuarlı ceketin, cebir gibi, Latince gibi, fizik gibi konulara ters düştüğünü hissediyorlardı. Böyle bir kılık, meslek kurslarına göreydi. Chris o kurslarda şık giyinmiş orta sınıf çocuklarının, kız ve erkeklerin arasında otururken, taş gibi bir devdi. Her an onlara saldırabilecek bir dev. O şık kılıklarına bakmadan hepsini yutacak bir dev.

O yıl belki on, on iki kere kursu bırakacak oldu. Babası özellikle tepesindeydi. Chris'i ukalâlıkla, kendini babasından büyük görmekle suçluyor, üniversiteye gitmeyi onu iflâs ettirmek için istediğini söylüyordu. Bir keresinde içki şişesini Chris'in başında parçaladı, Chris kendini tekrar hastanenin âcil servisinde buldu. Kafasındaki yarığı dört dikişle kapattılar. Zamanlarını kahve köşelerinde geçiren eski arkadaşları sokaklarda lâf atar, alay eder oldu. Rehberlik öğretmeni meslek kurslarından da birkaçına yazılmasını, ötekini tutturamazsa ortada kalmamasını önerdi. En kötüsü de, eğitiminin ilk yedi yılını hep zaman öldürerek geçirmiş olmasıydı. Şimdi intikam saati gelip çatmıştı işte.

Hemen hemen her gece birlikte çalışıyorduk. Bazen altı saat kalkmıyorduk masanın başından. Öyle günlerde eve çok yorgun dönüyordum. Bazen de korku içinde oluyordum. Çocuğa çıkarılan faturanın ne kadar yüksek olduğunu görünce duyduğum öfkeydi beni korkutan. Cebire başlamadan önce, Teddy ve Vern'le ders boyu Amiral Battı oynarken kaçırdığı o kesirleri öğrenmek zorundaydı. **Pater noster qui est in caelis**'i anlamadan önce, isim, edat, tümleç nedir, onları öğrenmek zorundaydı. Dilbilgisi kitabının kapak içine **Allah İsim-Fillerin Belâsını Versin,** diye

yazmıştı. Kompozisyon için fikirleri iyi, kurduğu düzen de fena değildi .Ama dilbilgisi yüzünden yatıyordu işler. Noktalama işaretlerinin üzerine de sanki topla, tüfekle gidiyordu. İlk edebiyat kitabını yırttı, gidip parayla yenisini almak zorunda kaldı. Ömründe sahip olduğu ilk ciltli kitap. Onu bir tür İncil gibi taşırdı.

Lise ikideyken nihayet kabul edildi. Hiçbirimiz derece falan tutturmamıştık. Ama ben listede yedinciydim. Chris de on dokuzuncuydu. Maine üniversitesine ikimiz de yazıldık. Ben Orono kampusuna, Chris ise Portland kampusuna yazıldı. Hukuk... inanabiliyor musunuz? Hâlâ Latinceyle uğraşacaktı.

Lisedeyken ikimiz de kızlarla çıkıyorduk ama hiçbir kız aramıza giremedi. Homolaşıyoruz gibi mi geliyor kulağınıza? Arkadaşlarımızın çoğuna öyle gelebilirdi. Teddy ile Vern de dahil. Ama aslında iş ölüm kalım meselesiydi. Derin suda birbirimize tutunmuş gibiydik. Chris'i size anlatabildim sanıyorum... benim ona sarılma nedenlerimse biraz daha belirginlikten uzak şeylerdi. Chris'in Castle Rock'dan ve o değirmenin gölgesinden kaçıp kurtulma isteği bence bana düşen en güzel rolü çiziyordu. Kendi başına bırakıp, ister yüzsün, ister batsın diyemezdim. O boğulursa, benim de o kısmım onunla boğulacak, diye düşünüyordum.

1971'in sonlarına doğru Chris, Portland'daki Tavuk-Izgara satan yere, yiyecek almaya gitmişti. Kuyrukta onun önünde duran iki kişi, sıranın kimde olduğu konusunda tartışmaya başladılar. Biri bıçak çekti. İnsan barıştırmakta çok usta olan Chris araya girip bıçağı boğazına yedi. Bıçaklı adam dört kere hapse girip çıkmıştı. Shawshank Cezaevinden daha bir hafta önce salıverilmişti. Chris ânında öldü.

Olayı gazetede okudum... Chris o sıra doktorasının ikinci yılındaydı. Ben bir buçuk yıldır evliydim. Lisede İngi-

lizce öğretmeniydim. Karım hamileydi. Bir kitap yazmaya çalışıyordum. ÖĞRENCİ PORTLAND LOKANTASINDA BIÇAKLANARAK ÖLDÜ başlığını okuyunca... karıma çıkıp süt alacağımı söyledim. Arabaya atlayıp kent dışına sürdüm, parkettim, Chris için ağladım. Yaklaşık yarım saat ağladım sanıyorum. Bunu karımın önünde yapamazdım. Karımı ne kadar seviyor olursam olayım, yine de yapamazdım. Kız gibi ağlayamazdım.

34

Ben mi?

Ben şimdi yazarım, daha önce de söylemiştim. Yazdıklarım birçok eleştirmenlere göre çer çöp. Çoğu zaman ben de onları haklı buluyorum... ama bir form doldururken meslek satırına «Serbest Yazar» diye yazmak bana manyakça bir zevk veriyor. Hikâyem peri masalına o kadar benziyor ki... saçma basbayağı.

Yazdığım kitabı sattım, sonra filmi yapıldı, çok da tutuldu. Bunların hepsi ben yirmi altı yaşıma gelmeden oldu. İkinci kitabım da filme çekildi, üçüncüsü de. Söylüyorum size, basbayağı saçma. Bu arada, karım da benim evdeki varlığıma sinirlenmiyor... üç çocuğumuz var. Üçü de kusursuz görünüyorlar. Çoğu zaman mutluyum.

Ama dediğim gibi, yazı yazmak eskiden olduğu kadar kolay olmadığı gibi, o kadar zevkli de değil. Telefon çok fazla çalıyor. Bazen başım ağrıyor. Fena halde. Karanlık bir odaya gidip ağrı geçene kadar uzanmak zorunda kalıyorum. Doktorlar benimkinin gerçek migren olmadığını söylüyor, «stres ağrısı» diyor, bana yavaşlamamı öğütlüyor. Bazen kendim için kaygılanıyorum. Oysa bu çok budalaca bir huy... ama engel olamıyorum. Şu yaptıklarımın gerçekten bir anlamı, bir amacı var mı, diyorum, insanın sırf nu-

mara yapmakla zengin olabildiği bir dünyaya ne anlam verilebilir, diyorum.

Ama Ace Merrill'le tekrar karşılaşmam komik oldu. Arkadaşlarım öldü ama Ace sağ. Çocuklarımı son kere babamı görmeye götürdüğümde, değirmende vardiya bittiği sırada arabasını otoparktan çıkarırken gördüm onu. Öğleden sonra saat üçte.

'52 Ford yerine '77 Ford steyşınvagon kullanıyordu. Tamponuna yapıştırdığı çıkarmada REAGAN/BUSH 1980 diye yazıyordu. Hep hatırladığım o kesin çizgiler, o yakışıklı görünüş, bir et yığınının ardına saklanmıştı. O sıra çocukları babamın yanına bırakmış, kente gazete almaya inmiştim. Main'le Carbine caddelerinin köşesinde durmuş, karşıya geçmek üzere bekliyordum. Bana şöyle bir baktı. Bir başka çağda burnumu kırmış olan bu otuz iki yaşındaki adamın yüzünde hiçbir tanıma ifadesi yoktu.

Arabasını Mellow Tiger barının otoparkına soktuğunu gördüm. İndi, pantolonunu çekiştirdi, içeriye girdi. Girerken onu karşılayan sesleri, kokuları düşünebiliyorum. Müdavimlerin onu karşılayan hoşgeldin çığlıklarını da. Sonra koca kıçını hep oturduğu tabureye yerleştirdi herhalde. Her gün üç saat onu taşıyan tabureye. Pazarları hariç. Yirmi bir yaşından bu yana.

Demek Ace şimdi bu, diye düşündüm.

Soluma baktım, değirmenin ötelerinde Castle Nehrini gördüm. Artık o kadar geniş değildi ama biraz daha temizdi. Hâlâ Castle Rock'la Harlow'un arasından akıyordu. Nehrin yukarısındaki köprü artık yerinde yoktu ama nehir hâlâ vardı. Ben de hâlâ varım.

BİTTİ

HİDDET

(RAGE)

1

Çığrımdan çıkmaya başladığım sabah güzel bir Mayıs sabahıydı. Onu güzel yapan şey de, kahvaltıdan sonra kusmayışım, bir, cebir dersinde pencereden bakınca gördüğüm sincap, iki.

Kapıya en uzak sıraya oturmuştum. Pencerelerin hemen dibine. Sincabı çimenlerin üzerinde gördüm. Placerville Lisesinin çimleri gürdür. Zırvalık etmez, tâ binanın dibine kadar gelip duvarlara merhaba der. Hiçbir zaman, en azından benim o okula gittiğim dört yıl süresince, kimse çıkıp da duvar dibine çiçek yatağı, çam fidesi veya diğer mutlu zırvalıklar döşeyip çimleri geri itmeye kalkışmamıştır. Otlar tâ betonun temeline kadar gelir, orada büyür. İster beğenin, ister beğenmeyin. Gerçi iki yıl kadar önce belediye meclisi toplantısında salak karının biri öneride bulunmuş, okulun önüne bir pavyon kuralım, bir anıt dikelim, bu okuldan mezun olup da sonradan şu ya da bu savaşta mortoyu çekenleri analım demiş, o da doğru. Arkadaşım Joe McKennedy de oradaymış o gün. Kadına çok ters davrandıklarını anlattı. Keşke ben de orada olsaydım. Joe'nun anlattığına bakılırsa hayli eğlenmişler. İki

yıl önce. Eğer doğru hatırlıyorsam, benim aklımı kaybetmeye başladığım günlere rastlıyor yani.

2

Kısacası o sabah dokuzu beş geçe sincap otların üzerinde koşturup duruyordu. Ben de o sırada Bayan Underwood'u dinliyordum. Bize cebirin esaslarını yeni baştan anlatıyordu. Korkunç bir sınavda, görünüşe göre herkes çuvallamıştı. Bir tek ben ve Ted Jones geçer not almıştık. Gözümü ondan ayıramıyordum, bunu kabullenmem gerek. Sincaptan yani... yoksa Ted'den değil.

Bayan Underwood tahtaya «a=16» diye yazdı, sınıfa dönerek, «Bayan Cross,» dedi. «Lütfen bize bu eşitliğin ne demek olduğunu söyler misiniz?»

Sandra, «Yani a 16'ymış,» dedi. O bunu söylerken sincap çimenler üzerinde ileri geri koştu. Kuyruğu dikilmiş, kara gözleri boncuk boncuk parlıyordu. Toparlacık, tombul, şeker bir şeydi. Son zamanlarda kahvaltılarını benim gibi kusmadığı belliydi. Ama bu sabah ettiğim kahvaltıyı olağanüstü kolay sindirdiğim de ortadaydı. Ne midem ekşiyordu ne bir şey. Durumum iyiydi.

«Pekâlâ,» dedi Bayan Underwood. «Fena sayılmaz. Ama hepsi bu kadarla kalmıyor, değil mi? Hayır, kalmıyor. Bu hayranlık uyandırıcı eşltlik üzerinde daha başka yorum yapmak isteyen var mı?»

Ben elimi kaldırdım ama o Billy Sawyer'e sordu. «Sekiz artı sekiz,» diye patladı Billy.

«Açıkla.»

«Yani demek istiyorum ki...» Billy kıpırdandı, elini üzerine yazılar kazınmış sırada kaydırdı: BOK YE! TOMMY '73. «Yani eğer sekizle sekizi toplarsanız...»

Bayan Underwood cin cin gülümseyerek, «Sana eş

anlamlı kelimeler sözlüğümü ödünç vereyim mi?» dedi. Midem biraz ağrır gibi oldu, kahvaltım içinde kıpırdandı, başımı çevirip bir süre sincabı seyrettim. Bayan Underwood'un gülümsemesi bana **Jaws**'daki köpek balığını hatırlatıyordu.

Carol Granger elini kaldırdı. Bayan Underwood başını salladı. «Sekiz artı sekizin de bu eşitliği doğru kılacağını söylemek istemiyor mu?»

«Ne söylemek istediğini bilmem,» dedi Bayan Underwood.

Herkes güldü. «Eşitliği başka yoldan da doğru kılabilir misiniz, Bayan Granger?»

Carol konuşmaya başlarken duvardaki enterkomun sesi duyuldu: «Charles Decker, ön büroya lütfen. Charles Decker. Teşekkür ederiz.»

Bayan Underwood'a baktım, o başını evet anlamında salladı. Midem sanki parçalanmış, eskimişti. Kalkıp sınıftan çıktım. Ben çıkarken sincap hâlâ çimenlerde koşturuyordu.

Koridorun ortasına vardığımda, Bayan Underwood'un ayak sesleri beni izliyormuş gibi geldi. Elleri pençe gibi kıvrılmış, dudaklarında o koca köpek balığı sırıtması. **Burada senin gibi çocuklara yer yok... senin gibilerin yeri Greenmontle... ya da islâhevi... ya da devlet tımarhanesi... defol artık! Defol! Defol!**

Bir ara cebime attığım, ama sonra çıkardığım pipo milini arar gibi yaparken geri döndüm. Kahvaltım midemde ateşten bir toptu. Ama korkmuyordum. Kadını karşımda görmeyince bile korkmadım. Çok fazla kitap okumuştum anlaşılan.

3

Tuvalete uğradım. Hem işemek, hem biraz Ritz bisküvisi yemek için. Ritz'leri hep torbasıyla cebimde taşırdım. İnsanın midesi bozukken birkaç bisküvi harikalar yaratabilir. Yüz bin gebe kadının hepsi de yanılıyor olamaz ya! Sandra Cross'u düşünüyordum. Kızın demin sınıfta verdiği cevap fena değildi de, hepsi o kadarla kalmıyordu hani. Sandra'nın düğmelerini nasıl kaybedip durduğunu düşündüm. Hep düğme kaybederdi. Bluzundan, eteğinden... bir keresinde onu okul dansına götürdüğümde, blucininin düğmesi kaybolmuştu da pantolon neredeyse üzerinden düşüyordu. Daha kendisi farkına varamadan blucinin ön fermuarı yarıya kadar inmiş, beyaz donu V biçiminde gözükmüş, çevreye kara bir heyecan yaymıştı. Sımsıkı, beyaz, lekesiz bir külot. Yassı karnına yapışık duruyor, o kıpırdadıkça hafif dalgalanıyordu. Sonunda durumun farkına vardı, fırladığı gibi kızlar tuvaletine koştu, kusursuz külot anıları da benim belleğime kazınmış oldu. Cici kızdı Sandra. Bunu daha önce anlamamış bile olsam, o gün anlardım. Cici kızların beyaz külot giydiğini hepimiz biliriz çünkü. New York modaları Maine'in Placerville kentine kadar ulaşmaz.

Ama kafamda durmadan Bay Denver'in hayali beliriyor, Sandra'yı ve temiz donunu kenara itmeye çalışıyordu. İnsan zihnini durduramıyor. Zihin kendiliğinden çalışıp duruyor. Yine de Sandra'ya karşı içimde bir anlayış ve acıma duygusu uyandı. a=16 eşitliğinin yorumunu hiçbir zaman tam anlamıyla yapamasa bile. Eğer Bay Denver'le Bay Grace beni Greenmantle'a yollamaya karar verirlerse, belki Sandra'yı bir daha hiç göremezdim. Yazık olurdu o zaman.

Tuvaletin üzerinden kalktım, bisküvi kırıntılarını tuvalete sıyırdım, suyu çektim. Lise tuvaletleri hep aynıdır. Pistten tekerleklerini kesen 747'ler gibi bir ses çıkarırlar. O tokmağı bastırmaktan her zaman nefret etmişimdir. Bu sesin bitişik sınıftan duyulduğu, herkesin, işte, bir tomar bok daha gitti, diye düşündüğü o kadar belli ki! Annemin ben küçükken «limonata ve çikolata» demekte direndiği şey söz konusu olduğunda, insan yalnız başına olmalı bence, bunu hep söylerim. Tuvalet bir bakıma günah çıkarma yeri gibi bir şey olmalı. Ama kandırırlar sizi. Hep kandırırlar. İnsan burnunu sümkürmeyi bile sır olarak saklayamıyor. İlle birileri biliyor. İlle birileri gözetliyor. Hattâ Bay Denver'le Bay Grace gibileri bunun için maaş bile alıyor.

O zamana kadar tuvaletin kapısı arkamdan kapandı, kendimi tekrar koridorda buldum. Duraklayıp çevreme baktım. Tek duyabildiğim ses, bugünün Çarşamba sabahı 9:10 olduğunu, eğitim örümceğinin yapışkan ağıyla herkesi yakalamış olduğunu gösteren o tekdüze, kısık uğultuydu.

Tekrar tuvalete dönüp cebimden keçe kalemimi çıkardım. Duvara şık bir şey yazmak niyetindeydim. SANDRA CROSS BEYAZ DON GİYİYOR, gibi bir şey. Birden gözüm aynadaki yüzüme ilişti. Gözlerimin altında çürük gibi hilâller vardı. Gözlerim iri, ak ak, parıltılıydı. Burun deliklerim kabarık, çirkindi. Dudaklarım ise bembeyaz, kıvrık bir çizgi olmuştu.

Duvara **BOK YE** diye yazarken parmaklarımın zorlamasından kalem kırıldı, yere düştü, ona bir tekme attım.

Arkamda bir ses. Dönmedim. Gözlerimi yumup yavaşça, derin derin soluk alıp verdim. Kendimi kontrol edebilinceye kadar. Sonra üst kata çıktım.

4

Placerville Lisesinin idare bölümü üçüncü kattaydı. Aynı katta bir etüd salonu, bir kütüphane, bir de 300 numaralı oda vardı. Daktilo odasıydı orası. Merdivenlerin tepesindeki kapıyı itince insanın ilk duyduğu ses o daktilo çatırtıları olurdu. Ders arası zili çalarsa ya da Bayan Green bir şey söylüyorsa kesilirdi o çatırtı. Herhalde Bayan Green pek bir şey söylemek isteyen öğretmenlerden değildi... çünkü daktilolar hemen hiç susmazdı. Otuz daktilo vardı o odada. Gri renkte, savaş gazisi eski Underwood'lardan oluşan bir birlik. Üzerlerine numara da yapıştırmışlardı ki hangisinin sizin olduğunu bilesiniz. O ses hiç susmazdı. Kliketi-klak, kliketi-klak... tâ Eylül'den Haziran'a kadar. O sesi ne zaman duysam, Bay Denver veya Bay Grace'in odasına alınmak için dış holde bekleyişlerimi hatırlarım. Bizim meşhur ikili. Sonunda insan o hale gelir ki, hani balta girmemiş ormanlarla ilgili filmlerde kadın ve erkek kahramanımız ormanın derinliklerine girerler de, erkek kahraman, «Şu tam-tam sesini kesseler ya lânet olasıcalar!» der, sonra davullar susunca da gölgelerle dolu ormanı süzer, «Hoşlanmadım, fazla sessiz,» der ya... işte öyle bir duygu.

Oraya geç geldim Bay Denver beni bekletmesin diye. Ama sekreteri Bayan Marble gülümsedi, «Otur, Charlie, Bay Denver birazdan seni alır,» dedi.

Parmaklığın dışına oturdum, ellerimi kavuşturdum, Bay Denver'in birazdan beni almasını bekledim. Karşımdaki koltukta kim vardı dersiniz? Al Lathrop. Babamın can ciğer arkadaşlarından biri. Üstelik bana çaktırmadan bakıp duruyordu. Kucağına evrak çantasını koymuş, birkaç ders kitabı örneğini de yanındaki sehpaya bırakmıştı. Da-

ha önce onu takım elbiseyle hiç görmemiştim. Babamla ikisi yaman avcıydılar. Korkunç, canavar dişli ceylânları, katil çullukları vururlardı. Bir keresinde babamla, Al'la ve daha birkaç arkadaşlarıyla ava gitmiştim. Babamın 'Oğlunu Adam Etmek' yolundaki o sonu gelmez çabalarının bir bölümü olarak.

«Merhaba!» dedim, adama kötü kötü sırıttım. Yerinden öyle bir sıçradı ki, hakkımdaki her şeyi bildiğini hemen anladım.

«Şey, merhaba... ııı... Charlie.» Çabucak Bayan Marble'a göz attı ama sekreter bitişik odada çalışan Bayan Venson'la birlikte bir listeyi gözden geçiriyordu. Ondan yardım bulamadı Al. İşte Carl Decker'in kaçık oğluyla yapayalnızdı. Fizik-kimya öğretmenini öldürmesine ramak kalan çocukla.

«Satış ziyareti, ya?» diye sordum.

«Evet. Öyle.» Elinden geldiği kadar sırıttı. «Kitapları satalım biraz dedim.»

«Rekabeti ezip geçiyorsun, ha?»

Yine irkildi. «Eh, insan bazen kazanır, bazen kaybeder, bilirsin, Charlie.»

Evet, onu biliyordum. Birden canım onu iğnelemek istemedi artık. Kırkını aşmıştı. Kafası kelleşiyordu. Gözlerinin altında krokodil keseler belirmişti. Eskimiş Buick arabasına ders kitaplarını yükleyip okul okul gezer, yılda bir kere, Kasım ayında babamla ve öbür arkadaşlarıyla ava çıkardı. Allagash dağına. Bir keresinde ben de onlarla gitmiştim. Dokuz yaşındaydım. Gece bir ara uyanmıştım. Hepsi sarhoştu. Beni korkutmuşlardı. Hepsi o kadar. Ama bu adam öyle canavar falan değildi. Kırkını aşmış, saçı dökülen, hayatını kazanmaya uğraşan biriydi. Karısını öldürmek istediğini kendi ağzından duymuş olsam bile, lâftı o. Asıl eline kan bulaşmış olan bendim.

Ama gözlerinin sağa sola oynayışını sevmedim. Bir

an için, adamı soluk borusundan yakalayıp suratını suratıma yaklaştırmak, ona haykırmak geldi içimden: **Sen, babam ve tüm arkadaşlarınız... hepimizi benimle birlikte içeri tıkmak gerek. Benimle Greenmantle'a kapatmalı sizi de! Çünkü hepiniz dahilsiniz, hepiniz dahilsiniz, hepiniz bu hikâyenin bir parçasısınız!**

Ama haykırmak yerine, yerimde oturup onun terleyişini seyrettim, eski günleri düşündüm.

5

Uzun zamandır görmediğim bir kâbustan sarsılarak uyanmıştım. Kendimi binalar arasındaki karanlık, çıkmaz bir yere sapmış gördüğüm, arkamdan bir şeyin kovaladığını hissettiğim rüyadan. Karanlık bir canavar. Çatırdayarak, gıcırdayarak yaklaşan bir şey... onu görürsem delireceğim kesin. Kötü bir rüya. Küçüklüğümden beri görmemiştim o rüyayı. Ama artık büyümüştüm. Dokuz yaşıma gelmiştim.

Önce nerede olduğumu bilemedim. Evdeki yatak odam olmadığı kesindi. Bir şeylere fazla yakındım. Koku farklıydı. Üşümüş, tutulmuştum. Ayrıca çok kötü çişim gelmişti.

Sert bir kahkaha tufanı yatağımda irkilmeme yol açtı... ama yatak değildi altımdaki. Uyku tulumuydu.

Çadırın dışında Al Lathrop'un sesi, «Orospu kocakarının biri işte,» diyordu. «Ama burada kilit kelime orospu.»

Kamptaydım. Babam ve arkadaşlarıyla kampta. Gelmek istememiştim.

«Tamam ama. nasıl kaldırıyorsun, Al? Bilmek istediğim o asıl.» Scotty Norwis'in sesiydi bu da. Babamın bir başka arkadaşı. Dili dolanıyor, sesi tüylü gibi çıkıyordu. Tekrar korkmaya başladım. Sarhoştular.

Al Lathrop, «Işığı söndürüyorum, kendimi Carl Decker'in karısıyla farzediyorum,» dedi, bir korkunç kahkaha daha patladı, uyku tulumumun içinde büzüldüm. Ah, Tanrım, mutlaka çişe çıkmalıydım. Limonata yapmaya. Ne derseniz deyin. Ama onlar içip sohbet ederken aralarına dalmak istemiyordum.

Çadırın duvarına dönünce onları görebildiğimi farkettim. Çadırla kamp ateşinin arasına oturmuşlardı. Gölgeleri... upuzun, yabancılaşmış gölgeleri çadırın bezine düşmüştü. Sihirli bir gölge oyunu seyreder gibi, şişenin bir gölgeden diğerine geçirilişine baktım.

«Seni karımla yakalasam ne yapardım, biliyor musun?» diye sordu babam Al'a.

«Herhalde yardıma ihtiyacım olup olmadığını sorardın!» Bir kahkaha daha patladı. Kafaların uzamış gölgeleri yükseldi, alçaldı, ileri geri sallandı. Hiç insana benzemiyorlardı. Konuşan kuşlara benziyorlardı. Korkuyordum.

«Yoo, ben ciddiyim,» dedi babam. «Ciddiyim. Seni karımla yakalasam ne yapardım, biliyor musun?»

Randy Earl sordu. «Ne yapardın, Carl?»

«Bunu görüyor musun?»

Çadırda yeni bir gölge. Babamın av bıçağı. Ava giderken yanına aldığı, daha sonra bir geyiğin karnını yarmakta kullanacağı bıçak. Geyiğin karnını kesecek, yeşil bağırsakları etrafa saçacak âlet. Ateşin ışığının açısı o bıçağı mızrak gibi uzatıyordu.

«Şu elimdekini görüyor musun? Birini karımla yakalarsam sırtüstü yatırır, bununla aksesuarlarını keserim.»

«Ondan sonra ömrünün sonuna kadar oturarak işer, ha, Carl?» Bunu söyleyen de rehberleri Hubie Levesque'di. Dizlerimi göğsüme çektim, ikisini birden kucakladım. Ömrümde çişe gitmek için bu kadar sıkışmamıştım. Daha sonra da bir daha o kadar sıkışmadım.

«Doğru bildin,» dedi Carl Decker... yani benim kabadayı babam.

Al Lathrop, «Ya olaydaki kadın, Carl?» diye sordu. Çok sarhoştu. Gölgelerden hangisinin onun olduğunu bile farkediyordum. Kamp ateşi başında değil de, sandalda oturuyormuş gibi öne arkaya sallanıp duruyordu. «Arka kapıdan eve adam alan kadına ne olacak? Ha?»

Mızraklaşan av bıçağı da öne arkaya sallandı. Babam konuştu. «Cherokee'ler onların burunlarını yararlardı eskiden. Dişi organa benzesin de, kabiledeki herkes başlarının ne yüzden derde girdiğini anlasın diye.»

Ellerim dizlerimden ayrıldı, kasıklarıma kaydı. Husyelerimi avuçlayıp babamın av bıçağının kıpırdayan gölgesine baktım. Karnımda sancılar birbirini kovalıyordu. Hemen fırlayıp çıkmazsam uyku tulumuma işeyecektim.

«Demek burunlarını yarıyorlardı,» dedi Randy. «Bayağı iyi. Bunu hâlâ yapıyor olsalar, Placerville kadınlarının iki ucu da çentikli olurdu.»

Babam alçak sesle, «Benim karımın değil ama,» dedi. Artık dili dolaşmıyordu. Randy'nin kahkahası orta yerde kesildi.

«Yo, tabii ki değil, Carl,» dedi Randy tedirgin bir sesle. «Hey, boşversene... al bir içki iç.»

Babamın gölgesi kara şişeyi dikti.

Al Lathrop, «Ben burnunu yarmam, o kalleş kafasını uçururum,» dedi.

Hubie, «Al Işte... buna içilir,» diye patladı.

Artık tutamazdım. Debelenip uyku tulumundan çıktım, Ekim havasının vücudumu ısırdığını hissettim. Donumdan başka bir şey yoktu üzerimde. Organım sanki yeniden vücudumun içine kaçıp saklanmak istiyordu. Kafamda bir tek şey vardı. Hâlâ tam uyanmış sayılmazdım herhalde.

Duyduğum konuşmalar rüya gibi geliyordu. Belki dar geçitteki gıcırdayan canavarın devamı. Kafamdaki tek düşünce çocukluğuma, küçüklüğüme aitti. Babam üniformasını giyip işine gidince ben annemin koynuna girer, kahvaltıya kadar bir saat orada uyurdum.

Karanlık, korku, ateş ışığı, kuş kafası gibi gölgeler. En yakın kentten yetmiş mil uzakta, ormanın ortasında bu sarhoş adamlarla kalmak istemiyordum. Annemi istiyordum.

Çadırın kapısından çıktım, babam bana doğru döndü. Av bıçağı hâlâ elindeydi. O bana baktı, ben ona baktım. O ânı hiç unutamam. Suratında kızıl sakalının gölgesiyle, kafasında çarpık duran külâhıyla, elinde av bıçağıyla... babam. Bütün konuşmalar kesildi. Belki de ne kadarını duyduğumu merak ediyorlardı. Belki utanmışlardı bile.

Babam bıçağı kınına sokarken, «Ne istiyorsun?» diye sordu bana.

Randy, «Ona bir içki ver, Carl,» dedi, bir kahkaha tufanı daha patladı. Al öyle gülüyordu ki yere devrildi. Çok sarhoştu.

«Çişim geldi,» dedim.

«Git yap o halde, ne duruyorsun!»

Çalılara daldım, işemeye çalıştım. Bir süre gelmedi. Karnımın altında kurşundan bir toptu, çıkmıyordu. Penisim ancak tırnak boyundaydı. Soğuktan büzülmüştü. Sonunda geldi. Koca bir sel. Dumanı tüten bir sel. Hepsi içimden boşalınca çadıra dönüp uyku tulumuma girdim. Hiçbiri bana bakmadı. Savaştan konuşuyorlardı. Hepsi gitmişlerdi savaşa.

Babam geyiği üç gün sonra vurdu. Gezimizin son gününde. En iyi yerinden, boynuyla omzu arasındaki kastan vurdu. Hayvan yığıldı, tüm zerafeti uçtu gitti.

Yanına yaklaştık. Babam gülümsüyordu, mutluydu. Bıçağını kınından çıkarmıştı. Ne olacağını biliyordum. İçimin bulanacağını da biliyordum. Ama olacakları önleyemeyeceğimi de biliyordum. Babam iki ayağını hayvanın iki yanına bastı, bacağının birini tutup çekti, bıçağı karnına sapladı. Yukarı doğru hızla yardı, bağırsaklar yerlere saçıldı. Ben arkamı döndüm, kahvaltımı çıkarıverdim.

Tekrar babama döndüğümde bana bakıyordu. Hiçbir şey söylemedi. Ama gözlerindeki küçümsemeyi, hayal kırıklığını okuyabildim. Daha önce de sık sık görmüştüm gözlerinde aynı şeyi. Ben de bir şey söylemedim. Ama söyleyebilseydim, **«Senin sandığın gibi değil,»** derdim.

Babamla ava ilk ve son çıkışım oldu o.

6

Al Lathrop hâlâ ders kitaplarını elliyor, kendini benimle konuşamayacak kadar meşgul göstermeye çalışıyordu. Bayan Marble'ın masasındaki enterkomun zili çaldı, kadın bana gülümsedi. Sanki aramızda büyük ve seks dolu bir sır varmış gibi. «Girebilirsin, Charlie.»

Kalktım. «Sat o kitapları, Al.»

Yüzüme çabucak, sinirli, sahte bir ifadeyle gülümsedi. «Tabii satacağım, Charlie.»

Parmaklıktan geçtim, duvardaki büyük kasanın önünden ilerledim, karşıdaki kapıya vardım. Buzlu camında THOMAS DENVER, MÜDÜR diye yazıyordu. İçeriye girdim.

Bay Denver okul dergisini incelemekteydi. Uzun boylu, kadavra gibi bir adamdı. John Carradine'e benziyordu

biraz. Kafası keldi. Elleri uzun, eklem doluydu. Kravatını gevşetmiş, gömleğinin yaka düğmesini açmıştı. Boynunun derisi traşta tahriş olmuş gibiydi.

«Otur, Charlie.»

Oturdum, ellerimi kavuşturdum. Ellerimi kavuşturmakta birinciyimdir. Bunu babamdan öğrendim. Bay Denver'in arkasındaki pencereden çimleri görebiliyordum ama nasıl korkusuzca binanın dibine kadar sokulduklarını göremiyordum. Pencere yüksekteydi. Yazık. Görebilsem yardımı olurdu. İnsana küçükken gece lambasının yardımı olması gibi.

Bay Denver okul dergisini bıraktı, koltuğunda arkasına yaslandı. «Öyleyken görmek zor olmuyor mu?» diye homurdandı. Hep homurdanırdı. Ulusal çapta homurdanma yarışması açılsa, bütün paramı Bay Denver'e yatırabilirdim. Saçlarımı gözlerimden çekip kaldırdım.

Masada Bay Denver'in ailesinin bir fotoğrafı vardı. Bu masa, dışardaki sekreter masasından bile karışık durumdaydı. Aile iyi beslenmiş, uyum sağlamış gibi gözüküyordu. Karısı biraz domuz gibiydi. Ama iki çocuğu çok şekerdiler. John Carradine'e de hiç benzemiyorlardı. İkisi de kız, ikisi de sarışın.

«Don Grace raporunu verdi, geçen Perşembe'den beri bende. Vardığı sonuçları ve önerileri elimden geldiği kadar dikkatle düşünüyorum. Konunun ciddiyetinin hepimiz farkındayız. Bu yüzden olayı John Carlson'la konuşmayı da uygun buldum.»

«O nasıl?» diye sordum.

«Oldukça iyi. Bir aya kadar döner herhalde.»

«Neyse bari.»

«Öyle mi?» Hızla gözlerini kırpıştırarak bana baktı. Çıyanlar gibi.

«Öldürmedim onu. Bu da bir şey.»

«Evet.» Bay Denver bana sabit bakışlarla baktı. «Öldürmüş olmayı ister miydin?»

«Hayır.»

Öne eğildi, koltuğunu masaya yaklaştırdı, bana baktı, başını iki yana salladı, konuşmaya başladı. «Sana söyleyeceklerimi söylerken bir şaşkınlık hissediyorum, Charlie. Hem şaşkınlık hissediyorum, hem de üzülüyorum. Ben 1947'den beri çocuklarla uğraşırım, ama böyle şeyleri hâlâ anlayamıyorum. Söylemek zorunda kaldığım şeyin doğru olduğunu, gerekli olduğunu biliyorum ama yine de mutsuz ediyor beni. Çünkü böyle şeylerin neden olduğunu hâlâ anlayamıyorum. 1959 yılında çok zeki bir öğrencimiz vardı. Liseli kızlardan birini fena halde dövmüştü. Beyzbol sopasıyla. Sonunda onu Güney Portland İslâh Enstitüsüne yollamak zorunda kaldık. Kızın da tek suçu, onunla çıkmayacağını söylemek olmuş. Çocuk bunu tekrarlıyor, bize gülümsüyordu.» Bay Denver başını iki yana salladı.

«Zahmet etmeyin.»

«Ne?»

«Anlamaya çalışıp da zahmet etmeyin. Bu yüzden uykunuzdan olmayın.»

«Ama neden, Charlie? Neden yaptın bunu? Tanrım... adam ameliyat masasında dört saat yatmış...»

«**Neden** diye sormak Bay Grace'e düşer,» dedim. «Okulun ruh doktoru o. Sizin soruş nedeniniz, az sonra vereceğiniz vaaz için iyi bir girizgâh olur diye. Artık vaazlarınızı dinlemek istemiyorum. Gözümde bok kadar bile değeri yok o vaazların. Bitti artık. Ya yaşayacak, ya ölecekti. Yaşadı. Seviniyorum. Siz de ne yapacaksanız yaparsınız. Bay Grace'le birlikte ne yapmaya karar verdinizse. Ama beni anlamaya kalkışmayın.»

«Charlie, anlamak benim işim.»

«Ama işinizi yapmanıza yardım etmek benim göre-

vim değil,» dedim. «Size bir tek şey söyleyeyim. İletişim kanalları açılsın diye... tamam mı?»

«Tamam.»

Ellerimi kucağımda sımsıkı kenetledim. Titremiyordu ellerim. «Sizden de, Bay Grace'den de, hepinizden de bıktım usandım. Eskiden beni korkuturdunuz. Hâlâ da korkutuyorsunuz, ama artık bezdiriyorsunuz da. Karar verdim, artık buna dayanmak zorunda değilim. Yapı olarak dayanamam buna. Ne düşündüğünüzün bence hiç önemi yok. Siz benimle uğraşacak ehliyete sahip değilsiniz. Geri çekilin. Sizi uyarıyorum. Ehliyetiniz yok.»

Sesim yükselmiş, titrek bir çığlığa dönüşmüştü.

Bay Denver içini çekti.

«Sana öyle gelebilir, Charlie. Ama eyalet yasaları öyle demiyor. Bay Grace'in raporunu okuduktan sonra, senin kendini anlayamadığın, Bay Carlson'a sınıfta yaptığının sonuçlarını kavrayamadığın görüşüne ben de katılıyorum. Sen hastasın, Charlie.»

Se hastasın, Charlie.

Cherokee'ler onların burunlarını yararlardı... başlarının ne yüzden derde girdiğini bütün kabile görsün diye.

Kelimeler kafamda yeşil yeşil yankılandı. Sanki çok derinlerdeymişler gibi. Çok derinlerdeki köpek balığı kelimeler... dişli kelimeler... beni yiyecek kelimeler. Dişleri, gözleri olan kelimeler.

İşte o zaman başladım çığrımdan çıkmaya. Bunu biliyordum. Çünkü Bay Carlson'a yaptığımı yapmadan önce de aynı şey olmuştu. Ellerimin titremesi kesilmişti. Midemdeki kıpırtılar dinmişti. Vücudumun orta kısmı serin ve sakindi. Kendimi uzak hissediyordum. Yalnız Bay Denver'den ve aşırı traşlı boynundan değil, kendimden bile uzak. Havada yüzüyor gibi.

Bay Denver devam ediyordu. Uygun bir rehberlik ve

psikíyatrik tedavi falan. Onun sözünü kestim. «Bay Müdür, cehennemin dibine gidin,» dedim.

Sustu, bana bakmamak için elindeki kâğıdı masaya bıraktı. Benim dosyamdan bir sayfa herhalde. Sicil dosyamdan. Resmi Amerikan Dosyam'dan.

«Efendim?» diye sordu.

«Cehenneme. Yargılama ki yargılanmayasın diye bir söz var. Ailenizde hiç delilik olayları var mıydı, Bay Denver?»

Gergin bir sesle, «Bunu seninle tartışırım,» Charlie, dedi. «Ama asla seninle bir...»

«Ahlâk dışı seks uygulamalarına kalkışmazsınız demek,» diye tamamladım cümlesini. «Bir siz, bir de ben, tamam mı? İlk boşalan, Putman Ödülünü alacak. Hazırla elini, ahbap. Hattâ Bay Grace'i de çağır buraya. Hep birlikte yarışırız.»

«N..n..?»

«Anlamıyor musun? Er geç boşalman şart, değil mi? Bunu kendi kendine borçlusun, tamam mı? Herkes zaman zaman çığrından çıkar. Herkesin boşalmasını sağlayacak biri gerek. Siz kendinizi şimdiden, bana neyin yararlı olacağına karar verecek yetkili yerine koydunuz. Şeytana uymak. Iblise. 'Ah, niye o küçük kıza beyzbol sopasıyla vurdum, Tanrıııım? Şeytan yaptırdı çünkü... öyle pişmanım kiiii?' Haydi, kabul et. Beni hırpalamakla keyifleniyorsun aslında. 1959'dan beri karşına çıkan en iyi fırsat ben oldum.»

Aval aval yüzüme bakıyordu. Kıskıvrak yakalamıştım onu... bunun farkındaydım ve büyük gurur duyuyordum. Bir yandan suyuma gitmek, benimle geçinmek istiyordu. Çünkü... ruh hastalarına öyle yapılırdı tabii. Beri yandan da... eğitimciydi o. Işi çocuklarlaydı. O meslekte ilk kural da, çocukların küstahlaşmasına izin vermemekti. Şıp diye cevabı yapıştırmak, çocuğun ağzının payını vermekti.

«Charlie...»

«Zahmet etme. Söylüyorum sana. Masturbasyon âleti olmaktan usandım. Güçlü ol, topla kendini, Bay Denver. Adam ol. Adam olamıyorsan, bari pantolonunu topla da müdür ol.»

«Kes sesini,» diye homurdandı. Suratı al kırmızı kesilmişti. «Şansın varmış ki ileri bir ülkede yaşıyorsun, ileri bir okula devam ediyorsun, delikanlı. Böyle olmasa kendini nerede bulurdun, farkında mısın? Bir islâhevinde. Kasıtlı saldırı suçuyla yargılanmayı bekler durumda. Zaten yerin orası belki de. Sen...»

«Teşekkür ederim,» dedim.

Yüzüme kızgın mavi gözlerini dikip ısrarla baktı.

«Bana insan gibi davrandığın için. Sana bunu yaptırmak için üzerine etmek zorunda kalmış olsam bile. Bu da bir ilerleme sayılır.» Ayaklarımı üstüste attım, kaygısız bir havaya büründüm. «Üniversitede eğitimcilik öğrenirken kızlara yaptığın sarkıntılıklardan konuşalım mı?»

«Pis bir dil kullanıyorsun,» dedi kelimelere basa basa. «Aklın da pis çalışıyor.»

«Hast...tir,» deyip güldüm ona.

Teni daha koyu bir kırmızıya dönüşürken ayağa kalktı. Masanın üzerinden ağır ağır, yağlanmaya ihtiyacı varmış gibi eğildi, gömleğimin omzunu yakalayıp avuçladı. «Biraz saygılı ol,» dedi. İyice çileden çıkmış, o klas homurtuyu bile kullanmaz olmuştu. «Ahlâksız küçük serseri. Biraz saygı göster bana.»

«Kıçımı göstersem öperdin,» dedim. «Haydi, anlat kızlara sarkıntılıklarını. Kendini daha iyi hissedersin. At bana donunu. At bana donunu.»

Gömleğimi bıraktı. Elini kendinden uzakta tutuyordu. Sanki kuduz köpek değmiş gibi. «Defol,» dedi boğuk bir sesle. «Kitaplarını al, buraya teslim et, sonra da defol. Tasdiknamen ve Greenmantle Akademisine geçişin Pazar-

tesiye tamam. Annen ve babanla telefonda konuşurum. Şimdi çık odamdan. Seni görmek zorunda bırakma beni.»

Ayağa kalktım, gömleğimin iki düğmesini çözdüm, gömlek eteğimi bir taraftan dışarı çekip pantolonun üzerine attım, pantolon fermuarımı açtım. Daha o kıpırdayamadan kapıyı açıp hole çıktım. Bayan Marble'la Al Lathrop konuşuyorlardı. Başlarını kaldırdılar, beni görünce irkildiler. Belli ki ikisi de o ünlü Amerikan oyununu oynuyorlardı. 'İçerden hiç ses duymuyoruz, değil mi?' oyununu.

Ben soluk soluğa, «Çabuk yanına gitseniz iyi olur,» dedim. «Oturmuş seks partilerinden konuşuyorduk, birden masanın üzerinden atladı, ırzıma geçmeye çalıştı.»

Müdürü fena kıstırmış, ona seçme şansı tanımamıştım. Yirmi dokuz yıllık eğitim hizmeti olduğu, altın anahtarı almasına on yıl gibi bir süre kaldığı düşünülürse hele. Odasının kapısından üzerime atıldı. Ben dans eden adımlarla ondan uzaklaştım. Olduğu yerde durdu. Öfkeli, budala, suçlu... üçü birden okunuyordu halinde.

«Birini çağırın da ona baksın,» dedim. «İçinden boşaltırsa daha tatlı davranmaya başlar.» Bay Denver'e baktım, göz kırptım, fısıldadım. «Donunu bize at, ha?»

Sonra parmaklıktan geçip büronun kapısına yürüdüm. Bir yandan gömleğimi ilikleyip belimi yerleştiriyor, bir yandan fermuarımı çekiyordum. Bir şey söylemesine yetecek kadar zaman vardı ama ağzını açmadı.

İşte o zaman olaylar birbirini hızla izlemeye başladı. Çünkü adamın bir şey söyleyemeyecek durumda olduğunu anladım. Hoparlörde öğle yemeğinin ne olduğunu bize duyurmak kolaydı... oysa bu seferki farklıydı. Beni neyle suçluyorsa, onu aynı şeyle suçlamıştım. Bunun altından kalkamamıştı. Belki bu okuldaki yedi yılımı noktalarken uygar davranmamızı, el sıkışmamızı, okul dergisinin bir eleştirisiyle sohbete son vermemizi bekliyordu. Ama her şeye rağmen... hattâ Bay Carlos'a yaptıklarıma rağmen,

benden mantıksız bir davranış beklememişti aslında. Böyle şeyleri dolabına kilitlerdi insan. Karısına asla göstermediği açık saçık dergilerle birlikte. Orada duruyordu. Ses telleri donmuştu. Söyleyecek kelime bulamıyordu. Sorunlu çocuklara davranış derslerinde, günün birinde kişiliğine saldıracak bir çocukla karşılaşabileceği söylenmemişti ona.

Çok geçmeden öfkelenecekti. Bu tehlike demekti. Öyle olduğunu benden iyi kim bilebilirdi ki? Kendimi korumak zorundaydım. Buna hazırdım. İnsanların beni izleyip kontrol edebileceğini ilk farkettiğim andan beri hazırdım.

Ona her fırsatı tanımıştım.

Fırlayıp beni yakalayabilirdi. Merdiven başında yetişebilirdi. Huzur değildi benim aradığım. O noktayı ya geride bırakmıştım ya da oraya hiç ulaşamamıştım. Tek istediğim, farkıma varılmasıydı... birinin gelip durduğum yere, ayaklarımın çevresine sarı bir karantina çemberi çizmesiydi.

Peşimden gelmedi.

O gelmeyince... ben de çığrımdan çıkmayı sürdürdüm.

7

Islık çala çala merdivenlerden indim. Kendimi harika hissediyordum. Bazen öyle olur. Her şey berbatken, zihniniz hepsini çöp sepetine atar, bir süre için çıkıp Florida'ya, tatile gider. Başınızı geriye çevirip yaktığınız köprüye bakarken, elektriksel bir duygu, «Ne var yani!» diye sesleniverir size.

Tanımadığım bir kız ikinci kat sahanlığında yanımdan geçti. Çirkin bir kızdı. Bağa çerçeveli gözlük takmış, bir kucak dolusu kitap taşıyordu. Bir içgüdüyle dönüp kızın arkasından baktım. Evet, evet. Arkadan bakınca, Amerika Güzeli'nden farkı yoktu. Harikaydı, harika!

8

İlk kat holü boştu. Ne gelen vardı ne giden. Bir tek o arı kovanı sesi. Bütün okulları, modern olsun, eski olsun, aynı kılan o ses. Demir dolaplarımız sessiz nöbetçiler gibi yanyana dizilmiş, duruyorlardı. Bazen boşluk bırakmış, arada bir su içme çeşmesi ya da bir kapı için yer ayrılmıştı.

Cebir dersimiz 16 numaralı odadaydı. Ama benim dolabım koridorun öbür başındaydı. Karşısında durup dolaba baktım.

Benim dolabım. Öyle yazılıydı üzerinde: CHARLES DECKER. Etikete düzgün harflerle yazılıp yapıştırılmıştı. Bu etiketler her yıl, okul açıldığı zaman, ilk rehberlik dersinde dağıtılırdı. Biz de ilk teneffüste üzerine adımızı dikkatle yazar, çıkıp dolabımıza yapıştırırdık. Bu uygulama ilk âyin kadar kutsal ve yerleşik bir uygulamaydı. Lise ikideyken bir keresinde Joe McKennedy etiketini alnına yapıştırmış, suratında sinir bir sırıtma ifadesiyle karşıma dikilmişti. Lise birlerden yüzlercesi dönüp bu imansızlığa dehşet dolu bakışlarla bakmışlardı. Ben gülmekten neredeyse çatlayacaktım. Tabii Joe cezaya kaldı o gün. Ama benim günüm pek keyifli geçti. Şimdi geriye bakıyorum da... yılım keyifli geçti desem yeri.

ROSANNE DEBBINS'le CARLA DENCH'in dolaplarının arasındaydı benimki. Carla her sabah vücudunu gülsuyuyla silerdi. Onun yüzünden geçen sömestr boyunca kahvaltımı midemde tutmam daha güç bir hale gelmişti.

Neyse, hepsi geride kalmıştı artık.

Gri bir dolap. Bir metre otuz santim boyunda. Asma kilitler de yılın ilk günü, etiketlerle birlikte dağılırdı. Titus, diye yazıyordu kilidin üzerinde. Kilitle beni, aç beni, adım Titus... ben sana yardımcı olacak kilidim, diyordu sanki.

«Seni serseri Titus,» diye fısıldadım. «Seni kalleş.»

Titus'a uzandım. Elim sanki bin millik yere uzanıyordu. Duygusuz bir plastik kolun tâ ucunda bir el. Sinirsiz Titus'un siyah yüzündeki numara bana baktı. Suçlayan bakışla değil... ama onaylayan bakış da sayılmazdı. Bir an gözlerimi yumdum. Vücudum ürperdi, sanki görünmeyen eller çekti beni.

Gözlerimi açtığımda Titus elimdeydi. O etki geçmişti.

Bu tür kilitlerin şifresi çok basit oluyordu. Benimki, altı sola, otuz sağa, sonra iki tur geriye çevirip sıfıra vararak açılıyordu. Titus'un zekâsından çok sağlamlığı önde geliyordu. Kilit açıldı, onu çıkarıp avucumda sıktım. Dolabı açmak için harekete geçmedim.

Koridorun ilerisinden Bay Johnson'un sesi geliyordu. «... Hessian'lar ilk paralı askerler sayılırdı. Savaşmaya pek istekli değillerdi. Hele de yağma şansı az olan, ücreti de düşük olan bir çatışmada...»

«Hessian,» diye fısıldadım Titus'a. Onu götürüp ilk çöp kutusuna attım. Yırtık ödev kâğıtlarının, sandviç torbalarının arasından bana baktı.

«... ama unutmayın ki Avrupa ordularının gözünde Hessian'lar karşı durulmaz Alman ölüm makineleriydi...»

Eğildim, onu elime aldım, göğüs cebime soktum. Sigara paketi kadar bir çıkıntı oluşturdu.

«Bunu sakın unutma Titus... ölüm makinesi seni!» dedim, tekrar dolabıma döndüm.

Kapağı açtım. En alt rafta, bumburuşuk bir bohça halinde cimnastik kılığım duruyordu. Yanında eski sandviç torbaları, şeker kâğıtları, bir ay öncesinden kalma bir elma koçanı... iyice kahverengine dönüşmüş. Bir çift de eski, siyah, cimnastik pabucu vardı o rafta. Kırmızı naylon anorağım kapak içindeki çengele asılmıştı. Üst rafta ise ders kitaplarım duruyordu. Cebir hariç, hepsi oradaydı. Yurttaşlık, Amerikan Hükümeti, Fransız Hikâye ve Masal-

ları, bir de Sağlık Bilgisi. Çağdaş bir ders kitabı. Kapağında bir genç kızla bir genç erkek öğrenci. İçinden zührevi hastalıklarla ilgili bölüm Okul Komitesinin kararıyla kesilip çıkarılmış durumda. Zaten ilk çığrımdan çıkmaya bu sağlık kitabıyla başlamıştım. Bu kitabı da okula Al Lathrop satmıştı herhalde. Kitabı alıp rasgele açtım. «Beslenmenin Yapı Taşları» bölümünün bitip, «Yüzmede Güvenlik Kuralları» bölümünün başladığı yer çıktı. Kitabı yırttım. Kolay yırtıldı. Hepsi kolay yırtıldı kitapların. Bir tek Yurttaşlık Bilgisi dışında. O da M.S. 1946'da yazılmış bir kitaptı. Ciltliydi. Sayfa parçalarını dolabın alt katına savurdum. Yukarda bir tek plastik cetvelim kaldı. Onu da ikiye kırdım. Dolabın dibine bir Raquel Welch resmi yapıştırılmıştı. Onu yerinde bıraktım. Bir de, kitaplarımın arkasına sakladığım bir kutu mermi vardı.

Onu elime alıp baktım. Bu kutuda eskiden Winchester .22'lik uzun tüfek kurşunları vardı ama artık değil. Öteki kurşunlarımı koymuştum o kutuya. Babamın yazı masasının çekmecesinden aşırdıklarımı. Babamın çalışma odasının duvarında doldurulmuş bir geyik kafası asılıdır. Ben tabancayla kurşunları alırken cam gözlerle bana bakmıştı o kafa. Ama bundan rahatsız olmamıştım. Beni dokuz yaşımdayken ava götürdüğünde vurduğu geyik değildi bu. Tabanca başka çekmecedeydi. Bir tomar iş mektubunun arkasında. Onu oraya tıktığını hatırlamazdı bile babam herhalde. Zaten artık orada değildi tabanca. Ceketimin cebindeydi. Çıkarıp kemerime soktum. Kendimi pek de Hessian gibi hissetmiyordum. Ret Kit gibi hissediyordum daha çok.

Kurşunları ceplerime tıktım, çakmağımı çıkardım. Saydam plastik çakmaklardandı. Ben sigara içmem ama çakmak hoşuma gitmişti. Onu çaktım, çömeldim, dolabımın alt katındaki döküntüyü tutuşturdum.

Alevler cimnasik şortumu oburca yutup sandviç torba-

larına, şeker kâğıtlarına, yırtık kitap sayfalarına tırmandı, terli, sporculara özgü bir kokuyu burnuma kadar taşıdı.

Kendi başıma çığrımdan çıkabileceğim kadar çıktığıma karar verip dolabın kapağını kapattım. Etiketin yapıştığı yerin hemen üzerinde küçük hava delikleri vardı. O deliklerden alevlerin homurtusunu duyuyordum. Bir dakika geçmeden minik turuncu ışıklar oynaştı deliklerde. Dolabın gri boyası çatlayıp soyulmaya başladı.

Çocuğun biri Bay Johnson'un sınıfından elinde yeşil 'tuvalet izin kâğıdı'yla çıktı. Duman tüttüren dolaba baktı, bana baktı, hızla tuvalete yürüdü. Tabancayı gördüğünü sanmıyorum. O kadar da hızlı koşmuyordu.

16 numaralı odaya doğru yola koyuldum. Elimi kapının kulpuna atıp durakladım. Döndüm, arkama baktım. Dolaptan duman iyice boşalıyordu. Hemen önüne koyu renk bir leke yayılıp durmaktaydı. Üzerindeki etiket kahverengi olmuştu. Adım okunmuyordu artık.

Sanırım o anda kafamda her zamanki 'fon efekti' parazitinden başka bir şey yoktu. Hani radyoyu açıp sesi yükseltir, ama hiçbir istasyona ayarlamazsanız çıkan ses gibi. Beynim gücümü kabullenmişti. Napolyon şapkası giymiş minik bir adam, içimde kare as tutmuş, para sürmekteydi.

16 numaralı odaya dönüp kapıyı açtım. Bir şey umuyordum... ama ne olduğunu bilmiyordum.

9

«... demek değişkenlerin sayısını yükselttiğimiz zaman aksiyomların asla artmayacağını anladınız. Örneğin...»

Bayan Underwood başını kaldırıp zeki zeki baktı, burnunun üzerindeki gözlüğü yukarı itti. «Ön bürodan sınıfa giriş izni getirdin mi, Decker?»

«Evet,» dedim, kemerimden tabancayı çıkardım. İçinin dolu olup olmadığını tabanca patlayıncaya kadar bilmiyordum. Onu kafasından vurdum. Bayan Underwood başına geleni hiçbir zaman anlayamadı herhalde. Yanlamasına kürsüye devrildi, sonra yere kaydı, suratındaki o beklenti dolu ifade hiç silinmedi.

10

Akıl sağlığı.

Ömrünüz boyunca kendinize, hayat mantıklıdır, hayat kurallıdır, hayatta akıl vardır deyip durmuş olabilirsiniz. Bence de var zaten. Bunu düşünmeye epey zaman buldum. Sonunda hep Bayan Underwood'un ölürken söylediği son sözlere gelip kaldım: **Demek değişkenlerin sayısını yükselttiğimiz zaman aksiyomların asla artmadığını anladınız.**

Buna gerçekten inanıyorum.

Düşünüyorum, demek ki varım. Yüzümde kıllar var, demek ki traş olurum. Karımla çocuğum bir trafik kazasında ağır yaralandı, demek ki dua ederim. Hepsi mantıklı, hepsi akılcı. Biz dünyaların en iyisinde yaşıyoruz. O halde sol elime bir sigara, sağ elime bir bira verin, güzel bir müzik açın, evrenin göksel jiroskopta dönüş sesini dinleyin. Mantık ve akıl. Tıpkı Coca Cola gibi, asıl önemlisi bu.

Ama Warner Brothers'ın, John D. McDonald'ın ve Long Island Dragway'in çok iyi bildiği gibi, her mutlu Jekyll suratının gerisinde bir Hyde vardır. Aynanızın arka tarafındaki o karanlık yüz. O yüzün beyni, usturanın, duanın, mantığın, evrenin adını hiç duymamıştır. Aynayı yan tutarsanız, arkada suratınızın sola kaçan aksini görürsünüz. Yarı deli, yarı akıllı. Gökbilimciler aydınlıkla karanlığın arasındaki o çizgiye «terminatör» diyor. Yani... bitirici.

Öteki tarafın dediğine kulak verirseniz, evrendeki man-

tık, bayram çocuğundaki kadar. Napalm'ın, paranoyanın, Arap teröristleri tarafından bavullarda taşınan bombaların, rasgele çıkıveren kanser hastalıklarının mantığı. Bu mantık kendi kendini yiyen bir şey. Hayat bir değneğin tepesindeki maymundur, diyor bize. Öğle yemeğini hangimiz ısmarlayacağız diye yazı tura atarken fırlattığınız madeni para kadar başıboş dönen bir şey, diyor.

Öteki tarafa kimse mecbur olmadıkça kulak asmaz. Buna da anlayış gösteririm. Otostop yaptığınızda sizi arabasına alan adam zilzurna sarhoş çıkar, pedalı yere yapıştırıp size karısının kendisini ne kadar heyecanlandırdığını anlatmaya başlarsa bakarsınız ancak öteki tarafa. Kaçığın biri otoyolda her bisikletli çocuğa ateş ede ede bir yolculuk yapmaya karar verirse bakarsınız. Kızkardeşiniz, «Ben bakkala gidiyorum,» deyip çıkar da, sonra dükkân soygununda vurulup ölürse bakarsınız. Babanız kalkar da annenizin burnunu yarmaktan söz ederse, siz de bunu duyarsanız bakarsınız.

Bir rulet tekeri bu. Ama teker hileli diyenler boşuna sızlanır. Tekerde kaç tane numara bulunursa bulunsun, o küçük beyaz topun ilkesi asla değişmez. O top çılgın demeyin. Tersine, çok soğukkanlı ve akıllı.

Üstelik bütün bu gariplik yalnız dış kısımda değil. İçinizde de var. Şu anda bile. Karanlıkta sihirli mantarlar gibi büyüyorlar. **Mahzendeki O Şey** deyin buna isterseniz. **Çatlak Dosya** deyin. Ne derseniz deyin. Ben ona kendi özel dinozorum diyorum. Kocaman, kaygan, zihinsiz, bilinçaltımın leş kokan bataklığında tökezleyerek gidiyor, tutunabileceği kadar büyük bir kütük bulamıyor.

Ama bu anlattığım **ben**'im. Oysa size **onlar**'ı anlatmaya başlamıştım. Üniversitelere aday, parlak öğrencileri. Hani bakkala süt almaya gidip de kendilerini bir silahlı soygunun ortasında bulanları. Ben belgeli bir vakayım. Gazete haberlerinde habire rastlananlardan. Bin tane çocuk köşe-

başlarında gazete satarken beni haykırdı. Televizyonda elli saniye verildi haberim. **Time** dergisinde bir buçuk sütun ayrıldı. Şu anda karşınızdayım (mecaz anlamda tabii) ve size aklımın son derece başımda olduğunu söylüyorum. Üst tarafta bir tane çark biraz çarpık ama onun dışında her şey tıkır tıkır işliyor, sağolun.

Gelelim **onlar'**a. **Onlar'**ı nasıl anlıyorsunuz? Bunu tartışmamız gerek, değil mi?

«Ön bürodan sınıfa giriş izni getirdiniz mi, Bay Decker?» demişti bana.

Ben de, «Evet,» deyip belimden tabancamı çekmiştim. Patladığı ana kadar, içinde kurşun olup olmadığını bile bildiğim yoktu. Onu kafasından vurdum. Bayan Underwood başına gelenin ne olduğunu hiçbir zaman anlayamadı herhalde. Yanlamasına kürsünün üzerine devrildi, sonra yere kaydı, o beklenti dolu ifade suratından hiç silinmedi.

Aklı başında olan benim. Krupiye olan benim. Dönen tekere karşı topu çeviren benim. Ya parasını tek/çift numaraya koyan adam? Ya kırmızı/siyah kareye koyan kız? Ya **onlar?**

Hayatımızın iliğini ifade edecek zaman bölümü yok. Namludan patlayan kurşunla etteki etki arasında, etkiyle karanlık arasında zaman bölümü yok. Yalnızca çıplak bir 'replay' var ki o da yeni bir şey göstermiyor.

Onu vurdum, o düştü, tarif edilmez bir sessizlik oldu... belirsiz bir zaman boyunca. Hepimiz geri bastık, topun dönüşünü seyrettik. Döndü, döndü... tıkırdayarak, sekerek, çarparak, bir an duraklayıp devam ederek, yazıya turaya, kırmızıya siyaha uğrayarak, teke çifte değerek.

Sanırım o an sona erdi. Sona erdiğini gerçekten sanıyorum. Ama bazen, karanlıkta, o iğrenç rasgele ânın hâlâ sürmekte olduğunu düşünüyorum, teker hâlâ dönüyor, gerisini rüyamda görüyorum gibi geliyor.

Yüksek bir kayadan gelen intihar nasıl acaba? Herhalde çok aklı başında bir duygudur. Belki de o yüzden aşağıya kadar hep bağırırlar.

11

O anda biri çıkıp da, **«Ah Tanrım, hepimizi öldürecek!»** diye bağırsaydı sanırım etki o anda biterdi. Hepsi koyun gibi dağılırdı, Dick Keene gibi gözükara biri de kafama cebir kitabını indirir, kentin anahtarıyla İyi Vatandaşlık Ödülü'nü kazanırdı.

Ama kimse ağzını açmadı. Şaşkın bir sessizlik içinde oturup, bana beklenti dolu bakışlarla baktılar. Sanki onlara o akşam sinemaya beleş girmenin yolunu söyleyecekmişim gibi.

Sınıfın kapısını kapadım, ilerledim, kürsüye oturdum. Bacaklarım pek iyi durumda değildi. Ya oturacaktım ya da yıkılacaktım. Dizlerimi kürsünün altındaki boşluğa sokabilmek için bayan Underwood'un ayaklarını itmem gerekti. Tabancayı kürsünün üzerindeki yeşil sümene koydum, kadının cebir kitabını kapadım, köşede deste halinde duran diğer kitapların arasına kaldırdım.

İşte o anda Irma Bates, Şükran Bayramı öncesinde kafası koparılan hindi gibi bir çığlık atarak sessizliği bozdu. Ama iş işten geçmişti. Herkes uzun süre boyunca hayatın ve ölümün gerçeklerini düşünmeye vakit bulmuştu. Kimse onun çığlığına katılmadı, o da sustu. Sanki ders sırasında bağırdığı için utanıyormuş gibi bir hali vardı. Tahrik ne kadar güçlü olursa olsun. Birisi hafif öksürüp boğazını temizledi. Sınıfın gerilerinden biri hafiften yargılar bir sesle, «Hım!» dedi. 'Domuz' John Dano sırasından yere kaydı, bayıldı.

Bir şok yalağının içinden bana doğru baktılar.

Ben tatlı bir sesle, «Buna... çığrından çıkmak denir,» dedim.

Koridordan ayak sesleri geldi, birisi birisine, kimya laboratuarında patlama mı oldu diye sordu. Karşısındaki bilmediğini söylerken yangın alarmı tiz bir sesle çalmaya başladı. Sınıftaki çocukların yarısı otomatik bir hareketle kalkmaya yeltendiler.

«Bir şey yok!» dedim. «Benim dolap. Yanıyor. Ben ateşe verdim. Oturun.»

Kalkmaya yeltenenler söz dinleyip oturdular. Sandra Cross'u aradım. Üçüncü sırada, dördüncü yerde oturuyordu. Korkmuş gibi görünmüyordu. Her zamanki gibi görünüyordu. Çok heyecan verici bir **Cici Kız.**

Okulun çocukları sıram sıram bahçenin çimlerine çıkmaktaydı. Pencereden görüyordum onları. Sincap gitmişti ama. Sincaplar masum seyirci rolünde başarılı değillerdir.

Kapı açıldı, tabancayı elime aldım. Bay Vance başını içeri uzattı. «Yangın alarmı,» dedi. «Herkes... Bayan Underwood nerede?»

«Defol,» dedim.

Yüzüme baktı. Domuz gibi bir adamdı. Saçları fırça traşıydı. Sanki bir şehir mimarı gelmiş, bahçe bıçağıyla, çit kırpar gibi kesmişti hepsini. «Ne? Ne dedin?»

«Dışarı!» Ona ateş ettim, ıskaladım. Kurşun kapının üst pervazından sekti, etrafa tahta parçaları uçtu.

Ön sıradan biri hafif sesle, «Tanrım,» dedi.

Bay Vance ne olduğunu anlayamadı. Hiçbiri anlayamıyordu sanıyorum. Bu durum bana, California'nın son büyük depremi konusunda okuduğum bir yazıyı hatırlattı. Kadının biri, evi sarsılarak yıkılırken odadan odaya dolaşıyor, kocasına lütfen vantilatörü fişten çeksin diye haykırıyordu.

Bay Vance en başa dönmeye karar verdi. «Binada yangın var. Lütfen...»

Mike Gavin havadan sudan söz ediyormuş gibi, «Char-

lie'nin tabancası var, Bay Vance,» dedi. «İyisi mi bence siz...»

İkinci bir kurşun adamın gırtlağına saplandı. Etleri taş atılmış sular gibi yarıldı. Geri geri hole çıkarken eli boğazına uçtu, adam devrildi.

Irma Bates bir daha bağırdı ama yine ona katılan olmadı. Bağıran Carol Granger olsa, ona çok destekçi bulunurdu. Ama biçare gariban Irma Bates'le konsere çıkmayı kim isterdi? Bir erkek arkadaşı bile yoktu. Hem zaten herkes Bay Vance'e bakmaktaydı o sıra. Adamın hareketleri ağırlaşıyordu.

Ted Jones'a, «Ted,» dedim. «Şunu kapa ve kilitle.» Ted kapının yakınında oturuyordu.

Ted, «Ne yaptığını sanıyorsun?» diye sordu. Yüzüme korku ve tiksinti dolu, kızgın bir bakışla bakıyordu.

«Ayrıntılarını henüz bilmiyorum,» dedim. «Ama şunu kapa ve kilitle, tamam mı?»

Koridorun ilerisinde biri bağırıyordu. «Dolapta! Şuradaki bir do... Hey, Pete Vance kalp krizi geçiriyor! Su getirin. Çabuk buraya bir...»

Ted Jones kalktı, kapıyı kapayıp kilitledi. Uzun boylu bir çocuktu. Soldurulmuş blucin ve cepleri kapaklı asker gömleği giymişti. Haki. Zarif bir gençti. Gerçi benim takıldığım gruptan değildi ama Ted'e hep hayranlık duyardım. Altında geçen yılın modeli Mustang vardı. Babası vermişti ona. Yanlış yere parketmekten ceza falan da almazdı. Saçlarını modası geçmiş biçimde, savcılar gibi tarardı. Herhalde Irma Bates sabaha karşı buzdolabından salatalık araklarken gözünün önünde beliren surat Ted'in suratı olmalıydı. Ted Jones gibi tipik bir Amerikan adına sahip olduğu da hesaba katılırsa, kaybetmesi imkânsızdı. Babası Placerville Bankasının başkan yardımcısıydı.

Harmon Jackson, «Şimdi ne olacak?» diye sordu. Sesi biraz şaşkın gibiydi.

«Hımmm.» Tabancayı tekrar sümenin üzerine koydum. «Eee... biri Domuz'u ayıltsın. Gömleğini kirletecek. Daha da kirletecek yani.»

Sarah Pasterne isteriye tutulmuş gibi kıkırdamaya başladı, elini ağzına kapadı. George Yannick, Domuz'un yanında oturuyordu. Yere çömeldi, çocuğun yanaklarına tokatlar atmaya başladı. Domuz inledi, gözlerini açtı, yuvalarında döndürdü, sonra, «Kitap Torbası'nı vurdu,» dedi.

Bu sefer isteri kahkahaları birken birkaça yükselmişti. Sınıfın her yanında mısır taneleri gibi patlıyorlardı. Bayan Underwood'un iki plastik çantası vardı. Sınıfa onlarla girerdi. Iki Tabancalı Sue diye bir adı daha vardı.

Domuz titrek bir hareketle sırasına oturdu, gözlerini tekrar devirdi, ağlamaya başladı.

Dışardan biri kapıyı yumrukladı, tokmağı çevirmeye uğraştı, bağırdı. «Hey! Hey, oradakiler!» Sesi Bay Johnson'a benziyordu. Demin Hessian'lardan söz eden hocaya. Tabancayı elime aldım, kapının camına bir el ateş ettim. Bay Johnson'un kafasının tam yanında düzgün küçük bir delik açıldı, Bay Johnson ânî dalan bir denizaltı gibi görünmez oldu. Sınıf (Ted hariç) olayı ilgiyle izliyor, beklenmedik anda kendilerini iyi bir filmin oynadığı sinemada bulmuş gibi davranıyorlardı.

Bay Johnson, «İçerde birinin silahı var!» diye bağırdı. Emekleyerek uzaklaştığını sağa sola çarparken çıkardığı seslerden anladık. Yangın alarmı hâlâ boğuk boğuk çalıyordu.

Harmon Jackson tekrar, «Eee, şimdi?» diye sordu. Ufak tefek bir çocuktu. Genellikle suratında alaycı bir gülümseme bulunurdu. Ama şimdi çaresiz, kaybolmuş gibi bir hali vardı.

Bu soruya bir cevap bulamadım, sustum. Dışarda ço-

cuklar hâlâ bahçede birikiyorlar, konuşuyor, parmaklarıyla 16 numaralı odayı işaret ediyorlardı. Haber kulaktan kulağa yayılmıştı. Bir süre sonra bazı öğretmenler erkek öğretmenler... onları binanın cimnastikhane tarafına doğru sürmeye başladılar.

Sandra Cross alçak sesle, «Kıyamet kopması gibi,» dedi.

Buna da cevabım yoktu.

12

Beş dakika kadar kimse bir şey söylemedi... İtfaiye arabaları okula varıncaya kadar. Onlar bana baktı, ben de onlara. Hâlâ kaçabilirlerdi belki de. Herkes bana hâlâ sorar neden kaçmadıklarını. **Neden fırlayıp kendilerini dışarı atmadılar, Charlie? Ne yaptın onlara?** Bazıları bunu korka korka sorarlar. Sanki gözümde bir güç varmış gibi. Onlara cevap vermem. O sabah 16 numaralı odada olanlar konusunda hiçbir soruya cevap vermem. Ama bir şey söyleyecek olsam, siz çocuk olmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuşsunuz, derdim. Şiddet kavramıyla içiçe yaşamayı, cimnastik salonunda habire yumruk yumruğa gelmeyi, televizyondaki kavgaları, sinemalardaki cinayetleri unutmuşsunuz, derdim. Bir bebeğin yediği bezelye mamasını bir papazın üzerine kustuğunu hepimiz görmüşüzdür. Kitap Torbası onun yanında hiçbir şey değildi.

Ben bunlardan esinleniyor değilim, yanlış anlamayın. Bugünlerde hiçbir şeye haçlı seferi açmaya halim yok. Size yalnızca Amerikalı çocukların büyük bir şiddet ortamı içinde yaşadığını söylüyorum. Bir kısmı gerçek şiddet, bir kısmı hayalî şiddet. Hem zaten... ben de ilginçtim bir bakıma. Hey, Charlie Decker bugün fıttırdı, duydunuz mu? Yo! Sahi mi? Evet. Evet. Ben oradaydım. Tıpkı **Bonnie ile**

Clyde gibiydi. Ama Charlie gerçekten fıttırmıştı, ortalıkta yiyecek mısır patlağı falan da yoktu.

Kendileri için bir tehlike olmayacağı kanısındaydılar, onu biliyorum. Yarı nedeni de buydu. Benim asıl merak ettiğim... bir başkasını daha vururum diye mi umuyorlardı acaba?

İtfaiye düdüklerine yeni bir ses daha katıldı. Bu seferki çok hızlı yaklaşıyordu. Polis değildi. Cankurtaran arabalarının bugünlerde çıkardığı o tirol kıvraklığını andıran sesti. Günün birinde bu felâket arabalarının akıllanacağını, kurtarmaya geldikleri insanların ödünü koparmamayı öğreneceklerini bekledim hep. Bir yerde yangın varsa, kaza varsa ya da benim gibi bir doğal âfet varsa, bu arabalar olay yerine sağır edici bir gümbürtüyle gelirler. Günün birinde... Hay Allah!

13

Yanan yerin okul olduğunu duyunca kent itfaiyesi hepten sökün etmişti. Önce ekip şefi müdürü geldi. Tepesinde ışığı dönen Ford Pinto arabasıyla okulun yarım daire biçimindeki meydanına daldı. Arkasında sağından solundan merdivenler yükselen ilk itfaiye arabası vardı. Ondan sonra da su taşıyan iki tane.

Jack Goldman, «Onları içeri bırakacak mısın?» diye sordu.

«Yangın dışarda,» dedim. «Burada değil.»

Sylvia Ragan, «Dolabının kapağını kapattın mı?» diye sordu. İriyarı, sarışın bir kızdı. Kocaman, yumuşak göğüsleri, çürümekte olan dişleri vardı.

«Evet.»

«O halde yangın sıçradı demek.»

Mike Gavin koşuşan itfaiyecilere baktı, kıkırdadı. «İkisi toslaştı,» dedi. «Vay canına.»

Hortumları dolaşmış iki itfaiyeci dolaşıklığı açmayı başardılar. Koca grup cehenneme dalmaya hazırlanırken, takım elbiseli iki kişi onlara doğru koştu. Biri Bay Johnson'du. İnsan denizaltı yani. Öbürü de Bay Grace'di. İtfaiye şefine harıl harıl bir şeyler anlatıyorlardı.

Su arabalarından rulo rulo hortumlar açıldı, uçlarındaki parlak memeler gözüktü, ön kapıya doğru çekildi. İtfaiye şefi dönüp adamlarına bağırdı. «Durun!» Adamlar çimenlerin üzerinde kararsızca duraladılar. Hortum memelerini önlerinde komik pirinç penisler gibi tutuyorlardı.

İtfaiye şefi hâlâ Bay Johnson ve Bay Grace'le konuşmaktaydı. Bay Johnson eliyle 16 numaralı odayı gösterdi. Thomas Denver adlı, traşlı boyunlu sayın müdürümüz de yaklaşıp konferansa katıldı. Maçın sonuna yakın mola almışlar gibi konuşuyorlardı.

Irma Bates hırçın bir sesle, «Evime gitmek istiyorum,» dedi.

«Kes sesini,» dedim.

İtfaiye şefi tekrar şövalyelerine işaretler etmeye başlamıştı. Bay Grace başını öfkeyle iki yana salladı, elini itfaiye şefinin omzuna dayadı. Sonra dönüp Denver'e bir şeyler söyledi. Denver başını evet anlamında salladı, okulun ana kapısına koştu.

İtfaiye şefi isteksiz bir kabul ifadesiyle başını sallayıp duruyordu. Arabasına dönüp arka kanepede bir şeyler arandı, sonunda pilli bir megafonla doğruldu. Nefis bir âletti. Herhalde itfaiyede bunu kim kullanacak diye kavgalar çıkıyordu. Şef bugün besbelli mevkiinin ağırlığını kullanmaktaydı. Megafonu bahçedeki öğrenci kalabalığına çevirdi.

«Lütfen binadan uzaklaşın. Tekrar ediyorum. Lütfen binadan uzaklaşır mısınız! Otoyolu ayıran parmaklığa doğ-

ru çekilin. Otoyol tarafına çekilin. Az sonra otobüsler gelip sizi alacak. Okul bir süre için...»

Kısa, kararsız bir boşluk oldu.

«... bugün akşama kadar tatildir. Şimdi lütfen binadan uzaklaşın.»

Kadınlı erkekli bir grup öğretmen, onları yola doğru sürmeye başladı. Çocuklar konuşa uğuldaşa çekildiler. Gözlerimle Joe McKennedy'yi aradım ama göremedim.

Melvin Thomas titrek bir sesle, «Ev ödevi yapsak olur mu?» diye sordu. Sınıfta herkes güldü. Bunu duyduklarına şaşırmış gibiydiler.

«Yap,» dedim. Bir an düşünüp ekledim. «Sigara içmek istiyorsanız, içebilirsiniz.»

Bir ikisi paketlerine sarıldılar. Sylvia Ragan hemen leydi havalarına girdi, çantasından bir paket Camels çıkarıp zarif bir hareketle yaktı, dumanı üfledi, kibriti yere attı. Bacaklarını ileri uzatırken eteğinin nasıl durduğuna aldırmadı. Rahat bir hali vardı.

Bu kadarla kalmazdı ama herhalde. İşlerim yolunda gidiyor gibiydi ama henüz aklıma gelmemiş bin şey daha olmalıydı. Hoş önemi yoktu ya!

«Yanyana oturmak istediğiniz arkadaşınız varsa, yer değiştirebilirsiniz. Ama lütfen bana saldırmaya, kapıya atılmaya kalkışmayın.»

Çocuklardan birkaçı arkadaşlarının yanına doğruldular. Hızlı, sessiz adımlarla yürüyorlardı. Ama çoğu yerinde kaldı, ses çıkarmadı. Melvin Thomas cebir kitabını açmıştı. Kafasını toparlayamıyormuş gibi bir hali vardı. Bana cam gibi gözlerle bakıp duruyordu.

Hafif, metalik bir çıt sesi duyuldu. Odanın üst köşesinden. Birisi enterkom sistemini açmıştı.

«Alo,» dedi Denver'in sesi. «Alo, 16 numaralı oda?»

«Alo,» dedim.

«Kim var orada?»

«Charlie Decker.»

Uzun bir sessizlik sonunda, «Neler oluyor orada, Decker?» diye sordu.

Bir düşündüm. «Herhalde aklımı kaçırıyorum,» dedim.

Daha uzun bir sessizlik. Ondan sonra cevap beklemeyen bir soru. «Ne yaptın?»

Ted Jones'a bir işaret çaktım. Terbiyeli terbiyeli başını salladı. «Bay Denver?»

«Kimsin sen?»

«Ted Jones'um, Bay Denver. Charlie'nin tabancası var. Bizi rehin tutuyor. Bayan Underwood'u öldürdü. Sanırım Bay Vance'i de öldürdü.»

«Öldürdüğümden oldukça eminim,» dedim.

«Ya,» dedi Bay Denver.

Sarah Pasterne yine kıkırdadı.

«Ted Jones?»

«Buradayım,» dedi Ted ona. Sesi çok işini bilir biri gibi çıkıyordu Ted'in. Ama aynı zamanda, uzaktan geliyormuş gibiydi. Yeni harbiye mezunu teğmen gibi. Hayran olmamak elde değildi.

«Sınıfta senden ve Decker'den başka kim var?»

«Bir dakika,» dedim. «Yoklama yapayım. Bekleyin.»

Bayan Underwood'un yeşil kaplı yoklama defterini çekip açtım. «İkinci dersteyiz, değil mi?»

«Evet,» dedi Corky.

«Tamam. Başlıyorum. Irma Bates?»

«Ben evime gitmek istiyorum!» diye haykırdı Irma. Sesi meydan okur gibiydi.

«Burada,» dedim. «Susan Brooks?»

«Burdayım.»

«Nancy Caskin?»

«Burdayım.»

Yoklamayı bitirdim. Yirmi beş ad okumuştum. O gün

gelmemiş olan bir tek Peter Franklin vardı.

Bay Denver alçak sesle, «Peter Franklin vuruldu mu?» diye sordu.

Don Lordi, «Kızamik çıkarıyor,» dedi. Bu söz sınıfın yine kıkırdaşmasına neden oldu. Ted Jones kaşlarını fena çattı.

«Decker?»

«Evet?»

«Onları bırakacak mısın?»

«Şu anda, hayır,» dedim.

«Neden?» Sesinde korkunç bir kaygı, korkunç bir ağırlık vardı. Bir an ona acıyacağım geldi. Ama bu duyguyu hemen ezdim. Poker masasında büyük oyun oynamak gibi bir şeydi bu. Karşımdakl adam, oyunun başından beri hep kazanan biriydi. Önünde flşlerden oluşan kulenin yüksekliği neredeyse bir mlle varacaktı. Birden kaybetmeye başlamıştı. Azar azar değll, koca koca kayıplar. İnsan adamın çökmekte olan lmparatorluğuna acımak istiyordu. Ama o duyguyu bastırıp adamı ezmek şarttı. Yoksa gözünüze yumruğu yerdlnlz.

Cevap verdim. «Burada lşimiz bitmedi daha.»

«O ne demek?»

«Boş geç,» dedim. Carol Granger'in gözleri iri iri açıldı.

«Decker...»

«Bana Charlle de. Bütün arkadaşlarım Charlie der bana.»

«Decker...»

Ellml havaya kaldırdım, çocukların göreceği şekilde iki parmağını çaprazladım. «Bana Charlie demezsen birini vuracağım.»

Sessizlik.

«Charlie?»

«Aferin.» Arka sıradan Mika Gavln'le Dick Keene el-

lerini ağızlarına kapamış, sırıttıklarını saklamaya çalışıyorlardı. Diğer çocuklardan bazıları saklamadan sırıttılar. «Sen bana Charlie de, ben de sana Tom diyeyim. Oldu mu, Tom?»

Upuzun bir sessizlik.

«Onları ne zaman bırakacaksın, Charlie? Sana hiçbir şey yapmadılar onlar.»

Dışarda kentin üç siyah beyaz polis arabasından biriyle mavi devriye arabası yaklaşıyordu. Okulun karşı kaldırımına parkettiler. 1975'de eski şef Warren Talbot emekli olup manastırın mezarlığına çekildiğinden beri onun yerine Jerry Kesserling geçmişti. Yolun ortasına yürüdü, trafiği yönetmeye başladı.

«Ne dediğimi duydun mu, Charlie?»

«Evet. Ama cevabını veremem. Bilmiyorum. Başka polisler de gelecek herhalde.»

«Onları Bay Wolfe çağırdı,» dedi Bay Denver. «Neler olup bittiğini anladıkları zaman herhalde daha fazla polis yollarlar. Gözyaşı bombası falan. Dec... Charlie, neden işi kendin için de, sınıf arkadaşların için de, zorlaştırıyorsun?»

«Tom?»

Bunu sindiremeyen bir sesle, «Ne var?» dedi.

«Kıçını kıpırdatıp dışarı çık, onlara söyle. Buraya gözyaşı gazı veya başka bir şey attıkları anda pişman ederim onları. Kaptan kimmiş, unutmasınlar. Öyle söyle.»

«Niçin? Niçin yapıyorsun bunu?» Sesinde hem kızgınlık, hem çaresizlik, hem korku vardı. Yükü devredecek bir başkasının bulunmadığını anlayan bir insanın sesi.

«Bilmiyorum,» dedim. «Ama seks partilerinden daha hoş, Tom. Hem seni gerçek anlamda ilgilendirdiğini sanmıyorum. Senden tek istediğim, dışarıya çıkıp onlara benim ne dediğimi söylemen. Bunu yapacak mısın, Tom?»

«Başka seçeneğim yok, değil mi?»

«Yok, haklısın. Seçeneğin yok. Hem bir şey daha var, Tom.»

«Ne?» derken sesi kararsızdı.

«Herhalde şimdiye kadar anlamışsındır, seni pek seviyor sayılmam, Tom. Şimdiye kadar benim ne hissettiğime pek aldırmadın. Ama artık senin dosya dolabından çıktım ben, Tom. Anlıyor musun? Öğleden sonra saat üçte kilitleyebileceğin bir dosya değilim artık. Anladın mı?» Sesim yükselip çığlık düzeyine varıyordu. «ANLADIN MI, TOM? HAYATIN BU GERÇEĞİNİ İYİCE KAVRAYIP SİNDİRDİN Mİ?»

«Evet, Charlie,» dedi ölü gibi bir sesle. «Anladım.»

«Anlamadın, Tom. Ama anlayacaksın. Akşam olmadan, bir insanla dosyadaki bir kâğıt arasındaki farkı hepimiz anlayacağız. Görevini yapmakla sille yemek arasındaki farkı da. Ne diyorsun bu konuda, Tommy, dostum?»

«Sen hasta bir çocuksun diyorum, Decker.»

«Hayır, ben hasta bir çocuğum diyorsun, **Charlie**. Aslında böyle demek istemiştin, değil mi, Tom?»

«Evet.»

«Öyle söyle.»

«Sen hasta bir çocuksun diyorum, Charlie.» Yedi yaşındaki birinin utancını saklayan mekanik ton vardı sesinde.

«Senin de biraz çığrından çıkman gerek, Tom. Şimdi çık, onlara ne dediğimi söyle.»

Denver bir şey daha söyleyecekmiş gibi boğazını temizledi, ama sonra enterkom bir çıt sesiyle kapandı. Sınıfta bir mırıltı dolaştı. Onları dikkatle süzdüm. Gözleri çok soğuk ve olayın dışındaymış gibi bakıyordu. Şok yapar bunu bazen. Kalıplaşmış bir hayat hayalinden, koltuğuyla fırlatılan jet pilotu gibi dışarı uğrar, gerçeğin içinde buluverirsiniz kendinizi. Beyniniz uyum sağlamayı reddeder o zaman. Havada giderek yere doğru alçalırken, in-

şallah paraşütüm açılır, diye geçirirsiniz aklınızdan. Başka da bir şey yapamazsınız. İlkokul dönemimden bir hayal dikildi karşıma. **Öğretmenim, öğretmenim, zili çal. Çalıştığım dersleri anlatayım. Bu okul günü biterken, eskisinden bilgili olayım.**

Bugün ne öğreniyorlar acaba, diye merak ettim. Ben ne öğreniyordum peki? Sarı okul otobüsleri gelmeye başlamıştı. Okul arkadaşlarımız evlerine gidip salona yerleşecek, televizyonun, cep radyolarının tadını çıkaracaklardı. Ama 16 numaralı odada eğitim devam ediyordu.

Tabancanın kabzasını kürsüye sert sert vurdum. Mırıltı kesildi. Ben onlara nasıl dikkatle bakıyorsam onlar da bana aynı dikkatle bakıyorlardı. Yargıç ve jüri. Ya da jüri ve sanık. Gülmek geldi içimden.

«Eh, artık çamurlar vantilatöre de sıçradı,» dedim. «Sanırım biraz konuşmamız gerek.»

George Jannick, «Özel olarak mı?» diye sordu. «Yalnız sen ve biz mi?» Zeki, sevimli bir yüzü vardı. Korkmuş gibi de görünmüyordu.

«Evet.»

«O halde enterkomu kapasan iyi edersin.»

Ted Jones kelimelere basa basa, «Geveze sersem seni,» dedi. George ona gücenmiş gibi baktı.

Ben kalkıp şalteri «Konuş-Dinle» tarafından «Dinle» tarafına alırken tedirgin bir sessizlik oldu.

Dönüp tekrar kürsüdeki yerime oturdum, Ted'e başımı salladım. «Zaten aklımdaydı.» Yalan söylüyordum. «Boşuna kızma.»

Ted bir şey demedi. Yüzüme pek garip bir sırıtma ifadesiyle baktı. Sanki tadımın nasıl olduğunu merak ediyormuş gibi.

«Pekâlâ,» dedim bütün sınıfa. «Belki deliyim. Ama bu konuyu benimle konuştunuz diye hiçbirinizi vuracak değilim. Buna inanın. Aklınıza geleni söylemekten çekinmeyin.

Hep bir ağızdan konuşmadığımız sürece.» Bu konu pek sorun olacağa benzemiyordu. «Önce ana noktayı ele alalım. Aranızda sizi öldüreceğimi sanan var mı?»

Birkaçı tedirgin göründü ama kimse bir şey söylemedi.

«Pekâlâ. Çünkü böyle bir şey yapacak değilim. Burada oturup herkesi çekiştireceğiz, o kadar.»

Ted, «Evet, Bayan Underwood'u iyi çekiştirdin zaten,» dedi. Yüzünde hâlâ aynı garip gülümseme vardı.

«Mecburdum. Anlaması zor, biliyorum ama... buna mecburdum. Sonunda yapabileceğim bir tek bu kalmıştı. Bay Vance için de öyle. Ama bu odadakilerin rahatlamasını istiyorum. Kimsenin ateş edeceği yok. Boşuna kaygılanmayın.»

Carol Granger elini çekingen bir hareketle kaldırdı. Başımla işaret ettim. Zeki, bıçak gibi bir kızdı. Sınıf başkanıydı. Önemli günlerde, «Siyahlara Karşı Sorumluluklarımız» ya da «Geleceğe Umut» başlıklı güzel konuşmalar yapardı. Klas kız üniversitelerinden birine kaydını bile yaptırmıştı. Hani acaba öğrencilerin kaçı bakire diye merak ettiğiniz okullardan birine. Ama bu tür şeyler yüzünden ona düşmanlık duymuyordum.

«Ne zaman serbestiz, Charlie?»

İçimi çektim, omuzlarımı kaldırdım. «Beklemek, neler olacağını görmek zorundayız.»

«Ama annem meraktan deli olur!»

«Neden?» diye sordu Sylvia Ragan. «Nerede olduğunu biliyor ya!»

Herkes güldü, bir tek Ted Jones gülmedi. Gülmüyordu hiç. O çocuktan gözümü ayırmamalıydım. Yüzünde hâlâ o ufacık, vahşi sırıtma ifadesi vardı. Ortalığı dağıtma hevesindeydi. Belliydi bu. Ama neden? Toplumu delilerden koruma madalyası uğruna mı? O yetmezdi. Toplum kendisine tapsın diye mi? Yanan geminin güvertesinde bir kah-

raman! Bu da Ted'in tipi değildi. Yakışıklı, ama dikkati çekmeyi sevmeyen biriydi. Lise ikideyken üç hafta yıldız olduktan sonra futbolu bırakan bir tek onu görmüştüm. Okul dergisinin spor sayfasına yazan çocuk onu, bu okulun ömründe sahip olduğu en iyi oyuncu diye nitelemişti. Ama Ted bırakmıştı. Birdenbire. Hiçbir açıklama yapmaksızın. Şaşırtıcı bir şey. Daha da şaşırtıcı olan, çocuğun popülerlik katsayısının azıcık bile azalmaması olmuştu. Eğer bir değişiklik olmuşsa, daha bir kahramanlaşmıştı Ted. Takımın sol açığında dört yıl ter dökmüş, bu arada burnu da kırılmış olan Joe McKennedy'nin anlattığına göre, koçları Ted'e neden oyunu bıraktığını sorduğunda Ted, futbolun kendisine çok budalaca bir oyun gibi gözüktüğünü, zamanını daha iyi bir şeye ayırabileceğine inandığını söylemekle yetinmişti. Buna saygı duyarım tabii. Ama şu anda tadıma bakmayı neden bu kadar çok istiyordu... bunu anlıyorsam başıma taş yağsın. Bu konuda biraz düşünsem belki bir yararı olurdu ama olaylar fazla hızlı gelişiyordu artık.

Harmon Jackson birdenbire, «Sen deli misin?» diye sordu.

«Herhalde öyle olmalı,» dedim. «Bir başka kişiyi öldüren herkese deli denir benim kitabımda.»

Harmon, «Eh, o halde teslim olsan daha iyi belki,» dedi. «Yardım bulursun. Doktor falan. Anlıyorsun işte.»

«Grace gibi birini mi?» diye patladı Sylvia. «Tanrım, ne iğrenç herif! Green kocakarısına mürekkep hokkasını fırlattığımda gidip onu görmem şart koşuldu. Tek derdi eteklerimden içeriyi gözlemek, bir de beni seks hayatım konusunda konuşturmaya çalışmak oldu.»

Pat Fitzgerald, «Sende de öyle bir şey yok,» dedi, herkes yine güldü.

Sylvia gururla, «O da seni ilgilendirmez zaten,» deyip sigarasını yere attı, ayağıyla ezdi.

Jack Goldman, «Neden konuşacağız öyleyse?» diye sordu.

«Çığrımızdan çıkıyoruz işte,» dedim. «O kadar.»

Dışardaki çayırda ikinci bir polis arabası daha göründü. Üçüncüsü de yolda olmalıydı. Dükkâna uğrayıp poğaça, kahve falan tıkınmaya karar vermiş olmalıydılar. Denver, lacivert üniformalı, kovboy şapkasına pek benzeyen bir şapka giymiş güvenlik görevlisine bir şeyler anlatıyordu. Dışardaki yolda Jerry Kesserling özel arabalardan birkaçını durdurup, otobüslere sığmamış çocukları bindirmekteydi. Çocukları alan arabalar hızla uzaklaşıyorlardı. Bay Grace hiç tanımadığım takım elbiseli bir adamla konuşmaktaydı. İtfaiyeciler sağda solda durmuş sigara içiyor, birisinin kendilerine yangını söndürmelerini ya da evlerine gitmelerini emretmesini bekliyorlardı.

Corky, «Carlson'u dövmenle ilgisi var mı?» diye sordu.

Tedirgin bir sesle, «Neyle ilgisi olduğunu nereden bileyim,» dedim. «Beni neyin dürttüğünü bilsem, belki bu yaptıklarımı yapmazdım bile.»

Susan Brooks birdenbire patladı. «Annenle baban mı? Herhalde annenle baban olmalı.»

Ted Jones kaba bir ses çıkardı.

Dönüp Susan'a baktım. Şaşırmıştım. Susan Brooks mecbur kalmadıkça hiç konuşmayan kızlardandı. Öğretmenlerin habire, «Sesini çıkar,» dediği kızlardan. Çok çalışkan, çok ciddi bir kız. Oldukça güzel, ama zekâsı pek fışkırmayan bir kız. Ablası ya da ağabeyi parlak öğrencidir diye, kolay dersleri seçmesine izin verilmeyen bir kız. Çünkü öğretmenler bu durumdakilerden hep üstün şeyler beklerler. Yani değneğin boklu tarafını tutmak zorunda kalan, ama bunu elinden geldiği kadar zerafetle, terbiyesini bozmadan yapmaya çalışan bir kız. Sonunda böyleleri genellikle kamyon şoförleriyle evlenir, batı kıyısına

taşınır, evlerinde tezgâhlı mutfaklarda yemek yaparlar. Doğu kıyısındaki ailelerine ellerinden geldiği kadar seyrek mektup yazarlar. Kendilerine sessiz, başarılı bir hayat kurar, o parlak abla veya ağabeyin gölgesi üstlerinden uzaklaştıkça giderek güzelleşmeye de başlarlar.

«Annemle babam,» derken kelimelerin tadına baka baka söyledim. Onlara dokuz yaşındayken babamla ava çıkışımı anlatmayı da düşündüm. «Av Gezim; Yazan Charles Decker.» Alt başlık: «Babamın Cherokee Burun Yöntemini Anlatışını Nasıl Duydum?» Amma da iğrenç!

Ted Jones'a bir göz attım. Yüzünde öfke dolu, alaycı bir ifade vardı. Biri ağzına koca bir limon tıkıp çenesini zorla kapatmış gibi. Biri beyninin derinine inen bir şarj bırakmış, vücuduna karanlık psişik titreşimler yayıyormuş gibi.

«Bütün psikoloji kitapları öyle diyor,» diye devam etti Susan. Olup bitenlerin farkında değildi. «Hattâ...» Birden kendisinin konuşmakta olduğunu farketti. Hem de normal bir sesle! Sınıfta! Ağzını kapatıverdi. Açık yeşil bir bluz giymişti. Bluzun kumaşı ince olduğundan, sütyeninin askıları yarı silinmiş tebeşir çizgileri gibi belli oluyordu.

«Annemle babam,» dedim tekrar. Yine sustum. Aklıma yine av gezisi geldi. Ama bu sefer uykudan uyanışımı, çadırın gergin bezi üzerinde kıpırdayan dalların gölgelerini görüşümü hatırladım. Gergin miydi çadırın bezi? Herhalde gergindi. Babam kurmuştu o çadırı. Ne yapsa gergin yapardı. Hiçbir şeyi gevşek bırakmazdı. O dallara bakıyordum. Çişim vardı. Kendimi küçük bir çocuk gibi hissediyordum. Uzun zaman önce olmuş bir olayı hatırlar gibi. Bundan söz etmek istemiyordum. Bay Grace'e anlatmamıştım. Bu tam çığrından çıkmak demekti işte. Hem zaten... Ted de vardı. Ted hiç hoşlanmıyordu bu işlerden. Belki onun bakış açısından önemli bir konuydu. Belki Ted'e hâlâ... yardım edilebilirdi. Benim için artık geç kalındığı kanısındaydım. Ama öyle bile olsa... öğrenme aşkına öğrenmek de çok iyi ve

üstün bir şeydir demezler mi? Tabii.

Dışarda pek bir şey olduğu yoktu. Son polis arabası da gelmişti. Tıpkı beklediğim gibi, diğerlerine kahve ve poğaça dağıtıyorlardı. Masal saati geldi, çocuklar.

«Annemle babam.» dedim.

14

Annemle babam bir düğünde tanışmışlardı. Belki ilgisi yoktur gerçi... ya da uğur işaretlerine inanıyorsanız vardır... ama o gelin bir yıla kalmadan yanarak ölmüştü. Adı Jessie Decker Hannaford'du. Bekârken ve adı Jessie Decker'ken, annemin Maine Üniversitesinde yatakhane arkadaşıydı. Siyasal Bilgiler'de okurken. Görünüşe göre olay şöyle olmuştu: Jessie'nin kocası önemli bir belediye toplantısına gitmiş, Jessie de duş yapmak üzere banyoya girmişti. Ayağı kayıp düşünce, kafasını vurmuş, kendinden geçmişti. O sırada mutfakta bir bulaşık bezi, yanmakta olan ocağın üzerine düşmüştü. Ev bir anda roket gibi alev almıştı ardından. Acı çekmemesi şanstı tabii.

O düğünden bir iyi sonuç çıktıysa, o da annemin, Jessie Decker Hannaford'un ağabeyiyle tanışması olmuştu. Bu ağabey deniz kuvvetlerinde teğmendi. Düğünden sonra anneme dansa gitmeyi önermiş, annem de evet demişti. Altı ay sevişmiş, sonra evlenmişlerdi. Ben zifaftan yaklaşık on dört ay sonra doğmuştum. Bu konuda matematiksel hesapları tekrar tekrar yapmış olduğumdan; iyi biliyorum. Bulgularıma göre halamın duş faciasından hemen önceki ya da hemen sonraki gecelerin birinde ana rahmine düşmüşüm. Halam annemin düğününde nedimeymiş. Düğün resimlerine çok baktım. Ne kadar bakarsam bakayım, bana garip bir düğün gibi gözükür hep.

Jessie annemin duvağını tutuyor. Jessie ile kocası Bri-

an Hannaford, annemle babam düğün pastasını keserlerken arkadan gülümsüyor. Jessie papazla dans ediyor. Bu resimlerin hepsi duş ve bulaşık bezi olayına beş ay kala çekilmiş. İnsanın içinden, resimlere sokulmak, ona fısıldamak geliyor: «Kocan evde yokken duşa girmekten vazgeçmezsen hiçbir zaman benim halam olamayacaksın. Dikkat et, Jessie Hala.» Ama insan geriye gidemiyor. Bir nal yüzünden, at güme gidiyor, falan filan.

Ama oldu. Yani ben oldum, o kadar. Tek çocuktum. Annem başka çocuk istememiş. Çok entelektüeldir annem. İngiliz edebiyatından heyecanlı kitaplar okur ama asla Agatha Christie okumaz. Victor Canning'le Hammond Innes ona daha iyi uyan yazarlardır. Ayrıca, **Manchester Guardian** gibi, **Monocle** gibi, **New York Kitap Eleştirileri Dergisi** gibi dergiler de okur. Meslek hayatını deniz kuvvetlerinde sürdürüp sonunda askere adam seçme görevine yükselen babam ise, tipik Amerikalı denilebilecek biriydi. Detroit Tiger, Detroit Redwings takımlarını tutar, Vince Lombardi'nin ölüm gününde koluna siyah bant takardı. Dalga geçmiyorum. Richard Stark'ın romanlarında hırsız Parker'in serüvenlerini okurdu. Bu annemin ona gülmesine neden olurdu. Sonunda annem dayanamadı, babama Richard Stark'ın aslında Donald Westlake olduğunu söyledi. Kendi adıyla da komik heyecan romanları yazıyordu adam. Babam o romanlardan birini okumayı denedi, nefret etti. Ondan sonraki tutumu, sanki Stark/Westlake onun süs köpeğiymiş de, bir gece dönüp sahibinin boğazını ısırıvermiş gibi oldu.

Ömrümün ilk anısı, uykudan uyanıp kendimi ölü sanışımdır. Duvarlarda, tavanda oynaşan gölgeleri görene kadar. Penceremin dışında kocaman bir çınar vardı. Rüzgâr dallarını kıpırdatır dururdu. O gece... yani hatırladığım ilk gece, herhalde dolunay vardı. Avcı mehtabı derler ona. Çünkü duvarlar çok aydınlık, gölgeler çok koyuydu. Koca-

man, kıpırdayan parmaklar gibiydi dalların gölgeleri. Şimdi düşününce, ölü parmağı gibi olduklarını anlıyorum. Ama o sıra bunu düşünemezdim, değil mi? Daha üç yaşındaydım. O yaşta çocuklar, ceset nedir, onu bile bilmez.

Ama bir şey geliyordu. Duyabiliyordum. Koridorun ilerisinden. Korkunç bir şey geliyordu. Karanlığın içinden beni almaya geliyordu. İşitiyordum. Gıcır, gıcır, gıcır.

Kıpırdayamıyordum. Belki kıpırdamayı istemiyordum bile. Orasını hatırlayamıyorum. Orada yatıp ağaç parmaklarının duvarlarda, tavanda hareket edişine bakıyor, Gıcırdayan Şey'in odama varıp kapıyı açmasını bekliyordum.

Çok uzun zaman geçti... belki bir saat, belki birkaç saniye. O zaman anladım ki Gıcırdayan Şey benim peşimde değil. En azından, henüz değil. Annemle babamın peşinde. Koridorun ötesinde.

Orada ağaç parmaklarını seyrederek yatıp dinledim. Şimdi bütün olay öyle rüya gibi, öyle uzak görünüyor ki... dağın tepesinden, havanın hafif olduğu yerden kente bakar gibi. Ama yine de çok gerçek. Rüzgârın camımda çıkardığı sesleri hatırlayabiliyorum. Altımı ıslattığımı hatırlayabiliyorum... sıcacık, rahatlık verici bir duygu. Ve Gıcırdayan Şey'i hatırlayabiliyorum.

Uzun, uzun, çok **uzun** bir zaman sonra annemin sesini hatırlıyorum. Soluk soluğa, tedirgin, biraz da korkulu: «Yeter artık, Carl.» Yine gıcırtı, sonra kesin bir ses daha: **«Kes artık!»**

Babamdan bir mırıltı.

Annemden: «Vız gelir! Vız gelir yarım kaldıysan. **Kes artık da uyuyayım!»**

Böylece anlamış oldum. Uyudum... ama artık biliyordum. Gıcırdayan Şey, babamdı.

15

Kimse bir şey söylemedi. Bazıları için can alacak noktasını anlamamışlardı.

Can alacak noktası var mıydı, ondan da emin değildim. Hâlâ bana beklenti dolu bakışlarla bakıyorlardı. Güzel bir fıkranın son cümlesini bekliyormuş gibi.

Bazıları da kendi ellerine bakmaktaydılar. Utandıkları pek belliydi. Ama Susan Brooks pırıl pırıl, pek kararlı görünüyordu. Onu öyle görmek güzeldi. Toprağa gübre yayıp mısır yetiştirmiş bir çiftçi gibi hissettim kendimi.

Hâlâ kimse bir şey söylemiyordu. Saat belirsiz bir kararlılıkla işlemeyi sürdürüyordu. Yere, Bayan Underwood'a baktım. Gözleri yarı açık, bakışları buzlu, yapışkandı. Bir zamanlar babamın tabancasıyla vurduğum ağaçkakandan daha önemli görünmüyordu. Sineğin biri koluna konmuş, çalışkan hareketlerle ellerini ova ova yıkıyordu. Bir tiksinti duydum, elimi sallayıp sineği uçurdum.

Dışarıya dört polis arabası daha gelmişti. Yola kurulan barikatın ötesine parketmiş bir sürü araba vardı. Otoyolun banketinde, göz alabildiği kadar uzuyordu bu sıra. Bir hayli kalabalık toplanmaya başlamıştı. Arkama yaslandım, elimle yüzümün bir yanını ovaladım, Ted'e baktım. İki yumruğunu omuzlarının hizasına kadar kaldırdı, sırıttı, orta parmaklarını açıverdi.

Konuşmuyordu ama dudakları kıpırdadı. Ne dediğini anladım: **Bok.**

Bu iletişimi kendisinden ve benden başka farkeden olmadı. Ted bunu seslendirmeye de hazır görünüyordu. Ama ben, en azından bir süre için aramızda kalmasından yanaydım. Konuştum.

16

Babam benden bildim bileli nefret ederdi.

Bu oldukça genel ve kapsamlı bir söz. Kulağa ne kadar sahte geldiğinin de farkındayım. Hayal ürünüymüş gibi geliyor. Babalar bir gece kız arkadaşınızla çıkmak istediğinizde arabayı vermeyince, tarihten yine kalırsan döve döve canına okurum deyince, çocuklar hep bu silahı kullanır, bu görüşü benimser çünkü. Psikolojiyi, hep belden aşağısını düşünen insanoğluna Tanrı'nın bir armağanı sayan şu aydın çağda, ABD Başkanı bile sofrada geğirirken, Ahdi Atik'den kalma suçluluk duygularının fazla yenmiş kötü yemek tadı gibi boğazınıza yükselmesini engellemenin iyi bir yolu da bu oluyor. Çocukken babam benden nefret ederdi deyince, artık serbestsiniz. Çıkıp mahalleyi korkutabilir, tecavüzlere kalkışabilir, kundakçılık yapabilir, hâlâ da bir savunma silahına sahip olarak kalabilirsiniz.

Ama madalyonun bir de ters yüzü var. Bu söylediğiniz gerçekse, kimse size inanmaz. Kurt var diye bağıran çoban gibi. Benim bakımımdan, söylediğim gerçekti. Carlson olayına kadar pek belirgin sayılmazdı. Babam kendi bile bilmiyordu o zamana kadar. Duygularını dibine kadar eşeleyip kendisine gösterseniz bile, herhalde, 'ben senden kendi iyiliğin için nefret ettim,' deyip işin içinden çıkardı.

Bir benzetme yapalım. Babamın gözünde hayat, değerli bir antika araba gibidir. Hem değerli, hem de bir eşi bulunmayacak türden bir şey olduğu için ona çok iyi bakmak, işler durumda tutmak gerekir. Yılda bir kere onu Eski Araba Sergisine götürürsünüz. Ne benzinine kir karışmasına izin verirsiniz, ne de bir vidasının gevşemesine. Ayarını yapar, onu iyice yağlar, bin milde bir yağını değiştirirsiniz. Pazarları kaportasını cilalarsınız. Televizyonda maç başla-

madan önce. Babamın sloganı belli: Formda tut. Ön cama bir kuş pislerse, onu kurumadan oradan sil.

Babamın hayatı böyleydi, ben de ön camdaki kuş tersiydim.

İri yarı, sessiz bir adamdı. Saçları kum rengiydi. Güneşte kolayca yanıp esmerleşen bir teni vardı. Yüz ifadesi kötü değildi. Yazları hep öfkeli görünürdü. Yüzü kırmızı güneş yanığı olur, gözleri iki su birikintisi gibi, kavgacı bakışlarla bakardı size. Ben on yaşına gelince babam Boston'a tayin oldu, onu ancak hafta sonları görebilmeye başladık. Ama o zamana kadar işi Portland'daydı. Benim gözümde, dokuzdan beşe kadar işe giden her babadan farksızdı. Gömleği beyaz yerine hakiydi, o kadar. Kravatı da her zaman siyahtı.

Kutsal Kitap'ta, babaların günahları oğullardan çıkar, deniyor, belki de doğrudur. Ama ben, başka babaların oğullarının günahları da benim üstüme yükleniyor diyebilirim.

Askere başvuranlar arasından adam seçme işi babam için zorlu bir işti. Denizlerde bir göreve gitse daha mutlu olurdu gibi gelmiştir hep bana... tabii ben de çok daha mutlu olurdum, o başka. Babamın gözünde bu görev, başkalarının antika arabalarının bakımsızlıktan çürüyüşünü seyretmekle birdi. Gebe Jüliet'lerini geride bırakan liseli Romeo'ları alırdı askere. Hangi koşullara girmekte olduklarını düşünen adamları alırdı. İslâhevinin yumruğuyla deniz kuvvetlerinin yumruğu arasında seçim yapmak zorunda olanları alırdı. Korkudan titreyen, para çalmış muhasebeciler, Vietnam'daki doğululardan uzak kalmak için her şeye razı durumdayken, onları alırdı. Kendi adını yardımsız yazamayan, zekâ puanı şapka numarasını aşamayan ağzı açık budalaları alırdı.

Eve döndükçe de karşısında beni bulurdu hep. Yukar-

da saydığım niteliklerin hepsinin tomurcuklarını gösteren beni. İşi zor geldi babama. Anlamanız gereken bir şey daha var. Benden nefret edişi sırf orada varım diye değildi. Kendisi bu durumla başa çıkamayacağı için nefret ediyordu benden. Ona çekmekten çok anneme çekmemiş olsam, belki başa çıkardı. Annem ve ben bunun farkında olmasak, belki başa çıkardı. Ana çocuğu derdi bana. Belki de öyleydim.

1962 sonbaharında bir gün, babamın eve takmaya hazırlandığı fırtına camlarına taş atmayı taktım kafama. Ekim ayının başlarıydı. Bir Cumartesi günüydü. Babam her işe olduğu gibi bu işe de kendini kaptırmıştı. Adım adım, hatâsız, kusursuz, firesiz gerçekleştirecekti programı.

Önce bütün pencereleri garajdan çıkardı. Doğramaları daha geçen bahar boyanmış, gıcır gıcırdı. Yeşil. Evin diğer doğramalarına uysun diye. Hepsini dizip evin duvarına dayadı. Onu şimdi bile gözümün önüne getirebiliyorum. Uzun boylu, Ekim gelmiş olmasına rağmen güneş yanığı, öfkeli görünüşlü. Ne güzel aydır Ekim! Ben ön balkona çıkan merdivenin en alt basamağına oturmuştum. 'Tıp' oynar gibi sessiz, onu seyrediyordum. Arada sırada yoldan yukarı, Winsor'a doğru, ya da aşağı, Harlow'a doğru giden bir araba geçiyordu. Annem içerde piyano çalmaktaydı. Minör tonunda bir şey. Bach galiba. Ama annem ne çalsa kulağa Bach gibi gelir biraz. Şu anda rüzgâr aynı sesi taşıyıp yine bana kadar getiriyor, sonra götürüyor. O parçayı ne zaman duysam aklıma o gün gelir. Bach'ın Fırtına Pencereleri adlı Füg'ü. Do Minör.

Oturup dilsiz oyunu oynuyorum. Başka eyaletin plakasını taşıyan bir '56 Ford geçiyor. Keklik, çulluk avlamaya geliyor buralara herhalde. Geceleri dallarının gölgesini yatak odamın camına düşüren çınar ağacının hemen yanına bir kuş konuyor, dökülmüş yaprakları gagalayıp arasında kurt arıyor. Annem çalmayı sürdürüyor. Sağ eliyle

ezgiyi, soluyla tempoyu. Annem aklına eserse çok güzel bugi-bugi de çalar. Ama bunu pek sık yapmaz. Sevmez çünkü. Belki de isabet. Çünkü bugi'leri bile biraz Bach bestesi gibi gelir kulağa.

Birden aklıma bütün bu fırtına pencerelerini kırmak ne harika olur, diye bir fikir geldi. Birer birer kırmak. Önce üst camı, sonra da alt camı.

Belki bu size bilinçli veya bilinçsiz bir öç alma isteği gibi gözükebilir. Tükür-cilala, tüm-tayfalar-güverteye tipi bir insan olan babamla ödeşmenin yolu gibi. Ama doğrusunu söylemek gerekirse, kafamda beliren tabloda babama hiç yer yoktu. Hava çok güzeldi o gün. Ben dört yaşındaydım. Tam cam kırılacak nefis bir Ekim günüydü.

Kalkıp yumuşak toprağın bulunduğu tarafa yürüdüm, taş toplamaya başladım. Kısa pantolon giymiştim. Taşları ön ceplerime doldurdum. Cepler şişti. Herhalde devekuşu yumurtaları taşıyormuş gibi görünüyordum. Bir araba daha geçti, ona el salladım. Sürücü de bana el salladı. Yanındaki kadının kucağında bir bebek vardı.

Eve doğru döndüm, cebimden bir taş çıkardım, salon penceresinin yanına dayanmış duran fırtına penceresine attım. Elimden geldiği kadar hızlı fırlattım. Değmedi. Daha iri bir taş çıkardım, ilerleyip pencerenin dibine kadar yaklaştım. Zihnimde bir anlık bir ürperti dolaştı, düşüncelerimi karıştırdı. Iskalayamazdım. Zaten de ıskalamadım.

Evin çevresini dolaşıp pencereleri kırmaya başladım. Önce salona takılacak olan, sonra müzik odasınınkini. O da evin tuğla duvarına yaslanmıştı. Onu kırdıktan sonra içeriye girip anneme bir baktım. Hâlâ piyano çalıyordu. İnce, mavi bir kombinezon giymişti. Benim kapıdan baktığımı görünce yerinde sıçradı, yanlış bir notaya bastı, sonra tatlı tatlı gülümsedi, çalmayı sürdürdü.

Bir bakıma garip... içimde kabahat yapma duygusu

hiç yoktu. Eğlenceli bir şey yapıyordum ben. Küçük bir çocuğun seçmeli gözlemi garip oluyor. O camlar yerlerine takılmış olsa, kırmak aklımın ucundan bile geçmezdi.

Son pencerenin karşısındaydım. Çalışma odásınınkinin. Birden omzuma bir el sarıldı, beni tutup çevirdi. Babam. Kızgındı. Onu bu kadar kızgın görmemiştim. Gözleri koskocamandı. Dilinin ucunu iki dişi arasına almış, ısırıyordu. Kriz geçiriyormuş gibi. Bağırdım... beni öylesine korkutmuştu. Anneniz bayram sabahı kahvaltıya canavar maskesi takıp gelmiş gibi bir şey.

«Piç kurusu!»

Beni iki eliyle kaldırdı. Sağ eliyle iki ayak bileğimı yakalamış, soluyla da sol kolumu göğsüme kıvırmıştı. Beni öylece havaya kaldırıp yere çalıverdi. Çalabildiği kadar sert çaldı sanırım. Yatıp kaldım. Tüm soluğum boşalmıştı. Yüzünden, önce ne yaptığını anlayışını, sonra öfkenin eriyip yok oluşunu seyrettim. Bağıramıyordum, konuşamıyordum, diyaframımı hareket bile ettiremiyordum. Göğsümde ve apış aramda felç edici bir sancı vardı.

«İsteyerek yapmadım,» diyerek yanıma çömeldi. «İyi misin? İyi misin, Chuck? Bir şeyin yok ya?» İkimiz arka bahçede top oynarken bana Chuck derdi.

Ciğerlerim spazm gibi, sürtünmeli bir hareketle açıldı. Ağzımı açtım, korkunç, anırma gibi bir sesle haykırdım. Sesim kendimi korkuttu. İkinci çığlığım daha da yüksek çıktı. Gözyaşlarım her şeyi prizmalar gibi göstermeye başladı. Piyanonun sesi kesildi.

«O camları kırmayacaktın,» dedi babam. Deminki şaşkınlığının yerini yine öfke alıyordu. «Artık sus. Erkek gibi davran Tanrı aşkına!»

Sert bir hareketle beni tutup ayağa kaldırdığı sırada annem de evin köşesini dönüp ortaya çıktı. Yıldırım hızıyla. Üzerinde hâlâ kombinezonu vardı.

Babam, «Bütün fırtına pencerelerinin camlarını kırmış,» dedi. «Git bir şey giy sırtına.»

Annem, «Ne oldu?» diye bağırdı. «Ah, Charlie, bir yerin mi kesildi? Göster bana, neren kesildi!»

Babam tiksinti dolu bir sesle, «Kesilmedi,» dedi. «Dayak yemekten korkuyor. Yiyecek de.»

Anneme koşup yüzümü onun karnına gömdüm, kombinezonunun yumuşak, rahatlatıcı ipeğini hissettim, onun tatlı kokusunu kokladım. Bütün kafam şişmiş gibiydi. Bir şalgam taşıyordum omuzlarımın üzerinde. Sesim çatlak bir eşek anırmasına dönüşmüştü. Gözlerimi sımsıkı yumdum.

«Ne dayağından söz ediyorsun sen? Çocuk morarmış! Eğer onun canını yaktınsa, Carl...»

«Beni gelirken görünce ağlamaya başladı, Tanrı aşkına!»

Sesler bana göre çok yukarlardaydı. Dağların doruklarından megafonla söyleniyormuş gibi.

«İşte bir araba geliyor,» dedi babam. «İçeriye gir, Rita.»

Annem, «Gel, sevgilim,» dedi. «Bir gülümse anneciğin için. Koskocaman bir gülümseme istiyorum senden.» Beni itip karnından uzaklaştırdı, gözlerimin altındaki yaşları sildi. Hiç anneniz gözyaşlarınızı sildi mi sizin? O konuda uçuk şairlerin hakkı var. Hayatın en büyük tecrübelerinden biri. İlk futbol maçınıza, rüyada ilk altınızı ıslatışınıza denk bir tecrübe. «Tamam, canım, bir şey yok. Baban isteyerek kızmıyor.»

Babamın sesi, «Şu geçenler Sam Castingway'la karısıydı,» dedi. «O gevezeye dedikodu edecek malzeme verdin. Umarım...»

«Gel, Charlie,» diye elimden tuttu annem. «Kakao içelim içerde. Dikiş odamda.»

Babam aksi bir sesle, «Çok içersiniz,» dedi. Başımı

çevirip ona baktım. Yumrukları öfkeyle sıkılmış, kurtarabildiği tek pencerenin önünde duruyordu. «İçindeki o zehir silkelediğim zaman kusar, bitirir.»

«Kimsenin içinden zehir falan kusturacak değilsin,» dedi annem. «Korkudan ölecek hale getirmişsin şimdiden...»

Babam birden anneme yürüdü. Onun kombinezonlu olduğuna da, Sam'la karısına da aldırmıyordu artık. Omzundan yakaladı, mutfağın kırık camını işaret etti. «Bak! Bak! Bunu o yaptı! Sen de ona kakao vermek istiyorsun! Artık bebek değil o, Rita. Memeden kesme vaktin çoktan geldi.»

Annemin kalçasına yaslanıp büzüldüm. Annem çekilip omzunu kurtardı. Teninde bir an beyaz izler kaldı, sonra hepsi kıpkırmızı oldular.

Annem alçak sesle, «İçeriye gir,» dedi. «Budala gibi davranıyorsun, Carl.»

«Ben şimdi...»

«Ne yapacağını anlatma **bana!**» diye bağırdı annem birden. Babamın üzerine doğru yürüdü. Babam içgüdüsel bir hareketle geriledi. «İçeriye gir! Yeterince zarar verdin! İçeriye gir! Git, arkadaşlarını bul, içki iç! Nereye gidersen git! **Ama... gözümün önünden yok ol!**»

«Ceza,» dedi babam üzerine basa basa. «Kimse üniversitede sana bu sözü öğretti mi, yoksa kafanı liberal zırvalıklarla doldururken vakit mi bulamadılar? Bir daha sefere, fırtına pencerelerinden daha değerli bir şey kırar belki. Birkaç zaman sonra da senin kalbini kırar. Wanton kırıcılığı...»

«**Defol!**» diye haykırdı annem.

Ben tekrar ağlamaya başladım, ikisinden de uzaklaştım. Bir an aralarında sendeleyerek durdum, sonra annem beni kucağına aldı. Bir şey yok, canım, diye fısıldıyordu. Ama benim gözüm babamdaydı. Babam dönmüş, küskün bir çocuk gibi uzaklaşıyordu. Ancak o andan sonra, onun ne kadar kolay yenildiğinden emin olduktan sonra cesaret

edebildim nefretine karşılık vermeye.

Annemle ikimiz dikiş odasında kakao içerken ona babamın beni nasıl yere çaldığını anlattım. Babam yalan söyledi, dedim ona.

Bunu söyleyince kendimi harikulâde ve güçlü hissettim.

17

Susan Brooks soluk soluğa, «Sonra ne oldu?» diye sordu.

«Fazla bir şey olmadı,» dedim. «Geçti gitti.» Baklayı ağzımdan çıkardıktan sonra, neden o kadar zaman böyle boğazıma takılıp kaldığına şaşıyordum. Bir zamanlar bir çocuk tanırdım. Herk Orville. Fare yemişti Herk. Ben yiyemezsin demiştim, o da yutmuştu. Çiğ çiğ. Ufacık bir tarla faresiydi. Onu bulduğumuzda hiç de incinmiş gibi görünmüyordu. Belki de ihtiyarlıktan ölmüştü. Her neyse, Herk' in annesi çamaşır asmaya çıktı, dönüp bize baktı. Arka basamakta, tozların arasında oturuyorduk. Kadın baktığı anda fare de balıklama Herk'in boğazına dalmaktaydı.

Kadın avazı çıktığı kadar bağırdı... büyüklerden biri bağırınca insanın ödü patlıyor! Koşup geldi, parmağını Herk'in boğazına daldırdı. Herk fareyi kustu, öğle yemeğinde yediği hamburgeri, domates çorbasına benzeyen cıvık bir şeyi de peşinden kustu. Annesine ne oldu diye sormaya yeltenirken bu sefer kadın kustu. Onca kusmuğun arasında, yaşlı fare hiç de fena durmuyordu. Öteki pisliklerden iyi duruyordu hattâ. Bundan alınacak ders de şu: Geçmişinizi kusunca, eğer şimdiki zaman daha beterse, kusmuklardan bazıları enikonu lezzetli görünebilir. Onlara bunu anlatmaya başlayacakken, tiksindirir, diye düşündüm. Tıpkı Cherokee Burun Yöntemi gibi.

«Babam birkaç gün pıstı. O kadar. Boşanma falan olmadı. Onemli bır şey olmadı.»

Carol Granger bir şey söylemeye niyetlenirken Ted ayağa kalktı. Suratı peynir gibi bembeyazdı. Alev alev yanan iki kırmızı noktanın dışında. Her biri bir elmacık kemiğinin üzerindeydi bu noktaların. Ted sırıtıyordu. Saçlarını ördek kıçı gibi taradığını söylemiş miydim size? Yağlı yağlı. Modası geçmiş. Hiç şık değil. Ama öyle tarayan Ted olunca, kimse bir şey demiyordu. Ayağa kalktığı o bir tek an içinde, James Dean'in ruhu beni almaya geldi sandım, yüreğim titredi.

Ted sırıtarak, «Şimdi o tabancayı senden alacağım, bok tenekesi,» dedi. Dişleri beyaz ve düzgündü.

Sesim titremesin diye çaba göstermek zorunda kaldım ama sanırım hayli başarılı oldum. «Otur yerine, Ted.»

Ted ilerlemedi. Ama ilerlemeyi ne kadar çok istediğini görebiliyordum. «Içim bulanıyor, anlıyor musun?» dedi. «Böyle bir şey için annenle babanı suçlamaya çalışman!»

«Ben onları suçluyorum diye bir şey sö...»

«Kes sesini!» derken sesi tizleşti ve yükseldi. «İki kişi öldürdün sen!»

«Farkına varışın ne büyük yetenek,» dedim.

Elleriyle dolaşık bir hareket yaptı. Beli hizasındaydı elleri. Hayalinde beni yakalayıp yemiş olduğunu anladım.

«Bırak onu elinden, Charlie,» dedi sırıtarak. «Tabancayı bırak, benimle erkek erkeğe dövüş.»

Ben dostça bir sesle, «Futbol takımından neden çıktın, Ted?» diye sordum. Sesimi dostça çıkarmak zor oluyordu ama sonuç verdi. Ted şaşırmış göründü. Birden kendine güveni eksilir gibi oldu. Sanki bu soruyu ona takımın koçundan başka kimse sormaya cesaret edememiş gibi. Tek ayakta duranın kendisi olduğunu yeni farketmiş gibi gözüktü. Fermuarının açık olduğunu farkeden biri na-

sıl davranırsa, öyle bir hale girdi. Çaktırmadan kapamanın ve bunu sanki kendi yapmamış da, Tanrı yapmış gibi göstermenin çaresini arıyordu âdeta.

«Onu boş ver,» dedi. «Tabancayı bırak.» Sesi çok melodramatik çıktı. Sahte. Kendi de farketti.

«Husyelerine bir şey olur diye mi korktun, hanımevlâdı? Ondan mı çıktın takımdan?»

Irma Bates soluğunu içine çekti. Ama Sylvia yüzünde apaçık bir merakla izliyordu.

«Seni...» Birden yerine oturdu, sınıfın arkasından biri kıkırdadı. Kim olduğunu her zaman merak ettim. Dick Keene miydi acaba? Harmon Jackson muydu?

Suratlarına baktım. Gördüğüm ifade beni şaşırttı. Hattâ şoka uğrattı. Keyif vardı o yüzlerde. Bir çatışma olmuştu. Sözel bir düello. Ve ben kazanmıştım. Ama onlar neden mutlu oluyorlardı? Hani bazen pazar gazetelerinde insanı deli eden resimler çıkar... «Bu insanlar neye gülüyor? Sayfa 41'i çevirin.» Oysa benim çevirebileceğim sayfa yoktu.

Üstelik bilmek önemli, farkında mısınız? Ben düşündüm, düşündüm, ne kadar aklım varsa kullanıp kafamı çatlattım, hâlâ da bilmiyorum. Belki yalnız Ted'den ötürüydü. Yakışıklı ve cesur... savaşları kalabalık halde tutabilen o doğal erkeksilik niteliğiyle dopdolu. Eğer öyleyse, basit bir kıskançlık demekti. Herkesi aynı düzeyde görme isteği. Dylan'ın deyimiyle, herkes aynı koroda, aynı şeyi haykırıyor. **Çıkar maskeni, Ted... ve bizim gibi sıradan kimselerle birlikte otur.**

Ted hâlâ bana bakıyordu. Onun yıkılmış olmadığını çok iyi biliyordum. Ama bir daha sefere bu kadar açık davranmazdı. Belki yandan ya da arkadan saldırırdı bana.

Belki de güruh psikolojisi. Bireye saldır!

Ama o sıra buna pek inanmadığım gibi şimdi de pek inanmıyorum. İnansam pek çok şey açıklığa kavuşurdu.

Hayır, sarkacın Ted'in tarafından benim tarafıma doğru sallanmasındaki nedenler güruh heyecanıyla açıklanamazdı. Grup her zaman yabancıyı, farklıyı ezer. Sivri kalanı ezer. O sivri de bendim, Ted değil. Ted'de bu niteliklerin tam tersi vardı. Kızınızla bir odada bırakmaktan gurur duyacağınız türden adamdı Ted. Hayır, mesele çocuklarda değil, Ted'deydi. Ted'de olmak zorundaydı. Karnımın içinde bir heyecan ahtapotunun kollarını kıpırdatışını hissettim. Bir kelebek avcısı çalılarda yepyeni bir tür kelebek görünce ne hissederse, ben de onu hissettim.

Bir ses sinsi sinsi, «Ben Ted'in futbolu neden bıraktığını biliyorum,» dedi. Dönüp baktım. Domuz'du konuşan. Ted onun sesini duyunca yerinden sıçrar gibi olmuştu. Biraz kaygılı bir hali vardı.

«Anlat,» dedim.

Ted kararlı bir sesle, «Ağzını açarsan gebertirim seni,» dedi, bu sefer Domuz'a sırıttı.

Domuz korkuyla gözlerini kırpıştırdı, dudaklarını yaladı. İki arada bir derede kalmıştı. Belki ömründe ilk defa baltayı eline geçirmiş bulunuyordu. Bilemeye cesareti var mı, yok mu, anlayamıyordu. Bu sırrı nereden öğrendiğini o sınıfta kime sorsanız bilirdi. Bayan Dano' nun ömrü çarşı pazarda, kermeslerde, kilise ve okul yemeklerinde geçerdi. Burnu da kokuyu iyi alırdı. Telefon kıtlığından evlere telefonları paralel bağladıkları o sıralarda, başkalarının konuşmalarını dinleme rekoru da onundu bence. Daha siz ona 'Haberi duydun mu' diyemeden, herkesin kirli çamaşırlarını ortaya dökebilecek biriydi.

Domuz Dano, «Ben...» diye başladı, başını Ted'den uzağa çevirdi, elleri pençe gibi, çaresizlik ifade eder biçimde kıvrıldı.

Sylvia Ragan birdenbire, «Haydi anlat,» dedi. «Altın Çocuğu seni korkutmasına izin verme, hayatım.»

Domuz ona titrek bir gülümseme yolladı, sonra bak-

layı ağzından çıkardı. «Bayan Jones alkolik. Tedavi için bir yere gitmek zorunda kaldı. Ted de ailesine yardımcı olmak için...»

Bir anlık sessizlik oldu.

Ted, «Seni öldüreceğim, Domuz,» diyerek ayağa kalktı. Suratı kül rengi olmuştu.

«Hiç de nazik bir söz değil,» dedim. «Kendin de kabul ettin zaten. Otur yerine.»

Ted bana ateş saçan gözlerle baktı. Bir an için her şeye rağmen üzerime atılacak sandım. Atılsa öldürürdüm onu. Belki de bunu yüzümden okudu. Yerine oturdu.

«Demek öyle,» dedim. Artık dolaptaki iskelet ortaya çıkmıştı. «Nerede tedavi oluyor, Ted?»

«Kes sesini,» dedi boğuk boğuk. Saçları tutam tutam alnına dökülmüştü. Yağlı gibi görünüyordu. İlk defa yağlı geliyordu Ted'in saçları bana.

«Artık döndü,» dedi Domuz. Ted'e bağışlayıcı bir gülümseme yolladı.

Ben düşünceli bir sesle, «Domuzu öldüreceğini söyledin,» dedim.

Ted, «Öldüreceğim,» diye mırıldandı. Gözleri kırmızı ve hırslıydı.

«O zaman suçu annenle babanın üzerine atabilirsin,» diyerek gülümsedim. «Rahatlatıcı bir şey... değil mi?»

Ted'in elleri sırasının yanlarına sarılmıştı. Durum hiç de onun hoşlanacağı gibi gelişmiyordu. Harmon Jackson tatsız tatsız gülümsemekteydi. Belki de Ted'e karşı eski bir hıncı vardı.

Ben anlayışlı bir sesle, «Baban yüzünden mi içiyor?» diye sordum. «Nasıl başladı. Baban eve hep geç mi geliyordu? Annen yemeği mi yakıyordu hep? Yemekten önce biraz **sherry** içerek mi başladı? Anlatsana.»

«Seni öldüreceğim,» diye inledi.

İğneliyordum onu... canını yakarçasına iğneliyordum.

Kimse de bana dur demiyordu. İnanılmaz bir şeydi. Hepsi Ted'i cam gibi bir ilgiyle izlemekteydiler. Sanki bu işte bir bityeniği olmasını baştan beri bekliyorlarmış gibi.

«Büyük bir bankacıyla evli olmak kolay değil herhalde,» dedim. «O açıdan bak olaya. Herhalde bu tür hayatın ne kadar zor olacağını bilmiyordu. İnsanı boğar bazen, o açıdan bak. Sabrını taşırır. Hem senin suçun değil, değil mi? Ha?»

«Kes sesini!» diye haykırdı bana.

«Oracıktaydı. Gözünün önündeydi. Ama kontrolden çıktı, öyle mi? Biraz iğrenç doğrusu, ha? Gerçekten tımarhaneye gitti mi, Ted! Anlat bize. Çıkar içinden de kurtul. Evde ayakları dolanarak mı dolaşıyordu?»

«Sus dedim! Sus!»

«Sarhoşken sağa sola telefonlar mı ediyordu? Köşe bucakta böcekler mi görüyordu? Yoksa sessiz miydi bu konuda? Böcek görüyor muydu? Ha? Görüyor muydu? Böcek görüyor muydu?»

«Evet, iğrençti!» diye anırdı suratıma birden. Ağzından tükürükler saçıldı. «Hemen hemen **senin** kadar iğrenç! Katil! Katil!»

«Ona mektup yazdın mı?» diye sordum alçak sesle.

Hırçın bir sesle, «Ne yazaydım ona?» diye sordu. «Neden yazaydım? Kalleşlik etti o!»

«Sen de futbol oynayamadın.»

Ted Jones tane tane, «Sarhoş kahpe,» dedi.

Carol Granger'In soluğu boğazına tıkanır gibi oldu, o sesle büyülü etki bozuldu. Ted'in gözleri biraz daha berraklaşmış gözüktü. İçlerindeki kırmızı ışık kayboldu, demin ağzından çıkanı farketti.

Alçak sesle, «Bunu yaptığın için canına okuyacağım, Charlie,» dedi.

«Olabilir. Belki fırsatını yakalarsın.» Gülümsedim. «Anne diye sarhoş bir kahpe. Gerçekten iğrenç, Ted.»

Ted sessizce oturuyor, bana bakıp duruyordu.

Bitmişti artık. Dikkatlerimizi başka yönlere çevirebilirdik. En azından şimdilik. Sonradan Ted'e yine döneceğimizi seziyordum. Ya da o bana dönecekti belki.

Dışarda herkes tedirgin tedirgin gidip geliyordu.

Saatin zili çaldı.

Uzun süre kimse bir şey söylemedi. Belki uzun süre değildi de, uzunmuş gibi gelen bir süreydi. Artık düşünecek çok şeyimiz vardı.

18

Sonunda Sylvia Ragan sessizliği bozdu. Başını arkaya atıp güldü... uzun uzun, kahkahayla, yüksek sesle. Ben de dahil birkaç kişi sıçradık. Ted Jones sıçramadı. O hâlâ kendi olayının etkisi altındaydı. Sylvia, «Bu iş bittikten sonra ne yapmak isterdim, biliyor musunuz?» diye sordu.

«Ne?» dedi Domuz. Tekrar kendisinin konuşmuş olduğuna şaşırmış gibiydi. Sandra Cross bana ciddi bakışlarla bakıyordu. Ayak bileklerini çaprazlamıştı. Erkek çocuklar eteklerinden içeri bakmaya çalıştığında cici kızlar nasıl yaparsa öyle.

«Bunu bir dedektif dergisine vermek isterdim. 'Placerville Manyağıyla Korku Dolu Altmış Dakika' Eli kalem tutan birine yazdırırdım. Ya Joe McKennedy'ye ya da Phil Franks'a... belki de sana, Charlie. Bu nasıl geliyor kulağına?» Kıkırdadı, Domuz da ihtiyatlı bir tavırla ona katıldı. Sanırım Sylvia'nın korkusuzluğuna hayranlık duyuyordu. Belki de cinselliğine. Sylvia'nın bileklerini falan çaprazladığı yoktu tabii.

Dışardaki çimenlerde iki polis arabası daha belirmişti. İtfaiyeciler gidiyordu. Yangın alarmı da birkaç dakika ön-

ce kesilmişti. Birden Bay Grace kalabalığın arasından sıyrıldı, okulun ana kapısına doğru yöneldi. Hafif bir rüzgâr ceketinin eteklerini uçuruyordu.

Corky Herald, «Yenileri gelmiş,» dedi.

Yerimden kalkıp enterkoma yürüdüm, düğmesini KONUŞ-DINLE'ye getirdim. Hafif terleyerek yerime döndüm, oturdum. Bay Grace gelmek üzereydi. Pek hafif sıklet de sayılmazdı.

Birkaç saniye sonra bir **çıt!** sesi duyuldu, hat açıldı. Bay Grace, «Charlie,» dedi. Sesi çok sakin, çok tok, çok güvenliydi.

«Nasılsın sıska?» dedim ona.

«Teşekkür ederim, iyiyim, Charlie. Sen nasılsın?»

Tatlı bir sesle, «İdare ediyorum,» dedim. «Başparmağımın altında tutuyorum.»

Kıkırdaşmalar oldu.

«Charlie, sana yardım sağlama konusunu daha önce de konuşmuştuk. Şimdi ise çok antisosyal bir harekette bulundun. Sence de öyle değil mi?»

«Kimin ölçülerine göre?»

«Toplumun ölçülerine, Charlie. Önce Bay Carlson, şimdi de bu. Sana yardım etmemize izin verecek misin?»

Neredeyse ona, sınıf arkadaşlarım toplumun bir parçası değil mi, diye soracaktım. Çünkü bu odadakilerin hiçbirinin Bayan Underwood konusunda fazla bir gerilime uğramışlığı yoktu. Ama soramazdım. Yeni yeni farketmeye başladığım bir takım kuralları çiğnemek olurdu bu.

«Nasıl yapıcam?» diye yalandan ağladım. «Zati Bay Denber'e o kıza vurdum diye üzüldüm dediydim. Kafamı yıkasınlar istiyorum! Ruhumu kurtarsınlar istiyorum. Bembeyaz etsinler istiyorum. Nasıl yapıcam bunları, aziz Peder?»

Pat Fitzgerald sınıfımızın en siyah kızıydı. Kuzgun gi-

bi. Yaptığım zenci taklidine güldü, kafasını iki yana salladı.

Bay Grace pek üzgünmüş gibi, «Charlie, Charlie,» dedi. «Artık ruhunu bir tek sen kurtarabilirsin.»

Bundan hoşlanmadım. Bağırmayı kestim, elimi tabancaya attım. Cesaret almak ister gibi. Hiç hoşlanmamıştım bu sözden. Bu adamda insanı mat edebilme yeteneği vardı. Bay Carlson'u dövdüğümden bu yana onu sık sık görmüştüm. Gerçekten kalleş bir herifti.

«Bay Grace?»

«Ne var, Charlle?»

«Tom polise benim ne dediğimi söyledi mi?»

«Bay Denver'i mi demek istiyorsun?»

«Her neyse. Söyledi mi?»

«Evet, mesajını iletti.»

«Beni nasıl kontrol altına alacaklarını buldular mı henüz?»

«Bilmiyorum, Charlie. Beni daha çok ilgilendiren, sen kendini nasıl kontrol altına alacağını buldun mu.»

Evet, yine kalleşlik ediyordu. Bay Carlson olayından sonra yaptığı gibi. Ama o sırada gidip onu görmek zorunda kalmıştım. Şimdi ise... istediğim anda sesini kapatabilirdim. Ama yapamazdım. Yapamayacağımı biliyordum. Tutarlı olmak çok fazla normaldi. Sınıf arkadaşlarımın gözleri de üzerimdeydi. Beni değerlendiriyorlardı.

«Biraz terliyor musun?» diye sordum enterkoma.

«Ya sen?»

Sesime yeni bulaşan acı bir tonu engelleyemedim. «Siz hepiniz aynısınız,» dedim.

«Aynı mıyız? Eğer aynıysak, hepimiz sana yardım etmek istiyoruz.»

Bizim Tom Denver'e göre çok daha çetin cevizdi bu adam. Durum açıkça belliydi. Don Grace'i gözümün önünde canlandırdım. Ufak tefek ve cılız. Tepesi kel. Yanlar-

da kocaman, pirzola gibi favoriler... sanki tepeyi telâfi etmek için. Tüvit ceketleri tercih eder, dirseklerine deri parçaları koydururdu. Piposunun içine Kopenhag'dan gelme bir halt doldurur, içtikçe inek tersi gibi bir koku çıkarırdı. Bir kafa dolusu keskin gözetleme cihazı taşıyan bir adam. Kafa tilkisi, akıl casusu. Ruh doktoru o demek, dostlar, komşular. Ruh hastalarını mahvetmek ve ustalıkla gebe bırakmak onların işi. Zor iş bu. Öğrenmek için okula gider bunlar. Okudukları derslerin hepsi aynı temanın varyasyonları gibidir. **Kazanç ve Eğlence İçin Ruh Hastalarının Canına Okumanın Yolları.** Günün birinde kendinizi, sizden önce nicelerinin yattığı o kanepeye yatmış bulursanız, bir tek şeyi hatırlamanızı istiyorum: Uysallığı bir damızlıktan aldınız mı, çocuk hep babaya benzer. İntihar oranı da çok yüksek olur.

İnsanı yalnızlığa iterler, ağlamaya hazır hale getirirler, bir an uzaklaşsınlar diye her şeyi feda edecek duruma sokarlar. Elimizde ne var? Gerçekten, nemiz var? Korku içinde şişko adamlar gibi bir zihin, otobüs garajında ya da lokantada gözlerimizle karşılaşıp sonra ilgisizce kaçan bakışlar. Uyanık yatar, kendimizi değişik beyaz şapkalar giymiş olarak hayal ederiz. Modern psikiyatriye dayanacak kadar sağlam bekâret mi bulunur?

«Sana yardım etmemize izin ver, Charlie,» diyordu Bay Grace.

«Ama yardım etmenize izin verirsem ben size yardım etmiş olurum,» dedim. Bunu aklıma yeni gelmiş gibi söylemiştim. «Öyle bir şey yapmak istemem.»

«Neden, Charlie?»

«Bay Grace?»

«Evet, Charlie?»

«Bir daha bana soru sorduğunuzda, burada birini öldüreceğim.»

Bay Grace'in içini çektiğini duydum. Birisi o anda ona

oğlunun araba kazasına uğradığını söylemiş gibi. Çıkardığı ses çok güven yoksunu bir sesti. Kendimi pek iyi hissetmeme yol açtı.

Sınıftaki herkes bana gepgergin bakışlarla bakıyordu. Ted Jones başını yavaş yavaş kaldırdı. Sanki yeni uyanıyormuş gibi. Gözlerinde o iyi tanıdığım karanlık nefret bulutunu gördüm. Anne Lasky'nin gözleri korkuyla iri iri açılmıştı. Sylvia Ragan'ın parmakları, çantasında sigara ararken ağır, hülyalı bir bale yapıyordu. Sandra Cross ise bana ciddi ciddi bakmaktaydı. Sanki doktormuşum ya da papazmışım gibi.

Bay Grace konuşmaya başladı.

«Dikkatli ol,» dedim sert bir sesle. «Bir şey söylemeden önce dikkatli ol. Kendi oyununu oynuyor değilsin artık. Bunu iyi anla. Benim oyunumu oynuyorsun. Yalnız düz cümle söyleyeceksin. Soru yok. Dikkatini topla. Çok dikkatli olabilir misin?»

Oyun benzetmem konusunda hiçbir şey söylemedi. Onu kıstırdığıma işte o zaman inanmaya başladım.

«Charlie...» Yakarı mıydı bu?

«Çok iyi. Bu olaydan sonra işinden atılmayabileceğine inanıyor musun, Bay Grace?»

«Charlie, Tanrı aşkına...»

«Bu çok daha iyi.»

«Bırak onları, Charlie. Kendini kurtar. Lütfen.»

«Fazla hızlı konuşuyorsun. Neredeyse bir soru fırlayacak ağzından. O da bir insanın sonu olacak.»

«Charlie...»

«Askerliğini nasıl yaptın sen?»

«Nn...» Kelimeyi yarıda keserken soluğu sanki ıslık çaldı.

«Neredeyse birini öldürüyordun,» dedim. «Dikkatli ol, Don. Sana Don diyebilirim, değil mi? Tabii. Kelimelerini tartarak söyle, Don.»

Uzanıyordum ona doğru.

Yıkacaktım onu.

O anda... sanki hepsini yıkabilirmişim gibi göründü.

«Şu anda konuşmayı kessem daha iyi olacak galiba, Charlie.»

«Ben git demeden gidersen birini vururum. Yapacağın şey orada oturup sorularımı cevaplamak.»

İlk terli umutsuzluk... okul dansında gençlerin koltuk altlarında beliren terler kadar iyi saklanmış. «Yapmasam daha iyi olur, Charlie. Sorumluluğu alamam...»

«Sorumluluk mu?» diye bağırdım. «Tanrım! Üniversiteden salıverildiğinden beri sorumluluk taşıyorsun sen! Şimdi ilk defa kıçın sıkıştı diye hemen kaçmak istiyorsun! Ama arabacı yerinde ben varım, **sana** çektireceğim bu arabayı! Ya da dediğimi yapacağım. Anladın mı? **Ne dediğimi anlıyor musun?»**

«Ufacık kaprisler uğruna insan hayatıyla kumar oynamam, Charlie.»

«Tebrikler sana,» dedim. «Şu anda modern psikiyatriyi tarif etmiş bulunuyorsun. Bunu ders kitaplarına koymalı, Dan. Şimdi bak, söylüyorum sana: Pencereden bahçeye işe desem yaparsın şu anda. Yalan söylediğini yakalarsam Allah acısın sana. O da birinin ölümüne yol açar. Ruhunu açmaya hazır mısın, Don? Hazırola geçtin mi?»

Hışırtılı bir soluk çekti. Ciddi olup olmadığımı sormak istiyordu ama cevabı ağzımla değil de tabancamla veririm diye korkuyordu. Uzanıp enterkomu kapatmak istiyor, yaparsa boş binanın içinde silah sesinin yankısını duyacağını biliyordu. Alt kat koridorunda duvarlara çarpa çarpa büyüyen o cehennem sesini.

«Pekâlâ,» dedim, gömleğimin kol düğmelerini çözdüm. Bahçede polisler, Tom Denver ve Bay Johnson etrafta tedirgin durup bekliyor, tüvitli damızlık aygır geri dönsün diye can atıyorlardı. Rüyalarımı oku, Sigmund. Onları sembol-

lerin spermiyle dölle ve büyümelerini sağla. Kuduz köpeklerden, yaşlı kaplanlardan, kötü kan taşıyan diğer yaratıklardan nasıl farklı olduğumuzu göster bana. Altımı ıslattığım gecelerin rüyalarında saklanan adamı göster bana. Karşımdakilerin güven duymak için her nedenleri vardı (ama hiç de güven duyuyor gibi değildiler). Sembolik anlamda, Bay Grace batı dünyasının rehberiydi. Eli pusulalı damızlık boğa.»

Bizimki duvardaki kutudan kesik kesik soluyordu. Son zamanlarda hızlı göz hareketleri falan teşhis etti mi diye merak ettim. Gece olduğunda onun kendi göz hareketleri nasıl olacak diye merak ettim.

«Pekâlâ, Don. Başlayalım bakalım.»

19

«Askerliğini nasıl yaptın sen?»

«Kara kuvvetlerinde, Charlie. Bundan hiçbir şey çıkmayacak.»

«Ne olarak?»

«Doktor olarak.»

«Ruh hekimi mi?»

«Hayır.»

«Ne zamandan beri ruh hekimi olarak çalışıyorsun?»

«Beş yıldır.»

«Hiç karını yedin mi?»

«Nn...» Korku dolu, öfkeli bir duraklama. «Ben. ben bu cümlenin anlamını kavrayamadım.»

«Başka ifade kullanayım. Hiç karınla ağız seksi uyguladın mı?»

«Buna cevap vermem. Hakkın yok.»

«Her hakkım var. Senin yok. Ya cevap ver ya da birini vururum. Hem unutma, eğer yalan söylersen ve ben

de yakalarsam birini vururum. Hiç karınla..?»

«Hayır!»

«Ne zamandan beri ruh doktorluğu yapıyorsun?»

«Beş yıldır.»

«Neden?»

«Nn... Çünkü bana doyum veriyor. Kişi olarak.»

«Karın hiç başka bir erkekle aşk yaşadı mı?»

«Hayır.»

«Başka bir kadınla?»

«Hayır!»

«Nereden biliyorsun?»

«Beni seviyor.»

«Karın hiç sana ağız seksi uyguladı mı, Don?»

«Ne demek istediğini bilmi...»

«Bal gibi biliyorsun ne demek istediğimi!»

«Hayır, Charlie, ben...»

«Üniversitedeyken hiç sınavda kopya çektin mi?»

Duraklama. «Kesinlikle hayır.»

«Testte?»

«Hayır.»

Saldırdım. «O halde karının seninle ağız seksi yapmadığını nasıl söyleyebilirsin?»

«Ben... asla... Charlie...»

«Temel askerî eğitimini nerede yaptın?»

«F-Fort Benning'de.»

«Hangi yıl?»

«Hatırlam...»

«Bana yılını söyle yoksa burada birini vururum!»

«Bin dokuz yüz elli altı.»

«Despot muydun?»

«Ben... hiç anl...»

«Despot muydun? Zorba mıydın?»

«Ben... subaydım. Teğm...»

«Sana onu sormadım!» diye bağırdım.

«Charlie... Charlie, Tanrı aşkına, sakin ol...»

«Hangi yıl terhis oldun?»

«Bin... dokuz yüz altmış.»

«Ülkene altı yıl borçlusun! Yalan söylüyorsun! Birini vurac...»

«Hayır!» diye bağırdı. «Ulusal Hassa! Hassa Alayındaydım!»

«Annenin genç kızlık soyadı neydi?»

«Gavin.»

«Neden?»

«Nn... Ne demek istediğini anlam...»

«Annenin soyadı neden Gavin'di?»

«Çünkü babasının soyadı Gavin'di. Charlie...»

«Temel eğitimin hangi yıl bitti?»

«Bin dokuz yüz elli yed... **altıda!»**

«Yalan söylüyorsun. Yakaladım seni, öyle değil mi? Değil mi, Don?»

«Hayır!»

«Elli **yedi** diyordun.»

«Aklım karıştı.»

«Birini vuracağım. Karnından sanırım. Evet.»

«Charlie, **Tanrı aşkına!»**

«Bir daha yapma sakın. Despottun, değil mi? Orduda?»

«Evet... hayır... subaydım...»

«Babanın göbek adı ne?»

«J-John. Cha... Charlie, kendini topla. S-s-sakın...»

«Karını hiç yedin mi ulan?»

«Hayır!»

«Yalan söylüyorsun. O kelimenin anlamını bilmiyorum demiştin.»

«Sen bana söyledin!» Kısa kısa, homurtulu soluklar alıyordu. «Bırak yakamı, Charlie, bırak beni g...»

«Hangi dindensin?»

«Metodist.»
«Ya koro?»
«Hayır.»
«Küçükken pazarları kilise okuluna gittin mi?»
«Evet.»
«Kutsal Kitap'taki ilk üç kelime ne?»
Duraklama. «Başlangıçta Tanrı yeri.»
«Yirmi Uçüncü bölümün ilk satırı?»
«Şey... Tanrı benim çobanım, eksiğim yok.»
«Karını ilk 1956'da mı yedin?»
«Evet... hayır... Charlie, rahat bırak beni...»
«Temel eğitim, hangi yıl?»
«Bin dokuz yüz elli **altı!»**
«Daha önce yedi demiştin!» diye bağırdım. «İşte başlıyorum! Birinin kafasını şu anda uçuracağım!»
«Ben elli altı dedim, piç oğlu piç!» Haykırıyordu. Soluk soluğaydı. İsteriye kapılmıştı.
«Jonah'a ne oldu, Don?»
«Onu balina yuttu.»
«Kutsal Kitap iri bir balık diyor, Don. Demek istediğin bu mu?»
«Evet. Büyük balık. Tabii öyleydi.» Acınacak kadar heves göstermekteydi.
«Gemiyi kim yaptı?»
«Nuh.»
«Temel eğitimini nerede yaptın?»
«Fort Benning.» Daha güvenli. Tanıdığı alana dönmüştük. Onu gütmeme izin veriyordu.
«Karını hiç yedin mi?»
«Hayır.»
«Ne?»
«Hayır!»
«Kutsal Kitap'ın son bölümü ne, Don?»
«Vahiyler.»

«Aslında vahiy. Çoğul eki yok. Değil mi?»

«Evet, tabii. Doğru.»

«Kim yazmış onu?»

«John.»

«Babanın göbek adı ne?»

«John.»

«Hiç babandan vahiy geldi mi sana, Don?»

Don Grace'den garip, tiz, çatırtı gibi bir gülme yükseldi. Çocukların bazıları bu sesi duyunca tedirgin bir tavırla gözlerini kırpıştırdılar.

«Şey... hayır... Charlie... geldi diyemem.»

«Annenin genç kızlık soyadı ne?»

«Gavin.»

«Din şehitleri arasında İsa da sayılır mı?»

«E... evet...» Metodist olduğu için bundan pek emin olamıyordu.

«Nasıl şehit edildi?»

«Haç... çarmıha gerildi.»

«İsa çarmıhtayken Tanrı'ya ne sordu?»

«Tanrım, Tanrım, beni neden terkettin?»

«Don?»

«Evet, Charlie.»

«Ne dedin sen demin?»

«Dedim ki, 'Tanrım Tanrım beni ne...» Duraklama. «Charlie olamaz! Haksızlık bu!»

«Soru sordun.»

«**Hile** yaptın bana!»

«Şu anda birini öldürmüş bulunuyorsun, Don. Üzgünüm.»

«Hayır!»

Tabancayı yere tutup ateşledim. Olup biteni gepgergin, hipnotik bir dikkatle dinlemekte olan çocuklar büzüldüler. Birkaç kişi bağırdı. Domuz tekrar bayıldı, yere güm diye doyurucu bir sesle düştü. Enterkom o sesi aldı mı, bi-

lemiyorum. Ama zaten önemi de yoktu.

Bay Grace ağlıyordu. Bebekler gibi hıçkırıyordu.

«Doyurucu,» dedim. Kime söylediğimi bilmeden, ortaya söylüyordum bunu. «Çok doyurucu.»

İşler yolunda gidiyordu görünüşe göre.

Bir dakikaya yakın ağlamasına izin verdim. Silah sesi üzerine polisler okula doğru ilerlemeye başlarlarken Tom Denver, ruh doktoruna güvenini sergileyerek onları durdurdu. İşler yolundaydı. Bay Grace'in sesi küçücük bir çocuk gibi çıkıyordu. Çaresiz, umutsuz. Kendi silahıyla canına okumuştum. Sihirbaz doktor maskesini suratından almış, onu insan yapmıştım. Ama bu yüzden onu suçlamıyordum. Yanılmak insanca bir şey, ama bağışlamak ilâhî bir şey. Buna içtenlikle inanırım.

«Bay Grace,» dedim sonunda.

«Ben dışarı çıkıyorum,» dedi. Sonra gözü yaşlı bir isyan sesi çıkardı. «Ve sen de beni durduramazsın!»

«Ziyanı yok,» dedim şefkatle. «Oyun bitti, Bay Grace. Bu sefer prova yapmış olduk. Burada ölen yok. Yere ateş ettim.»

Soluklarla dolu bir sessizlik, sonra yorgun bir ses. «Sana nasıl inanabilirim, Charlie?»

Keşmekeş olurdu öldürsem. Ama bunu söylemedim.

Parmağımı Ted'e uzattım. «Ted?»

Ted mekanik bir sesle, «Ben Ted Jones, Bay Grace,» dedi.

«E... evet, Ted.»

«Yere ateş etti,» dedi Ted. Sesi robot gibiydi. «Herkes sağlam.» Sonra sırıttı, yeniden konuşacak oldu. Tabancayı ona doğrulttum, ağzını hemen kapattı.

«Teşekkür ederim, Ted. Teşekkür ederim, oğlum.» Bay Grace tekrar hıçkırmaya başladı. Bize upuzun gelen bir süre sonra enterkomu kapattı. Yine uzun bir süre geçti, Bay Grace'i bahçede gördük. Polislere doğru yürüyor-

du. Sırtında tüvit ceketi, dirseklerinde deriler. Kel kafası pırıl pırıl, yanakları pırıl pırıl. Yavaş yürüyordu. Ihtiyarlar gibi.

Onun öyle yürümesinin beni bu kadar memnun etmesi şaşılacak şeydi.

20

Sınıfın arka tarafından Richard Keene, «Vay be,» dedi, sesi yorgun bir iç çekişi gibi, tüm gücü tükenmiş gibi çıktı.

İşte tam o sırada alabildiğine mutlu bir ses duyuldu. «Bence harikaydı! Başımı çevirdim. Ufacık tefecik, taşbebek gibi, Hollandalı bir kızdı. Grace Stanner. Dükkân tezgâhtarlarını, saçlarını briyantinle arkaya tarayıp ayaklarına beyaz çorap giyen tipleri çeken güzellerdendi. Koridorlarda kızın çevresine arılar gibi üşüşürlerdi böyleleri. Kız dar kazaklar, kısa etekler giyerdi. Yürürken her yanı ayrı titrerdi. Annesi, anladığım kadarıyla pek namuslu biri değildi. Gün boyu Denny'nin barında müşteri bekler dururdu. Alt düzey profesyoneli. Böyle küçük yerlerde çoğu insan, anasına bak kızını al diye düşünür. O gün Grace'in sırtında pembe bir kazakla koyu yeşil bir etek vardı. Mini. Oyluklarına kadar. Yüzü ışıklı, cin gibiydi. Tek yumruğunu farkında olmadan omuz hizasına kadar kaldırmıştı. Bir an için kristal gibi duru, acı dolu, yoğun bir duygu ortalığa yayıldı. Boğazımın tıkandığını hissettim.

«Bastır, Charlie! Düz hepsini!»

Birçok baş birden döndü, birçok ağız açık kaldı, ama ben fazla şaşırmadım. Rulet topunu size anlatmıştım, değil mi? Tabii anlattım. Bir bakıma... hattâ birçok bakıma, hâlâ dönüyordu top. Delilik yalnızca derece meselesi. Benden başka daha bir yığın insanda da aynı durum var. Eski ara-

ba yarışlarına giderler, korku filmlerine giderler, güreş karşılaşmalarına giderler. Grace'in dediğinde belki bütün bunların kokusu vardı. Ama yine de bunu yüksek sesle söylediği için hayranlık duydum ona. Dürüstlüğün fiyatı her zaman yüksektir. Kız işin ruhunu iyi kavramıştı. Ayrıca ufacık ve çok da güzeldi.

Irma Bates bir hışımla ona döndü. Yüzünde haksızlığa uğramanın öfkesi vardı. Birden farkettim ki, Irma'ya olan hemen hemen kataklizmik bir şey. «Pis ağızlı!» dedi kıza.

Grace gülümseyerek onun da ağzının payını verdi: «Hast...tir sen de!» Sonra yeni aklına gelmiş gibi ekledi: «Torba karı!»

Irma'nın ağzı açıldı, açık kaldı. Kelime bulmak için çaba gösterdi, boğazının kıpırdayıp durduğunu gördüm. Yine denedi. Grace'in o sırıtkan yüz ifadesini değiştirecek güçte kelimeler arıyordu. Çenesini düşürecek, dik memelerini tâ karnına sarkıtacak, düzgün oyluklarında varis damarları fırlatacak, saçlarını ağartıverecek kelimeler. Öyle kelimeler şuralarda bir yerlerde var olmalıydı. İş onları bulmaktaydı. Uğraştı. Girik çenesi ve çıkık alnıyla (ikisi de kara başlı minik sivilcelerle kaplıydı) tıpkı bir kurbağaya benziyordu.

Sonunda boşaldı: «Seni de vurmalı... tıpkı şu sersemi vuracakları gibi! Şıllık seni!» Dahasını aradı. Bu yetmezdi. Evrenin dikişindeki bu şiddet dolu yırtığın getirdiği tüm korkuyu ve gücenikliği bu kadarla ifade edemezdi. «Tüm şıllıklara ölüm! Şıllıklara da, şıllıkların kızlarına da!»

Sınıf zaten sessizdi ama şimdi salt bir sessizliğe gömüldü. Irma ile Grace'in üzerine zihinsel bir spot ışığı çevrilmişti. Koskoca bir sahnede, bir ışık havuzcuğunun ortasında tek başlarınaydılar sanki. Şu son âna kadar Grace hep hafif hafif gülümsemekteydi. Ama şimdi gülümseme yüzünden silinmişti.

«Ne?» diye sordu Grace yavaşça. «Ne? Ne?»

«Şırfıntı! Orospu!»

Grace ayağa kalktı. Şiir okuyacakmış gibi. «Benim-annem-kuru-temizleyicide-çalışıyor-şişko-cadı-ve-sen-de-demin dediğini-geri-alsan-iyi-edersin!»

Irma'nın gözleri kafese kapatılmış umutsuz bir zafer ifadesiyle yuvalarında döndü. Boynu terden parıl parıldı. Lânete uğramış yeniyetmelerin kaygı teri. Cuma gecelerini evde geçirmek zorunda kalanların. Televizyonda eski filmleri seyretmek zorunda kalanların. Telefonu hiç çalışmayanların. Annelerinin sesi Thor'un sesi sayılanların. Burnuyla dudağı arasındaki bıyık gölgesini hep yolmak zorunda olanların. Robert Redford filmine kız arkadaşıyla gidip, sonra başka bir gün tek başına yine giden, terli ellerini yumruk yapıp filmi seyredenlerin. John Travolta'ya uzun mektuplar yazıp pek seyrek postalayanların. Zamanın kendilerine yalnızca boşluk ve ter kokusu getirdiğini görenlerin. Tabii, o boyun yapış yapış ve parlaktı. Sizi kandırmıyorum. Kendime nasıl yalan söylemezsem, size de söylemem.

Ağzını açıp anırdı: «OROSPUNUN KIZI!»

«Pekâlâ,» dedi Grace. Sıralar arasından Irma'ya doğru geliyor, ellerini sahne hipnotizmacıları gibi öne uzatıyordu. Tırnakları uzun uzundu. Üzerlerine inci rengi cila sürülmüştü. «Gözlerini oyacağım, cadı!»

«Orospunun kızı, orospunun kızı!» Irma bunu şarkı gibi söylüyordu.

Grace gülümsedi. Gözleri hâlâ ışıklı ve cin cindi. Hızlı yürümüyordu ama adımları yavaş da sayılmazdı. Hem de hiç. Dosdoğru geliyordu. Güzeldi. Daha önce farkına varmadığın kadar güzel ve değerliydi. Sanki kendi kendinin gizli tanrıçası olmuştu.

«Pekâlâ Irma,» dedi. «İşte geliyorum. Dosdoğru gözlerine geliyorum.»

Irma birden durumun farkına vardı, oturduğu yerde büzüldü.

«Dur,» dedim Grace'e. Tabancayı elime almadım ama uzanıp elimi tabancanın üzerine koydum.

Grace durdu, soru sorar gibi bana baktı. Irma rahatlamış, hattâ öcünü almış göründü. Sanki ben yerinde müdahale eden bir Tanrıymışım gibi. Sınıfa genel olarak, «Orospunun kızı,» diye duyuruda bulundu. «Bayan Stanner'in evi her gece, herkese açık. Birahaneden döndüğü anda. Yanında da bu stajyeri.» Grace'e hasta bir ifadeyle gülümsedi. Yüzeysel, batıcı bir acıma yansıtmaya çalışan, ama yalnızca kendi zavallı ve boş korkusunu yansıtabilen bir gülümseme. Grace hâlâ bana soru soran bakışlarla bakıyordu.

Terbiyeli bir sesle, «Irma?» dedim. «Bana bakar mısın, Irma?»

Baktığında olup biteni olduğu gibi gördüm. Gözlerinde pırıltılı, ama saydam olmayan bir tabaka vardı. Yanakları al al, alnı balmumu gibiydi. Cadılar bayramında kılık değiştirmiş çocuklara benziyordu. Patlayıp parçalanıyordu. Bu olay, kızın içindeki ruh olarak kabul edilen şey ne tür bir albino ise, onu gücendirmişti. Gökyüzüne, cennete uçmaya ya da balıklama cehennemin dibine dalmaya hazırdı.

İkisi de bana bakınca, «İyi,» dedim. «Şimdi... burada düzen sağlamamız gerek. Bunu eminim anlayabiliyorsunuzdur. Düzen olmazsa nemiz kalır? Orman! Düzeni sağlamanın en iyi yolu da zorluklarımızı uygarca çözümlemek.»

Harmon Jackson, «Bak hele!» dedi.

Kalkıp kara tahtaya yürüdüm, elime bir tebeşir aldım. Yere kocaman bir daire çizdim. Çapı belki bir buçuk metre vardı. Bunu yaparken gözümün ucuyla Ted'i hep kontrol ediyordum. Sonra yine kürsüye dönüp oturdum.

Elimle daireyi gösterdim. «Lütfen, kızlar.»

Grace çabucak öne çıktı. Kusursuzdu. Teni düzgün, rengi de iyiydi.

Irma taş gibi oturuyordu.

«İrma,» dedim. «Bak, Irma. Sen bazı suçlamalarda bulundun, biliyorsun.»

Irma biraz şaşırmış gözüktü. Sanki bu suçlama fikri kafasında yepyeni bir düşünce zinciri başlatmış gibi. Başını evet anlamında salladı. Sıradan kalkarken tek elini ağzına kapatmıştı. Kıkırdamasını maskelemek istiyormuş gibi. Gelip dairenin içine girdi, Grace'den mümkün olduğu kadar uzakta durdu, bakışlarını yere indirdi. İki elini beli hizasında kenetlemişti. **Granada** gibi, **The Gong Show** gibi bir şarkı söylemeye başlayacak sanırdınız.

Aklımdan rasgele bir düşünce geçti. Babası araba satıyordu, değil mi?

«Çok iyi,» dedim. «Şimdi... kilisede de, okulda da, her yerde de îmâ edildiği gibi, dairenin dışına bir adım bile atmak ölüm demek! Anlaşıldı mı?»

Bunu anladılar. Hepsi anladılar. Söylediğim anlaşılır olmayabilirdi ama yine de yeterliydi. İnsan durup düşünürse, anlaşılabilirlik kavramında arkaik bir nitelik buluyor. Unutulmuş dillerin, Victoria çağı fotoğraf makinelerinin sesi gibi bir ses o kelime. Biz Amerikalılar basit anlama işinde bundan çok daha yüksekteyiz. Sürat yolunda elli milin üzerinde hızla giderken kenardaki ilan panolarını okumak daha kolaylaşıyor. Anlamak için zihinsel çene öyle açılmalı ki, tandonları çatırdamalı. Ama anlaşılabilirlik her kitapçıdan, her kitapla birlikte satın alınabilir ülkemizde.

«Şimdi,» dedim. «Burada asgari düzeyde fiziksel şiddet istiyorum. Zaten hayli şiddet var ortada. Bence ağızlarınız ve açık durumdaki elleriniz yeterli, kızlar. Yargıç ben olacağım. Kabul mü?»

Başlarını salladılar.

Arka cebime uzanıp kırmızı alın bandımı çıkardım.

Kentteki Ben Franklin mağazasından almıştım onu. Bir iki kere okula gelirken takmıştım. Sonunda usanmış, mendil diye kullanmaya başlamıştım. Sapına kadar burjuva. Ben böyleyim işte.

«Bunu düşürdüğüm anda başlarsınız. İlk vuruş senin, Grace. Çünkü görünüşe göre sen savunma tarafısın.»

Grace parlak bir ifadeyle başını salladı. Yanaklarında güller vardı. Kızaranlar için annem hep öyle derdi.

Irma Bates ciddi bakışlarla benim kırmızı alın bandıma baktı.

«Kes şunu!» diye aksilendi Ted Jones. «Kimsenin canını yakmayacağım demiştin, Charlie. Bunu durdur!» Gözlerinde bir umutsuzluk vardı. «Yeter ki kes!»

Anlayamadığım bir nedenle, Don Lordi deli deli güldü.

Sylvia Ragan coşkuyla, «Irma başlattı, Ted Jones,» dedi. «Habeşistanlı sersemin biri bile benim anneme orospu deseydi...»

«Orospu, pis orospu,» diye ona katıldı Irma.

«... gözünü oyardım onun.»

«Sen delisin,» diye haykırdı Ted ona. Suratı tuğla rengine dönüşmüştü. «Onu durdurabiliriz. Hepimiz birlik olsak, o zaman...»

Dick Keene, «Sus, Ted,» dedi. «Tamam mı?»

Ted çevresine baktı, kendisine ne destek ne de anlayış gösterildiğini görünce sustu. Gözlerinin rengi koyuldu, içlerine çılgın bir öfke doldu. Ted'in sırasıyla Bayan Underwood'un kürsüsü arasında epey uzaklık bulunduğuna seviniyordum. Gerekirse onu ayağından vurabilirdim.

«Hazır mıyız, kızlar?»

Grace Stanner'ın suratında sağlıklı, hevesli bir gülümseme belirdi. «**Hazırız.**»

Irma da başını salladı. İri yarı bir kızdı. İki bacağı açık, başı hafif eğik duruyordu. Saçları biraz sarıya dönük, kirli bir renkti. Bukleleri tuvalet kâğıdı rulolarına benziyordu.

Alın bandını elimden attım. İş başlamıştı.

Grace durmuş düşünüyordu. Bu işin iyice derinleşebileceğini anlamıştı. Boyunu ne kadar geçmesi gerektiğine karar vermeye çalışıyordu. O ânda çok sevdim onu. Yo, hayır... ikisini de sevdim.

Grace, Irma'nın gözlerine bakarak, «Sen şişko, küfürbaz bir cadısın,» dedi. «Leş gibisin. Kokuyorsun. Doğru bu sözüm. Vücudun kokuyor. Leşin tekisin.»

Sözlerini bitirdiğinde ben, «İyi,» dedim. «At tokadı.»

Grace fırladı, Irma'nın yanağına vurdu. **Şrak** diye bir ses çıktı. Kolunu kaldırdığında kazağı kaymış, eteğinin belinden yukarısı gözükmüştü.

Corky Herald soluğunun arasından, «Ahhhh,» diye bir ses çıkardı.

Irma'dan bir homurtu kurtuldu. Başı arkaya devrildi, suratı buruştu. Artık o ciddi ve kendine hakim tavrı kalmamıştı. Sol yanağında iri bir kırmızılık oluşuyordu.

Grace başını arkaya savurdu, içine keskin bir soluk çekti, bekler durumda durdu. Saçları omuzlarına dökülmüştü. Güzel ve kusursuz.

«Savcılık adına Irma,» dedim. «Haydi Irma.»

Irma derin derin soluyordu. Gözleri buzlu ve gücenik, ağzı dehşet yansıtıyordu. O andaki halinin tatlı çocuk denebilecek bir hal olmadığı ortadaydı.

«Orospu,» dedi sonunda. Kazanan kelimeyi elden bırakmama kararına varmıştı anlaşılan. Üst dudağı kalktı, indi, tekrar kalktı. Köpek dudağı gibi. «Pis orospu.»

Ona başımla işaret ettim.

Irma sırıttı. Çok iriydi. Kolu savrulurken duvar gibiydi. Grace'in suratının yanına indi. Çıkan ses çok çatırtılıydı.

Birisi, «Off,» diye inledi.

Grace düşmedi. Yüzünün bir yanı tümüyle kıpkırmızı kesildi ama kız düşmedi. Tersine, Irma'ya gülümsedi. Irma

büzüldü. Gözümle gördüm, inanmakta zorluk çektim. Drakula'nın ayakları kildendi demek.

Seyircilere çabucak bir göz attım. Hipnotize olmuş gibiydiler. Bay Grace'i de, Tom Denver'i de, Charles Everett Decker'i de düşünmüyorlardı. Bakıyorlardı yalnızca. Belki gördükleri kendi ruhlarının aynasıydı. Çatlak bir ayna ama... ziyanı yoktu.

«Cevap, Grace,» dedim.

Grace'in dudağı fildişi dişlerinin üzerinden yükseldi. «Seni hiç kimse bir akşam birlikte çıkmaya çağırmamış. Derdin o. Çirkinsin. Kötü kokuyorsun. Bu yüzden hep başka insanların ne yaptığını düşünüyorsun ve kafanda onların yaptıklarını kirletiyorsun. Bir böceksin sen.»

Ona başımı salladım.

Grace hız aldı, Irma geriledi. Darbe ona sıyırarak indi. Ama Irma ânî bir umutsuzlukla ağlamaya başladı. «Bırakın beni,» diye inledi. «Artık istemiyorum, Charlie. Bırak beni.»

Grace ciddi bir sesle, «Annem için dediklerini geri al,» dedi.

Irma, «Senin anan herkesle yatıyor!» diye haykırdı. Suratı kırışmış, tuvalet kâğıdı bukleleri çılgınca sallanıyordu.

«İyi,» dedim. «Haydi, Irma.»

Ama Irma isteriye kapılmış gibi ağlıyordu. «T-t-t-tanrım...» diye bağırdı. Kolları ağır ağır yükselip suratını kapadı. «Tanrım, ölmek istiyorum...»

Grace yine en ciddi sesiyle, «Özür dile,» dedi. «Sözlerini geri al.»

«Sen de herkesle yatıyorsun!» diye uludu Irma kollarının arasından.

«Pekâlâ,» dedim. «Vur, Irma. Son şans.»

Bu sefer Irma topukları üzerinde dönerek kolunu savurdu. Grace'in gözlerinin kısıldığını, boyun kaslarının ip gibi gerildiğini gördüm. Darbenin asıl ağırlığını çenesinin

yan tarafı aldı, başı pek hafif kıpırdadı. Yüzünün o yanı güneş yanığı rengindeydi.

Irma'nın tüm vücudu hıçkırıklarla sarsılıyordu. Içinde bulunan hiç kullanılmamış bir kuyudan gelen hıçkırıklar.

«Hiçbir şeyin yok senin,» dedi Grace. «Sıfırsın. Şişko, leş kokan bir domuzsun.»

Billy Sawyer, «Haydi, patlat ona!» diye bağırdı, iki yumruğunu kendi sırasına indirdi. «Haydi, bastır!»

Grace hızla solurken, «Arkadaşın bile yok,» dedi. «Ne diye zahmet edip yaşıyorsun?»

Irma ince, titrek bir inilti kopardı.

Grace, «Bitti,» dedi bana.

«Tamam. Vur,» dedim.

Grace geri çekildi, Irma bağırıp dizleri üzerine çöktü. «V-vurma bana. Artık vurma! **Vurma bana**...»

«Özür dile.»

«Yapamam,» diye ağladı Irma. «Bilmiyor musun yapamayacağımı?»

«Yaparsın. Yapsan iyi edersin.»

Bir an hiç ses çıkmadı. Yalnızca duvardaki saatin sesi duyuldu. Sonra Irma başını kaldırdı. Grace'in eli hızla indi. Şaşılacak bir hızla. Irma'nın yanağında ufacık, zarif bir yarık açıldı. Tokadın sesi tabanca kurşunu gibi çıktı.

Irma tek eli üzerine devrildi, bukleleri suratına sarktı. Kocaman, parçalı bir soluk aldı ve bağırdı. «Tamam! Pekâlâ. Özür dilerim!»

Grace geri çekildi. Ağzı açık, dudakları ıslaktı. Hızlı hızlı soluyordu. İki elini açıp avuçlarını yukarı çevirdi, yanaklarındaki saçları arkaya itti. Irma ona budala bakışlarla, inanamıyormuş gibi baktı. Debelenip dizleri üzerinde doğruldu, bir an için Grace'in önünde dua edecek sandım. Derken ağlamaya başladı.

Grace sınıfa baktı, sonra bana döndü. Göğüsleri çok dolgundu. İnce kazağını geriyordu.

«Annem gerçekten yatar,» dedi. «Ben de onu çok severim.»

Alkış arkalarda bir yerden başladı. Belki Mike Gavin'den ya da Nancy Caskin'den. Ama bir kere başlayınca yayıldı, hepsi alkışlamaya koyuldular. Ted Jones'la Susan Brooks dışında, hepsi. Susan alkışlayamayacak kadar sarsılmış gibiydi. Grace Stanner'e parlak bakışlarla bakıyordu.

Irma dizüstü yerde, yüzünü ellerine gömmüş durumdaydı. Alkışlar bitince (bu arada Sandra Cross'a baktım, rüyadaymış gibi, zarif hareketlerle alkışlıyordu) «Kalk ayağa, Irma,» dedim.

Bana şaşırmış gibi baktı. Yüzü gözyaşı izleriyle dolu, kızarık ve berbattı. O da rüyadaydı sanki.

Ted, «Rahat bırak onu,» dedi. Her kelimeyi tane tane söylemişti.

Harmon Jackson, «Sen sus,» dedi ona. «Charlie iyi idare ediyor.»

Ted sırasında arkaya dönüp ona baktı. Ama Harmon gözlerini indirmedi. Başka yerde, başka zamanda olsa indirirdi belki. İkisi birlikte öğrenci yönetim kurulu üyesiydiler. Ama tabii güç her zaman Ted'de olagelmişti.

Ben yumuşak bir sesle, «Kalk ayağa, Irma,» dedim.

«Beni vuracak mısın?» diye fısıldadı.

«Özür diledin.»

«O söyletti.»

«Ama eminim yaptığına üzülmüşsündür.»

Irma karmakarışık bukleleri ardsından baktı. «Ben her zaman üzgünüm,» dedi. «Bu yüzden s-s-söylemesi o kadar z-zor.»

Grace'e, «Onu bağışlıyor musun?» diye sordum.

«Ha?» Grace bana gözleri kamaşmış gibi baktı. «Ha, evet. Tabii.» Birden sırasına dönüp oturdu, kaşlarını çatıp kendi ellerine baktı.

«Irma?» dedim.

«Ne var?» Bana köpek gibi, korku dolu, acıklı bakışlarla bakıyordu.

«Söylemek istediğin bir şey var mı?»

«Bilmiyorum.»

Ağır ağır ayağa kalktı. Elleri bir garip sarkıyordu. Onları nereye koyacağını bilemiyormuş gibi.

«Bence var.»

Tanis Gannon, «İçinden çıkarınca daha rahat edersin, Irma,» dedi. «Bana hep öyle olur.»

«Rahat bırakın onu, Tanrı aşkına.» Bunu Dick Keene arka sıradan söylüyordu.

Irma birden, «Rahat bırakılmak istemiyorum» dedi. «Söylemek istiyorum.» Saçlarını meydan okuyan bir hareketle arkaya attı. Elleri hiç de zarif değildi. «Ben güzel değilim. Kimse beni sevmez. Hiç kimseyle çıkmadım. Dediği her şey doğruydu. O kadar.» Kelimeler ağzından hızla döküldü, söylerken yüzü buruştu. Sanki acı bir ilaç içiyordu.

Tanis, «Kendine bak biraz,» dedi. Sonra birden utanır gibi oldu, ama yine de kararlı bir sesle devam etti. «Biliyorsun işte. Yıkan. Bacaklarını, kol altlarını traş et. İyi görün. Ben de aman aman güzel değilim ama her hafta sonunu da evde geçirmiyorum. Yapabilirsin.»

«Nasıl yapılır, bilmiyorum.»

Erkek çocuklardan bazıları tedirgin görünmeye başlamışlardı. Ama kızlar öne doğru eğik oturuyorlardı artık. Anlayışlı bir hava gelmişti üstlerine. Hepsinin. Pijama partisinde günah çıkarma ifadesine bürünüyorlardı. Erkeklerin hepsi bu ifadeyi iyi tanır ve çok korkar.

«Şey......» diye başladı Tanis. Birden sustu, başını salladı. «Buraya, arkaya gel de otur.»

Pat Fitzgerald kıkırdadı. «Ticarî sırlar,» diye mırıldandı.

«Evet, öyle.»

Corky Herald, «Amma ticaret,» dedi. Herkes güldü. Irma Bates sınıfın arkasına yürüdü, orada Tanis, Anne Lasky ve Susan Brooks bir tür toplantıya başladılar. Sylvia alçak sesle Grace'e bir şeyler söylüyordu. Domuz'un gözleri ikisinin üzerindeydi. Ted Jones boş havaya kaş çatmaktaydı. George Yannick sırasının üzerine bir şeyler oyuyor, bir yandan da sigara içiyordu. Meşgul bir marangoz hali vardı. Diğerlerinin çoğu pencereden dışarıya, polislere bakmaktaydılar. Polislerin birkaçı trafiği yönetiyor, diğerleri aralarında konuşuyorlardı. Don Grace'i, Tom Denver'i, trafikçi Jerry Kesserling'i görebiliyordum.

Birden zil avaz avaz çaldı, hepimiz yerimizde sıçradık. Polisler de sıçradılar. Bir ikisi silahlarını çekti hattâ.

Harmon, «Teneffüs zili,» dedi.

Duvar saatine baktım. Dokuzu elli geçiyordu. Dokuzu beş geçe şu pencerenin yanındaki sırada oturmuş, sincabı seyrediyordum. Şimdi sincap gitmişti, Tom Denver gitmişti, Bayan Underwood da iyice gitmişti. Bir düşündüm, ben de gitmişim, diye karar verdim.

21

Üç polis arabası daha geldi. Kentten bazı özel arabalar da geldi. Polisler onları uzaklaştırmaya çalıştılar, kimini kolayca uzaklaştırdılar, kimine yenik düştüler. Frankel Kuyumcu ve Kamera mağazasının sahibi Bay Frankel, yeni Pontiac Firebird arabasıyla geldi, uzun süre Jerry Kesserling'le tartıştı. Konuşurken gözlüğünü habire burnunun üzerinde yukarı itiyordu. Jerry ondan kurtulmaya çalışıyor, ama Bay Frankel kül yutmuyordu. Ted'in babası Norman Jones'la ikisi bu okulun en etkili velileriydi.

Sarah Pasterne, «Annem bana onun dükkânından bir yüzük aldı,» dedi. «İlk günü parmağımı yeşile boyadı.»

Tanis, «Annem ona çingene diyor,» dedi.

Domuz birden, «Hey, işte annem!» diye bağırdı.

Hepimiz baktık. Evet, Bayan Dano polislerden biriyle konuşuyordu. Kombinezonu eteğinden bir karış sarkmaktaydı. Konuşmalarının yüzde ellisini elleriyle yapan kadınlardandı Bayan Dano. Elleri bayrak gibi inip kalkıyor, uçuyor, hareket ediyordu.

Kadının kendini de, ününü de tanıyorduk hepimiz. Okul aile birliğinde başı çekerdi. Anneler Kulübünde itibarı vardı. Okul pikniğine, dansına, gezisine gitmeye kalktınız mı, Bayan Dano'yu orada hazır ve nazır bulurdunuz. Sırıtır durur, hep dedikodu toplardı.

Domuz yerinde sinirli sinirli kıpırdandı. Tuvalete gitmek istiyormuş gibi.

Jack Goldman, «Hey, Domuz, annen seni çağırıyor,» diye şarkı söyler gibi seslendi.

«Bırak çağırsın,» dedi Domuz.

Domuz'un Lilly Dano adlı bir ablası vardı. Biz lise birdeyken o lise dörtteydi. Yüzü Domuz'a çok benzerdi. Yani kimsenin onu okul güzeli seçeceği yoktu. La Follet St. Armand adlı bir lise üç öğrencisi kızla biraz dolaşmış, sonra da onu hamile bırakmıştı. Derken çocuk donanmaya yazılmış, orada herhalde tüfeğiyle tabancasının farkını öğrenmiş, hangisi savaşmak içindir, hangisi eğlenmek içindir, anlamıştı. Bayan Dano o ara iki ay kadar okul faaliyetlerinde gözükmemiş, Lilly'yi de Boxford-Massachussetts'deki teyzesine yollamışlardı. Ama çok geçmeden Bayan Dano yine eskisi gibi sırıta sırıta ortaya çıkmıştı. Küçük kentlerin klasik olayları bunlar, dostlar.

Carol Granger, «Senin için gerçekten kaygılanıyor olmalı,» dedi.

Domuz kaygısız bir sesle, «Vız gelir,» dedi. Sylvia Ragan ona gülümsedi, Domuz kızardı.

Bir süre kimse bir şey söylemedi. Kent halkının, sarı

tahtadan barikatların berisine yığılışını seyrediyorduk. Aralarında birkaç anneyi, babayı tanıdım. Sandra'nın annesiyle babasını da, Joe McKennedy'nin babasını da göremedim.

Televizyon istasyonunun kamyoneti çıkageldi. Içindeki adamlardan biri indi, polislerle konuştu. Polis ona yolun karşı tarafını gösterdi. Eli mikrofonlu adam tekrar kamyonete döndü, başka iki kişi indi, kamera cihazlarını indirmeye koyuldular.

«Kimsede transistörlü radyo var mı?» diye sordum.

Üç kişi el kaldırdı. En büyüğü Corky'ninkiydi. Sony marka. On iki transistörlü. Corky onu hep yanında taşırdı. Altı dalgalı, televizyonu, kısa dalgası da olan bir şeydi. Sırasının üzerine koyup açtı. Saat on haberleri hemen başladı.

«Manşetlerin bir numaralı haberi, Placerville Lisesi son sınıf öğrencisi Charles Everett Decker...»

«Everett mi?» diye kıkırdadı birisi.

Ted, «Sus!» diye terslendi.

Pat Fitzgerald dilini çıkardı.

«... genç Decker görünüşe göre bu sabah çıldırarak şu anda yirmi dört sınıf arkadaşını lise binasının bir sınıfında rehin tutmaktadır. Okulda tarih öğretmeni olan Peter Vance adlı, otuz yedi yaşındaki kişinin ölmüş olduğu kesin olarak bilinmekte, Bayan Underwood adlı, yine otuz yedi yaşında bir başka öğretmenin de ölmüş olmasından korkulmaktadır. Decker enterkom sistemi aracılığıyla iki kere okul yetkilileriyle iletişim kurmuştur. Rehinelerin listesi aşağıdaki gibidir...»

Spiker benim Tom Denver'e verdiğim listeyi okudu. Nancy Caskin kendi adı okununca, «Hey, radyoya çıktım!» diye bağırdı. Gözlerini kırpıştırdı, kararsız bir ifadeyle gülümsedi. Melvin Thomas bir ıslık çaldı. Nancy kızardı, ona sesini kesmesini söyledi.

«... ve George Yannick. Maine Emniyet Müdürü Frank Philbrick tüm ailelerin ve dostların olay yerinden uzak durmasını istedi. Decker'in tehlikeli olduğu sanılıyor ve Philbrick şu anda Decker'i neyin kışkırtabileceğinin asla kestirilemeyeceğini söylüyor. Delikanlının hâlâ tetik çekebilecek durumda olduğunu varsaymamız gerekir, diyor.»

Sylvia'ya, «Benim tetiğimi çekmek ister miydin?» diye sordum.

Hemen cevap verdi. «Emniyeti kapalı mı?» Sınıf gülmekten kırıldı. Anne Lasky ellerini ağzına kapamış gülerken suratı kıpkırmızı kesilmişti. Oyun bozanımız Ted yine kaşlarını çattı.

«.. Don Grace, okulun ruh hekimi ve rehberlik danışmanı olarak, Decker'le enterkomda birkaç dakika önce konuştu. Grace'in basın temsilcilerine söylediğine göre, Decker ona üst kattaki enterkom odasını hemen terketmezse sınıftaki çocuklardan birini vuracağını söylemiş.»

Grace Stanner müzikli bir sesle, «Yalancı!» dedi, Irma Bates yerinde hafif sıçradı.

Melvin öfkeyle, «Kendini kim sanıyor?» diye sordu. «Bu zırvalığı yutturabileceğini mi düşünüyor?»

«... aynı zamanda Decker'in şizofrenik bir kişiliği olduğuna inandığını, mantıksız davranmasını beklediğini de açıklamıştır. Grace hızla yaptığı açıklamanın sonunda, 'Şu anda Charles Decker her şeyi yapabilir,' diyerek sözlerini bitirmiştir. Çevre kentlerden gelen polisler...»

Sylvia, «Amma çirkef!» diye patladı. «Buradan çıktığımızda bunlara gerçekte neler olup bittiğini anlatacağım! Hepsine diyece...»

Dick Keene, «Sus da dinle,» diye tersledi onu.

«... ile Lewiston olay yerine çağrılmış bulunmaktadır. Emniyet Müdürü Philbrick'e göre şu anda durum çıkmaza girmiştir. Decker gözyaşı gazı kullanıldığı takdirde birini

öldüreceğini söylemiş olduğundan, yirmi dört çocuğun hayatı tehlikedeyken...»

Domuz birden, «Çocuk mu?» diye patladı. «Çocuklar şöyle yapın, çocuklar böyle yapmayın! Seni arkandan vuruyorlar, Charlie. Daha şimdiden. Çocuklar'mış! Hah! Allah kahretsin! Ne oluyor aslında sizce? Ben derim ki...»

Corky, «Galiba şimdi söylediği,» diye başladı ama ben sözünü kestim.

«Boş ver, kapa onu,» dedim. «Bu daha ilginç gibi gözüküyor.» En delici bakışlarımı Domuz'a diktim. «Neydi aklına gelen, dostum?»

Domuz başparmağını Irma'ya doğru devirdi. «Bu da kendine haksızlık yapıldı sanıyor. Bu! Hah!» Ağzından çılgın bir gülüş fırladı. Anlamadığım bir nedenle cebinden bir kalem çıkarıp ona baktı. Mor bir kalemdi.

«Dünyanın en ucuz kalemi. En bayağı. Hiç yontamazsınız. Kurşunu kırılır. Birinci sınıfa başladığımdan beri her Eylül ayında annem eve bunlardan iki yüz tane getirir. Ben de bunları kullanırım... Tanrım!»

Mor kalemi iki parmağı arasında büküp kırdı, parçalarına baktı. Doğrusu bana da pek âdî bir kalem gibi gözükmüştü. Ben Eberhard Faber kullanırdım.

«Annem,» dedi Domuz. «İşte böyledir annem. Bir plastik kutu içinde iki yüz tane bu kalemden. En büyük merakı nedir, biliyor musunuz? Yani akşam yemeklerini hamburgerle geçiştirmenin dışındaki en büyük merakı? Yarışmalara katılır. Hobisi bu onun. Yüzlerce yarışmaya. Her zaman. Her kadın dergisine abone olur, piyangolarına katılır. Rinso'yu neden beğendiğini yirmi beş kelimede anlatmaya çalışır, postalar. Ablam bir ara kedi almıştı, annem evde tutmasına izin vermedi bile.»

Corky, «Gebe kalan ablan mı?» diye sordu.

Domuz, «Kediye izin vermedi,» dedi. «Kimse almayınca da kediyi banyoda boğdu. Lilly yalvardı... bari ve-

terinere götürelim de gazla uyutsun diye. Annem gaza dört dolar veremeyeceğini, bu kedi için değmeyeceğini söyledi.»

Susan Brooks, «Vah zavallı hayvan,» diye mırıldandı.

«Yemin ederim, banyonun içinde boğdu. O lânet olası kalemler. Bana yeni bir gömlek alır mı? Hah! Belki doğum günümde ancak. 'Anne, çocuklar beni ne diye çağırıyor, biliyor musun, yalvarırım, anne,' der dururum. Harçlık bile vermez bana. Posta parası olarak gerekiyormuş o para. Yarışmalara katılabilmesi için. Doğum günümde bir gömlek, okul yılı başında da plastik kutuda o lânet olası kalemler. Bir ara evlere gazete dağıtayım dedim, onu da engelledi. Bazı ahlâksız kadınlar, kocaları işe gittikten sonra böyle genç çocukların yolunu gözlerlermiş dedi.»

Sylvia, «Ah **Tanrımmm!»** diye patladı.

«Hep yarışmalar. Bir de Okul Aile Birliği yemekleri. Okul danslarında bekçilik. Herkesin derdine balta. Sırıta sırıta.»

Çocuk bana bakıp gülümsedi. Ömrümde gördüğüm en garip gülümseme buydu.

«Lilly giderken annem ne dedi, biliyor musunuz? Ben arabamı satmalıymışım. Amcamın bana verdiği eski Dodge'u. Ehliyetimi aldığımda vermişti amcam onu bana. Ben de satmam dedim. Fred amcam verdi, benim olacak, dedim. Sen satmazsan ben satarım dedi o zaman. Bütün kâğıtları imzaladı. Yasal olarak onundu araba. Hiçbir kızı arka kanepede hamile bırakamayacaksın, dedi! Bana! Arka kanepede bir kızı hamile bırakacakmışım. Öyle dedi.»

Kırık kalemin yarısını havaya kaldırdı. Kurşunu tahtasından kırık kemik gibi dışarı uzanıyordu. «Ben! Hah! Son kere bir kızla çıkışım sekizinci sınıf pikniğindeydi. Anneme Dodge'u satmam dedim. O da, ben satarım dedi. Sonunda satıldı. Biliyordum öyle olacağını. Onunla başa çıkamam. Cevabı hazırdır hep. Arabayı neden satmayaca-

ğını anlatan bir neden gösterirsin, o da sana, 'O halde neden banyoda o kadar uzun kalıyorsun?' diye sorar. Pat diye. Sen arabadan söz ederken o banyodan söz eder. Sanki orada ayıp bir şey yapıyormuşsun gibi. Kemirir insanı.» Çocuk pencereden dışarıya baktı. «Kemirir, kemirir, kemirir, her seferinde de yener. Her yontuşta kırılan kalemler. Onlarla yener işte. Onlarla kemirir. Öyle zalim, öyle budala ki... kediyi boğdu... ufacık bir kediydi... budalalığı yüzünden herkes arkasından gülüyor, bunu bilmeyen yok. O zaman ben ne duruma düşüyorum? Daha da küçük, daha da budala. Sonunda insan kendini plastik kalem kutusuna girmiş bir kedi gibi hissediyor. Yanlışlıkla eve getirilmiş bir kedi gibi.» Sınıf ölüm sessizliği içindeydi. Baş rolde Domuz vardı. Sanırım kendisi farkında değildi. Bozuk çalıyordu o sıra. Kırık kalem parçalarını yumrukları arasında sıkıyor, anlatıyordu. Dışarda polislerden biri bir devriye arabasını bahçe çimenlerinin üzerine getirmişti. Okula paralel olarak parketti, birkaç polis arabanın arkasına doğru koştular. Herhalde gizli yapıyorlardı bu işleri akıllarınca. Ellerinde silahları vardı. «Geberse üzülmem,» dedi Domuz. Yüzünde korkunç bir sırıtma ifadesi vardı. «Keşke senin ataklığın bende olsaydı, Charlie. O zaman onu kendim öldürürdüm sanırım.»

Ted kaygılı bir sesle, «Sen de delisin,» dedi. «Tanrım, hepiniz onunla birlikte çıldırıyorsunuz.»

«Bu kadar sinirlenme, Ted.» Bunu söyleyen Carol Granger'di. Bir bakıma, onu Ted'in tarafında bulmamak şaşırtıcı oluyordu. Carol şimdiki erkek arkadaşıyla çıkmaya başlamadan önce Ted'in onu birkaç kere akşamları çıkardığını biliyordum. Hem zaten bu parlak, kibar çocukları genellikle birbirinden yana çıkardı. Ama yine de, Ted'i bırakan Carol olmuştu. Beceriksiz bir benzetme yapmamı hoşgörürseniz, galiba Ted bizim sınıf çocuklarının gözünde, ellili yılların adanmış liberalleri Eisenhower'i nasıl gör-

dülerse, öyle biriydi. İnsan onu sevmek zorunda hissediyordu kendini. O babacan kibarlık, o gülümseme, o askerî sicil, o iyi niyetler ama bezdirici bir yanı vardı yine de. Ayrıca adamın belli belirsiz bir kaygan yanı da vardı sanki. Ted'e kafamı takmış olduğumu anlamışsınızdır Neden takmayayım? Hâlâ Ted meselesini çözmeye, onu anlamaya uğraşıyorum kafamda. Bazen bana o upuzun sabah boyunca olup biten her şey hayal ürünüymüş ya da bir yazarın ham hülyalarıymış gibi geliyor. Ama gerçekten olmuş bir şey bu. Gün oluyor, sanki işin merkezi Ted'miş, ben değilmişim gibi geliyor. Onları Ted zorlamış da, aslında olmadıkları kişiliklere sokmuş gibi geliyor. Ya da **aslında** oldukları kişiliklere, demek gerek belki. Tek bildiğim, Carol'un ona meydan okuyan gözlerle baktığıydı. Az sonra siyahların haklarıyla ilgili nutuk atacak birinin ciddi bakışları değildi bu. Carol öfkeli bakıyordu. Birazcık da zalim bakıyordu.

Eisenhower yönetimini hatırlayınca aklıma hep U-2 olayı gelir. O garip sabahı düşününce de Ted'in haki gömleğinin kol atlarındaki giderek genişleyen ter lekelerini hatırlıyorum.

«Onu sürükleyip götürdüklerinde bu odada bir tomar deliden başka bir şey bulamayacaklar,» diyordu Ted. Domuz'a güvenmez bakışlarla baktı. Domuz da o sıra elindeki kırık kurşunkalem parçalarına ateş saçan gözlerle bakıyordu. Sanki dünyada en son kalan şey o kalem parçalarıymış gibi. Boğazı leke içindeydi. Ama ne gam! Kimse onun boynundan, boğazından söz ediyor değildi.

«Kemirirler seni,» diye fısıldadı, kalem parçalarını yere fırlattı. Bir onlara baktı, bir bana. Yüzünde garip, üzüntü ve şaşkınlık karması bir ifade vardı. Bu beni rahatsız etti. «Seni de kemirirler, Charlie. Bekle de gör, nasıl kemirirler.»

Odada rahatsız bir sessizlik oldu. Tabancayı sımsıkı

kavramıştım. Düşünmeden mermilerin kutusunu aldım, silahın haznesine üç kurşun koydum. Kabza terliydi. Birden farkına vardım. Tabancayı namludan tutuyordum. Kendime dönük olarak. Onlara da hiç bakmıyordum. Kimse yerinden fırlamaya kalkmadı. Ted sırasına kapanmış gibi, iki büklüm oturuyordu. Iki eli sıranın iki yanına sarılmıştı. Kıpırdamadı. Tek kıpırdayan kafasının içiydi. Aklımdan garip bir düşünce belirdi. Ona dokunmak, krokodil bir çantaya dokunmak gibi olacaktı. Carol hiç öpmüş müydü acaba onu? Dokunmuş muydu ona? Herhalde. Bunu düşününce kusmam geldi.

Susan Brooks birden gözyaşlarına gömüldü.

Kimse ona bakmadı. Ben diğerlerine bakıyordum, onlar da hepsi bana bakıyordu. Tabancayı namlusundan tutmuştum. Biliyorlardı. Görmüşlerdi.

Ayaklarımı kıpırdattım, teki Bayan Underwood'a tekme attı. Eğilip ona baktım. Giysilerinin üzerine laboratuar ceketi gibi bir önlük giymişti. Içinde kahverengi kaşmir bir kazak vardı. Sertleşmeye başlıyordu. Cildi yavaş yavaş krokodil derisine dönüşüyor olmalıydı onun da. Kuruma. Bir ara her nasılsa kazağında bir ayak izi bırakmıştım. Nedense bu da aklıma bir zamanlar gördüğüm bir Ernest Hemingway resmini getirdi. Tek ayağı ölü aslanın üzerinde, tüfeği elinde, bir düzine sırıtan zenci de arkasında. Birden bağırma ihtiyacı duydum. Canını almıştım onun. Öldürmüştüm. Kafasına kurşun sıkmış, cebirleri etrafa saçmıştım.

Susan Brooks başını sıranın üzerine dayamıştı. Hani ana okulunda uyku saati geldiği zaman küçüklerin yaptığı gibi. Saçlarına toz mavisi bir eşarp bağlamıştı. At kuyruğu. Çok güzel görünüyordu. Midem sancıdı.

«DECKER!»

Bir çığlık atıp tabancayı pencerelere doğru çevirdim. Elinde pilli megafonu tutmakta olan bir polis. Karşı te-

penin üzerinde basın temsilcileri fotoğraf makineleriyle, kameralarıyla hazırdı. Kemirmek... Domuz o kadar da yanılmış sayılmazdı.

«DIŞARI ÇIK, DECKER! ELLERİNİ BAŞININ ÜZERİNE KOY VE ÇIK!»

«Rahat bırakın beni,» dedim.

Ellerim titremeye başlamıştı. Midem gerçekten sancıyordu. Her zaman zayıftı midem. Bazen okula gitmek üzere evden çıkmadan önce kuru kuru öğürürdüm. Bir kızla ilk defa çıkacağım zaman da öyle olurdu. Bir keresinde Joe ile ikimiz iki kızı Harrison Eyalet Parkına götürmüştük. Aylardan Temmuzdu. Sıcak ve güzel bir gün. Gökyüzünde belli belirsiz, çok yüksek bir sis vardı. Benimle çıkan kızın adı Annmarie'ydi. Böyle tek kelime gibi yazardı adını. Çok güzel bir kızdı. Koyu yeşil fitilli kadife şort, ipek, kafadan geçme bluz giymişti. Omzunda bir plaj çantası vardı. numaralı otoyoldan Bath'a doğru gidiyorduk. Radyo açıktı. Rock and Roll çalıyordu. Brian Wilson ve Beach Boys, çok iyi hatırlıyorum. Mavi Mercury bizim Joe'nundu. Direksiyonda o vardı. Camların hepsi açıktı. Midem o sıra hastalandı. Çok kötü oldum. Joe kendi kızıyla konuşuyordu. Sörften söz ediyorlardı. Bu konu radyodaki Beach Boys'la da bağdaşan bir konuydu. Joe'nun kızı da güzeldi. Adı Rosalynn'di. Annmarie'nin kardeşiydi. Midem bulanıyor demek için ağzımı açtım, bir anda yerlere kustum. Birazı Annmarie'nin bacağına geldi. Yüzündeki ifadeyi dünyada düşünemezsiniz. Ama belki de düşünebilirsiniz. Hepsi hafife almaya çalıştılar, geçiştirmeye uğraştılar. Her kavalyemi ilk seferinde üstüme kusturuyorum, ha-ha! O gün suya girip yüzemedim. Midem berbattı. Annmarie battaniyenin üzerine, yanıma oturdu, güneş yanığına uğradı. Kızlar yanlarında piknik yiyecekleri getirmişlerdi. Sodadan içtim ama sandviçlerden hiç yiyemedim. Joe'nun mavi Mercury'sini düşünüyordum. Uzun gün öyle güneş-

te durdu araba. Dönmek için bindiğimizde nasıl kokacaktı acaba? Lenny Bruce bir keresinde, insan süet ceketi temizleyemez, demişti. Ben de ona bir yeni gözlem eklemek istiyorum. Mavi Mercury'lerin döşemelerinden kusmuk kokusunu çıkaramazsınız. Haftalarca, aylarca, belki yıllarca kalır. Koku gerçekten benim tahmin ettiğim gibi oldu dönüşte. Herkes o koku yokmuş gibi davranmaya çalıştı. Ama vardı.

«DIŞARI ÇIK, DECKER, SENINLE OYALANMA SÜREMİZ BİTTİ!»

«Kesin! Susun!» Tabii beni duyamazlardı. Duymak istemezlerdi. Bu da onların oyunuydu.

Ted Jones, «Cevap veremeyince hoşuna gitmiyor, değil mi?» dedi. «Kendi usullerine yer yoksa, beğenmiyorsun.»

«Rahat bırak beni.» Sesim iniltiye kuşku verecek kadar benziyordu.

Domuz, «Seni kemirip tüketecekler,» dedi. «Yoracaklar.» Felâket habercisi. Sincabı düşünmeye çalıştım, çimenlerin nasıl binanın dibine kadar geldiğini, nasıl hiçbir zırvalığa kalkışmadığını hatırlamak istedim, yapamadım. Zihnim rüzgârda kalmış kamışlar gibi dalga dalgaydı. O gün plaj pırıl pırıl ve sıcaktı. Herkesin transistörlü radyosu vardı. Her birinde başka istasyon açıktı. Joe ile Rosalynn cam yeşili dalgalarda sörf yapmışlardı.

«BEŞ DAKİKAN VAR, DECKER!»

«Çıksana dışarı,» diye üsteledi Ted. Yine sırasının iki yanına sarılmıştı. «Fırsat verilmişken çıksana.»

Sylvia bir hışımla ona döndü. «Ne iddiasındasın sen? Bir tür kahraman falan mı olmak istiyorsun? Neden? Neden? Bok... sen busun ve hep bu olacaksın, Ted Jones. Ben söyleyeceğim onlara...»

«Sakın bana kalkıp da...»

«... kemirip tüketecekler seni, Charlie. Kemirecekler, bekle de...»

«DECKER!»

«Hadisene, Charlie...»

«... lütfen, onu sinirlendirdiğinizi göremiyor musunuz...»

«DECKER!»

«Okul aile birliği yemekleri ve o berbat...»

«... bıraktın mı çatırdamaya başlar, DECKER! Tüketirler, bezdirirler seni. Vurmaya zorlamayın da diyemezsin hazır olana kadar. Rahat bırak onu, Ted. Susmak herkes için iyi...»

Tabancayı tekrar pencereye çevirdim, iki elimle tuttum, tetiği dört kere çektim. Gümbürtü odanın dört duvarında yankılandı, pencerenin camı patladı, polis aşağıya atladı, görünmez oldu, kameraman yere yattı, seyirciler her yana kaçıştılar. Kırık camlar dışardaki çimenlerin üzerinde elmas gibi pırıl pırıldı. Bay Frankel'in mağazasındaki mücevherlerin hepsinden parlak.

Karşıdan ateş açılmadı. Blöf yapmışlardı. Bunu biliyordum. Midem... lânet olası midem. Blöften başka ne yapabilirlerdi?

Ted Jones blöf yapmıyordu. Ben tabancayı ona çevirene kadar kürsüye doğru olan yolun yarısını almıştı. Birden dondu. Onu vuracağımı düşünüyordu, anladım. Beni görmeden, benim içimden arkalara bakıyordu.

«Otur yerine,» dedim.

Kıpırdamadı. Her kası felç olmuş gibiydi.

«Otur yerine.»

Titremeye başladı. Bacaklarından başlayıp vücuduna, kollarına, boynuna yayıldı titremeler. Dudaklarına ulaştı. Salyası yavaşça sızmaya başladı. Boynundan aşağı akarken kasları seğiriyordu. Gözleri sabitti ama, onu teslim etmek zorundayım. Hem de hayranlık duyarak. Babamın be-

nim de katıldığım birkaç sözümden biri şöyleydi: Bu kuşağın çocuklarında fazla cesaret yok. Bazıları ABD hükümetinin tuvaletlerini bombalayarak ayaklanma başlatmak istiyor ama hiçbiri Pentagon'a molotof kokteyli atmıyor. Yine de, Ted'in gözleri... karanlık bakışlı olsa bile, titremiyordu.

«Otur yerine,» diye tekrarladım.

Dönüp uzaklaştı, yerine oturdu.

Sınıfta kimse bağırmamıştı. Birkaçı avuçlarını kulaklarına kapatmışlardı. Şimdi dikkatle açıyorlardı. Havadaki gürültü düzeyini ölçerek, deneyerek. Midemi dinledim. Oradaydı. Yine kontrolu elime almıştım.

Megafonlu adam bağırıyordu. Ama bu sefer bana bağırmıyordu. Yolun karşı tarafından seyretmekte olanlara gölgeden uzaklaşmalarını, hem de çabuk uzaklaşmalarını söylüyordu. Onlar da uzaklaşıyorlardı. Bir kısmı eğilip koşarak. Richard Widmark'ın ikinci dünya savaşı filmlerindeki gibi.

Sessiz, hafif bir rüzgâr iki kırık pencereden odaya doldu, Harmon Jackson'un masasındaki bir kâğıdı uçurdu. Harmon eğilip kâğıdını aldı.

Sandra Cross, «Başka bir şey anlat, Charlie,» dedi.

Manyak bir gülümsemenin dudaklarımı gerdiğini hissettim. «Güzel Mavi Gözler»le ilgili o folk şarkısını söylemek geldi içimden. Ama sözlerini hatırlayamadım. Zaten cesaret edemezdim herhalde. Sesim karga gibidir. Ona yalnızca baktım, aynı manyak ifadeyle gülümsedim. Biraz kızardı ama bakışlarını kaçırmadı. Onu beş tane ikişer düğmeli ceketi olan herifin biriyle evli düşündüm. Evinin banyosunda renkli tuvalet kâğıtları. Bu hayalin kaçınılmazlığı beni üzdü. Dansta düğme kopmasının ne kadar şıklıktan uzak olduğunu, arabayla girilen otopark sinemalarına beleş girmek için bagaja saklanmanın ne kadar yakışıksız olduğunu sonunda hepsi anlarlar. Sammy'nin yerinde

pizza yiyip plak makinesine para atmaz olurlar. Erkek çocuklarla bahçede, çalılar arasında öpüşmez olurlar. Sonunda hepsi Barbie bebeklere benzerler. Bu elbiseyi A çizgisinden katlayıp, B çizgisini yarın, üzerine giydirin, nasıl zamanından önce yaşlandığına bakın. Bir an gerçekten ağlayacağımı sandım ama bu ayıptan kendimi kurtardım. Acaba bugün yine beyaz don mu giymiş, diye düşünerek kurtardım.

Saat onu yirmi geçiyordu. Dedim ki:

22

Annem bana fitilli kadife elbiseyi aldığında on iki yaşındaydım. O zamana kadar babam çoktan benden umudunu kesmişti. Ben artık annemin sorumluluğuydum. O elbiseyi pazarları kiliseye, perşembe geceleri din derslerine giyiyordum. Üç tane lastikli papyon kravatım vardı. Seçme hakkı benimdi. Hangisini istersem onu takıyordum, Yaşasın!

Ama annemin o doğum günü partisine o elbiseyi giymem için beni zorlayacağı aklıma gelmemişti. Her yolu denedim. Mantıkla anlatmaya çalıştım. Gitmem diye tehdit ettim. Yalana bile başvurdum. Carol suçiçeği olduğu için parti iptal edildi dedim. Carol'un annesine açılan bir telefon durumu ortaya çıkardı. Hiçbir çabam sonuç vermedi. Annem beni, istediğim gibi hareket etmekte çoğu zaman serbest bırakırdı, ama bir kere kafasında kesin bir karar oluştu mu onu caydırmaya olanak yoktu. Hele şu olayı bir dinleyin: Bir keresinde amcam ona Noel armağanı olarak garip bir bulmaca vermişti. Galiba Tom amcam bu bulmaca konusunda babamla aynı kanıdaydı. Annem böyle parçalı bulmacaları hep çözerdi. Ben de ona yardım ederdim. Babamla amcam bu işi dünyanın en bü-

yük vakit kaybı sayarlardı. O sefer Tom amca anneme beş yüz parçalı bir bulmaca yolladı. Yalnızca sağ alt köşesinde bir tek böğürtlen resmi olan bir bulmaca. Geri kalan kısımlar bembeyazdı. Üzerinde gölgeler bile yoktu. Babam gülmekten kırıldı. «Bunu yap da görelim bakalım, Anne,» dedi. Annemin kazık yediğini düşünüyorsa hep 'Anne' derdi ona. Bu da annemi çok rahatsız ederdi. Noel günü öğleden sonra annem bulmacayı yatak odasındaki masaya döküp başına oturdu. O sıralar annemle babamın ayrı ayrı yatak odaları vardı artık. Babam tepsiyle fırına konan hazır yemeklerden aldı kendisiyle bana. Aralık ayının yirmi altısıyla yirmi yedisini öyle geçirdik. Ama ayın yirmi sekizinde, sabahleyin bulmaca hazırdı. Annem polaroid makineyi getirip bulmacanın resmini çekti. Tom amcaya gönderecekti o resmi. Tom amca Wisconsin'de oturuyordu. Sonra annem bulmacayı kaldırıp tavanarasına götürdü. İki yıl öncenin olayıydı bu. Bildiğim kadarıyla da bulmaca hâlâ oradaydı. Çözmüştü onu. Annem mizah duygusu olan, okumuş yazmış, tatlı bir insandır. Hayvanlara karşı anlayışlı, müziğe karşı duyarlıdır. Ama onunla zıt gidilmez. Topuklarını fena batırır. Hem de genellikle insanın kasık bölgesine.

Ben ona zıt gidiyordum. Aynı nedenleri sıralamaya dördüncü kere başlayacaktım ama zaman tükendi. Papyon kravat boğazıma sarılıyordu. Çelik ayaklı pembe bir örümcek gibi. Ceket fazla dardı. Annem ayaklarıma da küt burunlu pabuçlarımı giydirmişti. Bu benim yabanlık kılığımdı Babam evde yoktu. Gogan'ın yerinde birkaç arkadaşıyla vakit öldürüyordu. Evde olsa, beyefendi kılığına girdiğimi söylerdi.

«Dinle, Anne...»

«Bu konuda başka bir şey duymak istemiyorum, Charlie.» Ben de duymak istemiyordum. Ama Yılın Ahmağı ödü-

lüne aday olan bendim, o değildi. Ona bildiğimiz okul numarasını çekmek zorunda hissettim kendimi.

«Tek anlatmaya çalıştığım, okuldan hiç kimsenin o partiye takım elbiseyle gelmeyeceği, Anne. Joe McKennedy'yi bu sabah aradım, dedi ki kendisi kıyafet olarak...»

«Artık anlatma bana.» Annemin sesi aşırı yumuşaktı. Sustum. Annem sus dedi mi çok kızgın demektir. «Sesini kes, yoksa hiçbir yere gidemezsin.»

Ne demek istediğini ben iyi anlıyordum. «Hiçbir yere» dedi mi, iş yalnız Carol Granger'in doğum günü partisiyle sınırlı kalmıyordu. Çok daha fazlasını kapsıyordu. Belki sinemaları, Harlow spor merkezini, gelecek ayki yüzme derslerini bile. Annem sessizdir. Ama istediği yapılmazsa hınçlanır, kin tutar. O böğürtlenli bulmacayı hatırladım. O bulmaca direnmişti anneme. İki yıldır da tavanarasından kurtulamamıştı. Ben Carol'a biraz hayrandım. Üzerine adının harfi işli bir oyuncak bebek bulmuş, hediyemi kendi elimle paketlemiştim. Annem paket yapmayı önermiş, ben hayır demiştim. Ucuz hediye de sayılmazdı. O bebekler elli dokuz sente satılıyordu. Dantelli kırmalı.

«Pekâlâ,» diyerek suratımı astım. «Pekâlâ, tamam, tamam.»

«Hem beni kafese koymaya da kalkma, Charlie Decker,» dedi annem ciddi bir sesle. «Baban seni hâlâ dövebilir, unutma.»

«Biliyor muyum sanki?» dedim. «Ne zaman ikimiz aynı odada bulunsak hatırlatıyor bana.»

«Charlie...»

«Gidiyorum işte,» dedim hemen. Lâf karıştırmaya uğraştım. «Görüşürüz, Anne.»

Ben kapıdan çıkarken arkamdan, «Üstünü kirletme,» diye bağırdı. «Pantolonuna dondurma damlatma! Oradan ayrılırken teşekkür etmeyi unutma! Bayan Granger'i selamla!»

Bir şey söylemedim. Bu emirleri onaylamak, anneme cesaret vermek sayılabilirdi. Bir elimde paket vardı. Öbür elimi cebime sokup başımı eğdim.

«Kibar ol!»

Tanrım.

«Pastayı yemeye Carol'dan önce başlama sakın!»

Ulu Tanrım.

Acele oradan uzaklaşmaya çalıştım. Annem peşimden koşup altımı ıslattım mı diye bakmaya karar vermeden.

Ama o gün insanın kendini kötü hissedebileceği bir gün değildi. Gökyüzü mavi, güneş ılık, rüzgâr tatlıydı. Yaz tatilindeydik. Carol belki bugünden sonra beni bırakırdı. Bırakırsa, ne yaparım, bilemiyordum. Belki onu Schwinn'ime bindirip biraz dolaştırırdım. Neyse, onu da zamanı geldiğinde düşünürdüm. Hem belki de fitilli kadife takımın cinsel iticiliğini ben fazla abartıyordum. Eğer Carol, Myron Floren'i beğeniyorsa, bana bayılacak demekti.

Derken Joe'yu gördüm ve kendimi yeni baştan budala gibi hissetmeye başladım. Ayağında blucin, üzerinde tişört vardı. Beni tepeden tırnağa süzdü, ürperdim. Ceketimin düğmeleri pirinçtendi. Üzerleri armalı. Tanrım, ne iğrenç!

«Nefis takım,» dedi Joe. «Lawrence Belch programındaki o adama benziyorsun. Hani akordeonlu.»

«Myron Floren,» dedim. «Doğru.»

Bana bir çiklet ikram etti, alıp kâğıdı soydum.

«Annemin fikri.» Çikleti ağzıma attım. Black Jack marka çiklet. En iyi cins. Dilimin üzerinde yuvarlanıp dişlerimi ona gömdüm. Kendimi yine iyi hissetmeye başlamıştım. Joe dostumdu. Tek iyi dostumdu. Benden hiç korkmaz, garip hareketlerimden tiksinmezdi. Örneğin aklıma iyi bir fikir geldiğinde, farkında olmadan suratımı kırıştırıp öyle dolaşmaya başlarım. Don Grace büyük bir bulgu saymıştı bunu! Gerçi kafa bakımından Joe'yu ezip geçiyordum.

O da dost edinme açısından beni geride bırakıyordu. Çocukların çoğu öyle zekâya falan aldırmazlar, gırgırlarına bakarlar. Zekâ puanı yüksek olan, iyi beyzbol oynayan bir çocuk onların gözünde beşinci teker gibidir. Ama Joe hoşlanıyordu benim zekâmdan. Hiçbir zaman açıkça söylememişti ama ben biliyordum. Joe'yu herkes sevdiği için, bana da dayanmak zorunda kalıyorlardı. Joe McKennedy'ye tapıyorum diyemeyeceğim ama yakın arkadaştık. Benim ikinci yarımdı o.

Öylece yanyana, çiklet çiğneyerek gidiyorduk ki bir el omzumda havai fişek gibi patladı. Neredeyse çikletim boğazıma kaçacaktı. Tökezledim, döndüm, karşımda Dick Cable'ı buldum.

Dicky sert ve bıçkın bir çocuktu. Bana nedense çim biçme makinelerini hatırlatırdı. Kocaman, dörtköşe bir sırıtması vardı. Koca dişleri birbirine sımsıkı bitişikti. Değirmen taşları gibi. Habire hareket ederdi çenesi. Diş sıraları öyle hızlı kıpırdardı ki, hareketsizmiş gibi görünürdü. Akşam yemeğinde devriye polislerini yemiş gibi bir hali vardı. Belki de yemiş olabilirdi.

«Vay anasını, seni züppe!» Joe'ya göz kırptı. «Vay anasını! Baykuş bokundan şıksın!» Güm diye tekrar sırtıma vurdu. Kendimi ufacık hissettim. On santim boyunda belki. Ondan korkuyordum. Gün sona ermeden onunla dövüşmek zorunda kalacakmışım gibi geliyordu.

«Sırtımı kırma, tamam mı?» dedim. Ama o susmak bilmedi. Carol'un evine varana kadar bana takıldı da takıldı. Kapıdan girdiğimiz anda hayatımın en kötü ânını yaşadım. Kimse giyimli kuşamlı değildi. Carol odanın orta yerinde duruyor, çok da güzel görünüyordu.

Canım yanar gibi oldu. Güzel ama rahat bir kılıktaydı. Yeniyetmelik başlangıcında, zerafetin gölgesi düşmüştü üzerine. Belki hâlâ evde kavga çıkarıyor, ağlıyor, kendini banyoya kilitliyor olabilirdi. Belki hâlâ Beatles plak-

larını dinliyor, David Cassidy'nin resmini odasının duvarından indirmiyor olabilirdi. Cassidy o yıl büyük isimdi. Ama bunlar Carol'un halinden hiç belli olmuyordu. İşin aslını bilmeyişim, kendimi yine küçük hissetmeme yol açtı. Saçlarına pas rengi bir eşarp bağlamıştı. On beş, on altı yaşında gösteriyordu. Göğsü irileşmeye başlamıştı bile. Kahverengi bir elbise giymişti. Birkaç çocukla konuşup gülüyor, elleriyle işaretler yapıyordu.

Dicky ile Joe ilerleyip ona hediyelerini verdiler. O güldü, başını sallayıp teşekkür etti... amma da güzeldi, Tanrım!

Gideyim, diye karar verdim. Beni papyonumla, fitilli kadife takımımla, pirinç düğmelerimle görmesini istemiyordum. Onun Dicky Cable'la konuştuğunu görmek de istemiyordum. Çocuk bana çim biçme makinesi gibi görünse bile, cna çok şirin görünüyordu besbelli. Kimse beni doğru dürüst görmeden kendimi dışarı atarım diye hesapladım. Lamont Cranston gibi, birkaç bakışı sisleyip sızıverirdim kapıdan. Dün Bayan Karzents'in bahçesindeki otları yolarak kazandığım bir dolar cebimdeydi. Biri beni arabasına alırsa, belki Brunswick'e gidip bir sinemaya bile girerdim. Karanlıkta oturup kendime doya doya acırdım.

Ama ben daha kapının tokmağını bulamadan Bayan Granger beni gördü.

Şanslı günüm değildi. Bir Sherman tankının üzerine plili etek ve saydam şifon bluz giydirildiğini düşünebiliyor musunuz? Saçları bir kasırgayı getiriyordu akla. Bir tutamı şu yana, öteki bu yana gitmekteydi. İki tutam birbirine zehir sarısı bir eşarpla tutturulmuştu.

«Charlie Decker!» diye bir çığlık attı, ekmek somunu gibi kollarını iki yana açtı. İri somun hem de. Neredeyse korkup kaçacaktım. Yuvarlanmaya hazırlanan bir çığdı kadın. Yaratılmış tüm Japon ejderhalarının hepsinin toplamıydı. Ghidra, Mothra, Godzilla, Rodan ve Korkunç Tuk-

kan bir olmuş, Granger'lerin salonunu arşınlıyorlardı. Ama işin en kötü yanı bu da değildi. Herkes dönmüş, bana bakıyordu o anda. Ne demek istediğimi anlıyorsunuz, değil mi?

Kadın yanağımı salyalı salyalı öptü, «Aman, ne şıksın!» diye gakladı. Korkunç bir saniye boyunca, «Baykuş bokundan şıksın!» demesini bekledim.

Her yediğim darbeyi anlatıp size de, kendime de işkence etmek istemiyorum. Neye yarar ki? Durumu anladınız. Üç saatlik sonu gelmez bir cehennem. Dicky her fırsatta, «Amma şıksın,» deyip duruyordu bana. Çocuklardan bir ikisi, kim öldü diye sordular.

Joe benden yana çıkan tek kişiydi. Ama bu bile biraz utandırıyordu beni. Joe çocuklara beni rahat bırakmalarını söyledikçe bundan hiç hoşlanmıyordum. Kasabanın ahmağı gibi hissediyordum kendimi.

Sanırım beni hiç farketmeyen tek kişi Carol'du. Plak çalmaya başladıklarında gelip benimle dans etmek istese rahatsız olurdum. Ama bunu yapmadığı zaman daha da rahatsız oldum. Dans etmeyi bilmiyordum ama mesele düşünmekteydi.

Beatles'lar şarkılarını söylerken kenarda durdum. Önce «The Ballad of John the Yoko», sonra «Let It Be». Ardından Adreizi Kardeşler, «We Gotta Get It On Again»i söylediler, Bobby Sherman da, «Hey, Mr. Sun»la onları izledi. Elimden geldiğince salon bitkisi taklidi yapmaktaydım. Bu arada parti devam ediyordu. Coşkuyla. Hiç bitmeyecek gibiydi. Yıllar rüzgâra kapılmış kuru yapraklar gibi sürüklenip geçecek, bugünün arabaları eskiyip paslanacak, evler bozulup yıkılacak, ana-babalar toprak olacak, uluslar parlayıp çökecek, ama o parti sürüp gidecekti. Cebrail tepemizde uçup kıyamet borusunu çalarken biz hâlâ bu evde olacaktık. Dondurma vardı, kocaman bir pasta vardı, üzerinde KUTLU OLSUN CAROL diye yazıyordu. Danslar edil-

di, oyunlar oynandı. Şişe çevirip kız öpme oyunu önerildiğinde Bayan Granger kahkahalarla güldü, olmaz dedi.

Sonunda Carol ellerini çırptı, bahçeye çıkıp **lideri izleme** oynayacağımızı söyledi. Bu oyun insanın aklına bir soru getiriyor: Yarının toplumuna hazır mıyız?

Herkes bahçeye boşaldı. Koşup eğlendiklerini duyuyordum. Ya da bu yaşlarda eğlence sayılan neyse, onu yapıyorlardı. Bir dakika kadar geride oyalandım, Carol'un durup beni bekleyeceğini sandım. Ama o oyunun lideriydi. İzlemece oyunu herkesin lideri izlemesini gerektiriyordu. Durmadı. Ben balkona çıkıp seyretmeye koyuldum. Joe da oradaydı. Tek bacağını balkonun parmaklığı üzerinden atmış, oturuyordu. İkimiz seyrettik. Her nasılsa nereye gitsem Joe da oradadır. Bacağını bir şeye takar, seyreder.

«Kibirli,» dedi sonunda.

«Değildir. Aklı dolu. Kalabalık var. Anlarsın.»

«Deve,» dedi Joe.

Bir dakika kadar sessiz kaldık. Biri, «Joe!» diye seslendi.

Joe bana, «Sen oynarsan üstünü kirletirsin,» dedi. «Annen dokuz doğurur!»

«On sekiz doğurur,» dedim.

«Gelsene Joe!» Bu sefer seslenen Carol'du. Kılığını değiştirmiş, blucin glymişti. Blucini belki de Edith Head markaydı. Çok güzel görünüyordu Carol. Yanakları al al olmuştu. Joe bana baktı. Beni kollamak istiyordu. Birden korktum. O av gezisinden bu yana korkmadığım kadar korktum. Birinin sorumluluğunu taşırsanız bir süre sonra o insandan nefret edersiniz. Joe'nun da bir gün benden nefret etmesinden korkuyordum. O sıra henüz bunları bilmiyordum tabii. Henüz on iki yaşındaydım. Ama yine de seziyordum.

«Sen git,» dedim.

«Oynamak istemediğinden eminim...»

«Evet. Evet. Zaten eve dönmem gerek.»

Arkasından baktım. Yanımda kalmakta direnmedi diye biraz gücenmiştim ama bir bakıma da rahatlamıştım. İnip çimenlerin üzerinden bahçe kapısına, sokağa doğru yürüdüm.

Dicky beni gördü. «Gidiyor musun, güzel çocuk?»

Ona zeki bir cevap vermem gerekirdi. «Evet, Broadway'e selâm söyle,» gibilerden bir şey. Ama ben sesini kesmesini söyledim.

Sıçrayarak karşıma düştü, koca dişli sırıtışıyla baktı bana. Kabadayı bir hali vardı. «Ne dedin, güzel çocuk?»

Her şey birleşti, kendimi çok çirkin hissettim. Gerçekten çirkin. Hitler elime su dökemezdi, o kadar çirkindim. «Kes sesini dedim. Çekil yolumdan.»

Sınıfta Carol Granger ellerini gözlerine kapadı... ama bana sus demedi. Bu yüzden ona saygı gösterdim.

Herkes bakıyor, kimse bir şey söylemiyordu. Bayan Granger ellerini gözlerine kapadı... ama bana sus demedi. Bu yüzden ona saygı gösterdim.

Herkes bakıyor, kimse bir şey söylemiyordu. Bayan Granger evin içinde avazı çıktığı kadar «Swanee»yi söylemekteydi.

«Belki de sen kestirebilirsin sesimi bana, ha?» Elleri yağlı saçlarının arasından kaydı.

Onu kenara ittim. Kendimde değil gibiydim. İlk kez öyle bir duyguyu tadıyordum. Bir başkasıydım, ben değil. Başkasıydı sürücü yerindeki. Ben yolcuydum, hepsi o kadar.

Üzerime atıldı. İlk yumruğu açıktan geldi, omzuma indi. Kolumun en kalın kasını âdeta felç etti. Tanrım, amma canım yandı! Sanki balta inmişti koluma.

Onu yakaladım. Çünkü boksu hiç bilmezdim. İtip sırtüstü çimenlere sermeye uğraştım. Koca ağzından soluğu bana geliyordu. Topuklarını yere bastırdı, kolunu boynuma doladı. Sanki beni öpecekti. Öteki yumruğu sırtıma inmeye

başladı. Birisi uzaktaki bir kapıya... çok eskiden... vuruyordu sanki. Bir çiçeğin çalısına takıldık, yeri boyladık.

Kuvvetliydi. Ama ben de çaresizdim. Dicky Cable'ı dövmek birdenbire hayatımın amacı olmuş çıkmıştı. Dünyaya bunun için gelmiştim. Hazreti Yakub'un melekle güreşmesi bölümünü hatırladım Kutsal Kitap'tan. Dicky'nin suratına deli deli güldüm. Ben üstteydim. Üstte kalmak için mücadele ediyordum.

Ama birdenbire o kayıp benden uzaklaştı. Korkunç kaygandı. Tek koluyla boğazıma vurdu.

Küçük bir çığlık atıp dönmeye çalıştım, dönemedim.

Dönemedim. Bu yüzden beni yenecekti. Bu çok mantıksız ve korkunçtu. Carol nerede acaba diye merak ettim. Seyrediyordu herhalde. Hepsi seyrediyorlardı. Kadife ceketimin koltuk altlarının yırtıldığını duydum. İki düğmem birer birer koptu, çimenlere uçtu. Ama dönemedim.

Gülüyordu. Kafamı yakaladı, top gibi yere çarptırdı. «Hey, güzel çocuk!» **Güm.** Kafamın içinde yıldızlar ağzımda ot tadı. Artık çim biçme makinesi ben olmuştum. «Hey, güzel çocuk, ne kadar şıksın!» Kafamı bir daha yakalayıp yere çarptırdı. Ağlamaya başladım.

«İki dirhem bir çekirdeksin!» diye haykırdı Dick Cable mutlu mutlu. Kafamı yere bir daha vurdu. «Harika görünüyorsun!»

Sonra üzerimden kalktı. Onu Joe sürüklemişti çünkü. «Yeter artık, lânet olası!» diye bağırıyordu. «Yeter, görmüyor musun?»

Ayağa kalktım. Hâlâ ağlıyordum. Saçlarım topraklanmıştı. Başım beni hâlâ ağlatacak kadar acımıyordu ama ağlıyordum işte. Duramıyordum. Hepsi bana boş boş bakıyorlardı. Çocuklar fazla ileri gittiklerini anladıkları zaman öyle bakarlar. Ağladığımı görmek istemiyorlardı. Bunu anlıyordum. Ayaklarına baktılar, hâlâ yerinde olup olmadığını kontrol ettiler. Bahçenin çitine baktılar, kimsenin onu çal-

madığından emin olmaya çalıştılar. Birkaçı bitişik evin yüzme havuzuna baktı. Belki biri boğuluyordur da acele kurtarılması gerekiyordur diye.

Carol orada duruyordu. Öne doğru bir adım atacak oldu. Sonra çevresine baktı, başka kimsenin ilerleyip ilerlemediğini kontrol etti. Kimse ilerlemiyordu. Dicky Cable saçlarını taramaktaydı. Saçında kir falan yoktu. Carol ayak değiştirdi. Rüzgâr bluzunu dalgalandırdı.

Bayan Granger «Swanee» şarkısını kesmişti. Balkona çıkmış, ağzı bir karış açık, bakıyordu.

Joe gelip elini omzuma koydu. «Hey, Charlie,» dedi. «Gitsek artık, ha?»

Onu itmeye çalıştım, kendim yere düştüm. «Yalnız bırak beni!» diye bağırdım ona. Sesim boğuk ve kalındı. Bağırmaktan çok, hıçkırıyordum. Kadife ceketimde bir tek düğme kalmıştı. O da bir tek ipliğin ucunda sallanıyordu. Pantolonum çimenden leke içindeydi. Hâlâ ağlayarak yerde emekleyemeye başladım, düğmelerimi topladım. Suratım alev alev yanıyordu.

Dicky bir ezgi mırıldanmakta, saçlarını tekrar taramak istiyormuş gibi görünmekteydi. Şimdi geriye bakınca, onun bu haline hayranlık duymamak elde değil. En azından, o timsah suratını takınmamıştı bu olaylar karşısında.

Bayan Granger bahçeden bana doğru geldi. «Charlie... Charlie, **hayatım...**»

«Kes sesini, şişko kocakarı!» diye haykırdım ona. Hiçbir şey göremiyordum. Karşımda her şey bulanıktı. Bütün suratlar üstüme üstüme geliyordu. Bütün eller pençe gibiydi. Düğmeleri artık göremiyordum ki toplayayım! «Şişko kocakarı!»

Sonra kaçtım.

Willow sokağında boş bir evin arkasında durdum, oturup gözyaşlarımın dinmesini bekledim. Burnumun altında kurumuş sümükler vardı. Mendilime tükürüp onları sildim,

burnumu sümkürdüm. Bir sokak kedisi yaklaştı, onu okşamaya çalıştım. Kedi elimden ürktü. Neler hissettiğini çok iyi anlıyordum.

Elbiseden pek hayır kalmamıştı ama ona aldırdığım yoktu. Anneme bile aldırdığım yoktu. Gerçi herhalde Dicky Cable'ın annesine telefon edip o kültürlü sesiyle yakınacaktı. Ama babam! Onun oturup o ifadesiz suratıyla bana bakışını, acaba öbür çocuk ne halde, diye düşünüşünü gözümde canlandırabiliyordum.

Kendi söyleyeceğim yalanı da biliyordum.

Bir saate yakın orada oturdum, otoyola inip başparmağımı kaldırmayı, bu kentten ayrılmayı, bir daha da dönmemeyi planladım.

Ama sonunda eve gittim.

23

Dışarda âdeta bir polis kongresi sürüp gidiyordu. Mavi arabalar, beyaz arabalar gırla. Başka kentlerden gelenler de. Polisler ileri geri koşuşup durmaktaydı. Eğile çömele. Başka gazeteciler de geldi. Kobra gibi telefoto mercekleriyle donatılmış kameralar arabaların tepesine monte edildi. Yola barikatlar konmuştu. Aralarında da gaz tenekeleri vardı. Bana bomba gibi görünür o ufak tenekeler hep. Çizgi filmlerdeki anarşistlerin bombaları gibi. Trafik polisleri yola «Geri Dön» işaretleri diktiler. Duruma daha uygun bir levha yoktu herhalde ellerinde. «YAVAŞLA! DELİ VAR!» gibi bir şey. Don Grace'le bizim Tom, polis üniforması giymiş dev bir adamla konuşuyorlardı. Don hemen hemen öfkeli sayılabilirdi görünüşe göre. İri kıyım adamı dinliyor, ama başını iki yana sallıyordu. Herhalde Emniyet Müdürü Frank Philbrick'di. Pencereden onu nişan alabileceğimin farkında mı acaba, diye düşündüm.

Carol Granger titreyen bir sesle konuştu. Yüzündeki utanç telâş vericiydi. Ben bu hikâyeyi onu utandırmak için anlatmamıştım. «Çocuktum ben de o zaman Charlie,» dedi. «Biliyorum,» deyip gülümsedim. «O gün çok güzeldin. Çocuk gibi görünmüyordun kesinlikle.»

«Ben de Dicky Cable'a tutkundum o sıra.»

«Partiden sonra da mı?»

Daha da utanmış göründü. «Tersine arttı. Sekizinci sınıf pikniğine onunla gittim. Bana çok... cesur görünüyordu herhalde. Hırçın. Piknikten sonra... sululaştı. Ben de izin verdim biraz. Ama onunla gittiğim tek yer o piknik oldu. Şimdi nerededir, bilmiyorum bile.»

Dick Keene ifadesiz bir sesle, «Placerville Mezarlığında,» dedi.

Bu benim tatsız biçimde irkilmeme yol açtı. Bayan Underwood'un hayaletini görmüşüm gibi. Dicky nerelerime vurduysa hepsini hâlâ bir bir gösterebilirdim. Ölmüş olması beynime garip, rüya gibi bir korku sokuyordu. Kendi duygularımın bir yansımasını da Carol'un suratında gördüm. Sululaştı, ben de biraz izin verdim, demişti. Carol gibi akıllı, üniversitelere aday bir kız açısından bu ne anlama gelebilirdi? Belki öpmüştü onu Dicky. Belki onu çalılara götürmüş, el değmemiş göğüslerinin haritasını çıkarmıştı. Sekizinci sınıf pikniğinde. Tanrı hepimizi korusun. Amma cesur ve hırçın çocuk!

Don Lordi, «Ne oldu ona?» diye sordu.

Dick ağır ağır anlattı. «Araba çarptı. Aslında gerçekten garipti. Yani komik değil de... garip. Sürücü belgesini geçen Ekim'de almıştı daha. Deli gibi araba sürüyordu. Cesur olduğunu herkes anlasın istiyordu herhalde. Sonunda kimse arabasına binmez oldu. 1966 model bir Pontiac'ı vardı. Kendi bakar, onarırdı. Onu cam yeşiline boyamıştı. Yolcu kapısına da bir maça ası yapmıştı.»

Melvin, «Haa, görürdüm o arabayı,» dedi. «Harlow'un oralarda.»

«Dört çekişli sistemi kendi taktı,» diye devam etti Dick. «Her şeyini değiştirdi arabanın. Bir gece doksan beş mil hızla Harlow'a gittiğinde yanındaydım. Brisset'in virajını alırken kaymaya başladık. Ben yere devrildim. Hakkın var, Charlie. Gülümsediği zaman çok manyak görünürdü. Çim biçme makinesine benziyor muydu, emin değilim, ama manyak göründüğü kesindi. Biz kayarken o sırıtıp duruyordu. Kendi kendine habire, 'Onu durdurabilirim, durdurabilirim,' diye mırıldanıyordu. Durdurdu da. Ben indim, eve kadar yürüdüm. Bacaklarım lastik gibi olmuştu. Birkaç ay sonra, bir gün Lisbon caddesinde karşıdan karşıya geçerken ona bir teslimat kamyoneti çarptı. Randy Milliken de yanındaydı. Randy'nin dediğine göre Dicky sarhoş falan da değilmiş. Olay tümüyle kamyon şoförünün suçuymuş. Doksan gün kadar hapis yatmış adam. Ama Dicky ölmüş. Garip.»

Carol hasta gibi, bembeyazdı. Bayılır diye korktum. Kızın aklını başka tarafa çekebilmek amacıyla, «Annen bana kızmış mıydı, Carol?» diye sordum.

«Ha?» Şaşırmış gibi bakındı.

«Ona kocakarı demiştim. Şişko kocakarı dedim galiba.»

«Ha.» Burnunu buruşturdu, sonra gülümsedi. Minnetle. Sanırım hilemi anlamıştı. «Kızdı, evet. Tabii kızdı. O kavganın senin suçun olduğuna karar verdi.»

«Annenle annem aynı kulüptendi, değil mi?»

«Kitap ve Briç Kulübünü mü diyorsun? Evet.» Bacaklarını çaprazlamamıştı hâlâ. Şimdi dizleri de biraz ayrıktı. Güldü. «Sana doğrusunu söyleyeyim. Charlie. Aslında anneni hiçbir zaman sevmedim. Seyrek gördüğüm, ancak selam verecek kadar tanıdığım halde. Annem hep Bayan Decker'in ne kadar akıllı olduğunu anlatır dururdu. Henry James'in romanlarını ne kadar iyi anladığını falan. Senin de

ne kibar bir **beyefendi** olduğunu söylerdi.»

«Baykuş bokundan şık,» diye kabullendim ciddi ciddi. «Biliyor musun, bana da senin için aynı şeyler söylenirdi.»

«Sahi mi?»

«Tabii.» Birden bir fikir doğdu, karşıma dikildi. Bu kadar zamandır nasıl da farketmemiştim? Benim gibi biri! «Şimdi anlıyorum bana takım elbiseyi neden giydirmeye uğraştığını. Arabulucuk derler buna. 'Ne güzel bir çift olurlar' hevesi. 'Ne zeki çocuklar doğururlar' tutkusu. İyi aileler hep yapar bunu, Carol. Benimle evlenir misin?»

Carol ağzı açık bana baktı. «Yani...» Sözünü bitiremedi.

«Bence öyle,» dedim.

Gülümsedi. Ağzından bir kıkırdama sesi kurtuldu, sonra kahkaha attı. Ölülere biraz saygısızlık gibi geliyordu ama aldırmadım. Oysa doğrusunu isterseniz Bayan Underwood hiç aklımdan çıkmıyordu. Tepesine dikilmiş durumdaydım ne de olsa.

Bill Sawyer, «O iri herif geliyor,» dedi.

Doğruydu. Frank Philbrick okula doğru yaklaşmaktaydı. Ne sağa ne de sola bakıyordu. İnşallah gazete foto muhabirleri onu yakışıklı durduğu taraftan çekiyorlardır, diye geçirdim içimden. Belki o resimlerden birini yılbaşı tebriki olarak kullanırdı. Adam ön kapıdan girdi. Koridordaki ayak seslerini sanki başka bir dünyadan duyuyordum. Ancak içeriye girince gerçek olmuştu adam. Pencerenin dışındaki her şey televizyondu. Bir şovdu. Şov olan onlardı, ben değildim. Sınıf arkadaşlarımın da duyguları aynıydı. Yüzlerinden okunuyordu.

Sessizlik.

Çink. Enterkom.

«Decker?»

«Buyrun efendim,» dedim.

Soluması pek sesliydi. Koca bir hayvan gibi pufluyor-

du mikrofona. Böyle şeyden hoşlanmam. Hiçbir zaman da hoşlanmadım. Babam da telefonda öyle konuşur. Kulağınızda bir yığın sesli soluk. Neredeyse viskilerin, Pall Mall'ların kokusu burnunuza gelecek. Bana sağlığa aykırı, hemen hemen homoseksüel bir şey gibi gelir.

«Bizi çok garip bir duruma düşürdün, Decker.»

«Herhalde öyle, efendim.»

«Seni vurma fikrinden pek hoşlanmıyoruz.»

«Hayır, efendim, ben de hoşlanmıyorum. Denemenizi tavsiye etmem.»

Soluma sesleri. «Pekâlâ. Baklayı çıkaralım, kozlar neymiş bakalım. Fiyatın nedir?»

«Fiyat mı?» dedim. «Fiyat mı?» Bir çılgın an boyunca, adam beni bir konuşan mobilya gibi düşünüyor sandım. Morris koltuk belki. Önce komiğime gitti, sonra kızdırdı beni.

«Onları serbest bırakmak için ne istiyorsun? Televizyonda konuşmak mı? Kabul. Gazetelere bildiri mi? O da kabul.» **Hofur-pofur-puff-puf-puf.** «Ama her neyse hemen yapalım da bitsin, çünkü bu iş çok karışabilir. Ne istediğini bize söylemen gerek.»

«Sizi,» dedim.

Soluma kesildi. Sonra yine başladı. Çekilen soluklar, salınan soluklar. Sinirime dokunmaya başlıyordu artık. «Bunu açıklaman gerekiyor,» dedi.

«Tabii, efendim,» diye karşılık verdim. «Anlaşmaya varabiliriz. İstiyor musunuz anlaşmayı? Bu muydu söylediğiniz?»

Cevap gelmedi. Hof-pof. Philbrick bayram günlerinde, saat altı haberlerinde gözükürdü. Arabaları yavaş kullanın diye bir mesaj okurdu. Konuşma yeteneksizliği acıma uyandırır, bu yüzden adam sevimli görünürdü. Tanıdık bir yanı vardı adamın. Bu ânı daha önce de yaşamışlık duygusu veren bir şey. Önce anlayamamıştım, şimdi anlıyordum ne ol-

duğunu. O soluma, Televizyonda bile, çiftlikte ineğe binmeye hazırlanan boğalar gibi solurdu.

«Nedir anlaşman?»

«Önce bana bir şeyi söyleyin,» dedim. «Dışardakiler arasında benim kaç kişiyi vurabileceğim diye bir meraka kapılacağıma inananlar var mı? Don Grace örneğin?»

«O itoğlu it!» diye patladı Sylvia. Sonra elini ağzına kapattı.

Philbrick, «Kim söyledi onu!» diye havladı.

Sylvia bembeyaz kesildi.

«Ben,» dedim. «Benim bazı transseksüel eğilimlerim var, efendim.» Bu sözün anlamını bilmeyeceğini, sormak da istemeyeceğini tahmin ediyordum. «Soruma cevap verebilir misiniz?»

«Bazıları senin bu yolu sonuna kadar götüreceğine inanıyor, evet,» dedi ağırlıklı bir sesle. Sınıfın arkalarından biri kıkırdadı. Enterkomun bu sesi aldığını sanmıyordum.

«Pekâlâ o halde,» dedim. «Anlaşma şöyle. Kahramanı sizsiniz. Buraya gelin. Silahsız. Elleriniz başınızın üzerinde olarak içeriye girin. Herkesi bırakırım. Sonra da kafanızı uçururum. Efendim. Nasıl anlaşma? Yer misiniz?»

Puf, hofur, hımff. «Ağzın çok pis, delikanlı. Kızlar var orada. Genç kızlar!»

Irma Bates şaşırmış gibi çevresine bakındı. Sanki birisi ona adıyla sesleniyordu.

«Anlaşma?» dedim. «Anlaşma?»

«Hayır,» deyiverdi Philbrick. «Beni vurur, rehineleri de tutarsın.» **Puf, hımf.** «Ama aşağıya geleceğim. Belki bir şeyler ayarlarız.»

«Delikanlı,» dedim alçak sesle. «Eğer enterkom kapandıktan on beş saniye sonra binanın kapısından bahçeye çıktığını görmezsem burada biri dünyasına veda eder.»

Sınıfta kimse kaygılanmış görünmedi.

Puff, puff. «Bu işten sağ kurtulma ihtimalin giderek zayıflıyor.»

«Frank, dostum, hiçbirimiz sağ kurtulmayız. Bunu babam bile bilir.»

«Dışarı gelecek misin?»

«Hayır.»

«Eğer öyle istiyorsan öyle olsun.» Telaşlı değildi. «Orada Jones adında bir çocuk var. Onunla konuşmak istiyorum.»

Bir sakınca görmedim. «Sıra sende Ted,» dedim ona. «Büyük fırsat, evlât. Sakın kaçırma. Arkadaşlar, bu çocuk şimdi gözlerinizin önünde hayatının dansını yapacak.»

Ted enterkom kutusunun siyah, ızgaralı ön yüzüne ciddi bakışlarla bakıyordu. «Ben Ted Jones, efendim.» Efendim kelimesi onun ağzına daha bir yakışıyordu.

«Oradaki herkes hâlâ iyi mi, Jones?»

«Evet, efendim.»

«Decker'in dengesi nasıl sence?»

«Bence her şeyi yapabilir, efendim,» derken Ted dosdoğru bana baktı. Gözlerindeki alaycı ifade pek vahşiydi. Carol birden öfkelendi. Bu söze itiraz edecek gibi ağzını açtı, sonra belki de batı dünyasının simgelerinden biri olarak sorumluluklarını hatırladı, ağzını kapadı.

«Teşekkür ederim, Bay Jones.»

Ted kendisine Bay dendi diye, saçma sayılacak kadar sevinmiş gibiydi.

«Decker?»

«Buradayım.»

Puf, hırmf, homf. «Görüşürüz.»

«Sizi görsem iyi olur,» dedim. «On beş saniye.» Sonra birden aklıma gelmiş gibi ekledim. «Philbrick?»

«Evet?»

«Berbat bir huyun var, biliyor musun? Televizyonda yaptığın konuşmalarda da farketmiştim. Azgın bir aygır gibi sesler çıkarıyorsun, Philbrick. Berbat bir huy. Hem monitordan okuyarak konuşuyormuş gibisin. Okumadığın zamanlarda bile. Böyle şeylere dikkat etmen gerek. Belki bir hayat kurtarırsın.»

Philbrick düşünceli bir tavırla pofurdadı.

«S...tir ulan,» dedi, enterkom kapandı.

Tam on iki saniye sonra binanın ön kapısından çıktı, hızlı adımlarla ilerledi. Arabaların oraya varınca bir toplantı daha yaptı. Konuşurken elleriyle hareketler yapıyordu.

Kimse bir şey söylemedi. Pat Fitzgerald düşünceli bir tavırla tırnağını çiğnemekteydi. Domuz cebinden bir kalem daha çıkarıp onu inceledi. Sandra Cross gözünü ayırmadan bana bakıyordu. Aramızda bir sis varmış da, kızı parlatıyormuş gibi görüyordum onu.

Carol birden, «Ya seks?» diye sordu, herkes ona bakınca kızardı.

Melvin, «Erkek,» dedi, arka sıralardan birileri güldü.

Ben, «Ne demek istiyorsun?» diye sordum.

Carol'un haline bakılırsa, keşke dudaklarım dikili olsa diye düşünüyordu galiba. «Ben sanırdım ki birisi harekete geçmeye başlayınca... şey... bilirsiniz, gariptir ama...» Kafası karışmış gibi sustu, bu sefer Susan Brooks sözü devraldı.

«Doğru söylüyor,» dedi. «Sırıtmayı da kesseniz iyi olur. Herkes seksi pis bir şey diye düşünüyor. Yarı derdimiz bu zaten. Neden kaygılanıyoruz buna?» Carol'a korumak isteyen bakışlarla baktı.

Carol, «Ben de onu demek istemiştim,» dedi. «Sen acaba... yani... kötü bir tecrübe mi geçirdin?»

Ben açık açık, «Annemle yattığımdan bu yana hiçbir şey yok,» dedim.

Yüzünde tam bir şok ifadesi belirdi, sonra şaka ettiğimi anladı. Domuz kıkırdadı, kalemine bakmayı sürdürdü.

«Yo, ben ciddiyim,» dedi Carol.

Kaşlarımı çatarak, «Sana seks hayatımı anlatırım ama eğer sen de anlatırsan,» dedim.

«Oooo...» Yine şoka kapıldı... ama bu seferki hoş bir biçimde oldu.

Gracie Stanner güldü. «Dökül bakalım, Carol.» Bu iki kızın birbirinden pek hoşlanmadığı kanısına saplanmıştım. Ama bu sefer Grace gerçekten şaka ediyordu. Sanki sözü edilmeden bilinen, anlaşılan bir eşitsizlik ortadan silinmiş gibi.

Corky Herald sırıtarak, «Hey, yaşasın!» deyiverdi.

Carol fena halde kızarıyordu. «Sorduğum için üzgünüm.

Don Lordi, «Hadi be,» dedi ona. «Bir zararı olmaz.»

Carol, «Çocuklar anlatır sonra,» deyiverdi. «Erk... yani... insanlar nasıl konuşur, bilirim.»

Mike Gavin boğuk bir fısıltıyla, «Sırlar,» dedi. «Bana sır verin daha.» Herkes güldü ama iş artık gülünecek durumdan çıkmıştı.

Susan Brooks, «Haksızlık ediyorsunuz,» dedi.

Ben, «Doğru,» dedim. «Bir kenara bırakalım bu konuyu.»

Carol, «Ziyanı yok,» deyiverdi. «Konuşacağım. Size bir şey söyleyeceğim.»

Bu sefer şaşırma sırası bana gelmişti. Herkes ona beklenti dolu bakışlarla bakıyordu. Ne duymayı beklediklerini bilmiyordum. Belki penis özlemi sendromu, belki **Bir Mumla Geçen On Gece.** Hayal kırıklığına uğrayacakları kanısındaydım. Ne kırbaç gelecekti ortaya, ne zincir, ne de gece basan ter. Kasaba bakiresiydi o alt tarafı. Terütaze, zeki, güzel... belki günün birinde Placerville'den kurtulup gerçek bir hayata kavuşacaktı. Bazen insanlar üniversitede değişirdi. Bazıları varoluşçuluğu keşfeder, bazıları esrara başlardı. Kimi de yalnızca öğrenci kulüplerine girer, ortaokulda başlayan hayalleri sürdürürdü. Bu hayaller kasaba bakireleri için hep aynıydı. Patron üzerine biçilmiş gibi. Zeki kızlarla erkeklerin bir zorluğu vardı. Eğer bu zekilerde bir çarpık elyaf varsa hemen gözü-

kürdü. Eğer yoksa, onları karekök alırcasına bir kolaylıkla çözümleyebilir, tanıyabilirdiniz. Carol gibi kızların bir erkek arkadaşı olur, onunla biraz okşaşırlar (tehlikeli yerlere dokunmadan). Fazlasına taşırmazlar işi. Ziyanı yoktur herhalde. Dahasını bekliyor olabilirsiniz ama, üzgünüm, dahası yok. Zeki çocuklar televizyon karşısında yeniden hazır yemeklere benzer. Ziyanı yok. Bu konuda pek bir iddiam yoktur benim. Zeki kızlar biraz sıkıcı olurlar.

Carol Granger'de de aynı imaj vardı. Buck Thorne'la çıkıyordu. Tipik bir Amerikalı adına sahip olan Buck, Placerville'de tanınan biriydi. Spor rekorları vardı. Epey sözü edilirdi.

Thorne iyi huylu bokun tekiydi. Carol onu idare etmekte zorluk çekiyor olamazdı. Güzel kızların iyi aslan terbiyecisi olduğu da dikkatimden kaçmamıştır. Hem bence Buck Thorne en büyük seks zevkini maçlardan alanlardandı.

«Ben bakireyim,» dedi Carol meydan okurcasına. Bu söz beni rüyalarımdan, düşüncelerimden uyandırdı. Carol bu sözünü kanıtlamak istercesine bacaklarını üstüste attı, sonra hemen indirdi. «Bence bu o kadar da kötü bir şey değil. Bakire olmak, zeki olmak gibi bir şey.»

Grace Stanner kuşkuyla, «Öyle mi?» diye sordu.

Carol, «Üzerinde çalışmak ister, onu demek istiyorum,» dedi. «Uğraşmak ister hep.» Bu fikir hoşuna gitmiş gibiydi. Oysa beni çok korkutmuştu.

«Yani Buck hiç...»

«Yo, eskiden isterdi. Herhalde hâlâ istiyordur. Ama ben daha oyunun başında her şeyi açık seçik ortaya koydum. Ayrıca frijid falan olmadığım gibi, aşırı namus tutkunu da değilim. Yalnızca...» Sesi söndü. Kelime arıyordu.

«Gebe kalmak istemiyorsun,» dedim.

«Hayır!» derken sesinde hemen hemen tiksinti vardı. «O konuyu biliyorum.» Şoka benzer bir duyguyla Carol'

un kızmış olduğunu anladım. Programlanmış bir yeniyetme için öfke çok zor bir duygudur. İdare etmesi zordur yani. «Her ânımı kitaplarda yaşamam ben. Doğum kontrolu konusunu şeyde okudum...» Dudağını ısırdı. Söylediği sözler arasındaki çelişkiyi farketmişti.

«Eh,» dedim, tabancanın kabzasını hafifçe sümene vurdum. «Bu ciddi konu, Carol. Çok ciddi. Bence bir kız kendisinin neden bakire olduğunu bilmeli. Sence?»

«Ben nedenini **biliyorum.»**

«Ya,» diyerek yardımsever biçimde başımı salladım. Kızlardan birkaçı ilgiyle bakıyorlardı.

«Çünkü...»

Sessizlik. Uzaktan Jerry Kesserling'in trafikteki arabalara çaldığı düdük duyuldu.

«Çünkü...»

Çevresine bakındı. Kızlardan birkaçı büzülüp gözlerini sıraların üzerine indirdiler. O anda aramızda kaç bakire olduğunu bilmek için, çiftçilerin deyimiyle, tarlamı tapanımı vermeye hazırdım. «Hem hepiniz öyle bana bakıp durmak zorunda değilsiniz! Bana bakın demedim size! Anlatmayacağım! Anlatmak zorunda **değilim!»**

Bana acı bakışlarla baktı.

«İnsanlar seni parçalıyor, mesele bu. İzin verdiğin anda seni kemiriyorlar. Domuz'un dediği gibi. Seni aşağıya, kendi düzeylerine çekip kirletmek istiyorlar. Sana ne yapmakta olduklarına baksana, Charlie.»

Bana henüz bir şey yaptıklarından emin değildim ama ağzımı açmadım.

«Geçen yıl Noel'den hemen önce Portland'da, Congress Caddesinde yürüyordum. Donna Taylor'la birlikteydim. Noel hediyeleri alıyorduk. Kızkardeşime bir eşarp almıştım. Onu konuşup gülüşüyorduk. Kıkırdıyorduk. Saat dört falandı. Ortalık kararmaya yeni başlıyordu. Kar da yağmaktaydı. Renkli ışıkların hepsi yanık, dükkân vitrinleri renk renk, pırıl pırıldı. Güzeldi. Jones Kitapçı Dükkâ-

nının önünde de misyonerlerin Noel Baba'larından biri durmaktaydı. Çıngırağını çalıyor, herkese gülümsüyordu. Tipik Noel havası. Eve dönüp sıcak kakao içmeyi düşünüyordum. O sırada eski bir araba yanımızdan geçti. Sürücüsü camını indirip, «Hey, şırfıntı!» diye seslendi.

Anne Lasky yerinde sıçradı. O kelime Carol Granger'in ağzından çıkınca gerçekten bir garip oluyordu, bunu ben de kabul etmek zorundayım.

Carol acı bir sesle, «Öyle dedi,» diye tekrarladı. «Bütün hava mahvoldu. Rezil oldu. Güzel sandığınız elmayı ısırıp içinde kurt bulmanız gibi bir şey. 'Hey, şırfıntı!' Sanki ortada insan yok da yalnızca bir... bir...» Dudakları titredi, yüzünde acı bir ifade belirdi. «Zeki olmak gibi işte. Kafanıza bir şeyler sokar dururlar. Dolana kadar. Yalnızca delik farklı, o kadar. O kadar.»

Sandra Cross'un gözleri yarı kapalıydı. Rüya görüyor gibi. «Biliyor musun, bir garip hissediyorum,» dedi. «Sanki...»

Yerimden fırlayıp ona ağzını kapamasını söylemek geldi içimden. Bu soytarılar geçidinde kendini suçlu duruma düşürmemesini söylemek geldi. Ama yapamazdım. Tekrar söylüyorum, **yapamazdım.** Ben kurallara göre oynamazsam, kim uyardı o kurallara?

«Hepsi bu kadarmış gibi hissediyorum,» dedi.

Carol, «Ya tüm beyin ya da tüm seks,» dedi tatlı bir sesle. «Başka şeye pek yer bırakmıyor, değil mi?»

Sandra, «Bazen kendimi çok hoş hissediyorum,» dedi bu sefer.

Carol, «Ben...» diye söze başlarken Sandra'ya baktı. Şaşırmıştı. «Öyle mi hissediyorsun?»

«Tabii.» Kız düşünceli gözlerle kırık cama baktı. «Rüzgârlı günlerde çamaşır asmayı severim. Bazen tek hissettiğim bu olur. İpte bir çarşaf. Bir şeylere ilgi duymaya çalışırsınız. Politikaya, okula... geçen sömestr ben öğrenci yönetim kurulundaydım... ama o gerçek bir şey değil, çok

sıkıcı. Hem buralarda haklarını savunacak pek fazla azınlık da yok. Yani... önemli bir şey yok. Bu yüzden Ted'in bana bunu yapmasına izin verdim.»

Ted'e dikkatle baktım. O da Sandra'ya donmuş bir suratla bakıyordu. Üzerime korkunç bir karanlık çökmeye başladı. Boğazımın sıkıştığını hissettim.

Sandra, «O kadar müthiş bir şey değildi,» dedi. «Neden o kadar mesele edildiğini anlamıyorum. Tıpkı...» Bana baktı. Gözleri irileşmişti. Ben onu zorlukla görebiliyordum. Ted'i görüyordum ama. O çok netti. Hattâ garip bir altın ışık, sırf onu aydınlatıyormuş gibi görünüyordu. Süpernormal bir ışık.

Tabancayı iki elimle, dikkatle kaldırdım.

Bir an vücudumun iç boşluklarını düşündüm. Sonsuz bir karanlıkta çalışıp duran canlı makineleri.

Onu vuracaktım. Ama daha önce beni vurdular.

24

Ne olduğunu şimdi biliyorum. Ama o zaman bilmiyordum.

Dışarda eyaletin en büyük nişancısı hazırdı. Daniel Malvern adında biri. Kent Hill'den gelmişti. Gazetede resmini de gördük sonradan. Ufak tefek, saçları fırça traşlı biriydi. Muhasebeci kılıklıydı. Eline kocaman bir Mauser vermişlerdi. Teleskopik mercekli. Daniel Malvern bu Mauser'i birkaç mil uzaktaki bir taş ocağına götürüp denemiş, sonra geri gelmiş, tüfeği paçasının içine sokarak oradaki arabalardan birinin arkasına sinmişti. Gölgeler arasında, ön çamurluğun gerisindeydi. Rüzgârı ıslak parmağıyla kontrol etmişti. Yoktu rüzgâr. Sonra teleskopik mercekten bakmıştı. Çapraz işaretli mercekte ben buldozer kadar kocaman görünüyor olmalıydım. Pencerede görüşü bulandıracak cam bile yoktu. Megafonu kullanmasınlar diye

ateş ederken, ben kırmıştım o camı daha önce. Kolaydı nişan almak. Ama Dan Malvern yine de acele etmemişti. Ne de olsa ömrünün en önemli atışı bu olacaktı. Ben kilden bir güvercin değildim. Kurşun vücudumdan çıkarken iç organlarım arkamdaki karatahtaya saçılacaktı. **Suçtan Yarar Gelmez. Deli Toprağı Öptü.** Ben yerimde yarı doğrulup kurşunu Ted'e gömmek için Bayan Underwood'un kürsüsüne eğilince Dan'in fırsatı da açılmış oluyordu. Vücudum ona doğru yarım dönmüş durumdaydı. Silahını ateşledi, kurşunu tam istediği yere yolladı. Göğüs cebimden içeri, kalp denilen canlı makineme doğru.

Orada kurşun Titus'un, Yardımcı Asma Kilit'in sert çeliğine çarptı.

25

Tabancayı bırakmadım.

Kurşunun hızı beni geriye, karatahtaya devirdi, çarptığımda tebeşirlerin durduğu kenar sırtımı fena halde acıttı. Ayağımdan iki pabucum da fırlamıştı. Çok fazla olay olmuştu bir anda. Göğsüme korkunç bir acı saplandı, peşinden bir uyuşukluk geldi. Soluk alma yeteneğim sona erdi. Gözlerimin önünde benekler uçuştu.

Irma Bates bağırıyordu. Gözlerini yummuş, yumruklarını sıkmış, suratı karmakarışık bir ifadeye bürünmüştü. Gösterdiği çabadan kıpkırmızı kesildiği de ayrı. Sesi uzaklardan, bir dağdan, bir tünelden geliyordu bana.

Ted Jones yine sırasından kalkmaktaydı. Uçar gibi. Ağır çekim bir hareketle. Bu sefer kapıya gidiyordu. «Vurdular itoğlunu!» Sesi inanılmaz derecede ağır ve tembel çıkmaktaydı. 78 devirlik plağı 33 devirde çalar gibi. «Deliyi...»

«Otur yerine.»

Beni duymadı. Buna şaşırmadım. Ben bile kendimi

:or duyuyordum. Konuşacak soluğum kalmamıştı. O ka-
pının tokmağına uzanırken ben tabancayı ateşledim. Kur-
şun kapının tahtasına girdi. Tam Ted'in kafasının yanın-
dan. O eğildi. Döndüğünde yüzünde karmaşık duygular
okunuyordu. Şaşkınlık, acılı bir inanmazlık ve sapık, öl-
dürmeye hazır bir nefret.

«Yapamazsın... sen...»

«Otur yerine.» Bu sefer daha iyi söylemiştim. Kıçüstü yere oturalı belki altı saniye geçmişti. «Bağırmayı kes, Irma.»

Grace Stanner sakin bir sesle, «Vuruldun, Charlie,» dedi.

Dışarıya baktım. Polisler binaya doğru koşuyorlardı. İki kere ateş ettim, kendimi zorlayıp soluk aldım. Ağrı yine saplandı. Neredeyse göğsüm çatlayacaktı.

«Geri çekilin! Vuracağım onları!»

Tetiği çektim.

Frank Philbrick durdu, çevresine vahşi bakışlarla baktı. Hazreti İsa'dan bir telefon bekler gibiydi. Eylemi devam ettirmek isteyecek kadar da kafası karışıktı galiba. Bir daha ateş ettim. Havaya. Yarım dakikada zihnine yüz mil yol aldırma sırası ondaydı artık. «Geri çekilin!» diye bağırdı. «Çabuk geri çekilin!»

Çekildiler. Geldiklerinden hızlı gittiler.

Ted Jones bana doğru yaklaşıyordu. Çocuk kesinlikle gerçek evrenin parçası değildi. «Şeyini vurayım mı istiyorsun?» dedim ona.

Durdu. Ama o korkunç, çarpık ifade hâlâ yüzündeydi. «Sen ölüsün,» diye tısladı. «Yat aşağı, Allah belânı versin.»

«Otur yerine, Ted.»

Göğsümdeki acı capcanlı, korkunç bir şeydi. Kaburga kafesinin sol yanına Maxwell'in gümüş çekici inmişti. Hepsi bana bakıyorlardı. Esir sınıfım. Kaygı ve dehşetle. Ben kendime bakmaya cesaret edemiyordum. Ne görece-

ğimden korkuyordum çünkü. Saat 10:55'i gösteriyordu.

«DECKER!»

«Otur yerine, Ted.»

Dudağını kaldırdığında, yolun kenarında yatan yaralı bir köpeği andırdı suratı. Çocukken öyle bir köpek görmüştüm. Koltuk altlarındaki ter lekesi iyice belirginleşmişti Ted'in.

«DECKER! BAY DENVER YUKARI, BÜROYA ÇIKACAK!»

Megafonla bağıran Philbrick'di. Adamın ne kadar sarsıldığını amplifikasyonun o sekssiz cinselliği bile saklayamıyordu. Bir saat önce olsa hoşuma giderdi bu durum. Bana doyum verirdi. Garip bir biçimde. Ama şimdi hiçbir şey hissetmiyordum.

«SENİNLE KONUŞMAK İSTİYOR!»

Tom polis arabalarından birinin arkasından çıktı, ağır ağır çimenlerde ilerledi. Her an vurulmayı bekler hali vardı. Uzaktan bile olsa, on yaş daha ihtiyar duruyordu. Bu bile sevindiremedi beni. Bu bile.

Yavaş yavaş doğruldum, ayağa kalktım. Acıyla boğuşuyordum. Ayakkabılarımı giydim. Neredeyse düşüyordum. Serbest elimle kürsüye tutunmak zorunda kaldım.

Sylvia, «Ah, Charlie,» diye inledi.

Tabancayı tekrar doldurdum, bu sefer onlara çevirdim. Şarjör açıkken ateş edilemeyeceğini Ted bile bilmezdi herhalde. İşimi çok yavaş yaptım, kendime bakmayı elimden geldiği kadar geciktirdim. Göğsüm zonkluyor, ağrıyordu. Sandra Gross, kafasındaki rüya her neyse, ona yine dalmış gibiydi.

Şarjör yerine oturdu, telaşsız bir tavırla başımı eğip kendime baktım. Güzel mavi bir gömlek giymiştim. Temel renklere her zaman saygım vardı. Üzerinde kendi kanımı görmeye hazırdım. Ama yoktu.

Kocaman, karanlık bir delik gördüm. Göğüs cebimin tam ortasında. Yakında da daha küçük delikler vardı. Gü-

neş çevresinde dönen gezegenler gibi. Dikkatle cebimin içine uzandım. Titus'u o zaman hatırladım. Çöp sepetinden kurtardığım Titus'u. Onu cebimden yavaşça, dikkatle çekip çıkardım. Sınıftan «Ahhhh» diye bir ses yükseldi. Sanki yaşlı bir kadını ikiye kesmişim ya da Domuz'un burnundan yüz dolar çıkarmışım gibi. Kimse bana kilidi neden cebimde taşıdığımı sormadı. Memnun oldum. Ted, Titus'a acı bakışlarla bakıyordu. Birden Ted'e çok kızdım. Zavallı Titus'u öğle yemeği diye yemeyi ne çok isterdi, diye düşündüm.

Kurşun o sert, sağlam plastikten çevirme düğmesine girmişti. Onu parçalayıp dağıtmış, yongaları gömlek cebimi yer yer delmişti. Bu parçaların hiçbiri bana batmamıştı. Kurşunu kilidin arka çeliği durdurmuş, onu taş yaprakları açılmış bir çiçeğe benzetmişti. Kilit çarpılmıştı artık. Ateşe tutulup eritilmiş gibi. Yarım daire biçimindeki asma kısmı da bükülmüştü. Kurşunu durduran arka çelik şişmiş, ama patlamamıştı. (*)

Çınk! sesi duyuldu yine enterkomdan.

(*) Reklamı televizyonda bir buçuk yıl sonra gördüm. Bir adam tüfeğini kaldırıyor, bir tahtaya asılmış kilide nişan alıyordu. Çapraz işaretli mercekten kilidin çevirme yerine bakıyordunuz reklamda. Bir Yale ya da bir Master... hangisi bilmiyorum. Adam tetiği çekiyordu. Siz kilidin sarsıldığını, çentiklendiğini, büküldüğünü görüyordunuz. Tıpkı Titus'un cebimden çıkış ânındaki haline benziyordu televizyondaki kilit. Olayı önce normal hızla, sonra yavaşlatılmış olarak gösteriyorlardı. O reklamı bir tek kere gördüm, oturduğum yerde öne doğru eğildim, bacaklarımın arasına kustum. Beni alıp götürdüler. Odama. Ertesi gün buradaki en sevdiğim doktor geldi, rapora baktı. «Bana söylediklerine göre dün bir geriye kayma göstermişsin,» dedi. «Bunu konuşmak ister misi Charlie?» Ama ben konuşmadım. O konuyu hiç konuşamadım zaten. Şu ana kadar.

«Charlie?»

«Bir dakika, Tom. Telaş ettirme.»

«Charlie, senin kesinlikle...»

«Kes sesini.»

Gömleğimin düğmelerini açtım. Sınıftan yine **«Ahhhhh»** sesi yükseldi Titus'un silueti mor renkte göğsüme nakşedilmişti. Çukurdu oram. İçine su doldursanız dururdu. Bakmak hoşuma gitmedi. Midem bulandı. Gömleğimi ilikledim.

«Tom, o piçler beni vurmaya kalktı.»

«Niyetleri asla...»

«Bana niyetlerinin ne olmadığını söyleme!» diye bağırdım ona. Sesimde deli bir nitelik vardı. Kendimi daha da hasta hissetmeme yol açtı. «Sen o kırık kıçını kaldır da aşağıya in, Philbrick olacak o orospu çocuğuna söyle, burada neredeyse kan banyosu yaptıracaktı herkese. Anladın mı?»

«Charlie...» diye inledi adam.

«Kapa çeneni, Tom. Seninle oyalanmaktan bıktım. Sürücü koltuğunda ben varım. Sen yoksun, Philbrick de yok. Eğitim başkanı da yok. Tanrı da yok. Anladın mı?»

«Charlie, izin ver de açıklayayım.»

«ANLADIN MI DİYORUM!»

«Evet, ama...»

«Pekâlâ. Anlaştık demektir. Sen git, mesajımı ver, Tom. Bir saat boyunca ne onu, ne de bir başkasını şu dışarda manevra peşinde görmek istemediğimi söyle. Kimse gelip enterkomda da konuşmayacak. Kimse beni vurmaya da çalışmayacak... Öğlende Philbrick'le tekrar konuşacağım. Bunların hepsini aklında tutabilecek misin, Tom?»

«Evet, Charlie. Peki Charlie.» Rahatlamış gibiydi. Budala durumuna düşmüş olduğuna inanıyordu. Sesinden belliydi. «Yalnızca bir yanlışlık olduğunu sana söylememi istediler, Charlie. Birinin silahı yanlışlıkla patlamış ve...»

«Bir şey daha var, Tom. Çok önemli.»

«Nedir, Charlie?»

«İnsan bu Philbrick denilen herifin karşısında nerede durduğunu bilmeli, Tom. Senin eline bir kürek vermiş, kağnının peşinden yürü demiş, sen de yapıyorsun. Ben ona kendini tehlikeye atıp ötekileri kurtarmasını teklif ettim, yapmadı. Uyan artık, Tom. Kabul ettir kendini.»

«Charlie, hepimizi ne korkunç bir durumda bıraktığını anlaman gerekir.»

«Git artık, Tom.»

Enterkomu kapattı. Ana kapıdan çıkıp arabalara doğru yürüyüşüne hepimiz baktık. Philbrick ona doğru yürüdü, elini onun koluna dayadı. Tom onun elini fırlatıp attı. Çocukların çoğu farkettiler bunu. Ben artık gülümseyecek halde değildim. Evimde, yatağımda olmak istiyor, bunları rüyamda görmüş olmayı diliyordum.

«Sandra,» dedim. «Sanırım bize Ted'le olan gönül maceranı anlatıyordun.»

Ted bana karanlık bir bakış yöneltti. «Hiçbir şey anlatmak zorunda değilsin, Sandy. Onun tek amacı hepimizi kendisi gibi kirli göstermek. Pis, mikrop dolu bir yaratık o. Sana da bulaştırmasına izin verme.»

Sandra gülümsedi. Böyle çocuk gibi gülümsediği zaman gerçekten ışık saçıyordu. İçimde acı bir nostalji belirdi. Sandra'ya karşı değil... bir başka hayalin ürünü saflık ve temizliğe karşı da değil. Tam tanımını yapamadığım başka bir şeye karşı. Belki de Sandra'ya karşı. Her neye olursa olsun, utanç duymama yol açtı.

«Ama istiyorum,» dedi Sandra. «Ben de çığrımdan çıkmak istiyorum. Hep istedim.»

Saat tamı tamına on birdi. Dışardaki faaliyet ölmüş gibi gözüküyordu. Ben artık pencereden iyice geride oturuyordum. Philbrick'in bana bir saat tanıyabileceği kanısındaydım. Artık başka türlü davranmaya cesaret edemezdi. Kendimi daha iyi hissediyordum. Göğsümdeki san-

cı biraz azalır gibiydi. Ama kafam pek bir garipti. Sanki beynim soğutma sistemi olmadan çalışıyor, çölde kurulmuş motor gibi kızdıkça kızıyordu.

Zaman zaman sanki çocukları orada ben kendim tutuyorum, sırf irademle tutuyorum sanıyordum. Amma kibir! Şimdi artık bunun yanlış olduğunu biliyorum. O gün benim gerçek anlamda bir tek rehinem vardı, onun da adı Ted. Jones'du.

«Yaptık işte,» dedi Sandra. Kendi sırasının üzerine bakıyor, başparmağının tırnağıyla oradaki oyukları izliyordu. Saçının ayrığını görüyordum. Erkek çocuklar gibi yandan ayırırdı saçlarını. «Ted bana birlikte Wonderland dansına gitmeyi önerdi, ben de olur dedim. Yeni bir tuvaletim vardı.» Bana sitem dolu bir bakışla baktı. «Sen bana hiç teklif etmedin, Charlie.»

Acaba daha on dakika önce asma kilidimden vurulmuş olan ben miydim? Içimden onlara bu olayın gerçek olup olmadığını sormak geldi. Ama garipti çocukların hepsi.

«Böylece dansa gittik, sonra da Hawaiian Hut'a uğradık. Ted orayı işleten adamı tanıyordu. Bize kokteyller geldi. İki büyük insanmışız gibi.» Sesinde alaycılık var mıydı, yok muydu, anlamak zordu.

Ted'in suratında dikkatle yerleştirilmiş boş bir ifade vardı. Ama ötekiler ona garip bir böcek görmüş gibi bakıyorlardı. Bir çocuktu karşılarındaki. Kendileri gibi bir çocuk. Kulübü işleten adamı tanıyan bir çocuk. Corky Herald bu gerçeği çiğniyor, çiğniyor, besbelli tadını hiç beğenmiyordu.

«Ben içkiyi beğeneceğimi sanmıyordum. Herkes ilk içilişinde içki tadının kötü geldiğini söyler çünkü. Ama hoşuma gitti. Cinfiz içiyordum. Burnumu gıdıklıyordu içki.» Düşünceli bir tavırla önüne bakmaktaydı. «Bardakların içinde minik sazlar vardı. Kırmızı. Ondan çekerek mi içilecek, yoksa onu oraya içkiyi karıştırmak için mi koymuş-

lar, bilemiyordum. Ted bana söyledi. İyi vakit geçirdik. Ted o sıra Poland Spring'de golf oynamanın ne kadar zevkli olduğunu anlattı. Bir gün beni götürüp oyunu öğretebileceğini söyledi. İstersem.»

Ted yine dudağını köpek gibi kıvırıp kıvırıp açıyordu.

«Sululuk falan etmedi. Akşam veda ederken beni öptü ama öperken de sinirli davranmadı. Bazı erkek çocuklar insanı eve getirene kadar sinirleşir, çekilmez olurlar. Ayrılırken sizi öpecekler mi, öpmeyecekler mi, karar vermeye çalışırlar. Ben ayrılırken onları hep öperim. Kendilerini kötü hissetmesinler diye. Dudaklarının tadı kötüyse, mektup zarfı yalamışım sayarım kendimi.»

İlk kez Sandra Cross'la çıkışımı hatırladım. Bir Pazar gecesi, okul dansına. Eve kadar heyecan içindeydim. Onu öpsem mi, öpmesem mi diye. Sonunda öpmemiştim.

«Daha sonra üç kere çıktık. Ted çok nazikti. Söyleyecek komik şeyler bulurdu. Ama ayıp fıkralar anlatmazdı. Biraz okşaştık, o kadar. Sonra uzun süre onu görmedim. Nisan geldi. Lewiston'daki paten pistine gitmek isteyip istemediğimi sordu bana.»

Onu Wonderland dansına davet etmeyi ben de istemiştim ama cesaret edememiştim. İstediği kızla her zaman çıkabilen Joe bana, 'Niye götürmüyorsun onu,' deyip durmuş, bu beni daha da heyecanlandırmış, onu terslememe yol açmıştı. Sonunda cesaretimi toplayıp telefon açmıştım evine. Ama ilk zil çalarken telefonu kapamış, banyoya koşup kusmuştum. Size daha önce de söylediğim gibi, midem berbattır benim.

«Orada eğleniyorduk. Derken paten pistinin ortasında birtakım çocuklar tartışmaya tutuştular,» dedi Sandra. «Har low'lu çocuklarla Lewiston'lu çocuklar. Her nasılsa kavga başladı. Kötü bir kavga. Bazıları ayaklarında tekerlekli patenlerle dövüşüyordu ama bir kısmı da çıkarmıştı. Pistin sahibi geldi, kavgayı kesmezlerse orayı kapatacağını söyledi. Kiminin burnu kanıyordu. Kimi pistte kayıp yere düş-

müş olanlara tekme atıyordu. Korkunç küfürlerle çınlıyordu ortalık. Bu arada müzik de avaz avaz çalmaktaydı. Rolling Stones müziği.»

Sandra durakladı, sonra yine devam etti. «Ted'le ben pistin bir köşesinde duruyorduk. Sahne platformunun yanında. Cumartesileri orkestra çalar çünkü orada. Siyah ceket giymiş bir çocuk yanımdan kayarak geçti. Saçları uzun, yüzü sivilceliydi. Yanımızdan geçerken gülüp Ted'e elini salladı, 'Düz onu, arkadaş, ben yaptım!' diye bağırdı. Ted de uzandı, onun kafasına bir yumruk indirdi. Bu sefer siyah ceketli ortaya doğru kaydı, birinin pabuçlarına çarptı, tepetakla yuvarlandı. Her neyse, Ted bana bakıyordu. Gözleri yuvalarından fırlar gibiydi. Sırıtıyordu. Ted'in sırıttığını ilk o zaman gördüm. Çok eğleniyordu sanki.

«Bana hemen dönerim dedi, daha düşen çocuk yerden kalkarken onun başına gitti. Çocuğu ceketinin ensesinden yakaladı ve... bilemiyorum... onu öne arkaya sarsmaya, sallamaya başladı. Çocuk ona dönemiyordu. Ted onu sarstı, sarstı, sonunda çocuğun başı kukla gibi sallanır oldu. Derken siyah ceketi de ortasından yırtılıverdi. Çocuk, 'Ceketimi yırttığın için geberteceğim seni, itoğlu!' diye haykırdı, Ted ona yine vurdu. Çocuk düştü, Ted de ceketin yırtılan parçasını onun üzerine attı. Sonra benim bulunduğum tarafa geldi, oradan çıktık. Ausburn'a, Ted'in bildiği bir taş ocağına gittik. Lost Valley yolu üzerinde. Sanırım. O zaman yaptık. Arka kanepede.»

Yine sırasının üzerindeki oyuk yazıları izliyordu. «Fazla acımadı. Acıyacak sanmıştım ama acımadı. Güzeldi.» Sandra sanki Walt Disney'in filmlerinden söz ediyordu. Şirin hayvanlarla dolu çizgi filmlerden. Ama bu seferkinin yıldızları Ted Jones'la Kol Kafa Ağaçkakandı.

«Kullanırım dediği o şeylerden kullanmadı. Ama ben de gebe falan kalmadım.»

Ted'in haki gömleğinin yakasından dışarı bir kırmızılık yayılmaya başlıyordu. Boynuna, oradan da yanaklarına

ıoğru. Yüzü ifadesizliğini korudu.

Sandra'nın elleri ağır, hantal hareketler yapıyordu. Kı-:ın doğal yerinin, bir yaz günü terastaki hamağa uzanmak ›lduğunu anladım birden. Elinde bir kitap. Ya da belki çev-'eyi seyrederdi. Yanında bir gazoz şişesi, içinde bir saz. Üzerinde beyaz şort, askılı penye bluz. Askıları düşürül-nüş. Gerdanında minik ter damlaları...

«Sonradan özür diledi. Rahatsız davranıyordu. Onun adına biraz üzüldüm. Durmadan, gerekirse benimle evle-neceğini söylüyordu. Yani... gebe falan kalırsam. Çok sık-kındı. Ben, 'Durup dururken kaygılanmayalım, Teddy,' de-dim, o da, 'Bana Teddy deme, o bebek adı,' dedi. Sanırım onunla yattığıma şaşırıyordu. Ben gebe kalmadım. Olay bir mesele değildi görünüşe göre.

«Bazen kendimi taşbebek gibi hissediyorum. Gerçek değilmişim gibi. Anlıyor musunuz? Saçlarımı tarıyorum, sö-külen bir eteğimi bastırıyorum, annemle babam çıkacaksa çocuklarla ben kalıyorum. Ama bunların hepsi sahte ge-liyor. Sanki salonun duvarının arkasını görebiliyormuşum gibi. O duvar kartondanmış, arkasında yönetmenle kame-raman gelecek sahne için hazırlanıyorlarmış gibi. Çimen-ler ve gökyüzü tuallere yapılmış resimlermiş gibi. Sahte.» Bana dürüstçe ,içtenlikle baktı. «Sen de bu duyguları his-settin mi hiç, Charlie?»

Bunu dikkatle düşündüm. «Hayır,» dedim. «Aklımdan böyle bir şey geçtiğini hiç hatırlamıyorum, Sandra.»

«Benim geçti. Ted'le olan olaydan sonra daha da çok geçti. Ama gebe falan kalmadım. İlk seferinde her kız ge-be kalır sanırdım. Aksamaz hiç sanırdım. Annemle babama nasıl söyleyeceğimi gözümde canlandırmaya çalıştım. Ba-bam çok kızacak, kim o it, diyecek, annem ağlayacak, 'Seni iyi yetiştirdiğimi sanırdım,' diyecekti. Öyle olsa gerçek olurdu. Ama bir süre sonra artık o olayı düşünmekten vazgeçtim. Ne gibi bir duygu verdiğini bile tam hatırlaya-maz oldum. Bir gün paten pistine gittim.»

Sınıfta iğne düşse sesi duyulurdu. Sandra'nın sağladığı dikkat yoğunluğunu Bayan Underwood ömrü boyunca umamazdı.

«Çocuğun biri beni tavladı. Tavlamasına izin verdim.» Sandra'nın gözlerine garip bir pırıltı gelmişti. «En kısa eteğimi giydim. Açık mavi olanını. İnce de bir bluz. Daha sonra arka kapıdan çıktık. İşte o gerçek gibi oldu. Çocuk hiç nazik değildi. Biraz... serseriydi. Onu hiç tanımıyordum. Belki de şu duyduğumuz seks manyaklarından biridir, diye düşünüyordum. Belki bıçağı vardı. Belki bana zorla uyuşturucu verirdi. Ya da gebe kalırdım. Kendimi sağ ve canlı hissediyordum.»

Ted Jones sonunda arkasını dönmüş, Sandra'ya tahtadan oyma bir ifadeyle bakıyor, duyduğu dehşeti ve tiksintiyi açıklıyordu. Rüya gibi bir sahne. Ortaçağdan kalma karanlık bir tiyatro.

«Cumartesi gecesiydi. Paten pistinde orkestra çalıyordu. Otoparktan duyuluyordu müziğin sesi. Hafif hafif. Paten salonu arkadan pek bir şey benzemiyor. Yanyana yığılı çöp tankları, variller, boş Coca Cola şişeleri. Korkuyordum ama heyecanlıydım da. Çocuk hızlı hızlı soluyor, bileğime sımsıkı sarılıyordu. Sanki kaçmamdan korkuyormuş gibi. Derken...»

Ted boğulur gibi, korkunç bir ses çıkardı. Yaşıtlarım arasında hiç kimsenin, anne veya babasının ölümü dışındaki bir şeye bu kadar acı tepki göstereceğine inanmak zordu. Ona yine hayranlık duydum.

«Eski siyah bir arabası vardı. Çocukken annemin yaptığı uyarılar geliyordu aklıma. Yabancı bir adam seni arabasına bindirmek isterse binme, diye. Bu da heyecanlandırdı beni. Ya beni kaçırır, ıssız bir yerde kulübeye kapatır, fidye isterse, diye düşündüm. Çocuk arka kapıyı açtı, bindim. Beni öpmeye başladı. Ağzı yağlı yağlıydı. Pizza yemiş gibi. İçerde dilimi yirmi sente pizza satıyorlardı. Beni yoklamaya başladı. Bluzuma pizza bulaştırdığını gördüm.

Sonra uzandık, ben eteğimi yukarıya çektim...»

«**Suuus!**» diye haykırdı Ted birden. İki yumruğunu sırasına indirdi, herkes yerinden sıçradı. **«Seni rezil orospu! Bunu herkesin önünde anlatamazsın! Ya ağzını kapa ya da ben kaparım! Sen...»**

Dick Keene soğuk bir sesle, «Asıl sen sus, Teddy, yoksa dişlerini o kopası gırtlağına doldururum,» dedi. «Sen payını aldın, öyle değil mi?»

Ted ona ağzı açık baktı. Ikisi Harlow'da bilardo oynarlardı. Ted'in arabasıyla dolaşırlardı. Bu iş bitince de beraber gezecekler mi diye merak ettim. Kuşkuluydum.

«İyi kokmuyordu,» diye devam etti Sandra. Sanki sözü hiç kesilmemiş gibi davranıyordu. «Ama sertleşmişti. İrileşmişti. Ted'den fazla. Sünnetli de değildi, onu hatırlıyorum. Bakire olmamama rağmen canımın acıyacağını düşündüm. Polis gelir, bizi tutuklar, diye düşündüm. Polislerin böyle otoparklarda sık sık dolaştığını biliyordum.

«İçimde garip bir şey olmaya başladı. Daha külotumu bile indirmeden. Hiç bu kadar hoş bir duygu hissetmemiştim. Ya da bu kadar **gerçek**.» Yutkundu. Yüzü kızarmıştı. «Bana eliyle dokundu, kendimden geçtim. Hemen. Işin garibi, çocuk işi bitiremedi bile. Daha başlarken birdenbire... öyle işte. Bir dakika kadar üzerimde yattı, sonra kulağıma, 'Seni orospu!' dedi. 'Mahsus yaptın bunu.' Hepsi o kadardı işte.»

Başını belirsiz bir ifadeyle iki yana salladı. «Ama gerçekti. Her şeyi hatırlıyorum... müziği, çocuğun gülümseyişini, fermuarının sesini... hepsini.»

Sandra bana gülümsedi. Garip, hülyalı bir gülümseme. «Ama bu daha da iyi oldu, Charlie.»

İşin garip yanı, içimin bulanıp bulanmadığını anlayamıyordum. Bulamıyordu galiba. Ama eli kulağındaydı. İnsan ana caddeden saptı mı, birtakım garip evler görmeye hazır olmalı bence. «İnsanlar kendilerinin gerçek olduğunu nasıl anlar?» diye mırıldandım.

«Ne, Charlie?»

«Hiçbir şey.»

Onlara dikkatle baktım. Hiçbirinin içi bulanmıyordu. Her göz sağlıklı ve parlaktı. İçimde bilmek isteyen bir şey vardı... o şey belki bu kıtaya Mayflower gemisiyle, ilk göçmenlerle birlikte gelmişti. **Bunu kendi kişiliğinin duvarları dışına nasıl çıkarır? Bunu nasıl söyler?** Ama karşımda gördüğüm suratların hiçbirinde aynı soru yansımıyordu. Philbrick olsa, onun yüzünde olurdu bu ifade. Don Grace'inkinde olmazdı ama, aklından geçirirdi o bunu. Gizlice. Ben olayların değiştiğine, ama insanların değişmediğine inanagelmiştim. Onca yıldır futbol sahasında beyzbol oynamış olduğumu anlamak dehşet vericiydi. Domuz hâlâ kaleminin markasını inceliyordu. Susan Brooks tatlı ve anlayışlı duruyordu. Dick Keene'in yüzünde yarı ilgili, yarı şehvetli bir ifade vardı. Corky'nin kafası eğikti. Kaşları çatık, güreşiyordu bu durumla. Gracie biraz şaşırmış gibiydi. Hepsi o kadar. Irma Bates, ha var ha yok bir haldeydi. Benim vuruluşumu gördükten sonra kendine gelememişti galiba. Büyüklerimizin hayatı o kadar mı basitti de Sandra'nın hikâyesiyle açıklanabiliyordu? Ya da çocukların hayatı garip, ürkütücü zihinsel yapraklarla mı doluydu ki, arkadaşlarının cinsel serüveni hepsinin anılarını harekete geçiriyordu? İşin ahlâkî sonuçlarını düşünecek durumda değildim.

Bir tek Ted dehşete kapılmış, içi bulanmış gibi görünüyordu. O da artık var sayılmazdı.

Carol Granger, «Ne olacağını bilemiyorum,» derken sesi hafif kaygılı çıktı. Çevresine bakındı. «Korkarım bütün bunlar çok şeyi değiştirecek. Hoşuma gitmiyor.» Bana suçlayan bakışlarla baktı. «Ben olayların gidişinden memnundum, Charlie. Bu iş bitince değişmesini istemiyorum.»

«Heh!» dedim.

Ama böyle bir sesin durumumuz üzerinde gücü yoktu. İşler kontrolden çıkmıştı. Artık inkâr edilemezdi. Hepsine

birden gülmek geldi içimden. Ben bu oyuna baş aktör olarak başladım, sonunda figüran kaldım, demek geldi.

Birden Irma Bates, «Tuvalete gitmem gerek,» dedi.

Ben, «Tut biraz,» dedim, Sylvia güldü.

«Adalet adalettir,» dedim. «Size seks hayatımı anlatmaya söz vermiştim. Aslında anlatacak fazla bir şey yok, meğer ki geleceğin falına bakalım. Ama ilginç bulabileceğiniz bir hikâye var.»

Sarah Pasterne esnedi, içimden bir vuruşta kafasını koparmak geldi. Ama ikinci durumda olan her zaman daha çok zorlanmaya mecburdur. Araba yarışlarında öyle denir. Bazı çocuklar daha hızlı araba sürer... ama Decker, zihninizin kül tablalarından bütün psişik sigara izmaritlerini bir solukta çeker, toplar.

Beatles'ların, «Bugün haberleri okudum,» diye başlayan şarkısı geldi aklıma.

Onlara anlattım.

26

Placerville'de lise ikiyi bitirdiğim yazdı. Joe'yla ikimiz arabayla Bangor'a, hafta sonunu Joe'nun ağabeyinin yanında geçirmeye gitmiştik. Ağabeyi orada yazlık işe girmişti. Yirmi bir yaşındaydı Pete McKennedy. Harika bir yaştı bu bence. Ben henüz on yedinin açık lâğımı üzerinden aşmaya çalışıyordum. Çocuk Maine Üniversitesine gidiyordu. İngilizce bölümüne.

Harika bir hafta sonu geçireceğe benziyorduk. Cuma gecesi ömrümde ilk kez sarhoş oldum. Yanımda Pete, Joe ve Pete'in iki arkadaşı vardı. Hepimiz sarhoş olduk. Ertesi gün de kendimi pek berbat hissetmedim. Pete Cumartesileri çalışmıyordu. Bizi okulun kampusuna götürüp gezdirdi. Yazları orası çok güzeldi. Ama Temmuz ayında pek kız yoktu ortalıkta. Pete bize yaz kurslarına gelen öğren-

cilerin hafta sonlarında yüzmeye falan gittiğini anlattı.

Tam dönmeye hazırlandığımız sırada, Pete'in tanıdığı bir çocuğun otoparka girmekte olduğunu gördük.

«Scragg!» diye seslendi Pete. «Hey, Scragg!»

Scragg iri kıyımdı. Solmuş blucin, mavi iş gömleği giymişti. Sarkık, kum rengi bıyıkları vardı. Kötü görünüşlü kara bir sigara içmekteydi. Yanmakta olan iç çamaşırı gibi kokuyordu o sigara.

«N'aaber?» diye sordu.

«İyidir,» dedi Pete. «Bu benim kardeşim, Joe. Bu da onun arkadaşı Charlie Decker. Scragg Simpson.»

«Mer'aba,» dedi Scragg. El sıkıştı, sonra bizi unuttu. «Bu gece ne yapıyorsun, Pete?»

«Üçümüz sinemaya gidelim diyordum.»

«Yapma, Pete,» diyerek sırıttı Scragg. «Yapma, dostum.»

Peter de sırıttı. «Daha iyi ne var ki?»

«Dana Collette bu kampusa parti veriyor. Ailesinin Shodis Tepe'de bir yeri var. Oraya kırk milyon kadar sahipsiz bayan dolacak. Püf püf de getir.»

Pete, «Larry Moeller'de ot var mı?» diye sordu.

«Son bildiğimde bol bol vardı. İthal, yerli, her türlüsü. Tek eksiği filtreli sigaraydı.»

Pete başını salladı. «Geliriz. Bir engel çıkmazsa.»

Scragg de başını salladı, uzaklaşırken Joe ile bana, «Görüşürüz,» dedi.

Jerry Moeller'i görmeye gittik. Pete onun buralardaki en baba esrar satıcısı olduğunu söylüyordu. Ben soğukkanlı duruyordum. Placerville'in pişkin esrarkeşi gibi. Ama aslında heyecanlıydım ve ürküyordum. Sanırım Jerry'yi bir kenefin üzerine çırılçıplak oturmuş, kolunda lastik hortum, elinde enjektörle göreceğimi sanıyordum. Göbek deliği batık Atlantis gibi bir yükselip bir inerek.

Adamın kentin eski kesiminde bir apartman dairesinde oturduğunu öğrendik. O mahalle bir banliyöydü. Üç ö-

nemli yanı vardı. Bir kâğıt fabrikası, bir kano fabrikası, bir de Kızılderililerin Rezervasyon Kampı. Hepsi insana, kıçında kaç tüy bittiğini merak eden, derisini yüzmeye değer mi, değmez mi diye hesaplayan bakışlarla bakan Kızılderililer.

Jerry sandığımız gibi biri değildi. Ufak tefek bir adamdı. Suratında sürekli olarak limon yemiş gibi bir sırıtma ifadesi vardı. Yakasındaki sarı, yuvarlak rozette, «Sırma Saç Bayılmıştı» diye yazıyordu. Evinde güzel plaklar vardı. O albümleri görünce, kendi sevdiğim şarkıcıların plakları da var mı diye sormaktan kendimi alamadım. Konuşmaya başladık. Pete'le Joe sıkılmış gibi oturuyorlardı. Sonunda Jerry birtakım sigaralar çıkardı. Kâğıdı kahverengi sigaralar.

«Yakmak ister misin?» diye sordu Pete'e.

Pete yaktı. Kokusu acıydı. Hoştu. Dumanı derin derin çekti, sigarayı Joe'ya uzattı. Joe çekince dumanın çoğunu öksürerek çıkardı.

Jerry yine bana döndü. «Sen Clinch Mountain Boys'u hiç dinledin mi?»

Başımı iki yana salladım. «Adlarını duydum ama,» dedim.

«Bunu dinlemen şart. Amma seksi!» Bir uzunçalar albümü pikaba koydu. Sigara o arada dönüp bana geldi. Jerry babacan bir sesle, «Sigara içer misin?» diye sordu.

Başımı iki yana salladım.

«O zaman az çek, yoksa kendini kaybedersin.»

Yavaşça çektim. Duman tatlı, oldukça ağır, buruk ve kuruydu. Soluğumu tuup sigarayı Jerry'ye uzattım. Clinch Mountain Boys bu arada şarkılarına başlamışlardı.

Yarım saat sonra iki sigara daha bitirmiştik. Değişik plaklar dinliyorduk. Ben kendimi ne zaman sarhoş hissetmeye başlayacağımı sormak üzereydim ki kafamda banjo telleri canlandırabildiğimi farkettim. Parlak, uzun çelik teller kıpırdayıp duruyordu gözümün önünde. Konsantrasyo-

numu toplayabilirsem onları izleyebiliyordum da. Bunu Joe'ya söylemeye çalıştım, o bana şaşkın, bulutlu bir ifadeyle baktı. İkimiz de güldük. Pete duvardaki Niagara resmine derin derin bakıyordu.

Saat beşe kadar kaldık orada. Çıktığımızda benim kafam iyice dağınıktı. Pete o ara Jerry'den otuz gram ot almıştı. Partiye doğru yola koyulduk. Jerry kapıya çıkıp arkamızdan el salladı, bana yine gelmemi, plaklarımı da getirmemi söyledi.

Hatırladığım son mutlu an o oldu.

Kıyı boyunca upuzun bir yol yaptık. Üçümüzün de kafası dumanlıydı ama Pete arabayı kullanmakta zorluk çekmiyordu. Ne zaman konuşmaya çalışsak kıkırdıyorduk. Bir ara Pete'e, bu partiyi veren Dana Collette nasıl biri diye sordum, o alayla güldü. Ben bunun üzerine çatlayana kadar güldüm. Kafamda hâlâ banjolar çalıyordu.

Pete baharda o eve, yine bir partiye gitmişti. Bir kerecik yanlış yola saptık, sonra evi kolaylıkla bulduk. Dar bir yolun ucundaydı. Müziğin sesi çeyrek mil öteden duyuluyordu. Kapıya öyle çok araba parketmişti ki, biz yaklaşık çeyrek mil yol yürümek zorunda kaldık.

Pete arabayı parkedip indi. Ben yine güvenimi kaybetmeye başlamıştım. Utangaçlığım tutmak üzereydi. Bu duygunun birazı esrarın kalıntısı, birazı da benim huyumdu. Üniversiteli çocuklar arasında ne kadar toy ve budala duracağıma kaygılanıyordum. Jerry Moeller gibisi herhalde yüz kişide bir çıkardı. Joe'nun yanından ayrılmamaya, çenemi kapalı tutmaya karar verdim.

Oysa kaygılanmama gerek yokmuş. O evde bir milyon kişi var gibi görünüyordu. Tıklım tıkış doluydu içerisi. Sarhoş ya da ayık. Marihuana kokusu havada yoğun bir sis asılı kalmıştı. Şarap ve sosis kokuları da ona karışıyordu. Her kafadan bir ses çıkıyor, müzik ortalığı kasıp kavuruyor, kahkahalar çınlıyordu. Tavandan biri kırmızı, öteki mavi, iki ışık sarkmaktaydı. İlk izlenimim kendimi lunaparkta sanmama yol açtı.

Scragg karşı taraftan bize el salladı.

Birisi kulağımın dibinden, **«Pete!»** diye seslendi. Yerimden sıçrarken neredeyse dilimi yutuyordum.

Kısa boylu, hemen hemen güzel sayılabilecek bir kızdı. Saçlarının rengi açık sarıydı. Omrümde gördüğüm en kısa elbiseyi giymişti. Cırtlak turuncu. Bu garip ışıkların altında canlı gibi duruyordu elbise.

«Merhaba, Dana!» diye bağırdı Pete gürültünün arasında. «Bu benim kardeşim, Joe, bu da onun arkadaşlarından biri, Charlie Decker.»

Kız ikimizi de selamladı. «Harika bir parti, değil mi?» diye sordu bana. Kıpırdadıkça eteğinin kenarı külotunun dantellerine değiyordu.

Harika bir parti olduğunu söyledim.

«Bir şeyler getirdin mi, Pete?» Pete sırıttı, Jerry'den satın aldığı torbayı havaya kaldırdı. Kızın gözleri ışıldadı. Benim yanımda duruyor, kalçası bana değiyordu. Çıplak oyluğunu hissedebiliyordum. Heyecanlanmaya başladım.

«Getir onu buraya,» dedi Dana.

Müzik setinin hoparlörlerinden birinin gerisinde, nispeten tenha bir köşe bulduk. Dana kitap rafının altındaki dolaptan kocaman bir nargile çıkardı. Annesiyle babasınındı herhalde. İçmeye başladık. Duman suyun içinden geçerek gelince daha bir yumuşuyordu. Ben de daha kolay dayandım. İyice kafayı bulmaya başladım. Başımın içi helyum gazıyla doluyordu sanki. İnsanlar geliyor, gidiyordu. Tanıştırmalar yer alıyor, ben herkesin adını hemen unutuyordum. Bu tanıştırmaların en iyi yanı, yeni biri geçerken Dana fırlayıp onu yakaladığında incecik mavi naylon külotunun görünmesiydi. Birileri plakları değiştirirken onları seyrediyordum. Bazıları Mikelanj'dan, Ted Kennedy'den, Kurt Vonnegut'dan söz eden kimselerdi. Bir kadın bana, Susan Brownmiller'in **Irza Geçen Kadın** adlı kitabını okuyup okumadığımı sordu. Hayır dedim. Çok iyi bir kitap olduğunu söyledi, sonra gitti. Karşı duvardaki floresanla aydınlatılmış pos-

tere baktım. Tişörtlü bir adam televizyonun karşısında oturuyordu resimde. Gözleri kapanmaktaydı adamın. Posterin yazısı, «KAHRETSİN! YİNE CUMA GECESİ VE BEN SARHOŞUM!» diyordu.

Dana'nın bacaklarını üstüste atıp indirişini seyrettim. Aradan çıkan kasık tüyleri, açılmış saçlarından birkaç ton koyuydu. Bu kadar heyecanlandığımı hatırlamıyordum, bir daha olabileceğini de sanmıyordum.

Dana birden bana döndü, kulağıma fısıldadı. Kanımın ısısı yirmi derece birden arttı. Daha demin Pete'le ve beni tanıştırdığı bir başkasıyla konuşuyordu. Oysa şimdi bana dönmüş, «Arka kapıdan çık, şuradan,» diye gösteriyordu.

Anlamak zor geldiğinden parmağının gösterdiği yere baktım. Orada gerçekten bir kapı vardı. Üzerinde de yaman bir tokmak. Kıkırdadım. O da güldü. «Geldin geleli bacaklarıma bakıyorsun,» dedi. «Bunun anlamı ne?» Ben cevap veremeden yanağımı yavaşça öptü, yola koyulalım diye beni hafifçe itti.

Çevreme bakınıp Joe'yu aradım, göremedim. Üzgünüm, Joe. Ayağa kalkarken iki dizimin çatırdadığını duydum. Aynı pozda oturmaktan kazık kesilmişti bacaklarım. Gömleğimi dışarı çekip blucinimdeki şişkinliği örtmeyi düşündüm. Karşıya kadar parmak uçlarıma basa basa gitmeyi düşündüm. Gülmeyi, buradaki kalabalığa Charles Everett Decker'in az sonra bekâretini kaybedeceğini sandığını duyurmayı düşündüm.

Hiçbirini yapmadım.

Arka kapıdan çıktım.

Öyle sarhoş, öyle heyecanlıydım ki, neredeyse dar balkonun hemen altındaki kumsala yuvarlanacaktım. Orada bir plaj kabini vardı. Basamaklarla iniliyordu kumsala. Dikkatle yürüdüm. Ayaklarım benden kilometrelerce uzakta gibiydi. Müzik bu tarafa daha az geliyordu. Dalgaların sesi baskındı.

İncecik bir hilâl, tatlı bir rüzgâr vardı. Manzara öyle

donuk bir güzellik yansıtıyordu ki, bir an için kendimi siyah beyaz bir kartpostalın içine girmiş sandım. Biraz yüksekte kalan kabin yalnızca belirsiz bir gölgeydi. Iki yanı ağaç doluydu. Çamlar, çalılar kaya gibi sert yamacı dolduruyordu. Karşıda dalgaların yaladığı Atlas Okyanusu plajı vardı. Sol taraftaki küçük buruna bakıp, bu gece orada rüzgârdan başka kim gezindi acaba, diye düşündüm. Pek yalnızlık dolu bir düşünceydi bu. Biraz ürperdim.

Pabuçlarımı çıkardım, onu beklemeye başladım.

Gelmesi ne kadar sürdü, bilemiyorum. Kolumda saat yoktu, olsa da bakamayacak kadar sarhoştum. Beklerken kısa süre sonra bir tedirginlik duygusuna kapıldım. Ağaçların gölgesi, o ıslak, sımsıkı kumlar, rüzgârın o sesi... hattâ belki okyanusun kendisi... koskocaman, içi görünmez hayatlarla dolu... sonra o minik ışıklar. Belki de çıplak ayaklarım üşüyordu ıslak kumlar üzerinde. Belki de hiçbiri olmuyordu bunların. Belki hepsi oluyordu da, fazlası vardı. Dana elini omzuma, koyduğunda ereksiyonumu kaybetmiştim. Sanki Wyatt Earp, OK. Corral'daki kavgaya eli silahsız gidiyordu.

Dana beni kendine çevirdi, parmak uçlarına yükselip öptü. Oyluklarının sıcaklığını duydum ama bana pek müthiş bir şey gibi gelmedi. «Bana bakıyordun, gördüm,» dedi. «İyi biri misindir? İyi davranabilir misin?»

«Denerim,» dedim, kendimi budala gibi hissettim. Göğüslerine dokundum, beni sımsıkı tuttu. Ama ereksiyonum hâlâ geri gelmemişti.

Elimi tutarken, «Pete'e söyleme,» dedi. «Öldürür beni. Aramızda... garip bir durum var.»

Beni arka merdivenin altına götürdü. Burada otlar serin ve güzel kokuluydu. Basamakların gölgesi Dana'nın üzerinde çizgi çizgiydi. Elbisesini çıkardı.

«Çılgın bir şey bu,» dedi. Heyecanlıydı.

Birlikte yerde yuvarlanıyorduk. Gömleğim çıktı. Elleri blucinimin önündeydi. Ama benim organım kahve mo-

lasından dönmemişti. Bana dokundu, elini pantolonumun içine kaydırdı, kaslarım irkildi. Zevkle veya tiksintiyle değil... korkuyla irkildi. Eli lastik gibiydi. Soğuk, uzak ve antiseptik.

«Haydi,» diye fısıldadı. «Haydi, haydi, haydi...»

Seksi bir şey düşünmeye çalıştım. Herhangi bir şey. Etüd dersinde Durleen Andreissen'in bacaklarına bakışımı, onun da bildiği halde buna izin verişini. Maynard Quinn'in açık saçık resimli iskambillerini. Sandy Cross'un seksi siyah iç çamaşırlarını. O zaman içimde bir şeyler kıpırdadı. Birden hayalimdeki tüm kıpırtılar arasında babam belirdi. Elinde av bıçağı, Cherokee burun yöntemini anlatıyordu.

«Neyi?» diye sordu Corky Herald. Ona Cherokee Burun Yöntemi'ni açıkladım. Corky, «Haa,» dedi, ben devam ettim.

İşte o zaman olan oldu. Her şey yine yokoldu, bir daha da geri gelmedi. Hiçbir şey. Hiçbir şey. Blucinim gömleğimin yanına fırlatıldı. Külotum ayak bileklerimin orada bir yerdeydi. Dana altımda titriyordu. Hissedebiliyordum. Bir müzik âletinin teli gibi titriyordu. Uzanıp oramı tuttu, sarstı, sanki ona neyin var diye sordu. Ama Bay Penis cevap vermedi. Ellerimi onun sıcak oylukları arasında dolaştırdım, tüylerine dokundum. Biraz sertti tüyleri. Benimkiler gibi. İşte burası, diye düşündüm. Babam gibi erkeklerin av gezilerinde üzerinde espri yaptığı yer burası. Erkekler cinayet bile işler bunun için. Zorla elde etmeye çalışırlar bunu.

Dana tiz, soluksuz bir fısıltıyla, «Nerede hani?» dedi. «Nerede? Nere...»

Uğraştım, olmadı. Bu arada dalgaların kumlardaki sesini duyuyordum hep. Filmlerdeki fon müziği gibi.

Dönüp kalktım. «Üzgünüm,» derken sesim şaşılacak kadar yüksek ve hışırtılı çıktı.

Dana'nın içini çektiğini duydum. Kısa bir ses. Rahat-

sız bir ses. «Ziyanı yok,» dedi. «Olur böyle şeyler.»

«Bana olmaz,» dedim. Sanki binlerce seks ilişkimden sonra ilk defa bozuk çalıyordu organım. İçerde Mick Jagger'in sesinin «Hot Stuff» diye bağırdığını hayal meyal duyabiliyordum. Hayatın kara mizahından bir örnek. Kendimi hâlâ berbat hissediyordum. Ama bu soğuk bir duyguydu. Derinliği yoktu. Sapığın biri olduğum düşüncesi içimde kabaran bir su gibi yükseldi. Homo. Uygulama gerekmezdi homoseksüel eğilimlere sahip olmak için. İnsan hiç farkına varmayabilirdi. Psycho filminde anasının kılığıyla, makyajıyla dolaşan Norman Bates'e olduğu gibi, durum insanın üzerine saldırıncaya kadar farkedilmeyebilirdi.

«İsabet belki,» dedi Dana. «Pete...»

«Bak, üzgünüm.»

Gülümsedi. Ama galiba yapmacık bir gülümsemeydi. Hâlâ merak ederim yapmacık mıydı diye. Gerçek olduğuna inanmak isterdim. «Esrardan,» dedi. «Herhalde işler yolundayken yaman sevişen birisindir.»

«Kahretsin,» dedim, kendi sesimin o ölü tonunu duyunca ürperdim.

«Ben içeri gidiyorum,» diyerek doğruldu. «Sen biraz bekle, sonra gel.»

Ona beklemesini, bir daha denememe izin vermesini söylemek istedim ama bunu yapamayacağımı biliyordum. Denizler kuruyana, mehtap pas tutana kadar yapamazdım. Elbisesini giyip gitti, beni basamakların altında bıraktı. Mehtap bana dikkatle bakıyordu. Ağlayacak mıyım diye herhalde. Ağlamadım. Bir süre sonra elbiselerimi topladım, dökülmüş yaprakları üstlerinden silkeledim, giyinip merdivenlerden çıktım. Pete'le Dana gitmişlerdi. Joe köşedeydi. Çok güzel bir kızla sıkı fıkıydı. Oturdum, partinin bitmesini bekledim. Sonunda bitti.

Üçümüz birlikte Bangor'a dönerken şafak sökmüştü bile. Kimse ağzını açmıyordu. Kimsenin söyleyeceği bir

şey yoktu. Kendimi yorgun ve tatsız hissediyordum. Ne kadar aldığımı, ne kadar zarara uğradığımı bilemiyordum. Gereğinden fazla gibi bir sezgi vardı içimde.

Yukarı çıktık. Ben salondaki kanepeye attım kendimi. Uyumadan önce son gördüğüm şey, pencerelerdeki pancurlardan süzülen çizgi çizgi ışıklardı.

Rüyamda Gıcırdayan Şey'i gördüm. Küçüklüğümdeki gibi. Yatağımdaydım. Dışardaki ağacın gölgesi tavana vuruyordu. O tekdüze, sinsi ses. Ama bu sefer yaklaşıyor, yaklaşıyordu. Derken yatak odamın kapısı birden açılıyordu. Çıkardığı gıcırtı felâketin sesiydi.

Babamdı gelen. Kollarında annem vardı. Annemin burnu yarılmış, kanlar yanaklarına boşalıyordu. Savaş boyası gibi.

«Istiyor musun onu?» diye soruyordu babam. «İşte, al, işe yaramaz herif. Al onu.»

Annemi yatağıma, benim yanıma atıyordu. Ölmüş olduğunu görüyordum annemin. Işte o zaman haykırarak uyandım. Yeniden uyarılmış durumdaydım.

27

Ben hikâyemi bitirince kimse bir şey söylemedi. Susan Brooks bile. Yorulmuştum. Söyleyecek fazla bir şey kalmamış gibiydi. Çocukların çoğu yine dışarıya bakıyorlardı. Orada da bir yenilik yoktu bir saat öncesine göre. Hattâ daha tenhaydı dışarısı. Meraklıları uzaklaştırmışlardı oradan. Sandra'nın anlattığı seks hikâyesinin benimkinden iyi olduğuna karar verdim. Onunkinde bir orgazm vardı.

Ted Jones yine yüzüme o alev alev bakışlarla bakıyordu. Ama bu sefer tiksintisi yerini yalnızca nefrete bırakmıştı. Bu da iyiydi yine. Sandra Cross kendi dünyasına çekilmişti. Pat Fitzgerald ise matematik defterinin bir say-

fasını koparmış, onu uçak gibi katlıyordu.

Birden Irma Bates meydan okuyan bir sesle, «Tuvalete gitmem gerek,» dedi.

İçimi çektim. Dana Collette'in iç çekişine benzedi sanıyorum. «Git o halde.»

Bana inanmaz bakışlarla baktı. Ted gözlerini kırpıştırdı. Don Lordi kıkırdadı.

«Beni vurursun.»

Dönüp yüzüne baktım. «Tuvalete gitmen gerekli mi, değil mi?»

«Tutabilirim,» diyerek astı suratını.

Yanaklarımı puflattım. Babam da bazen yapar. Bezdiği zaman. «Eh, ya git, ya da yerinde kıpır kıpır kıvranmayı kes. Sıranın altında bir göl istemiyoruz.»

Corky kahkahayla güldü, Sarah Pasterne şoka kapılmış gözüktü.

Irma Bates sanki bana inat, ayağa kalkıp küt küt adımlarla kapıya doğruldu. En azından bir puan almıştım. Ted bana değil, ona bakıyordu. Kız kapıya varınca kuşkuyla duraladı. Eli kapının tokmağındaydı. Televizyonu düzeltmeye çalışırken ceryan çarpmış da bir daha denemeye korkuyormuş gibi bir hali vardı.

«Beni vurmayacak mısın?»

«Tuvalete gidecek misin, gitmeyecek misin?» dedim. Onu vurup vurmayacağımdan emin değildim. Hâlâ kıskançlık içindeydim. Sandra'nın hikâyesi benimkinden çok daha güçlü olduğu için. Bir bakıma üstünlük onlara geçmişti. Sanki ben onları burada tutmuyormuşum da, tersi oluyormuş gibi çılgın bir duyguya kapıldım. Bir tek Ted dışında tabii. Ted'i hepimiz tutuyorduk burada.

Belki vuracaktım onu. Kaybedecek bir şeyim olmadığı kesindi. Hattâ belki yardımı olabilirdi. Belki bu sayede, bir rüyanın ortasında uyanıvermiş olma duygusundan kurtulurdum.

Irma kapıyı açtı ve çıktı. Ben tabancayı sümenin üze-

rından kaldırmadım bile. Kapı kapandı. Ayak seslerinin koridorda ilerleyişini dinledik. Hızlandılar. Koşmadılar Herkesin gözü kapıdaydı. Sanki inanılmaz bir şey kafasını içeriye uzatmış, sonra çekmiş gibi.

Bana gelince, içimde garip bir rahatlama duygusu vardı... Anlatamayacağım bir duygu.

Ayak sesleri bitti.

Sessizlik. Birisi daha tuvalete gitmek istesin diye bekledim. Irma Bates binanın kapısından bahçeye deli gibi fırlasın diye bekledim. Yüz gazetenin birinci sayfasına geçerdi yapsa. Yapmadı.

Pat Fitzgerald yaptığı uçağın kanatlarını hışırdattı, enikonu ses çıktı.

Billy Sawyer sinirli sinirli, «At onu elinden,» dedi ona. «Defter kâğıdından uçak yapılmaz.» Pat atmaya yanaşmadı. Billy de başka bir şey söylemedi.

Yeni ayak sesleri. Bize doğru geliyordu.

Tabancayı kaldırıp kapıya tuttum. Ted bana sırıtıyordu ama sanırım kendisi farkında değildi. Yüzüne baktım. Biçimli yanaklarına, alnına baktım... kulüplerin, dansların, arabaların anılarını, Sandra'nın göğüslerinin anılarını saklayan yerlere baktım. Bu işin nasıl biteceğini birden anladım. Belki baştan beri öyleydi. Çocuğun gözleri atmaca gözü, eli ise taştı, onu da anladım. Babam bile olabilirdi... ama önemi yoktu. Babam da, Ted de, bizden uzak, Olimpos dağı tipleriydi. Tanrılar. Ama kollarım tapınakları yıkamayacak kadar yorgundu. Hiçbir zaman Samson olarak yaratılmamıştım.

Gözleri öyle duru, öyle açık, öyle korkunç biçimde amaç doluydu ki... politikacı gözü gibiydi.

Beş dakika önce olsa, ayak sesleri o kadar fena gelmezdi, anlıyor musunuz? Beş dakika önce hoşuma giderdi. Tabancayı masaya bırakır, geleni karşılamaya giderdim. Belki arkamda kalanlara korkuyla bakarak. Ama bu sefer beni adımlar korkutuyordu. Philbrick'in teklifime uyaca-

ğından korkuyordum. İşi yarıda kesmesinden korkuyordum.

Ted Jones aç aç sırıtıyordu.

Geri kalanımız bekledik. Gözlerimiz kapıdaydı. Pat'in parmakları kâğıt uçağın üzerinde donmuştu. Dick Keene'in ağzı açıktı. Kardeşi Flapper'e ne kadar çok benzediğini ilk o anda farkettim. Flapper geri zekâlılığın sınırında bir çocuktu. Placerville'den ancak altı yılda mezun olmuş, şimdi eyalet hapishanesinde doktora yapıyordu. Çamaşır makinelerinin bakımı ve kaşık bileme konularında.

Camda netlikten uzak bir gölge belirdi. Tabancayı kaldırıp hazır bekledim. Sağ gözümün ucuyla görüyordum camı. Hayran hayran bakıyordum. Bir James Bond filminin son bobinini seyreder gibi. Ölenlerin sayısı artarken hani.

Boğazımdan sıkışık bir ses yükseldi. Bir gıcırtı.

Kapı açıldı, Irma Bates sınıfa girdi. Çevresine saf saf baktı. Herkesin gözlerini kendisine dikmesi onu mutsuz etmişti. George Yannick kıkırdamaya başladı. «Bil bakalım bu akşam yemeğe kim geliyor?» dedi. Kimse gülmedi. George kendi kendini eğlendirmiş oldu. Geri kalanımız Irma'ya bakmayı sürdürdük.

«Ne diye bakıyorsunuz bana,» dedi aksi aksi. Eli hâlâ kapının tokmağındaydı. «İnsanlar tuvalete de gitmek zorunda, bilmiyor musunuz?» Kapıyı kapadı, yerine geçti, gururlu bir tavırla oturdu.

Hemen hemen öğlen oluyordu.

28

Frank Philbrick randevusuna uydu. Cink sesiyle birlikte solukları odanın içine doldu. Ama bu sefer eskisi kadar pofurdamıyordu. Belki beni sinirlendirmemeye çalışıyordu. Belki de öğüdümü düşünüp taşınmış, yararlanma-

ya karar vermişti. Ne garip şeyler olur hayatta!

«Decker?»

«Buradayım.»

«Dinle beni, pencereden giren o serseri kurşun isteyerek atılmadı. Lewiston'dan gelen polislerden biri...»

«Boşuna zahmet etme, Frank,» dedim. «Beni de utandırıyorsun, buradaki insanları da. Onlar olup biteni gördüler. Eğer içinde zerre kadar dürüstlük varsa, ki var olduğundan eminim, kendini bile utandırıyorsundur.»

Sessizlik. Belki öfkesini tutmaya uğraşıyordu. «Pekâlâ. Ne istiyorsun?»

«Fazla bir şey istemiyorum. Herkes saat birde buradan çıkacak.» Saata göz attım. «Yani buranın saatine göre tam elli yedi dakika sonra. Bu konuda garanti veriyorum.»

«Neden şimdi olmuyor?»

Çocuklara baktım. Hava ağırlaşmış, baskılı olmuştu. Sanki aramızda birinin kanıyla yazılmış bir anlaşma vardı.

Dikkatli bir sesle, «Burada biraz işimiz var,» dedim. «Çığrımdan çıkmayı bitirmem gerek.»

«Neymiş o iş?»

«Seni ilgilendirmez. Ama ne olduğunu biz hepimiz biliyoruz.» Karşımdaki gözler arasında kararsızlık göstereni bulamadım. Biliyorlardı, evet. Bu da iyi bir şeydi. Zamandan ve çabadan tasarruf sağlardı. Kendimi çok yorgun hissediyordum.

«Şimdi beni dikkatle dinle, Philbrick. Yanlış anlamanı istemiyorum. Sana bu küçük komedinin son perdesini tarif edeceğim. Yaklaşık üç dakika sonra birisi buranın bütün perdelerini kapatacak.»

«Zor kapatır, Decker.» Sesi pek sert çıkıyordu.

Dişlerimin arasından ıslık sesiyle hava üfledim. Amma da şaşırtıcı bir adamdı. Televizyonda trafik uyarılarını söylerken hep yüzüne gözüne bulaştırması boşuna değildi. «Yönetimin bende olduğunu ne zaman anlayacaksın?»

diye sordum ona. «Birisi perdeleri kapatacak, Philbrick. Ve o da ben olmayacağım. Onu vurursan, rozetini kıçına takabilir, sonra da ikisine birden veda edebilirsin.»

Ses çıkmadı.

«Sessizlik kabul demek,» dedim. Sesimi neşeli çıkarmaya çalışıyordum. «Ben de senin neler yaptığını göremeyeceğim. Ama kurnazlığa falan kalkışayım deme. Böyle bir şeye niyetlenirsen karşımdaki insanlardan bazılarının canı yanar. Saat bire kadar uslu uslu oturursan her şey yoluna girecek, sen de herkesin tanıdığı cesur polis olarak kalacaksın. Şimdi... ne diyorsun?»

Uzun süre sustu. «Sesin hiç de deli gibi çıkmıyor,» dedi sonunda.

«Ne diyorsun?»

«Fikrini değiştirmeyeceğini nereden bileceğim, Decker? Ya o zaman da saat ikide dersen? Sonra da üçte?»

«Ne diyorsun?» diye yineledim sorumu.

Bir duraklama daha. «Pekâlâ. Ama o çocuklardan birine zarar verirsen...»

«... örnek öğrenci kartımı geri alırsın, biliyorum. Git artık, Frank.»

Sıcak bir şey söylemek istediğini hissettim. Sıcak, harika, esprili. Düştüğü durumu gelecek kuşaklara özetleyecek bir şey. «Allah belânı versin, Decker,» gibi, «S...tir ordan, Decker,» gibi bir şey. Ama cesaret edemedi. Kızlar vardı burada ne de olsa. «Saat birde,» diye tekrarladı, enterkom kapandı. Bir dakika sonra bahçenin çimenleri üzerinde uzaklaşıyordu.

Ted hâlâ sırıtarak, «Kafanda ne gibi masturbasyon hayalleri var bakalım, Charlie?» diye sordu.

Ben, «Perdeleri kapatmaya gönüllü var mı?» dedim. Birkaç el kalktı. Parmağımı Melvin Thomas'a uzattım, «Ağır ağır yap,» dedim. «Herhalde sinirlidirler.»

Melvin ağır ağır yaptı. Çuval dokusu storlar tâ aşağıya çekildi, odaya rüya gibi bir loşluk çöktü. Köşelerde

gölgeler, yarasalar gibi oynaştı. Aç yarasalar gibi. Hoşlanmadım. Bu gölgeler sinirlerimi bozuyordu.

Tannis Gannon'a işaret ettim. Kapıya en yakın sıraların birinde oturuyordu. «Bize biraz ışık getirir misin?»

Kız utangaç utangaç gülümsedi, elektrik düğmesine yürüdü. Az sonra soğuk floresan ışığına kavuştuk. Bu ışık da gölgelerden daha iyi sayılmazdı. Güneşi, mavi gökleri özlüyordum ama bir şey söylemedim. Söylenecek bir şey yoktu. Tannis yerine dönüp oturdu, eteğini düzeltti.

«Ted'in çok yerinde benzetmesini kullanırsak,» diye başladım söze, «işimize koyulmadan önce geriye bir tek masturbasyon hayali kaldı. Yani bir bütünün iki yarısına geçmeden önce. Hangi açıdan bakarsanız öyle kabul edin. O da Bay Carlson hikâyesi. Eski kimya ve fizik öğretmenimiz. Tom Denver'in gazetelerden gizlemeyi başardığı, ama bizim kalplerimize gömdüğümüz hikâye...

«... ve bir de... okuldan uzaklaştırılma cezamı aldıktan sonra babamla ikimizin nasıl çığrımızdan çıktığımız.»

Onlara baktım. Kafatasımın arkasında sinsi, ezici bir başağrısı başlamıştı. Her nasılsa bir ara elimden kaçırmıştım kontrolu. Walt Disney'in **Fantasia** filmindeki gibi, Mickey Mouse sihirbazın çırağı olarak belirdi gözümde. Bütün saplı süpürgeleri canlandırmıştı. Ama şimdi onlara bir abrakadabra çekip hepsini yeniden uyutacak iyi yürekli sihirbaz neredeydi?

Budalalık, budalalık.

Gözlerimin önünde yüzlerce hayal oynaştı. Rüyalardan parçalar, gerçeklerden parçalar. Bunları birbirinden ayırmak imkânsızdı. Delilik demek, dünyanın dikiş yerlerini göremez olmak demek. Herhalde yatağımda aklım yarı yarıya başımda olarak uyanmam, son dönülmez adımı aslında atmamış olmam, şu yaşadıklarımın rüya olduğunu anlamam hâlâ mümkündü. Ama bu konuda pek bahse girmezdim.

Pat Fitzgerald'ın kahverengi elleri kâğıttan uçağın üzerinde hüzünle, ölümün parmakları gibi geziniyordu.

Konuştum:

29

Okula gelirken rakoru yanımda getirip götürmeye başlamam için hiçbir neden yoktu.

Şimdi bile, bunca olaydan sonra bile, beni buna iten esas nedeni anlayamıyorum. Midem habire ağrıyordu o sıra. Insanların benimle kavga çıkarmaya çalıştığını sanıyordum hep. Aslında böyle bir şey olmasa bile. Jimnastik dersinde tam hareketleri yaparken yere yığılacağımdan, kendime geldiğimde herkesi çevreme toplanmış, bana gülerken göreceğimden korkuyordum. Iyi uyuyamıyordum. Pek garip ve acayip rüyalar görüyordum. Korkutuyordu bu rüyalar beni. Çünkü içlerinden bazıları rüya değildı. Insana yatağı ıslattıracak türden de değildi. Bir tanesinde ben eski bir şatonun bodrumunda yürüyordum. Filmlerde gördüklerimiz gibi bir yerde. Açık bir tabut vardı. Içine baktığımda, babamı görüyordum. Ellerini göğsüne çaprazlamış, yatıyordu. Uzerinde deniz subayı üniforması vardı. Kasığına tahta bir çubuk saplanmıştı. Gözlerini açıp bana bakıyordu. Dişleri sivri sivriydi. Bir başka rüyada annem bana lavman yapıyordu. Ben ona çabuk olmasını söylüyordum. Çünkü Joe dışarda beni bekliyordu. Ama Joe onun arkasındaydı. Annem sabun köpüklerini lastik hortumla benim içime akıtırken o da arkadan annemin göğüslerine uzanmıştı. Başka rüyalar da vardı. Binlerce oyuncusu ve figüranı olanlar. Ama şimdi o konuya girmek istemiyorum. Bunlar hep On Dördüncü Napolyon tipi şeyler.

Rakoru garajda bulmuştum. Eski bir âlet kutusunda. Pek büyük sayılmazdı ama bir ucunda paslı bir çıkıntı vardı. Elime ağır geliyordu. Mevsimlerden kıştı o sıra.

Okula her gün kocaman, kalın bir kazak giyiyordum. Bir teyzem vardır, bana her yıl o kazaklardan iki tane yollar. Bir doğum günümde, bir de yılbaşında. Kendi örer kazakları. Hepsi de tâ kalçalarıma kadar iner. Böylece rakoru arka cebımde taşımaya başladım. Nereye gitsem götürüyordum. Farkına varan olduysa bile, kimse bir şey söylemedi. Bir süre işe yaradı ama o da uzun sürmedi. Bazen eve gepgergin bir gitar teli gibi dönüyordum. Gereğinden beş oktav yukarı akort edilmiş gibi. Öyle günlerde anneme merhaba deyip üst kata çıkıyor, yüzümü yastığa gömüyor, çatlayana kadar ya gülüyor ya da ağlıyordum. Bu korkutuyordu beni. İnsan böyle şeyler yapmaya başladı mı, tımarhaneye hazır demektir.

Bay Carlson'u öldürmeme ramak kaldığı o gün Mart'ın üçüydü. Yağmur yağıyordu. Son yağan kar eriyip yok olmaktaydı. Neler olduğunu anlatmak zorunda değilim herhalde. Çoğunuz oradaydınız, gözünüzle gördünüz. Rakor arka cebimdeydı. Carlson tahtadaki problemi çözmek üzere beni kaldırdı. Bundan hep nefret etmişimdir. Kimyada hiçbir zaman iyi olamadım. Ne zaman tahtaya kalksam ter boşalırdı üzerimden.

Eğik düzleme binen basınçla ilgili bir problemdi. Tam neydi hatırlamıyorum... ama beceremedim. Beni böyle milletin önüne çıkarıp rezil ettiği için kızdım ona. Aslında fizik problemiydi karşıma çıkan. Adam benimle alay etmeye başladı. İkiyle ikinin toplamını hatırlayıp hatırlamadığımı sordu, ha-ha deyip durdu. Uçüncü kere yine yanlış yaptığımda, «İşte bu harika, Charlie, haaaarika!» dedi. Sesi Dicky Cable gibi çıkıyordu. O kadar ki, dönüp arkamda kim var diye göz attım. O kadar ki, elimi arka cebimdeki rakora hiç düşünmeden attım. Midem sıkışıp bir yumruk olmuştu. Eğilsem içim dışıma fışkıracak gibi geliyordu.

Elim arka cebime çarpınca rakor yere düştü, bir şangırtı sesi çıktı.

Bay Carlson rakora baktı. «Bu da ne?» dedi, ona uzanacak oldu.

«Sürme elini,» dedim, eğildim, rakoru kendim aldım.

«Göster bana, Charlie.» Elini uzattı.

Kendimi on iki yöne birden ilerliyormuş gibi hissettim. Zihnimin bir yanı bana haykırıyordu. Gerçekten haykırıyordu. Korkunç canavarlarla dolu karanlık bir odada kalmış çocuk gibi.

«Yapma,» dedim. Herkes bana bakıyordu. Gözünü ayırmadan bakıyordu.

«Ya bana verirsin ya da Bay Denver'e,» dedi.

O sırada bana garip bir şey oldu... ama şimdi düşününce hiç de komik gelmiyor. Besbelli hepimizde bir çizgi var. Net bir çizgi. Bir gezegenin karanlık tarafını aydınlık tarafından ayıran çizgi gibi. Sanırım ona terminatör diyorlar. Uygun bir kelime. Çünkü bir an fıttırıyordum, bir an sonra soğukkanlılığıma yeniden kavuşuyordum.

«Veririm sana, sahtekâr,» diye tısladım, rakoru çıkıntısından tuttum. «Nerene istersin?»

Dudaklarını büzüp bana baktı. Gözündeki o ağır, kalın çerçeveli gözlükle kocaman bir böceğe benziyordu. Budala bir böceğe. Bu düşünce gülümsememe yol açtı. Rakoru öbür avucuma vurdum.

«Pekâlâ, Charlie,» dedi. «Onu bana ver ve yukarıya, ön büroya çık. Ben de dersten sonra gelirim.»

«Bok ye,» deyip rakoru arkaya doğru savurdum. Kara tahtaya çarpıp tok bir ses çıkardı, tahtadan yongalar uçuştu. Rakora sarı tebeşir tozları bulaşmıştı. Ama yaklaşan çatışmada işe yarama niteliği bozulmamıştı. Bay Carlson sanki anasına vurmuşum gibi yüzünü buruşturdu. Karakteri belli oldu o zaman, insanın bana. Tahtaya yine vurdum. Sonra bir daha.

«Charlie!»

«Vur ete... keyifle... Mississippi çamurunun içinde...» diye şarkı söylüyordum. Her seferinde de tahtaya indiri-

yordum rakoru. Her vuruşumda Bay Carlson yerinde sıçrıyordu. O sıçradıkça ben kendimi biraz daha iyi hissediyordum. Geçici eylem analizi, tamam mı? Deli bir bombardıman pilotu gibi. Connecticut'lu o herif herhalde son çeyrek yüzyılın ruh sağlığı bakımından en uyumlu Amerikalısıydı.

«Charlie, sana okuldan uzakl...»

Dönüp rakoru tebeşirlerin durduğu alt pervaza indirmeye başladım. Tahtada zaten kocaman bir delik açmıştım. Pek sağlam sayılmazdı. Silgiler, tebeşirler yerlere fırladı. İnsan eline bir silah geçirdi mi, neyi olsa parçalar diye inanacağım sırada, Bay Carlson bana sarıldı.

Dönüp ona vurdum. Bir tek kere. Pek çok kan çıktı. Adam yere düştü, gözlüğü gözünden fırlayıp üç metre uzağa kaydı. Sanırım o ânın büyüsünü bozan da bu oldu. O gözlüğün tebeşir tozuyla kaplı yerlerde öyle kayması, adamın suratını çıplak ve savunmasız bırakması..., uyurken de öyle görünüyor olmalıydı adam. Rakoru yere atıp arkama bakmadan sınıftan çıktım. Büroya gittim, ne yaptığımı anlattım.

Jerry Kesserling bir devriye arabasıyla gelip beni aldı, Bay Carlson'u da Genel Hastaneye götürdüler. Röntgenden anlaşıldığına göre alın kemiğinde, saçlarının başladığı yerde bir çatlak vardı. Beyninden dört kemik kıymığı çıkardıklarını duydum. Birkaç kıymık daha olsa hepsini birbirine uçak tutkalıyla yapıştırıp tarafımdan ona iri bir hediye diye sunabilirlerdi.

Toplantılar oldu. Babamla Tom ve Don Grace, ikili üçlü, defalarca görüştüler. Ben de kapıcı Bay Fazio dışında herkesle görüştürüldüm. Bu işler sırasında babam hayranlık uyandıracak kadar sakindi. Annem sakinleştirici ilaçlar alıp duruyordu. Yoksa çıldırırdı. Ama babam bu konuşmalar sırasında arasıra buz kesiliyor, düşünceli bakışlarını bana çeviriyor... ben de sonunda ikimiz arasında özel bir toplantı yapılacağını anlıyordum. Beni çıplak el-

leriyle sevinerek öldürebilirdi. Daha basit bir çağda yaşıyor olsak, yapardı da. Başı sargılı Bay Carlson'dan ve taş bakışlı karısından dokunaklı biçimde özür diledim (...kafam dağılmıştı... kendimde değildim... ifade edemeyeceğim kadar üzgünüm...) ama beni tahtaya dikip sınıfın önünde gülünç etmek, bana bir ortaçağ salağı gibi davranmak konusunda kimse benden özür dilemedi. Benden ne Dicky Cable, ne de Dana Collette özür diledi. Gıcırdayan Şey de dilemedi. Hastaneden eve dönerken gepgergin bir sesle, üstümü değiştirdikten sonra benimle garajda görüşmek istediğini söyledi yalnızca.

Spor ceketimi, yabanlık pantolonumu çıkarıp blucinimi, eski gömleğimi giyerken düşündüm. Gitmemek geçti aklımdan. Başımı alıp otoyola çıkayım, dedim. Içimde bir şey buna isyan etti. Okuldan uzaklaştırma almıştım. Placerville polis merkezinde beş saat hücrede beklemiştim. Babamla isteri halindeki annem («Neden yaptın bunu Charlie? Neden? Neden?») kefalet parasını toparlayana kadar. Sonradan hakkımdaki şikâyet, okulun, polislerin ve Bay Carlson'un görüş birliğiyle geri çekilmişti. Bayan Carlson bu karara katılmamıştı ama. Ona göre bana on yıl ağır hapis verilmeliydi.

Ne olursa olsun, babamla ben birbirimize bir şeyler borçluyuz gibi geliyordu. Çıkıp garaja gittim.

Küf kokulu, yağ kokulu bir yerdi ama çok düzenliydi. Tertemiz. Garaj babamındır ve oraya iyi bakar. Her şeyin bir yeri vardır, her şey yerli yerindedir. Çim biçme makinesi, burnunu duvara dönmüş, hep aynı yerde durur. Bahçe âletleri duvarlardaki çivilere asılmıştır. Kavanozların kapakları kirişe vidalanmış, kavanozlar ampul gibi alttan o kapaklara takılmıştır. Göz hizasına gelirler, içlerindeki çivilerin ne tür olduğu kolaylıkla görülür. Dergiler cinslerine göre destelenmiş, sicimle bağlanmıştır. Her denk yanyana, yüzleri yukarda, isimleri aynı tarafta, öylece durur.

Babam solmuş haki gömleğiyle orada duruyordu. Çok yaşlı gözüktüğünü ilk defa farkettim. Hep yamyassı olan göbeği şimdi hafif bir çıkıntı yapıyordu. Gogan'ın barında çok fazla bira içmişti. Burnunda damarlar vardı. Teninin altında ufacık mor deltalar gözüküyordu. Gözlerinin, ağzının çevresindeki çizgiler çok daha derindi.

«Annen ne yapıyor?» diye sordu bana.

«Uyuyor,» dedim. Habire uyuyordu annem. Librium reçetelerinin yardımıyla. Soluğu ekşi kokuyor, kupkuru çıkıyordu. Korku rüyasına dönüşen rüyaların kokusu.

«İyi,» diyerek başını salladı babam. «Bize de öyle olması yarar, değil mi?»

Kemerini belinden çıkarmaya koyuldu.

«Kıçının derisini yüzeceğim,» dedi.

Ben de, «Hayır, yüzmeyeceksin,» dedim.

Durakladı. Kemer belinden yarı çıkmış durumdaydı. «Ne?»

«Kemerle bana yaklaşırsan elinden alırım,» dedim. Sesim titrek ve dengesizdi. «Küçükken beni yere çalıp anneme yalan söylediğin için yaparım bunu. Her hata yapışımda suratıma tokat attığın için yaparım. Bana hiç ikinci bir şans tanımadığın için yaparım. Av gezisinde konuşurken, annemi bir başka erkekle yakalarsan burnunu yaracağını söylediğin için yaparım.»

Suratı ölü gibi bembeyaz kesildi. Bu sefer onun sesi titremeye başladı. «Seni ödlek, kişiliksiz hilkat garibesi. Bu suçu benim üzerime yükleyebileceğini mi sanıyorsun? İstiyorsan bu masalları o pipolu ruh hekimine anlat, bana yutturmaya kalkma.»

«İğrençsin,» dedim. «Evliliğini de mahvettin, tek çocuğunu da mahvettin. Gel de vurmayı bir dene istersen. Oğlun okula gitmiyor. Karın hapçı oluyor. Kendin de ayyaşın tekisin.» Ağlıyordum. «Gel de vurmayı bir dene, salak hergele!»

«Sesini kessen iyi olur, Charlie,» dedi. «Seni dövme

isteğim öldürme isteğine dönüşmeden önce.»

«Gel de dene,» diye daha da fazla bağırdım. «Ben on üç yıldır seni öldürmek istiyorum. Senden nefret ediyorum. Salak!»

Esir sömürüsü filmlerindeki zorbalar gibi geldi üzerime. Kemerinin bir ucunu eline sarmış, tokalı ucunu yere sarkıtmıştı. Bana doğru savurdu. Eğildim. Toka omzumun üzerinden geçti, babamın arabasına çarpıp finişi noktaladı. Dilini dişlerinin arasına kıstırmış, gözleri yuvalarından uğramıştı. Fırtına pencerelerini kırdığım günki gibiydi yüzü. Annemle sevişirken de bu suratı mı takınıyor, diye merak ettim. Ya da onun gözünde sevişme ne demekse... onu yaparken! Ağırlığı annemin üzerindeyken de böyle miydi yüzü? Bu düşünce beni dondurdu ve tiksindirdi. Bir sonraki darbeden kaçmayı unuttum.

Toka yüzümün yan tarafına indi, yanağıma gömüldü, koskoca bir yarık açtı. Bol bol kanadı. Yüzümün bir yanıyla boynum sıcak suya batmış gibi hissettim.

«Ah, Tanrım,» dedi. «Ah, Tanrım... Charlie!»

O taraftaki gözüm sulanıp kapandı. Ama üzerime gelmekte olduğunu öbür gözümle görebiliyordum. Ona doğru bir adım attım, kemerin ucunu yakalayıp çektim. Bunu beklemiyordu. Dengesi bozuldu. Kemeri geri alabilmek için iki adım koştuğunda çelme takıp beton tabana serdim onu. Belki artık dört yaşımda olmadığımı unutmuştu. Dokuz yaşımda da değildim. Çadırda uyanıp titreyen, onun arkadaşlarıyla zırvalayışını dinleyen çocuk değildim artık. Belki çocukların her dayağı, her azarı hatırlaya hatırlaya büyüdüğünü unutmuştu. Büyüyünce babalarını çiğ çiğ yemek istediklerini de unutmuştu.

Betona çarptığında ağzından sert, küçük bir homurtu kurtuldu. Düşüşünü yumuşatmak için ellerini açtı, kemer bende kaldı. Hemen kaldırıp pantolonun haki kıçına indirdim. Büyük bir şakırtı duyuldu. Herhalde fazla acımadı ama babam şaşkın bir çığlık attı, ben gülümsedim. Gülüm-

semek yanağımı acıttı. Tam anlamıyla mahvetmişti yanağımı adam.

Kuşkulu bir tavırla kalktı. «Charlie, bırak onu,» dedi. «Seni doktora götürüp dikiş attıralım.»

«Kendi çocuğun bile seni yere serebiliyorsa, rastladığın deniz erlerine komutanım de bundan sonra.»

Buna kızdı, üzerime atıldı. Kemeri suratına indirdim. Ellerini yüzüne doğru kaldırdı, ben kemeri bırakıp midesine olanca gücümle vurdum. Içindeki hava boşaldı, iki büklüm oldu. Karnı yumuşaktı. Göründüğünden daha yumuşaktı. Içime dolan şey tiksinti mi, acıma mı, tanıyamadım. Asıl canını yakmak istediğim adamın elimden kurtulmuş olduğunu, yılların gerisinde siper almış olduğunu anladım.

Doğruldu. Solgun ve hasta gibiydi. Alnında, kemerin çarptığı yerde kırmızı bir çizgi vardı.

«Pekâlâ,» deyip döndü, duvardan ucu demirli kırbacı aldı. «İstediğin buysa.»

Ben yan tarafa uzanıp asılı duran baltayı kaptım, tek elimle tuttum

«İstediğim bu,» dedim. «Bir adım at, kafanı koparırım becerebilirsem.»

Öylece durduk, sözlerimizin ciddi olup olmadığını anlamaya çalıştık. O kırbacı bıraktı, ben de baltayı bıraktım. Bu hareketlerimizde sevgi yoktu. Birbirimize bakışımızda sevgi yoktu. Babam bana, **«Bunu beş yıl önce yapacak cesaretin olsa, bütün bunlar olmazdı... yürü oğlum. Gogon'a gidelim, sana bir bira ısmarlayayım,»** demedi. Ben de özür dilerim demedim. Olayın nedeni benim büyümüş olmamdı, o kadar. Yoksa hiçbir şey değişmiyordu. Eğer birini öldüreceksem, keşke öldürdüğüm o olsa bari, diye düşündüm. Yere, ayaklarımın arasına yuvarlanan bu şey yanlış saldırganlığın klasik bir örneğiydi. Bir vaka.

«Yürü,» dedi. «Diktirelim orayı.»

«Ben kendim araba kullanmayı biliyorum.»

«Ben götürürüm.»

Öyle de yaptı. Brunswick'in âcil servisine gittik, doktor yanağıma altı dikiş attı. Ona garajda takılıp düştüğümü söyledim. Yanağımı orada duran şömine demirine çarpıp yardım dedim. Anneme de aynı masalı anlattık. Olay sona erdi. Bir daha bu konuyu konuşmadık. Babam bir daha bana emir vermedi. Aynı evde yaşıyor, ama birbirimizin uzağından geçiyorduk. İki erkek kedi gibi. Bir tahmin yapmam istenirse... babam bensiz çok kolay idare eder diyebilirim. Öyle bir şarkı da vardı.

Nisan ayının ikinci haftasında beni okula yollarken, işlediğim suçun hâlâ incelenmekte olduğunu, her gün gidip Bay Grace'i görmem gerektiğini söylediler. Bana bir iyilik yapıyormuş gibi davranıyorlardı. Amma iyilik! Doktor Caligari'nin dolabına yeniden sokulmak gibi bir şey.

Bu sefer dozu kaçırmam geçen seferki kadar uzun sürmedi. Koridorlarda insanların bana bakışı. Öğretmenler odasında hakkımda neler söylendiğini bilişim. Joe'dan başka hemen hemen hiç kimsenin benimle konuşmayışı. Tabii Grace'le yaptığımız seanslarda ona hiç yardımcı olmadım.

Evet, çocuklar... işler hızla kötüleşti, sonra daha da kötüleşmeyi sürdürdü. Ama ben dersimi kolay öğrenen bir insanım, öğrendiklerimi de pek unutmam. Eline iri bir sopa alanın nasıl karşısındakini çökerttiğini öğrenmiştim. Babam kırbacı herhalde benim kafamı parçalamak için eline almıştı. Ama ben baltayı alınca... bırakmıştı.

O rakoru bir daha görmedim ama ziyanı yok. Artık ona ihtiyacım yoktu. Çünkü yeterince büyük değildi o sopa. Babamın çalışma masasının gözündeki tabancayı on yıldır biliyordum. Nisan sonunda okula onu getirmeye başladım.

Duvardaki saate baktım. Yarım olmuştu. Zihinsel soluğumun tümünü içime çekip finişe atıldım.

«İşte Charles Everett Decker'in kısa ve acı öyküsü,» dedim. «Soru var mı?»

Susan Brooks loş odada son derece sessiz oturuyordu. «Senin için üzüldüm, Charlie.» Kulağıma bir lânetleme gibi geldi bu söz.

Don Lordi yüzüme öyle aç gözlerle bakıyordu ki, ikinci kere Jaws'u hatırladım. Sylvia paketindeki son sigarayı içmekteydi. Pat Fitzgerald hâlâ kâğıttan uçağıyla uğraşıyor, kanatların ucunu katlıyordu. Yüzündeki o her zamanki komik-sinsi ifade kaybolmuş, tahtadan yontma bir ifade gelmişti yerine. Sandra Cross hâlâ tatlı bir hülya içinde gibiydi. Ted Jones'un bile aklı başka taraftaydı galiba. Belki on yaşındayken kilitlemeyi unuttuğu bir kapıda, belki bir keresinde tekme atabilecekken atmadığı bir köpekte.

Ben konuştum. «Eğer hepsi bu kadarsa, bu aydınlatıcı beraberliğimizin sonucuna gelelim,» dedim. «Bugün bir şey öğrendiniz mi? Bu olayın sonucunu kim biliyor? Bir bakalım.»

Onlara baktım. Hareket olmadı. Olmayacağından, olamayacağından korktum. Hepsi gepgergin, donmuş gibiydiler. Beş yaşındayken canınız yanarsa kocaman sesler çıkarırsınız. On yaşındayken, sessiz ağlarsınız. Ama on beşinize geldiniz mi, kendi içinizdeki acı ağacından zehirli elmaları yemeye başlarsınız. Bu vestern türü bir aydınlanma. Çığlıklarınızı bastırmak için yumruklarınızı ağzınıza sokarsınız. İçiniz kanar. Oysa öyle çok yol almışlardı ki...

O sırada Domuz gözlerini elindeki kalemden ayırdı. Ufacık, kırmızı bir gülümseme vardı yüzünde. Sansar gibi.

Eli havaya doğru yükseldi. Yumruğunun içinde hâlâ o ucuz kalem vardı. **Bę-bop-a-lula, she's my baby.**

Ondan sonra ötekilerin de işi kolaylaştı. Bir elektrot fırlayıp yayı çizdi mi, ondan sonrası tamam! Bakın profesör, canavar bu gece yürüyor olacak!

Sonra Susan Brooks elini kaldırdı. Ardından birkaçı birden izledi. Sandra, Grace Stanner... ve Irma Bates. Corky, Don, Pat, Sarah Pasterne. Kimi birazcık gülümsüyor, çoğu ciddi duruyordu. Tannis de onlara katıldı. Nancy Caskin de. Dick Keene'le Mike Gavin de. Bunların ikisi top sahasının kahramanlarıydı. George'la Harmon da. Yani etüd dersinin satrançcıları. Melvin Thomas da. Anne Lasky de. Sonunda herkesin eli havadaydı. Bir tek kişinin dışında.

Carol Granger'e söz verdim. Bu an onun hakkıydı bana göre. Belki size göre Carol bu işde çok zorluk çekebilir. Ötekilerden fazla. Terminatörü geçmek en çok ona zor gelebilir. Oysa o bu işi hemen hemen çabasız yapmıştı. Sınıf piknik yaparken ortalık kararınca çalılar arasında soyunan bir kız gibi.

«Carol?» dedim. «Nedir cevap?»

Hangi kelimelerle ifade edeceğini düşündü. Düşünürken tek parmağını ağzının kenarındaki gamzeye bastırdı. Süt beyazı alnında bir iki çizgi oluştu.

«Yardım etmemiz gerek,» dedi. «Ted'e nerede hata yaptığını görebilmesi için yardımcı olmamız gerek.»

Bence bu çok tatlı bir ifade biçimiydi.

«Teşekkür ederim, Carol,» dedim.

Kızardı.

Ted'e baktım. Şimdiki zamana dönmüştü birdenbire. Yine ateş saçan gözlerle bakıyordu ama biraz kafası karışık gibiydi.

«Bence en iyisi benim yargıçla savcı karışımı bir rol üstlenmem olur,» dedim. «Başka herkes tanık olsun. Sen de tabii savunma avukatı olursun, Ted!»

Ted'den vahşi bir kahkaha fırladı. «Sen!» dedi. «Ah Tanrım! Charlie! Kendini ne sanıyorsun sen? Zırdelinin birisin!»

«Söyleyeceğin bir şey var mı?» diye sordum.

«Bana numara yapamazsın, Charlie. Tek kelime söyleyecek değilim. Sözlerimi buradan kurtulduğumuz zamana saklayacağım.» Sınıf arkadaşlarını suçlayan, güvensiz bakışlarla süzdü. «Ve o zaman çok şey söyleyeceğim.»

Jimmy Cagney'den ödünç alınma sert bir sesle, «Gammazlara ne yapılır, biliyor musun, Rocco?» dedim. Tabancayı bir anda kaldırıp kafasına tuttum, «BANG!» diye haykırdım.

Ted bir şaşkınlık çığlığı attı.

Anne Lasky neşeyle güldü.

«Kes sesini!» diye bağırdı Ted ona.

«Sen bana sus diyemezsin. Neden korkuyorsun?»

«Ne...?» Ted'in ağzı açık kaldı. Gözleri dışarı uğradı. O anda ona çok acıdım. Kutsal Kitap'ın dediğine göre, Havva Adem'i elmayla baştan çıkarmış. Ya kendin yiyeceksin diye zorlasalardı hali ne olurdu?

Ted sırasından yarı kalkar gibi doğruldu. Titriyordu. «Neyim ben...? Neyim ben...?» Titrek parmağını Anne'e uzattı, Anne hiç sarsılmadı. «SENİ BUDALA KARI! HERİFİN TABANCASI VAR! DELİ ZATEN! İKİ KİŞİ VURDU! ÖLDÜLER! BİZİ REHİNE TUTUYOR!»

«Beni tutmuyor,» dedi Irma. «Ben çıkmışken gidebilirdim.»

Susan soğuk bir sesle, «Kendimizle ilgili çok iyi bir takım şeyler öğrendik, Ted,» dedi. «Bence sen pek yardımcı olmuyorsun. Kendini içine kapıyor, üstün olmaya çalışıyorsun. Bu olay hayatlarımızın en anlamlı tecrübesi olabilir, bunun farkında değil misin?»

«O bir katil,» dedi Ted gergin bir sesle. «İki kişi öldürdü. Burada televizyon dizisinde değiliz. Bu insanlar az sonra soyunma odalarına gidip gelecek çekimi bekleyecek de-

ğiller. Gerçekten öldüler onlar. O öldürdü onları!»

Domuz birdenbire, «Ruh katili!» diye tısladı.

Dick Keene, «Nerede ineceğini sanıyorsun sen?» diye sordu ona. «Bu olanlar senin o gepgergin minik hayatını sarsıp korkutuyor, değil mi? Sandy'yle yattığını kimse hiç öğrenmeyecek sanıyordun, değil mi? Anneni de. Hiç düşünüyor musun anneni? Kendini bir tür beyaz şövalye sanıyorsun. Ben sana ne olduğunu söyleyeyim. İtoğlunun tekisin.»

Grace neşeyle, «Tanık! Tanık!» diye bağırarak elini havada salladı. «Ted Jones içinde kadın resimleri olan dergiler satın alır. Ronnie'nin dükkânında satın alırken çok gördüm onu.»

Harmon, «Çok mu heyecanlandırıyor, Ted?» diye sordu. Hain hain gülümsüyordu.

Pat acı acı, «Üstelik de kahraman izciydin,» dedi.

Ted kasabada halkının eğlenmek için direğe bağladığı bir ayı gibi kıpırdandı. «Ben masturbasyon yapmam!» diye haykırdı.

Sylvia, «Herhalde yatakta çok kötüsündür,» deyip Sandra'ya baktı. «Kötü müydü yatakta?»

Sandra, «Biz yatakta yapmadık,» dedi. «Arabadaydık. Çok da çabuk gitti...»

«Hım, ben de öyle tahmin etmiştim.»

«Pekâlâ,» dedi Ted. Suratı ter içindeydi. Ayağa kalktı. «Ben buradan çıkıyorum. Hepiniz delisiniz. Onlara söyleyeceğim...» Durdu, garip, dokunaklı bir tutarsızlıkla, «Annem için dediğimi isteyerek söylemedim,» dedi, yutkundu. «Beni vurabilirsin, Charlie. Ama durduramazsın. Ben çıkıyorum.»

Tabancayı sümenin üzerine bıraktım. «Seni vurmaya hiç niyetim yok, Ted. Ama hatırlatmama izin verirsen, görevini yapmış sayılmazsın.»

«Doğru,» dedi Dick. Ted kapıya doğru iki adım atmıştı ki Dick yerinden fırlayıp ona doğru koştu, yakasından

yakaladı. Ted'in suratı tam bir şaşkınlık ifadesi yansıttı.

«Hey, Dick,» dedi.

«Bana Dick deyip durma, orospu çocuğu.»

Ted onun midesine dirseğini indirmeye çalıştı, birden iki kolu arkasına çekildi. Birini Pat, ötekini George Yannick yakalamıştı.

Sandra Cross yavaşça yerinden kalkıp ona yürüdü. Ağır ağır. Köy yolunda yürümekte olan bir kız gibi. Ted'in gözleri yuvalarından uğramış, deli deli bakıyordu. Ardından ne geleceğini biliyordum. Yaz yağmurundan önce havadaki fırtına kokusunu almak gibi bir duygu.

Sandra onun karşısında durdu, yüzünde sinsi, alaycı bir bağlılık ifadesi belirip hemen kayboldu. Elini uzatıp Ted'in yakasına dokundu. Ted ondan uzaklaşmaya çalışırken boynunun kasları düğüm düğüm oldu. Dick, Pat ve George onu sımsıkı birer yay gibi kavramışlardı. Sandra onun haki gömleğinin yakasından içeri yavaşça uzandı, asıldı, gömleğin düğmeleri gerilip kopmaya başladı. Sınıfta yere düşen düğmelerin çıtırtısından başka ses duyulmuyordu. İçine atlet giymemişti. Göğsü çıplak ve düzgündü. Sandra o göğsü öpecekmiş gibi eğilirken Ted'in suratına şrak diye tükürdü.

Domuz, Sandra'nın omzunun üzerinden gülümsüyordu. Kral sarayının soytarısı gibi. «Gözlerini oyabilirim,» dedi. «Bunu biliyor musun? Zeytin gibi fırlatırım yuvalarından. **Poynk! Poynk!»**

«**Bırak beni** Charlie, söyle bıraksınlar beni...»

Sarah Pasterne yüksek sesle, «Hile yapıyor,» dedi. «Kopya çekiyor. Fransızca sınavında hep benim kâğıdıma bakar. Hep.»

Sandra onun karşısında durmuş, ona tepeden bakıyordu. Dudaklarında tatlı, mırıltı gibi bir gülümseme oynaşmaktaydı. Sağ elinin iki parmağıyla Ted'in yanağındaki tükürüğe hafifçe dokundu.

«İşte,» diye fısıldadı Billy Sawyer yavaşça. «İşte, sana

göre bir şey, yakışıklı çocuk.» Ted'e arkadan parmak uçlarında yaklaştı, saçına asılıp çekti.

Ted bağırdı.

Don hırçın bir sesle, «Beden dersinde bile hile yapar,» deyiverdi. «Futbolu da cesaretin olmadığı için bıraktın, salak!»

«Lütfen,» diye yalvardı Ted. «Lütfen, Charlie.» Garip garip sırıtmaya başlamıştı. Göz kapakları yaşlardan pırıl pırıldı. Sylvia da çocuğun çevresindeki küçük halkaya katıldı. Belki arkasına parmak atan oydu ama tam göremedim.

Çevresinde dönüyor, sanki bir tür **slow** dansı yapıyorlardı. Neredeyse güzel denilebilecek bir dans. Parmaklar çimdikliyor, çekiyor, sorular soruluyor, suçlamalar yapılıyordu. Irma Bates, Ted'in pantolonunun arka belinden içeri bir cetvel soktu. Her nasılsa çocuğun gömleği de yırtılmış, iki parça halinde odanın arkasına fırlatılmıştı. Ted kocaman, sesli soluklar alıp veriyordu. Anne Lasky silgiyle Ted'in burnunun kemerini ovalamaya başladı. Corky fare hızıyla kendi sırasına koştu, bir şişe mürekkep kaptı, getirip saçlarına döktü. Eller kuşlar gibi uçuştu, mürekkebi ovalayıp sıvaştırdılar.

Ted ağlamaya, acayip, bağlantısız cümleciklerle konuşmaya başladı.

«Ruh kardeşi, ha?» diye sordu Pat Fitzgerald. Gülümsüyor, defterini tempolu biçimde Ted'in çıplak omzuna vurup duruyordu. «Gel benim ruh kardeşim ol, ha? Öyle mi? Yarışta avans, ha? Öyle yemeği beleş, ha? Öyle mi? Hım? Hım? Kardeş, ha? Ruh kardeşleri, ha?»

Dick, «Al gümüş yıldızını, kahraman,» deyip dizini kaldırdı. Ted'in oyluk kasına ustaca indirdi.

Ted bağırdı. Gözleri fırlar gibi oldu, devrilip bana doğru döndü. Bağlı bir atın gözleri gibi. **«Lütfen... lütfeeeen, Charlie... lüüüüü...»** O anda Nancy Gaskin buruşturduğu defter sayfasını onun ağzına tıktı. Ted kâğıdı tükürmeye çalıştı, Sandra tekrar soktu.

«Bu sana tükürmeyi öğretir,» dedi sitem dolu bir sesle.

Harmon çömeldi, Ted'in pabuçlarından birini çıkardı, altını mürekkepli saçlara sürttü, sonra göğsüne vurdu. Pabuç tabanı orada kocaman, iğrenç bir ayak izi bıraktı.

«İtiraf et!» diye bağırdı ulur gibi.

Carol tedbirli, ağırbaşlı bir hareketle Ted'in çoraplı ayağına basıp topuğunu çevirdi. Ayakta bir şeyin koptuğunu duyduk. Ted garip sesler çıkardı.

Kâğıdın gerisinden yakarır gibiydi sesi. Ama pek anlaşılmıyordu. Domuz birden örümcek hızıyla atıldı, gidip Ted'in burnunu ısırdı.

Ânî ve siyah bir sessizlik oldu. Farkına vardım... tabancayı çevirmiş, namluyu kendi kafama tutmuştum. Ama tabii böyle bir şey olamazdı. Kurşunları boşalttım, dikkatle en üst çekmeceye koydum. Bayan Underwood'un program defterinin üzerine. Bu hareketin bugünkü ders programına dahil olmadığından emindim.

Ted'e gülümsüyorlardı. Ted artık insana bile benzemiyordu. O kısacık bir an boyunca hepsi birer tanrı gibiydi çocukların. Genç, bilge, altın tanrılar. Ted tanrıya benzemiyordu. Yanaklarından mürekkepler, mavi gözyaşı damlaları halinde akıyordu. Burnunun köprüsü kanamaktaydı. Tek gözü belirsiz bir yere öfkeyle bakıyordu. Dişlerinin arasından bir kâğıt parçası uzanmaktaydı. Koca koca soluklar alıyordu.

Düşünmeye zaman buldum: **Çığrımızdan çıktık. İyice çıktık ve bitirdik.**

Üzerine atıldılar.

31

Gitmelerinden hemen önce Corky'ye perdeleri açtırdım. Bu işi hızlı, kopuk hareketlerle yaptı. Dışarda sanki

yüzlerce araç, binlerce insan vardı. Saat bire üç dakika kaldığını gösteriyordu.

Güneş ışığı gözlerimi kamaştırdı.

«Güle güle,» dedim.

Sandra, «Allahaısmarladık,» dedi.

Hepsi veda ettiler çıkmadan önce... sanıyorum. Ayak sesleri koridorda komik, yankılı sesler çıkardı. Gözlerimi yumdum, yüz ayağına çizme giymiş bir canavar düşündüm. Tekrar gözlerimi açtığımda çimenler üzerinde yürümekteydiler. Keşke taş kaldırımdan yürüselerdi, diye düşündüm... bütün bu olup bitenlerden sonra bile. Çünkü hâlâ güzeldi çimenlerimiz.

Onlarla ilgili son gördüğüm şey ellerinin kara mürekkebe boyanmış olduğuydu.

Kalabalık onların çevresini sardı.

Gazetecilerden biri üç polisi aşıp oraya koştu.

Kalabalığın yuttuğu son sınıf arkadaşım Carol Granger'di. Arkasına bakıyor gibi geldi bana... ama emin olamadım. Philbrick sert adımlarla okula doğru yürümeye başladı. Her yanda flaşlar parlıyordu.

Zaman daralmıştı. Ted'in yeşil duvara yaslanmış oturmakta olduğu yere yürüdüm. Bülten panosunun tam altında, iki ayağını açmış, sırtını duvara dayamıştı. O panodaki duyuruları kimse hiçbir zaman okumazdı. Bayan Underwood'un aklınca yeniyetme esprileri de vardı arada. Bertrand Russel'in bir resmi bile asılmıştı. Altında, «Tanrının varlığını kanıtlamaya yalnız yerçekimi bile yeter,» diye yazılıydı. Oysa yerçekiminin var olmadığının kanıtlandığını her lise öğrencisi söyleyebilirdi Bertrand'a. Dünya emiyor, yutuyordu, o kadar.

Ted'in yanına çömeldim, ağzındaki buruşuk defter kâğıdını çekip kenara koydum. Ted'in ağzından salyalar akmaya başladı.

«Ted.»

Beni görmeksizin, omzundan gerilere baktı.

«Ted,» dedim, yanağını yavaşça okşadım.

Büzüldü, gözleri yuvalarında vahşi vahşi döndü.

«İyileşeceksin, daha iyi olacaksın,» dedim. «Böyle bir gün yaşamış olduğunu unutacaksın.»

Miyavlama gibi sesler çıkarıyordu.

«Ya da belki unutmayacaksın. Belki buradan başlayıp daha ileriye gideceksin. Ted, üzerine bir şey kur bunun. O kadar olmayacak bir fikir mi bu?»

Öyleydi. İkimiz için de. Ayrıca Ted'e bu kadar yakın olmak beni sinirlendirmeye başlıyordu.

Enterkom çıt diye açıldı. Philbrick. Yine ofuldayıp pofuldamaya başlamıştı.

«Decker?»

«Buradayım.»

«Ellerin yukarda dışarı çık.»

İçimi çektim. «Sen gel, beni al, Philbrick, eski dostum benim. Hayli yorgunum. Bu psikotik durum insanın salgı bezlerine büyük yük yüklüyor.»

«Pekâlâ,» dedi sert bir sesle. «Bir dakikaya kadar gaz bombalarını içeri atacaklar.»

«Atmasalar iyi ederler,» dedim. Ted'e baktım. Ted bana bakmadı. Boşluğa bakmayı sürdürdü. Orada gördüğü şey harika bir şey olmalıydı, çünkü hâlâ ağzının suyu çenesinden damlıyordu. «Kelle saymayı unuttun. Bir tanesi hâlâ burada. Yaralı.» Yaralı sözü azdı bile.

Koca adam birdenbire kuşkulandı. «Kim?»

«Ted Jones.»

«Nasıl yaralandı?»

«Ayak parmağı ezildi.»

«Orada değil o. Yalan söylüyorsun.»

«Sana yalan söylemem, Philbrick. Güzelim ilişkimizi tehlikeye sokmam.»

Cevap gelmedi. Oflar, poflar, hımf'lar geldi.

«Gel aşağıya,» diye davet ettim onu. «Tabanca dolu

değil. Kürsünün gözünde. Önçe iki lâf ederiz, sonra beni alıp götürürsün, gazetelere de bu işi tek başıma başardım diye övünürsün. Güzel tezgâhlarsak belki **Time**'ın bir köşesinde bile yer bulabilirsin kendine.»

Çıt. Enterkomdan çekilmişti.

Gözlerimi yumdum, ellerimi yüzüme kapadım. Yalnızca bir grilik gördüm. Griden başka hiçbir şey yoktu. Bir beyaz ışık bile yoktu. Nedense yılbaşı gecesini düşündüm. Herkes Times Alanına toplanmış, çakallar gibi bağrışıyor, yeni başlayacak üç yüz altmış beş güzel güne hazırlanıyor. Böyle bir kalabalığa karışmak nasıl olurdu diye hep düşünmüşümdür. Haykırıp da kendi sesini duyamamak. Kendi kişiliğini kaybedip bir güruhun parçası olmak. Kalça kalçaya, omuz omuza, hiç kimseyle beraber.

Ağlamaya başladım.

Philbrick kapıdan girdiğinde, önce salyası akan Ted'e, sonra da bana baktı. «Sen ne halt et...» diye başlayacak oldu.

Bayan Underwood'un kürsüsünün gerisinden bir şey kapacakmış gibi yaptım. «Al sana, bok polis!» diye haykırdım.

Bana üç el ateş etti.

32

BU KONUYU DUYACAK OLANLAR
YAKLAŞIN, KENDİNİZİ BU ARMAĞANLARLA
TANIYIN:

Charles Everett DECKER bugün, 27 Ağustos 1976 tarihinde, **Jean Alice Underwood**'u ve **John Downes Vance**'i kasıtlı öldürme suçuyla üst mahkeme tarafından mahkûm edilmiştir.

Eyalet yetkili ruh hekimi, Charles Everett Decker'ın şimdiki haliyle hareketlerinden sorumlu tutulamayacağını saptamış bulunmaktadır. Bu nedenle mahkememiz kendisinin Augusta Eyalet Hastanesine gönderilerek, hareketlerinin sorumluluğunu taşıyabileceği zamana kadar orada kalmasına karar vermiştir.

Bu kararı yargıç olarak imzalıyorum.

(İmza)
(Yargıç) Samuel K.N. Deleavney

Yani başka bir deyimle, aydedeye bok sıvaşana kadar, dostum.

33

büro içi yazışma

Dr. Andersen'den
Rich Gossage'e (Yönetici)
Konu Theodore Jones

Rich,

Bu çocuğa şok tedavisi yapmak hâlâ içimden gelmiyor ve bunun nedenini kendime bile açıklayamıyorum. İstersen sezgi de. Tabii ki yönetim kuruluna kalkıp da bir sezgiyi açıklayamam. Çocuğun tedavi paralarını ödeyen amcasına da açıklayamam. Woodsland gibi hastaneler ucuz yerler değildir, ikimiz de biliriz. Önümüzdeki dört veya altı hafta içinde de bir hareket olmazsa, standard elektroşok tedavisine başlarız. Ama şimdilik standard ilaç programını uygulamak, araya birkaç tane de standard olmayan hap katmak niyetindeyim. Sentetik **mescaline** ve

psyilocybin düşünüyorum... eğer sen de uygun bulursan. Will Greenberger yarı katonik hastalarda bu yolla büyük başarı sağladı, biliyorsun. Tedavilerinde bu iki halüsinojen çok önemli rol oynadı.

Jones garip bir vaka, allah kahretsin. Decker denilen o herif perdeleri kapattırdıktan sonra o sınıfta neler olduğunu keşke bilebilseydik!

Teşhis değişmedi. Doğrudan doğruya katatonik durum, biraz da kötüye gitme belirtileri var.

Sana itiraf etmekte yarar var, Rich... bu çocuk konusunda başta olduğum kadar umutlu değilim.

3 Kasım 1976

34

5 Aralık 1976

Sevgili Charlie,

Artık sana mektup iletilebileceğini söylediler, ben de iki satır yazayım dedim. Zarfın Boston damgalı olduğuna belki dikkat etmişsindir. Eski dostun artık üniversiteli oldu. Boston Üniversitesinde on altı saatim var. İngilizce dersleri hariç, gerisi fasafiso. Öğretmen bize **Postacı Kapıyı İki Kere Çalar** diye bir kitabı ödev verdi. Güzeldi. Sınavda pekiyi aldım. James Cain yazmış, okumuş muydun? Masterimi İngilizce'den yapmak istiyorum, gülecek misin buna? Herhalde senin etkin olmalı. Sen her zaman kombine deha olageldin.

Placerville'den ayrılmadan hemen önce anneni gördüm, senin hemen hemen iyileştiğini, son drenlerin üç hafta önce çıkarıldığını söyledi. Bunu duyduğuma çok sevindim. Annen senin pek fazla konuşmadığını da söyledi. Bu senin huyuna uymuyor, koca hergele. Ağzını ka-

payıp gün boyu köşene sinersen dünya çok şey kaybetmiş olur.

Sömestr başlayalı eve hiç gelmedim ama Sandy Cross bana bir mektup yazdı, herkesten haberler verdi. (İtoğulları mektubun bu kısmını sansür eder mi acaba? Eminim sana gelen mektupları baştan sona okuyorlardır.) Sandra bu yıl üniversiteye başlamak istememiş. Biraz başıboş dolaşıp neler olacak diye bakmak istemiş herhalde. Sana söylemen gerek, geçen yaz iki kere onunla çıktım... ama biraz mesafeli bir hali var. Sana selam söylememi istedi... işte Sandy'den selam.

Domuz'a ne olduğunu belki de biliyorsundur. Kentte kimse inanamıyor. Dick Keene'le ikisi (bu kısım sansür edilerek silinmiş, anlaşılan hasta için rahatsız edici bulunmuştu) Yani görüyorsun ki insanların ne yapacağı hiç belli olmuyor, değil mi?

Carol Granger'in mezuniyet konuşmasını **Seventeen** dergisi yayınladı., Başlığı sanırım «Kişilik Bütünlüğü ve Sağlıklı Cevap» mıydı ya da ona benzer bir başka mutlu zırvalık mıydı neydi! O yazıyı birlikte okusak amma eğlenirdik, Charlie, değil mi?

Ha, Irma Bates de Lewiston'dan bir hipiyle çıkıyor. Robert Dole kente geldiğinde, başkanlık kampanyası sırasında gösteriye mi katılmışlar, neymiş! Tutuklanmışlar, sonra Dole kentten ayrılınca serbest bırakılmışlar. Bayan Bates ne telâşlanmıştır, kimbilir! Irma'yı Dole'a saldırırken düşünebiliyor musun? Kafasına kampanya döviziyle vururken? Ha-ha, öleceğim gülmekten. Birlikte ona da amma gülerdik, Charlie. Bazen seni o kadar arıyorum ki!

Gracie Stanner, yani o küçük piliç, yakında evleniyor. Herkes bu yüzden de heyecan içinde. Akıl durdurucu bir şey. (Bu kısım sansür edilmiş, herhalde hasta için sinirlendirici bulunmuştu) Her neyse, insanların ne numaralara kalkışacağını kestirmek zor, tamam mı?

Eh, herhalde bu seferlik bu kadar. Umarım sana iyi

davranıyorlardır, çünkü çıkabilirsin dedikleri anda oradan çıkman gerek. Ziyaretçilere izin verirlerse sırada ilk ben varım, bunu da bilmeni istiyorum.

Sana kavuşmayı iple çeken çok kişi var, Charlie. Özlemle bekliyoruz.

Insanlar unutmaz. Ne demek istediğimi anlarsın.

Buna inanmak zorundasın.

Sevgilerimle,
arkadaşın

Joe Mc K.

35

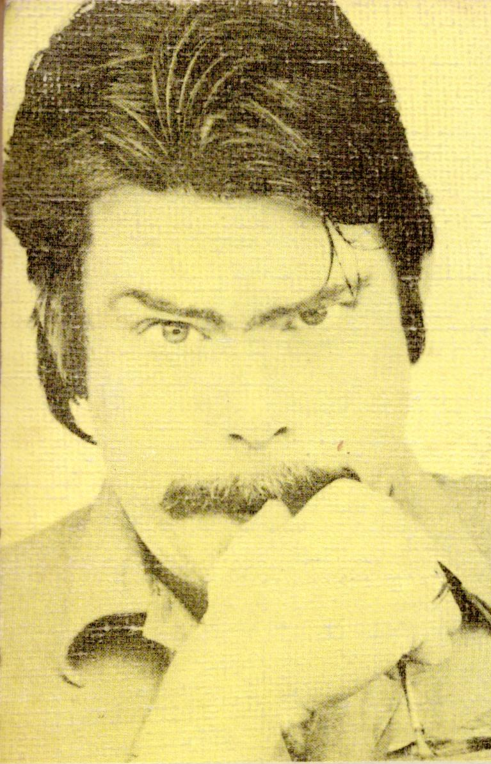
İki haftadır kötü rüya görmüyorum. Yani hemen hemen. Bol bol parçalı bulmaca çözüyorum. Börek veriyorlar, nefret ediyorum. Ama yine de yiyorum. Sevdiğimi sanıyorlar. Yani yine bir sırrım var. Sonunda bir sırrım olabildi yeniden.

Annem bana okul yıllığını yolladı. Paketini daha açmadım ama belki açarım. Belki gelecek hafta açarım. Son sınıf çocuklarının resimlerine hiç titremeden bakabileceğimi sanıyorum. Yakında. Ellerinde kara mürekkep lekeleri olmadığına kendimi inandırabildiğim anda. Ellerinin temiz olduğunu bildiğim anda. Mürekkepsiz. Belki haftaya kesinlikle emin olurum bundan.

Börek konusuna gelince... bu ufacık bir sır ama bir sırrım olması kendimi daha iyi hissetmeme yol açıyor. Tekrar insan gibi hissetmemi sağlıyor.

İşte bu kadar. Şimdi ışığı söndürmek zorundayım. İyi geceler.

BİTTİ

GERİLİM USTASI:

STEPHEN KING

Stephen King, sevimli bir yarı-dev (1.90'ı aşkın boy, 100 kilo civarında). Başı dertte karakterlerinden herhangi birine ait olacak cinsten gözleri var. Bangor Maine'deki "Addams Family" tipindeki gotik bir evde karısı Tabitha ve üç çocuğu ile yaşıyor. Aynı zamanda da bir işkolik.

"Bir kitap yazmanız ne kadar zaman alıyor?"

— Duruma bağlı. Eğer işler yolunda giderse, ilk müsvedde için dört ay, diyelim. İşin tamamı, bir yılı bulabilir.

"Özellikle tiksindirici bir şey yazıp bitirdiğiniz zaman, ne hissediyorsunuz. Bir tür ruhsal durulaşma, boşalım mı söz konusu, yoksa şöyle uzaktan kendinize bir bakıp, 'Aman yarabbi, bunu ben mi yaptım?' mı diyorsunuz. (The Dead Zone) Çağrı'daki seks manyağı katil gibi birini kastediyorum."

— Hiçbiri değil. Gerçek bir heyecanı yok ki bu işin. Bir parçanız beride durup olun bitenleri izliyor. Durum üzerinde kuramlar yürütüp, sonra da gelişmesini gözlüyorsunuz. Mesleğim konusunda, Theodore Dreiser ve Frank Norris gibi natüralist yazarlara ve onlara benzer başkalarına da çok şey borçluyum. Bir şeyi iyice öğrendim: En iyisi, geri çekilip bakmak. Bu kayıtsız yabancıya dönüşene kadar her şeyi görmek.

"Çocukluğunuzda bütün bu kan-revan merakını başlatan bir şey oldu mu? Yoksa bu hep orada mıydı?"

— Bu soruyu sevdim. "Senin geçmişinde bozuk, sapıkça bir şeyler var. Onun için bunları yapıyorsun" şarkısını söyleyen Janra ilişkin belli varsayımların varlığını gösteriyor. The Talisman'da birlikte çalıştığım Peter Straub, birçok korku hikâyesinin ve korku romanı yazarının farkına varılmamış beklentiler ve çözülmemiş çelişkilerden kaynaklandığını söylemişti. Pek Freud'cu bir düşünce. Doğrusu, ben bu fikirde değilim. Olabilir de, olmayabilir de. Ben kırsal kesimde, sıradan bir çocukluk geçirdim. Üstüme pek varmamalarının nedenlerinden biri de kitaplarımın epeyce aseksüel olması.

— Nejat BAYRAMOĞLU —
"RAPSODİ dergisi"

ISBN 975-405-059-7